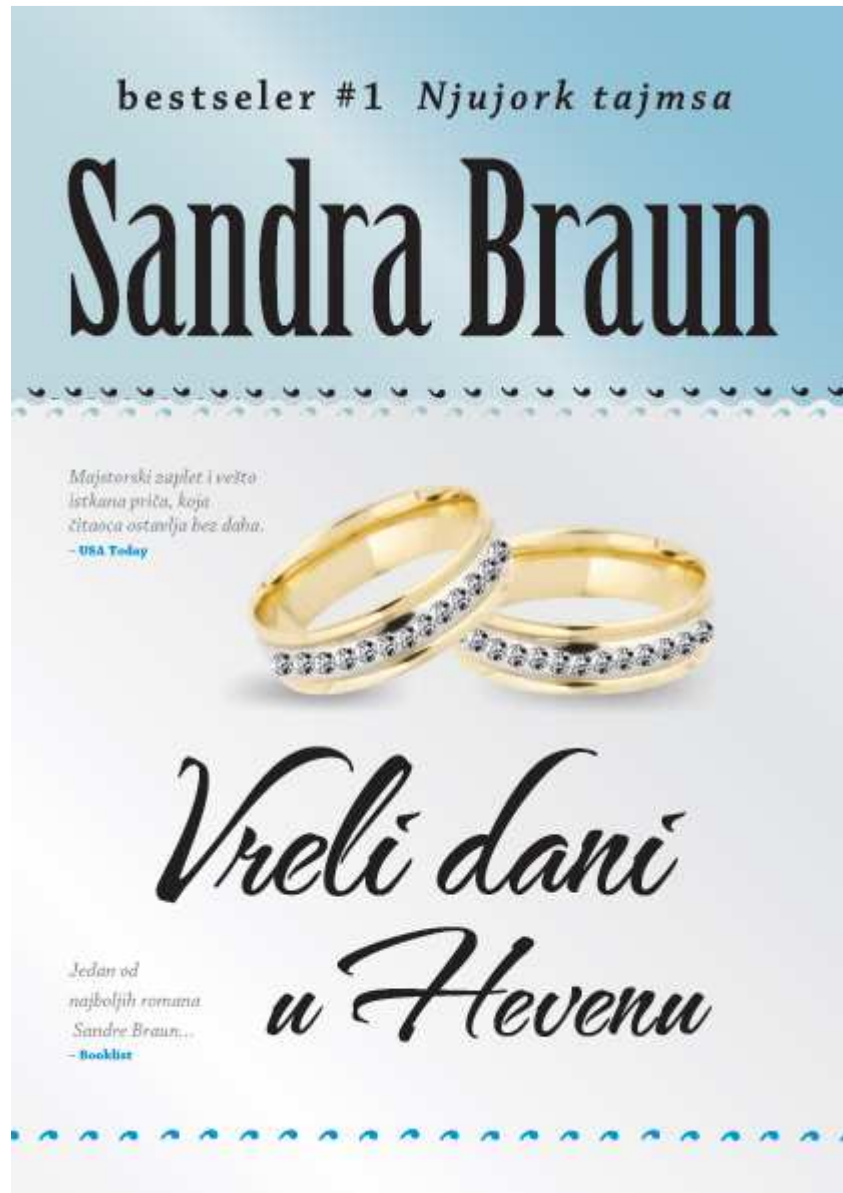

Vreli dani u Hevenu

Naziv originala: Sandra Brown SLOW HEAT IN HEAVEN

1.

U početku nije bila sigurna da je stvaran.

Dremala je glave oslonjene na savijenu ruku koja joj je sada bila obamrla i utrnula. Probudila se i otvorila oči, potom se lenjo protekla i okrenula glavu. Tada ga je videla. Smesta je zaboravila na neprijatnost.

Mislila je da je to iluzija još neizostrenog vida i nerazbuđenog uma. Trepnula je nekoliko puta. Slika se nije pomerala.

Obris njegovog telabio je jasan poput siluete isečene oštrim makazicama od crnog kolaž-papira. Stajao je naspram sunca na zalasku, koje je tonulo praćeno vatrometom boja. Horizont je bio izbrazdan bojama jarkim poput onih na sultanovom turbanu. Razmetao se vatrenim nijansama od jarkocrvene do zlatne.

On je bio nepomičan kao i borovi. Drveće je ličilo na stražare, visoke i veličanstvene. Igličaste grane bile su mirne. Nije bilo ni daška povetarca. Iznad mesta na kom je Skajler ležala, sa širokih grana zimzelenog hrasta spuštala se španska mahovina. Izgledala je tužnije nego inače, kao da žali zbog uporne vreline i vlage.

Nepokretna figura nesumnjivo je pripadala muškarcu. Držanje je takođe odavalo muškarca. O, da, bilo je to bez sumnje arogantno držanje jednog muškarca. ledno koleno mu je bilo povijeno, a kuk blago isturen.

Zastrašujuće je probuditi se iz dremeža i otkriti da se na svega nekoliko metara od vas nalazi neko i u tišini vas posmatra strpljivo poput grabljivice. Uznemiruje saznanje da je taj neko samouveren i drzak muškarac koji smatra da se neovlašćeno nalazite na njegovom posedu.

A ponajviše je zabrinjavala činjenica da na ramenu nosi veliku motiku. Činila se bezopasnom. Muškarac se zglobovima oslonio na dršku, a ruke su mu nemarno visile. Na ulicama Londona bi čovek koji na ramenu nosi motiku sasvim sigurno privukao pažnju. U ruralnoj Luizijani leti, to je bio sasvim uobičajen prizor.

Ali na ovom delu poseda Bel Ter nije postojala ni gredica sa lukom. Polja na kojima su farmeri gajili povrće bila su kilometrima udaljena. Skajler je imala razloga za strah. Sunce je zalazilo, bila je sama i relativno daleko od kuće.

Trebalo bi da mu se obrati, da zahteva da joj se predstavi i objasni šta radi na njenom posedu. Ali nije rekla ništa, možda zato što se činilo da on pripada ovde više nego ona. Stapao se sa krajolikom, bio je jedno sa njim. U poređenju sa njim, ona ovde nije pripadala.

Nije znala koliko su dugo zurili jedno u drugo. Bar je mislila da gledaju jedno drugo. Nije mogla da mu vidi lice, a ni da proceni u šta je to tako pažljivo gledao. Ali instinkt joj je govorio da je gledao nju, kao i to da je posmatra već duže vremena. Ova neprijatna misao ju je naterala da se pomeri. Sela je.

Krenuo je prema njoj.

Njegovi koraci u do članaka visokoj travi jedva da su se čuli. Tiho i graciozno je spustio motiku i obema rukama čvrsto uhvatio dugačku dršku.

Sva uputstva za samoodbranu, koja je Skajler ikada čula, kukavički su se povukla u najudaljenije kutke njenog uma. Nije mogla da se pomeri, nije mogla da progovori. Pokušala je da udahne vazduh kako bi vrisnula, ali joj se činilo da udiše živo blato.

Instinktivno se privila uz masivno deblo i čvrsto sklopila oči. Poslednja slika koja joj se zadržala pred očima bila je slika sjajne ostrice, koja je bli- stala na poslednjim zracima zalazećeg sunca dok se podizala u luku. Onda se spustila

uz tup udarac. Čekala je da oseti nepodnošljiv bol pre nego što padne mrtva. Nije ga dočekala.

„Dremaš, *pichouette*?“

Skajler naglo otvori oči, iznenađena što je još uvek živa. „Molim?“

„Dremaš, gospođice Skajler?“

Rukom je zaklonila oči od sunca ali i dalje nije mogla da mu razazna lice. Sve što je znala o njemu beše to da je on znao njeno ime i da mu je maternji jezik kejdženski dijalekt.

Oko rukavaca gmizalo je mnogo zmija. Od detinjstva su je učili da svaku smatra otrovnicom. Činilo joj se da bi ista logika mogla da se primeni i u ovoj situaciji.

Oštrica motike tupo je udarila u travom obraslu zemlju. Naslonio se sklopivši ruke preko drške i položivši bradu na njih. Poza je delovala bezazleno, ali on nije izgledao ništa manje opasno.

„Kako znaš moje ime?“, upitala ga je.

Zlovoljne usne se nakratko raširiše u osmeh koji je bio suviše zajedljiv da bi bio srdačan.

„Pa, opšte je poznato u okrugu Loran da se gospojica Skajler vratila kući iz Londona.“

„Samo na neko vreme, i samo zato što je moj otac doživeo srčani udar.“ Slegao je ramenima, nisu ga interesovali njeni razlozi. Okrenuvši glavu pogledao je u sunce koje je sve brže nestajalo iza horizonta. Poslednji zraci odražavali su se u njegovim očima jednako kao i na mirnoj vodi rukavca kada je obasjaju pod odgovarajućim uglom. Tada voda izgleda čvrsto i neprobojno kao mesing. Upravo tako su izgledale i njegove oči.

„Ne širim tračeve, gospođice Skajler. Samo ih slušam. A vrednim pažnje smatram samo one koji bi mogli direktno da me se tiču.“

„Šta radiš ovde?“

Okrenuo je glavu prema njoj. „Posmatram te kako spavaš.“

„A šta si radio pre toga?“, upita ga ona oštro.

„Sakupljao korenje“, odgovori on pokazavši na malu kožnu torbu koja mu je bila okačena o kaiš.

„Korenje?“ Odgovor nije imao nikakvog smisla i to ju je nerviralo, a još više joj je išla na živce njegova drskost. „Kakvo korenje?“

„Nije važno, nikada nisi čula za njega.“

„Neovlašćeno si ušao na privatni posed. Nemaš šta da tražiš na Bel Teru.“

U tišini koja je usledila glasno se čulo zujanje insekata. Ni na trenutak nije sklanjao pogled sa njenog lica. Kada je odgovorio, glas mu je bio mek i neuhvatljiv poput priželjkivanog povetarca.

„O, imam, *pichouette*. Ja živim ovde.“

Skajler je zurila u njega. „Ko si ti?“

„Ne sećaš se?“

Iznenada je shvatila. „Bodro?“, prošaputa. S mukom je progutala pljuvačku ne osećajući se nimalo bezbednije sada kada je znala sa kim razgovara. „Keš Bodro?“

„*Bien!* Sada me prepoznaješ.“

„Ne. Ne, nisam te prepoznala. Sunce mi je išlo u oči. A i prošle su godine otkad sam te poslednji put videla.“

„A i tada si imala dobar razlog da se ne sećaš“, zadovoljno promrmlja kada je primetio da je posramljeno skrenula pogled.“

„Ako me nisi prepoznala, kako si znala ko sam?“

„Ti si jedina osoba koja živi na Bel Teru a koja...“

„... se ne preziva Krandal.“

Potvrдно je klimnula glavom, nervozna što je sama sa Kešom Bodroom. Otkako zna za sebe, otac je sestri i njoj branio čak i da razgovaraju sa njim.

Njegova majka bila je tajanstvena žena, kejdženskog porekla. Zvala se Monik Bodro i živela je u udžerici na rukavcu Loran koji je vijugao kroz šume Bel Tera. Kao dečak, Keš je imao pristup udaljenim oblastima poseda, ali mu nikada nije bilo dozvoljeno da se ovoliko približi kući. Ne želeći da se sada bavi tim pitanjem, Skajler ljubazno upita:

„Kako ti je majka?“

„Umrkla je.“

Ovaj neuvijeni odgovor ju je iznenadio. Njegov izraz lica, u nadolazećem sumraku, bio je nedokučiv. No, i da je sijalo blistavo podnevno sunce, Skajler je sumnjala da bi mogla da zaključi o čemu razmišlja. Bio ga je glas da ne priča mnogo. Obavijao ga je isti veo tajnovitosti koji je obavijao i njegovu majku.

„Nisam znala.“

„Umrkla je pre nekoliko godina.“

Skajler udari komarca koji joj je sleteo na vrat. „Žao mi je.“

„Bilo bi bolje da kreneš kući. Komarci će te živu izujedati.“

Pružio joj je ruku. Posmatrala ju je kao da je nešto opasno i nije bila rada da je dodirne, kao što ne bi bila rada da pomazi zmiju otrovnicu. Ali bilo bi neopisivo nepristojno odbiti pomoć. Jednom mu je ukazala poverenje i nije joj se desilo ništa loše.

Stavila je ruku u njegovu. Dlan mu je bio čvrst poput ušavljene kože, a jagodice prsta koje su se toplo savile preko njenih, žuljevite. Čim je ustala, izvukla je ruku iz njegove.

Pažljivo otrešajući suknju da bi prikrila neprijatnost, ona reče: „Poslednje što sam čula o tebi, jeste da si upravo završio obuku na Fort Polku i otišao u Vijetnam.“ Kako on ništa ne reče, ona podiže pogled prema njemu. „Da li je to istina?“

„Oui.“

„Bilo je to davno.“

„Ne tako davno.“

„Pa, ovaj, drago mi je da si se vratio. Izgubili smo nekoliko momaka tamo.“ Slegnuo je ramenima. „Valjda sam bio bolji borac.“ Usne mu se izviše u grimasu nalik osmehu. „Čini se da sam takav postao odrastajući.“ Rešila je da ne odgovori na provokaciju. Zapravo, pokušavala je da pronađe način kojim bi okončala ovaj neprijatni razgovor. Pre nego što joj je to pošlo za rukom, Keš Bodro je sklonio komarca koji je pokušavao da se nahrani na njenom vratu.

Prsti su mu bili grubi i žuljeviti, ali mu je dodir bio nežan dok joj je prelazio preko golog vrata i dekoltea. Posmatrao je njenu reakciju sa iskrenom zainteresovanošću. Skidao ju je pogledom. Tačno je znao šta radi. Drsko je počinio neoprostivo. Keš Bodro je dodirnuo Skajler Krandal... i izazivao je da mu se usprotivi.

„Umeju da pronađu najbolja mesta“, rekao je.

Skajler se pretvarala da ne razume njegov značajan pogled. „Čini mi se da si i dalje jednako neprijatan.“

„Ne bih želeo da te razočaram.“

„Ni najmanje me nije briga za to.“

„To nije ništa novo.“

Osetila se poniženom i celo telo joj se skamenilo. „Treballo bi da se vratim u kuću. Vreme je za večeru. Drago mi je što smo se sreli gospodine Bodro.“ „Kako mu je?“

„Kome? Tati?“

Klimnuo je glavom osorno. Skajler slegnu ramenima. „Nisam ga danas videla. Otići ću u bolnicu posle večere. Razgovarala sam jutros sa jednom od sestara koja se brine o njemu i rekla mi je da je noć proveo mirno.“ Grlo joj se steglo i ove reči je izgovorila promuklim glasom. „U ovoj situaciji je i mirno provedena noć nešto zbog čega bi trebalo da budem srećna.“ A potom najotmenijim glasom kaza: „Reći ću mu da ste pitali za njega, gospodine Bodro.“

Bodro se iznenada grubo nasmeja. Odjek njegovog glasa preplaši pticu koja je naglo izletela iz krošnje zimzelenog hrasta. „Mislim da to ne bi bilo pametno ukoliko ne želiš da matori otegne papke.“

Ako je dobro izračunala, Keš Bodro se približavao četrdesetoj, što je značilo da bi trebalo da zna kako ne može na takav način da govori o ozbiljno bolesnoj osobi. Zrelost mu nije donela uglađenost. Kao mladić je bio grub, nepristojan i nevaspitan, i nimalo se nije promenio. Majka se nije trudila da ga vaspita. Pustila ga je da se ponaša kako je hteo. Njegovi neprekidni nestašluci prestali su da budu simpatični još u vreme kada je krenuo u više razrede osnovne škole i ubrzo postao problem sa kojim školski sistem nije umeo da se izbori. Heven u Luizijani nikada pre, a ni posle, nije iznedrio takvo đavolsko derište kakav je bio Keš Bodro.

„Onda, laku noć, gospodine Bodro.“

Blago joj se naklonio. „Laku noć, gospođice Skajler.“

Hladno mu je klimnula, što je više bio manir njene sestre, i krenula prema kući. Svesna da je posmatra, pogledala je prema njemu čim se našla na bezbednoj udaljenosti i u dubokoj senci drveća.

Stajao je oslonjen na ogromno deblo zimzelenog hrasta koje tucе muškaraca ne bi moglo da obujmi. Videla je iskru, a zatim i plamen šibice u tami. Kada je primeo šibicu da pripali cigaretu, nakratko je ugledala njegovo mršavo lice. Ugasio je šibicu. Strujanje vlažnog zalivskog vazduha donelo je miris sumpora do mesta na kom se Skajler skrivala.

Bodro je duboko udahnuo dim. Cigaretu se nakratko zažarila, podsećajući na oko koje joj namiguje iz dubina pakla.

2.

Skajler je trčala između drveća spotičući se o niže rastinje, žureći da se domogne bezbednosti kuće. Na škripavom mostu dočekalo ju je zujanje komaraca. Most je prelazio preko plitkog potoka koji je razdvajao šumu od negovanog travnjaka oko kuće.

Skajler je zastala da povрати dah tek kada je stupila na smaragdni tepih bufalo trave. Noćni vazduh je bio ispunjen teškim mirisima, jakim kao parfem neke prostitutke iz Ulice Burbon. Na obalama potoka rasli su orlovi nokti, a negde u blizini cvetale su gardenije, divlje ruže, kalina ligustrum i magnolija.

Skajler je prepoznavala pojedinačne mirise. Navirali su iz sećanja na detinjstvo, za svaki je bila vezna neka uspomena. Bili su joj bolno poznati, iako je njeno detinjstvo odavno prošlo, a ona šest godina nije nogom kročila na Bel Ter.

Nijedna bašta u Engleskoj nije ovako mirisala. Ništa nije imalo ovakav miris. Da su je vezanih očiju doveli na Bel Ter, odmah bi znala gde se nalazi, prepoznala bi ga po zvuku i mirisu.

Noćni hor cvrčaka i žaba se polako zagrevao. Basovi su odzvanjali iz močvarnog korita potoka, soprano je dopirao sa grana drveća. Sa određene

udaljenosti čuo se zvižduk teretnog voza. Bio je to najsamotniji zvuk koji je ikada čula.

Sklopila je oči, naslonila se na koru močvarnog bora i pustila da je preplave osećanja. Obgrlila se rukama, plašeći se da će se, otvori li oči,

probuditi i otkriti da se ne nalazi na Bel Teru usred leta, već u hladnoj zimskoj magli Londona.

Ali kada je otvorila oči, ugledala je kuću. Čista i bela poput kocke šećera, stajala je ponosito u srcu čistine, istaknuta kao centralni dragulj na kruni.

Sa prozora se na dugačku verandu slivalo žuto svetlo raspršeno mrežicama. Tremom se protezalo šest stubova, po tri sa svake strane ulaznih vrata. Podupirali su balkon na prvom spratu. Nije to bio pravi balkon, već samo fasada. Triša je to često svadljivo isticala, ali Skajler ga je bez obzira na to volela. Smatrala je da je lažni balkon neophodan i da kući daje simetriju. Veranda je obavijala sve četiri strane kuće. Pozadi je bila zatvorena mrežama za zaštitu od komaraca i predstavljala je ono što se nekada nazivalo spavaći trem. Skajler se sećala kako je njena majka Mejsi pominjala lepe trenutke koje je na njemu provela kao dete, kada bi svi njeni rođaci spavali na tom tremu na poljskim krevetima tokom porodičnih okupljanja.

Skajler je uvek više volela otvorenu verandu. Pletene stolice, obojene belo da bi se slagale sa fasadom kuće, bile su poređane tako da je iz svake mogao da se posmatra određeni deo travnjaka. Nije bilo neuglednih prizora. Svaki je mogao da se stavi na razglednicu.

U jednom uglu verande nalazila se ljuljaška koju je Koton okačio za nju i za Trišu. Dve jednake paprati, svaka bujna poput uvezanog nojevog perja, rasle su iz identičnih saksija postavljenih sa svake strane ulaznih vrata. Veda je bila neizmerno ponosna na tu paprat, stalno je brinula o njoj i grdila svakoga ko bi prošao pored nje suviše brzo ili pak suviše blizu. Smrtno bi se uvredila ukoliko bi nemarni prolaznik otkinuo makar ijednu grančicu.

Mejsi više nije bila na Bel Teru. Ni Veda više nije bila tamo. A Kotonov život je visio o niti u bolnici Sveti Jovan. Jedina stvar koja je ostala nepromenjena i izgledala večno, bila je sama kuća. Bel Ter.

Skajler je prošaputala ime kao molitvu, dok se odvajala od stabla. Udovoljivši hiru, zastala je da izuje sandale i nastavila bosonoga preko hladne, vlažne trave koju je tog poslepodneva zalivala prskalice.

Trgla se od bola kada je sa trave stupila na prilaz od drobljenih školjki. Bio je to prijatan bol i probudio je u njoj sećanja na detinjstvo. Svake godine je bosonoga trčala niz prilaz od drobljenih školjki. To je bio njen prolećni ritual. Stopala su joj bila meka i osetljiva zato što je cele zime nosila cipele i čarape. Skidala bi ih čim bi vreme postalo dovoljno toplo, a Veda smatrala da je bezbedno da to uradi. Uvek je bilo potrebno nekoliko dana da joj stopala dovoljno očvrstnu kako bi mogla da pretrči ceo put do drumu.

Zvuk školjki i osećaj pod bosim stopalima bili su joj poznati, baš kao što joj je bilo poznato i škripanje ulaznih vrata sa mrežicom. Vrata su se zatvorila za njom, još jedan dobro poznat zvuk. Bel Ter se nikada nije menjao. Bio je to njen dom.

A onda jednoga dana to više nije bio. Prestao je da joj bude dom onoga dana kada je postao dom Triši i Kenu.

Sedeli su za dugačkim trpezarijskim stolom. Njena sestra spustila je čašu sa burbonom i vodom. „Već te dugo čekamo, Skajler“, reče Triša ozlojeđeno.

„Izvini. Otišla sam u šetnju i izgubila pojam o vremenu.“

„U redu je“, kaza Ken Huel. „Ne čekamo dugo.“ Zet joj se smeškao dok je punio svoju kristalnu čašu burbonom. „Jesi li za piće?“

„Džin i tonik, molim te. Sa puno leda. Napolju je pakleno.“ „Zagušljivo je.“ Triša se ljutito hladila uštirkanim platnenim ubrusom. „Rekla sam Kenu da podesi temperaturu na klima-uređaju. Tata je užasna stipsa kada je račun za struju u pitanju. Uopšte ga nije briga što se leti gušimo od vrućine. Kada već nije ovde, možemo bar da namestimo tako da nam bude udobno. Ali potrebno je mnogo vremena da se ova stara kućerina ohladi. Živeli.“ Podigla je čašu prema Skajler kada joj je Ken doneo piće.

„Da li ti piće odgovara?“

Skajler je srknula, ali nije pogledala Kena kada je odgovorila: „Savršeno je, hvala.“

„Kene, pre nego što sedneš, molim te reci gospođi Grejvs da je Skajler konačno blagoizvolela da se pojavi i da nam može poslužiti večeru.“

Triša je rukom pokazala na vrata koja su povezivala trpezariju sa kuhinjom. Ken joj uputi ljutit pogled, ali učini kako mu je rečeno. Kada je Skajler izula sandale, Triša reče: „Zaboga, Skajler, ovde si svega nekoliko dana i već se vraćaš starim navikama koje su izluđivale mamu sve do njene smrti. Nadam se da ne nameravaš da sediš bosonoga za vreme večere?“ Triša je već bila ljuta na nju zato što je zakasnila na večeru. Zarad mira, Skajler se sagnu i obu sandale. „Ne razumem zašto ne voliš da budeš bosa.“ „A ja ne razumem zašto ti voliš.“ Iako je Trišin osmeh izgledao anđeoski, bio je pun zlobe. „Očigledno je da u mojim venama kola aristokratska krv, koje u tvojima nema.“

„Očigledno“, reče Skajler bez gorčine. Pijuckala je svoje piće i uživala u reskom okusu džina i svežoj aromi limete.

„Zar te to nikada ne muči?“, upita Triša.

„Šta?“

„To što ne znaš svoje poreklo. Ponekad se ponašaš kao beli ološ. To bez sumnje znači da su ti roditelji bili sirotinja.“

„Zaboga, Triša“, prekinu je Ken iznervirano. Obavivši zadatak, smestio se na stolicu preko puta supruge. „Prestani više. Zar je to sada važno?“ „Mislim da je i te kako važno.“

„Važno je ono šta napraviš od svog života, a ne ko ti ga je podario. Slažeš li se Skajler?“

„Nikada ne razmišljam o svojim biološkim roditeljima“, odgovori Skajler. „Zapravo, razmišljala sam o njima ponekad dok sam odrastala, pogotovo ako sam bila uvređena ili kada bi me grdili ili...“

„Grdili“, ponovi Triša u neverici. „Ne sećam se nijedne prilike u kojoj je tebe neko grdio. Kada je to tačno bilo, Skajler?“

Skajler ju je ignorisala i nastavila. „Tada sam samu sebe sažaljevala i mislila kako bih imala mnogo lepši život da me biološki roditelji nisu dali na usvajanje“, čežnjivo se osmehnula. „Naravno da ne bih imala lepši život.“ „Kako to možeš da znaš?“, Triša je savršeno izmanikiranim noktom mešala led u čaši, a potom stavila prst u usta. „Ja sam ubeđena da je moja majka bila bogata i ugledna devojkica. Njeni zli stari roditelji su je, iz čiste ljubomore i zlobe, naterali da me se odrekne. Otac mi je, verovatno, bio neko ko ju je strastveno voleo i obožavao tlo kojim hoda, ali nije mogao da se njome oženi zato što njegova džandrljiva žena nije htela da se razvede od njega.“

„Gledala si previše sapunica“, reče Ken osmehnuvši se Skajler. I ona se njemu nasmeši.

Triša ga pogleda skupljenih očiju. „Ne ismevaj me.“

„Ako si ubeđena da su tvoji biološki roditelji bili tako divni, zašto ih nisi potražila?“, upita je. „Koliko se sećam, Koton te je uvek savetovao da to uradiš.“

Triša je dlanovima ispravila ubrus na krilu. „Zato što nisam htela da im se mešam u život, niti da im stvaram neprilike.“

„Ili zato što je postojala mogućnost da otkriješ kako baš i nisu tako sjajni. Ne bi mogla da podneseš istinu.“ Ken je iskapio piće i spustio čašu na sto, samozadovoljno poput kockara koji širi pobedničke karte.

„Pa šta i da nisu bili bogati“, obrecnu se Triša, „bar sam sigurna da nisu bili šljam, što ne može da se kaže za njene roditelje.“ Onda se slatko osmehnu i stavi ruku preko sestrine. „Nadam se da te nisam povredila.“ „Nisi. Nikada mi nije bilo važno moje poreklo. Bar ne toliko koliko je tebi važno. Drago mi je što sam postala Kotonova usvojena kćerka.“ „Uvek si bila tako odvratno zahvalna što si postala zenica oka Kotona Krandala.“

Ulazak gospođe Grejvs pružio je Skajler izgovor da ne odreaguje na podmukle reči koje joj je Triša uputila. Ime koje je nosila, gospođi Grejvs* je savršeno odgovaralo, Skajler je bila sigurna da ne postoji turobnija osoba od nje. Nadala se da će dočekati da vidi osmeh ove užtogljene žene, koja je bila sušta suprotnost Vedi.

Skajler je osetila čežnju za Vedom dok je posmatrala uzdržanu i tihu domaćicu kako servira višisuz. Vedino tamno lice, poput kafe od cikoriје, bilo je deo Skajlerinih sećanja otkad zna za sebe. Njene bujne grudi bile su meke poput perjanog jastuka, bezbedne kao tvrđava, a na njima je pronalazila utehu kao u krilu božjem. Mirisala je na štirak, limun, vanilu i lavandu.

Nadala se Vedinom čvrstom zagrljaju čim pređe kućni prag. No, razočarano je otkrila da je Vedu zamenila gospođa Grejvs, čije su oskudne grudi delovale hladno, kruto i neprivlačno poput granitnog spomenika.

Čorba je bila tanka i bezukusna kao i žena koja ju je pripremila i poslužila, a onda se povukla u kuhinju. Nakon što je okusila rashlađenu čorbu, Skajler poseže za slanikom.

Triša smesta počne da brani kuvaricu. „Rekla sam gospođi Grejvs da prestane da koristi so od kada je tati počeo da raste pritisak. Već smo se potpuno navikli.“

Skajler nastavi da soli svoju čorbu. „E, pa ja nisam.“ Ponovo je okusila čorbu i otkrila da je neukusna. Odložila je kašiku i sklonila tanjir. „Suviše dobro se sećam Vedine višisuz čorbe, toliko aromatične i guste da si mogao ostaviti kašiku uspravno u njoj.“

Triša je elegantnim pokretima dodirnula uglove usana ubrusom, a zatim ga pažljivo vratila na kolena. „Trebalo je da znam da ćeš mene optužiti.“

„Nije mi bila namera...“

„Ostarila je. Ti je nisi videla godinama. Nemaš prava da dovodiš moju odluku u pitanje. Veda je postala neuredna i nemarna, nije li tako Kene?“, za mišljenje ga je pitala čisto reda radi i nije sačekala odgovor. „Nisam imala izbora sem da je otpustim. Kako da je plaćamo kad nije radila svoj posao? Stvarno sam se osećala užasno zbog toga“, reče Triša stavivši ruku na grudi. „Znaš da sam je i ja volela.“

„Znam da jesi“, reče Skajler. „Nije mi bila namera da te kritikujem. Jednostavno mi nedostaje. Bila je deo Bel Tera.“ Skajler je u to vreme živela u inostranstvu i nije mogla da opozove Trišinu odluku, ali joj je ideja o neurednoj i nemarnoj Vedi bila nezamisliva.

Triša je izjavila da je volela staru domaćicu i da žali što je morala da je otpusti, ali Skajler nije mogla a da se na zapita nije li Trišin postupak pro- izišao iz zlobe. Setila se brojnih prilika kada je njena sestra bila sve samo ne ljubazna prema Vedi. Jednom je toliko uvredljivo prekorila Vedu da je Koton planuo na nju. Izbila je jeziva svađa. Trišu su kaznili, morala je ceo dan da provede u svojoj sobi i zabranili su joj da ide na zabavu koju je čekala nedeljama.

1 Igra rećima, *grave* na engleskom jeziku znači ozbiljan, težak, a znači i grob. (Prim. prev.)

Iako je Triša bila zlopamtilo, Skajler je bila ubeđena da je postojao mnogo ozbiljniji razlog zašto je Vedu otpustila.

Ni so ni biber nisu mogli da poboljšaju ukus pileće kaserole poslužene posle rashlađene krompir-čorbe. Pokušala je čak da je začini tabasko sosom, neizostavnim začinom na stolu Kotona Krandala. No, ni sos od crvene paprike nije pomogao.

Bilo kako bilo, rešila je da pruži još jednu priliku kulinarskim sposobnostima gospođe Grejvs.

Izgubila je apetit otkad ju je Ken nazvao i saopštio joj da je Koton doživeo srčani udar.

„Kako je?“, uplašeno je upitala.

„Loše. Na putu do bolnice srce je potpuno prestalo da mu radi. Morali su da ga reanimiraju. Neću te lagati, situacija je ozbiljna.“

Ken joj je rekao da dođe što je pre moguće. Nije bilo potrebno da je ubeđuje. Nekako je uspela da uskladi letove i da naposljetku sleti u Nju Orleans. Odatle je sela na mali putnički avion za Lafajet. Onde je iznajmila automobil i došla u Heven.

Kada je stigla, njen otac je bio bez svesti na odeljenju intenzivne nege u bolnici Sveti Jovan, gde se i sada nalazi. Stanje mu je bilo stabilno, ali i dalje kritično.

Za Skajler je bilo najgore to što nije bila sigurna je li on znao da je ona došla da ga vidi. Najveći deo vremena je bio u nesvesti, budio se na kratko, pa opet gubio svest. Tokom jedne od kratkih poseta, otvorio je oči i pogledao je. Izraz lica mu je ostao neizmenjen. Sklopio je oči, a da ničim nije pokazao da ju je prepoznao. Prazan pogled koji kao da je prolazio kroz nju slomio joj je srce. Plašila se da će umreti pre nego što stigne da porazgovara sa njim.

„Skajler?“

Trgla se i pogledala Kena. „Izvini. Da, završila sam, gospođo Grejvs“, rekla je ženi koja je sa neodobravanjem gledala u gotovo netaknutu hranu. Odnela je tanjire i poslužila kolač sa kupinama primamljivog izgleda. Nadala se da zalihe šećera nisu bačene kada i zalihe soli.

„Da li i dalje nameravaš da odeš do bolnice nakon večere?“

„Da. Želiš li da ideš sa mnom?“

„Ne idem večeras“, odgovori Triša. „Umorna sam.“

„Aha, celodnevno kartanje je naporan posao.“

Triša je ignorisala Kenovu upadnicu. „Veroučitelj crkve kojoj tata pripada doneo je danas poruku od dece koja mu žele brz oporavak. Rekao je da je sramota što Koton mora da se oporavlja u katoličkoj bolnici.“ Skajler se nasmešila zbog đakonovog verskog snobizma, iako to u ovim krajevima nije bilo neuobičajeno. Mejsi je bila katolkinja, a tako je vaspitala i svoje usvojene kćerke. Koton nikada nije promenio veru. „Nismo imali izbora, u Hevenu nema baptističke bolnice.“

„Ceo grad je zabrinut za Kotona.“ Ken se ugojio od kada ga je Skajler videla poslednji put, ali ga to nije sprečilo da stavi mnogo slatke pavlake na kolač. „Ne mogu da prođem ulicom a da me neko ne pita za njega.“ „Naravno da su svi zabrinuti“, reče Triša. „On je najugledniji čovek u gradu.“ „Baš se danas neko raspitivao za njegovo zdravlje“, dodade Skajler.

„A ko to?“, upita Triša.

Triša i Ken prestadoše da jedu kolač i pogledaše Skajler očekujući odgovor. „Keš Bodro.“

3.

„Keš Bodro. Vidi, vidi“, Triša je okrenula kašiku u ustima i polako je izvadila. „Da li su mu pantalone bile zakopčane?“

„Triša!“

„Ma hajde, Kene, zar misliš da fine dame poput mene nisu čule za njega?“ Zavodnički je trepnula. „Svi u gradu znaju za Kešove seksualne podvige. Kada je raskinuo sa onom Volasovom, ispričala je svima koji su hteli da je slušaju i koji su se zatekli u salonu lepote sve detalje njihove prljave ljubavne avanturice“, Triša spusti glas i nastavi, „ispričala je bukvalno svaki detalj. Svima nam je bilo neprijatno zato što je sirotica bila i više nego pripita. Ali smo obratili pažnju na svaku sočnu reč koju je izgovorila. Ukoliko je upola dobar kao što tvrdi, pa...“, dodala Triša namignuvši.

„Izgleda da je gospodin Bodro gradski pastuv“, reče Skajler.

„Naskače na sve što nosi suknju.“

„E, tu grešiš, dušo“, reče Triša ispravljajući supruga. „Po onome što sam čula, veoma je izbirljiv. A zašto i ne bi bio? Može da bira. Sve žene iz okruga mu se praktično bacaju pred noge.“

„Naš pandan Don Žuanu“, kazala Ken nadajući se da je razgovor završen i nastavi da jede kolač.

Triša još uvek nije bila spremna da okonča razgovor. „Nemoj da si takav. Samo si ljubomoran.“

„Ljubomoran? Ljubomoran na tog bednika, kopilana, sirotana bez prebijene pare u džepu?“

„Dušo, kada se priča o onome šta mu je u pantalonama, ne misli se na sadržaj džepova. A čini se da je ono što mu se nalazi u pantalonama vrednije od zlata“, mačkasto se osmehnu Triša. „No, ti nemaš razloga za brigu. Sirovi tipovi muškaraca me nikada nisu privlačili. Mada, moraš priznati da je Keš fascinantna lik.“ Okrenula se ka Skajler i upitala je: „Gde si naletela na njega?“

„Ovde.“

„Ovde?“, Kenu zastade kašika na pola puta između usta i tanjira sa kolačem. „Na Bel Teru?“

„Rekao je da sakuplja korenje.“

„Za svoje napitke.“

Skajler je zurila u Trišu koja je iznela podatak koji je smatrala logičnim. „Napitke?“

„Nastavio je tamo gde je Monik stala.“ Skajler je i dalje zbunjeno zurila u sestru. „Nemoj mi reći da nisi znala da je Monik Bodro bila veštica?“ „Čula sam glasine, ali sam smatrala da su to gluposti.“

„Nisu! Šta misliš zašto je tata dozvolio takvom ološu da živi na posedu sve ove godine? Plašio se da će baciti uroke na sve nas ukoliko je otera.“ „Opet dramiš Triša“, oglasi se Ken. „Zapravo, Monik je bila ono što se naziva *traiteur*, iscelitelj. To je kejdženski običaj. Lečila je ljude, ili bar oni tako tvrde. Sve do smrti je delila tonike i tinkture.“

„Tradicionalno su svi iscelitelji levoruki i najčešće su žene, ali narod ovde smatra da je Keš nasledio majčine moći.“

„Nije ona imala nikakve moći, Triša“, nestrpljivo će Ken.

„Slušaj“, reče ona udarajući dlanom o sto da bi naglasila reči „sasvim sigurno znam da je Monik Bodro bila veštica.“

„To je najobičnija maliciozna glasina.“

Triša je besno posmatrala supruga. „Osetila sam na svojoj koži. Jednog dana u gradu me je pogledala onim svojim krupnim, crnim, zlim očima i tog poslepodneva sam dobila menstruaciju, dve nedelje ranije, i nikada ni pre ni posle toga nisam imala takve grčeve.“

„Ukoliko je Monik posedovala neke posebne moći, koristila ih je da olakša život ljudima, a ne da im ga oteža“, reče Ken. „Napici i bajalice prenošeni su sa kolena na koleno još od osamnaestog veka i nasleđeni su od Akadijaca. Potpuno su bezopasni, kao što je i ona bila.“

„Teško. Te isceliteljske tradicije izmešale su se sa afričkim vudu ritualima kada su Akadijci došli u Luizijanu. U pitanju je crna magija.“

Ken mrko pogleda Trišu. „Monik Bodro se nije bavila vuduom. I nije bila zla. Samo drugačija. I veoma lepa. Zato je većina žena u gradu, uključujući i tebe, želela da veruje da je ona veštica.“

„Ko ju je od nas dvoje zapravo poznao, ja ili ti? Ti si živio ovde veoma kratko pre nego što je umrla.“

„Čuo sam priču.“

„E pa čuo si neistinite priče. A i starila je, i lepota joj je izbledela.“

„To je ženska tačka gledišta. Kažem ti da je i dalje bila lepa žena.“

„A Keš?“, upita Skajler prekidajući ono što je obećavalo da će se pretvoriti u ozbiljnu bračnu razmiricu. Nije joj trebalo mnogo vremena da bi shvatila kako je brak Hauelovih bio daleko od skladnog. Veoma se trudila da, kao svaki dobar hrišćanin, ne uživa u tome.

„Čime se on bavi?“ Skajler je primetila da ih je pitanje iznenadilo. Na trenutak su samo zurili u nju, pre nego što je Ken odgovorio.

„Radi za nas, za Drvnu kompaniju Krandal.“

Skajler je pokušala da obradi ovu informaciju. Keš Bodro je bio na platnom spisku njene porodice. Tog poslepodneva se prema njoj nije poneo sa poštovanjem koje zaslužuje. Njegovo ponašanje nije bilo nalik na ponašanje zaposlenog prema poslodavcu. „Šta tačno radi?“

„On je šumar. Sve je vrlo jasno i jednostavno.“ Kada je pojeo kolač, Ken je obrisao usta i nemarno bacio ubrus na sto.

„Ništa tu nije ni jasno ni jednostavno, Skajler“, ispravi ga Triša. „On je drvoseča, radnik na platformi za utovar drveta, vozi mini utovarivač. Odabire drvo za seču. Radi sve.“

„Prava je šteta“, dobaci Ken „da čovek njegove inteligencije i sposobnosti nema većih ambicija.“

„Živi li i dalje u udžerici na rukavcu?“

„Naravno. Nema posla sa nama, a ni mi sa njim. Koton se susreće sa njim na stovarištu, ali sve u svemu, zaobilazimo jedni druge u širokom krugu. Ne mogu da zamislim da se danas toliko približio kući. On i Koton su razmenili prilično uvredljive reči kada je Monik umrla. Koton je želeo da se Keš odseli, ali ga je Keš nekako uspeo ubediti da mu dozvoli iliti ostane. Kotonov postupak je hvale vredan.“

„I veoma sebičan“, reče Triša. „Keš mu je potreban.“

„Možda i jeste, ali Kotonu se to nimalo ne dopada. Mislim da je budala što mu veruje. Ne bih verovao Kešu Bodrou ni da mi kaže da je mleko belo.“ Ken se iznenada nagnu preko stola i zabrinuto pogleda Skajler. „Nadam se da ti nije uradio ili rekao nešto uvredljivo?“

„Nije. Razmenili smo svega nekoliko reči.“ I dodir. I pogled. I u jednom i u drugom bilo je prezira koliko i senzualnosti. Skajler nije znala šta ju je od toga više uznemiravalo, njegova zainteresovanost za nju iliti njegovo očigledno neprijateljstvo. „Samo sam radoznala, to je sve. Prošle su godine od kada sam

čula bilo šta o njemu. Nisam očekivala da još uvek živi ovde.“ „Pa, ukoliko ikada pređe granicu, obavezno mi to reci.“

„I šta ćeš ti da uradiš? Da ga prebiješ?“ Trišin smeh je odjekivao prostorijom. „Neki kažu da je Keš ostao u vijetnamskim džunglama malkice predugo. Stalno se iznova prijavljivao u marince zato što je voleo da ratuje i ubija. Vratio se opakiji nego što je bio, a bio je opak kao sam đavo. Dušo, bojim se da ti njemu ne predstavljaš nikakvu pretnju.“

Skajler je mogla da oseti strujanje neprijateljstva između supružnika. „Sasvim sam sigurna da ga više neću viđati.“ Ustala je. „Izvinite me, trebalo bih da se osvežim pre nego što krenem u bolnicu.“

Soba u kojoj je sada boravila bila je ista ona u kojoj je provela detinjstvo. Sa tri velika pravougaona prozora pucao je pogled na zadnji deo poseda, na staklenik, na ono što je nekada služilo kao pušnica, a sada je bila šupa za alat, na štalu u kojoj se nalazilo nekoliko konja i na garažu. Iza, u belo okrečenih, pomoćnih zgrada pružale su se šume, a iza njih rukavac.

Zatvorila je vrata sobe i stajala naslonjena leđima na njih. Zastala je da bi uživala u sobi koja joj je toliko nedostajala. Drveni pod je na nekim mestima bio prekriven izbledelim i izlizanim tepisima, koji bi postigli rekordne cene ukoliko bi neko rešio da ih proda. A to se neće desiti. Skajler se nikada ne bi odvojila od nečega što pripada Bel Teru.

Sav nameštaj u sobi bio je hrastov, prekriven patinom zbog koje je izgledao nežnije i mekše. Zidovi su bili okrečeni u boju šafrana, stolarija je bila bela. Prekrivač, jastučići na stolicama i draperije takođe su bili beli. Insistirala je na beloj boji kada su sobu poslednji put renovirali. Nije želela da nameštaj odvlači pažnju od jednostavne lepote same sobe.

Jedini moderni detalj bila je polica za knjige. I dalje je bila pretrpana uspomenama iz detinjstva. Mnogo puta se rešavala da očisti i pobaca stare godišnjake, sasušene bukete i požutele pozivnice. Ali nostalgija bi uvek odnela pobedu nad pragmatizmom. Bilo kako bilo, rešila je da će pre nego što se vrati u London temeljno očistiti sobu i otarasiti se sveg smeća.

Malo kupatilo pored sobe ostalo je neizmenjeno. I sada se u njemu nalazio umivaonik od belog porcelana i kada sa postoljem u obliku kandži. Umila se, oprala ruke iznad umivaonika i, pogledavši se u ogledalo iznad njega, popravila šminku i očešljala kosu. Kada je podigla tamno plave kovrdže sa vrata, primetila je ružičastu oteklinu. Ujed komarca.

„*Umeju da pronađu najbolja mesta*“, setila se Kešovih reči.

S nestrpljenjem je spustila četku za kosu i zaputila se u prizemlje, kupivši usput tašnu i ključeve iznajmljenog automobila.

Triša je u salonu sa nekim živo razgovarala telefonom. Salon je bio spojen sa dnevnom sobom kliznim drvenim vratima koja sirbila sakrivena u zidu. Vrata su uvek bila otvorena tako da su dve sobe izgledale kao jedna, ali je svaka i dalje zadržala svoj naziv.

Sestre mahnuše jedna drugoj. Skajler je izašla u veliko predvorje, a potom na verandu. Taman je zakoračila na stepenice kada joj se Ken obratio. Ustao je sa ljuljaške i prišao joj. Uhvativši je za nadlakticu poveo ju je prema automobilu parkiranom na prilazu kući. Prilaz je pred kućom imao polukružan oblik, a potom je duž jedne strane kuće vodio do garaže. „Ja ću te odbaciti do bolnice“, ponudio se.

„Ne hvala. Ti i Triša ste bili jutros, sada je na mene red.“

„Nije mi teško.“

„Znam, ali nema potrebe.“

Okrenuo ju je prema sebi. „Nisam ti ponudio da te povezem zato što mislim da ti je potreban prevoz. Ponudio sam se zato što nismo bili nasamo ni sekund otkad si stigla.“

Skajler se ovaj razgovor nije dopadao, kao ni Kenov zaverenički ton. Oslobodila je ruku ljubazno, ali nepokolebljivo. „Tako je, Kene. Nismo. Smatram da je tako najbolje, slažeš li se?“

„Najbolje za koga?“

„Za sve nas.“

„Za mene nije.“

„Kene, molim te.“ Skajler je pokušala da ga zaobiđe, ali ju je on sprečio. Stao je direktno ispred nje i lagano prstima prešao preko njenog obraza.

„Skajler, Skajler. Opasno si mi nedostajala. Gospode, možeš li da zamisliš kako sam se osećao kada sam te opet video?“

„Ne, kako si se osećao?“ Glas joj je bio grub, a pogled optužujući. Ljutito se namrštio i povukao ruku. „Mogu samo da zamislim kako si se osećala kada smo otkrili da je Triša trudna.“

Skajler se gorko nasmeja. „Ne možeš. Ne možeš sve dok te neko ne izneveri na takav način. Ne možeš sve dok ti se ceo svet ne sruši. Nikako ne možeš da zamisliš kako sam se osećala.“ Ovlažila je usne i zatresla glavom kao da pokušava da otrese nesavladivu depresiju. „Moram da idem.“ Ponovo pokušava da ga zaobiđe, ali joj se on opet ispreči na putu. „Sačekaj. Moramo da razgovaramo.“

„Ne moramo.“

„Odmaglila si za London a da mi nisi pružila priliku da ti sve objasnim.“ „Šta da mi objasniš? Trebalo je da objavimo zaruke kada nas je Triša zasenila vestima da čeka tvoje dete. Tvoje dete, Kene!“, ponovila je naglašavajući svaku reč.

Grizao je donju usnu što je bio jedini znak griže savesti. „Ne zaboravi da smo se bili posvađali.“

„U pitanju je bila razmirica. Glupa razmirica uobičajena za sve zaljubljene. Više se i ne sećam oko čega smo se sporečkali. Ali mora da je tebi bilo i te kako važno, zato što ni časa nisi časio da se uvučeš u krevet moje sestre.“

„Nisam znao da će zatrudneti.“

Skajler nije mogla da pronađe reči. Tupavost nije bila Kenova osobina. No, i dalje je bila zapanjena činjenicom da nije razumeo suštinu.

„Njena trudnoća je najmanje bitna. Povredilo me je i samo saznanje da je *moгуće* da zatrudni s tobom.“

Prišao joj je i uhvatio je za ramena. „Skajler, kriviš pogrešnu stranu. Triša je mene zavela. Dođavola, čovek sam od krvi i mesa. Bio sam depresivan. Nedostajala si mi. U početku sam mislio da želi da me uteši, da saoseća sa mnom, ali onda...“

„Ne želim da te slušam.“

„Ali ja želim da me saslušаш“, rekao je blago je drmusajući. „Moraš da razumeš. Ona je, pa znaš već, počela da flertuje. I malo po malo... poljubila me je. Sledeće čega se sećam, jeste da smo se obreli u krevetu. Jednostavno se desilo, i desilo se samo jednom.“ Skajler ga je posmatrala s nevericom. „Dobro, možda je bilo i nekoliko puta, ali ništa mi nije značilo. Spavao sam s njom, ali sam voleo tebe.“ Stegao joj je ramena. „Još te volim.“

Skajler se ljutito oslobodi njegovog stiska. „Da se nisi usudio da izgovoriš te reči. One su uvreda i za tebe i za mene. Ti si suprug moje sestre.“ „Ali mi nismo srećni.“

„Baš mi je žao, ali ja jesam.“

„Sa tim Markom za kog radiš?“

„Da, baš sa tim Markom. Mark Hoton je bio divan prema meni. Volim ga, i on voli mene.“

„Ne volite se onako kako smo se mi voleli.“

Skajler se nasmeja. „Nije ni nalik tome kako smo se mi voleli. Mark i ja delimo ljubav kakvu ti ne bi mogao da razumeš. Ali kakva god da je moja veza sa njim, ona sa tobom nema nikakve veze. Ti si oženjen Trišom. I ne tiče me se da li ti je brak srećan ili ne.“

„Ne verujem ti.“

Privukao ju je sebi i poljubio. Žestoko. Povukla sa i zakašljala kada je njegov jezik pronašao put do njenog grla. Ali on nije prestao da je ljubi.

Dozvolila mu je da je ljubi neko vreme jer je želela da vidi kako će i sama reagovati na taj poljubac. I na sopstveno iznenađenje otkrik je da je jedina emocija koju oseća u tom trenutku gađenje. Pesnicama se oslonila na njegove grudi i odgurnula ga. Bez reči se okrenula, sela u iznajmljeni ford kuguar i upalila motor. Nagazila je papučicu za gas i naglo krenula, raspršivši drobljene školjke prilaza.

4.

Keš je, zaklonjen iza testeraste palme, posmatrao Skajler kako odlazi i ostavlja Kena da čeznutljivo gleda za njom. Sačekao je da se Hael utučeno popne stepenicama i uđe u kuću, pre nego što se dublje povukao u senke šume i krenuo prema rukavcu.

„Znači, tako vetar duva“, pomisli Keš.

U Hevenu je svako znao sve o svakom drugom. Skandal u koji su, pre šest godina, bile upletene sestre Krandal pokrenuo je mnoge zle jezike. Grad je bruja od tračeva mesecima nakon Skajlerinog bega u London, a mišljenja o tome kada će se vratiti bila su podeljena. Neki su mislili da će u pitanju biti nedelje, drugi su smatrali da će se duriti mesec ili dva. Nikome ni na pamet nije palo da će proći godine pre nego što se Skajler vrati kući, i to samo zato što joj je tata bio u bolnici.

Ali Skajler Krandal se vratila na Bel Ter, a po svemu sudeći, vratila se i u naručje svog bivšeg ljubavnika. Ukoliko je suditi po onom poljupcu, nije je bilo briga što je Hael oženjen njenom sestrom. Možda je smatrala da je to sasvim u redu, s obzirom na to da ga je ona prva imala.

Keš nije mogao da razume šta su obe žene videle u Kenu Haelu. Mora da ima nešto u njemu što se ne vidi na prvi pogled. Bilo je opštepoznato da Hael posećuje sobe na spratovima lokalnih barova, ali nije to činio češće od drugih muškaraca. Nikada nije jurio udate žene, a ni neudate. Uvek je plaćao vanbračne avanture. Žene definitivno nisu bile njegov porok.

Keš jednostavno nije mogao da shvati zbog čega je Ken bio tako privlačan sestrama Krandal. Po njegovom mišljenju Hael je bio licemerni skot. Vaspitavan je da sa prezirom gleda na svakog ko se nije kretao u visokim iluštvenim krugovima. Hael je izgleda zaboravio da su njegovi roditelji, kada su poginuli u avionskoj nesreći, za sobom ostavili više dugova nego novca da se oni pokriju, pa je i dalje smatrao da mu niko, sem najuglednijih, nije ravan.

Možda je mislio da se moralna načela na njega ne odnose, da je iznad njih i da je sasvim opravdanim da drži ženu u kući, a ljubavnicu na verandi.

Keš je nastavio da hoda šumom, duboko zamišljen. Kretao se neprimetno poput senke, bila je to veština stečena u detinjstvu, a usavršena novcem poreskih obveznika. Mornarička pešadija je izbrusila njegov prirodni talenat i dovela ga do savršenstva. Nije morao da razmišlja kako da pronađe put kroz šumu, što je bilo dobro budući da je postao nesvestan okoline razmišljajući o Skajler Krandal.

Nije mu bilo jasno kako tako impresivna žena može da voli pompeznog mekušca poput Hauela. Skajler fizički nije izgledala impresivno. Bio je sasvim siguran da može šakama da joj obuhvati struk, i želeo je da mu se ukaže prilika da to i učini. Kukovi su joj bili taman toliko zaobljeni da bi se senzualno isticali. Iako joj grudi nisu bile dovoljno velike za pobeđu na takmičenju u mokrim majicama, bio je ubeđen da nije mogla lagodno da spava na stomaku. Bio je svestan njihovog oblika ispod bluze koju je nosila.

Ova pomisao natera Keša da se osmehne. Da li su postojale grudi koje on nije primetio? Ovo iskustvo mu je omogućilo da prilično dobro oceni njen stas, nije imala bujne grudi, ali je bila veoma zanosna.

Umela je da istakne lepotu svog tela. I nije u pitanju bilo samo telo, već i graciozni pokreti tog tela. Ženstvenost u nesvesnim pokretima tananih ruku na kojima nije bilo nakita. Duge noge i mala stopala. Izraz kestenjastih očiju. I sva ta topla, plava kosa boje meda.

Bila je prava žena. Keš se pitao da li je ona toga svesna. Sumnjao je da jeste, ali je on sasvim sigurno bio.

Besan na sebe što je toliko vremena posvetio njoj, ušao je u pirogu* koju je ostavio na obali rukavca. Uzeo je dugačku motku i odgurnuo se od obale. Tiho poput senke, kanu je sekao mutne, mirne vode rukavca Loran.

Pošto je bio nekoliko godina stariji od Skajler - nije znao koliko tačno zato što Monik nije dobro pamtila brojeve i nije bila sasvim sigurna koji mu je datum rođenja - Keš ju je posmatrao kako od devojčurka sa kao lan svetlim pletenicama izrasta u ženu kakva je bila sada.

Kao dete je, kada bi je ponosni tata Krandal vozio u najnovijem kadilak kabrioletu, u kosi uvek nosila mašne koje su se slagale sa čipkom na haljinici. U tim trenucima bila je ozbiljna. Suviše rano stečenom zrelošću je zabavljala Kotonove prijatelje, dok je on pucao od ponosa.

No, nije sve vreme bila takva. S vremena na vreme, lutkica bi skinula svoju ugladenu ljušturu. Sa skrovitih mesta u šumi, Keš ju je često posmatrao kako razbarušene kose, zajapurenog lica i bosonoga, jaše neosedlane Kotonove konje.

Pitao se da li još uvek jaše. I ako jaše, da li tera konja u divlji galop kao što je to nekada činila dok je niko sem njega nije gledao?

Ta slika natera mu krv u preponi i on oseti kako ga farmerke sve više stežu. Obrisao je znoj sa čela i prokleo paklenu vrelinu, koja mu obično nije smetala.

Ali Skajler Krandal se vratila kući i ništa više nije bilo uobičajeno.

Skajler je primetila koliko je zapravo bilo toplo tek kada je izašla iz automobila i uputila se ka rashlađenom lobiju dvospratne zgrade bolnice. Odeća joj je bila mokra i lepljiva od znoja. Možda je trebalo da se istušira i presvuče pre nego što je krenula.

Dok je čekala lift, pogledala je svoj odraz u ogledalu na zidu i zaključila da izgleda prilično pristojno. Na pamučnoj suknji je imala sitnu mrlju od trave, a majica bez rukava bila je malo izgužvana, ali ovde su svi leti nosili pamuk.

1 Čamac napravljen dubljenjem stabla drveta, karakterističan za Kejdzene koji si živeli u močvarnim delovima Luizijane. (Prim. prev.)

Do kasnog poslepodneva svi su već izgledali umorno. Vлага i vreliina ostavljale su traga na svakome, i ljudi su to najčešće ignorisali.

Kako ju je i sama pomisao na čarape gušila, ostala je u sandalama. Jedini komadi nakita na njoj bile su zlatne alke u ušima i sat sa kožnim kaišem. Minđuše su joj bile od osamnaestokaratnog zlata, ali neupadljive.

Imala je veoma skupocenu tašnu, najboljeg kvaliteta, ali s obzirom na to da ime dizajnera nije bilo preterano očigledno, niko je ne bi pogledao drugi put.

Skajler je u ogledalu videla ženu koja se opasno približila tridesetom rođendanu. Nije se brinula zbog tragova zrelosti na licu, već zbog toga što nije imala čime da se pohvali. U karijeri nije značajno napredovala, nije imala ni muža ni decu, a ni kuću koju bi mogla da nazove svojom.

Ništa nije postigla. Nije mogla da napreduje zbog duhova prošlosti koji su je okivali. Nadala se da će se povratkom kući suočiti bar sa onim najneprijatnijima. Nadala se da će konačno otkriti šta je zapravo osećala prema Kenu Hauelu.

Poljubac ju je samo dodatno zbunio. Više ga nije volela, bar ne kao pre. U to je bila sigurna. Ali nije mogla da otkrije zašto. Nije mogla da otkrije zašto joj srce nije preskakalo svaki put kada bi je pogledao, zašto se nije istopila od miline kada su njegove usne dotakle njene.

Šest godina je pred očima imala sliku Kena Hauela kakav je bio kada ga je prvi put videla. Pamtila ga je kao harizmatičnog vođu studenata Univerziteta Tulejn i kao zanosnu košarkašku zvezdu. Poticao je iz ugledne porodice koja je pripadala visokim krugovima društva Nju Orleansa. Trebalo je da diplomira poslovnu administraciju i pred njim je bila sjajna budućnost. A imao je i Skajler Krandal, lepoticu okruga Loran.

Bili su zajedno dve godine. Činilo se da je brak sledeći logičan korak nakon što oboje diplomiraju. Onda su se sporečkali oko nečeg potpuno beznačajnog, pa se nisu viđali nekoliko meseci.

Skajler prekid nije doživela kao kraj i čak ga je smatrala dobrim po njihovu vezu. Pružio im je priliku da izlaze sa drugima i proveru da li stvarno žele zajedno da provedu ostatak života.

Kada je Ken konačno popustio i nazvao je, želeo je očajnički da je vidi. Mirenje je naizmenično bilo i nežno i strastveno. Oboje su bili nestrpljivi da se venčaju. Odredili su datum venčanja i okupili obe porodice na Bel Teru.

No, Triša je postala zvezda večeri.

Nosila je plavo toga dana, nijansa je u potpunosti odgovarala boji njenih očiju. Skajler joj je rekla da izgleda prelepo, ona je toga dana volela ceo svet. Sve joj je bilo lepo.

Usred proslave, Triša je prišla Kenu, uhvatila ga za ruku i obratila se prisutnima: „Molim vas za malo pažnje.“ Kada su smeh i razgovor zamrli, pogledala je Kena i rekla: „Dragi, pretpostavljam da je vest najpre trebalo da kažem tebi, u četiri oka, ali čini mi se da je ovo savršen trenutak, budući da su ovde svi naši najmiliji.“ Potom je udahnula i uz pobednički osmeh objavila: „Rodiću tvoje dete.“

Sudeći po izrazu lica, Ken je bio jednako zatečen kao i svi prisutni. Bilo mu je neprijatno. Delovao je zapanjeno. Izgledao je kao da će mu pozliti. Nije negirao odgovornost, čak ni kada ga je Skajler pogledala u neverici i pogledom ga molila da to učini.

Jedino rešenje bilo je venčanje. U tišini i za svega nekoliko dana, Triša i Ken sklopili su građanski brak. Osam nedelja kasnije, Triša je izgubila bebu. Skajler

je tada već otputovala u Evropu. Kada je saznala za pobačaj, ništa nije osetila. Srce joj je bilo opustošeno poput Trišine utrobe. Obamrla je zbog njihove izdaje.

Na neki način još uvek je bila umrtnjena. I kada su loše uspomene pomračile one lepe, Kenov poljubac u njoj nije pobudio ništa sem odbojnosti.

Izlazeći iz lifta na drugom spratu, pomislila je da će Koton, ako ne uspe da preživi težak srčani udar, bar umreti svestan da je njegov život imao smisla. Ona nije imala takvu vrstu utehe.

Pre nego što se vrati za Englesku, mora da raščisti sa sobom šta oseća prema Kenu i Triši i načinu na koji su je izdali. Ukoliko to ne uradi, nikada neće biti u stanju da preuzme kontrolu nad svojim životom. Dok ne zatvori vrata prošlosti za sobom i ne prihvati je, biće poput ugašenog motora, nikuda neće stići i ništa neće postići.

„Dobro veče“, pozdravila je medicinsku sestru koju je srela u hodniku. „Kako je moj otac?“

„Dobro veče, gospođice Skajler. Stanje mu je nepromenjeno. Doktor je danas pitao da li ćete doći. Želi da razgovara sa vama.“

„Biću ispred očeve sobe.“

„Preneću mu.“

Sestra je otišla da potraži doktora, a Skajler se uputila do poslednje sobe na odeljenju intenzivne nege. Kroz uski prozor videla je Kotona prikopčanog na aparate koji su pištanjem i treptanjem izveštavali osoblje o njegovim stanju.

Skajler je srce bolelo dok je čoveka kog je obožavala gledala u ovakvom stanju. Koton bi mrzeo takvo stanje bespomoćnosti. Nikada ni od koga nije zavisio. A sada su mašine umesto njega obavljale elementarne životne funkcije. Činilo joj se nemogućim da čovek njegove snage sada leži bleđ, nepokretan i beskoristan.

Stavila je ruku na hladno staldo i prošaputala: „Tata, reci mi šta nije u redu.“

Otuđili su se onog kobnog dana kada su bogovi zaključili da je Skajler Krandal imala i više nego dovoljno sreće u životu i rešili da joj za samo jedno popodne sve oduzmu.

Nakon što su se zapanjeni gosti razišli, a Triša i Ken otišli da reše pravne aspekte venčanja, Skajler se obratila Kotonu očekujući da je on zagrlji i uteši.

Umesto oca punog ljubavi i razumevanja, dočekao ju je stranac. Odbio je da je pogleda. Odgurnuo ju je kada mu je pala na grudi. Bio je leden prema njoj. Sve do tog trenutka Skajler je bila zenica njegovog oka. Ali tog ukletog poslepodneva, kada je rekla da želi da ode u inostranstvo na neko vreme, Koton se nije usprotivio. Nije bio ljut. Nije psovao i kleo. Očekivala je da pobesni, što je bila njegova najčešća reakcija na neželjene vesti. Ona je umela da se izbori sa njegovom prekom naravi.

Ali on je bio ravnodušan, što je Skajler najviše zbolelo. Koton je pokazivao ravnodušnost samo prema onima koji mu nisu ništa značili. Skajler nije mogla da razume zašto joj otac ne ukazuje pažnju koja joj je bila preko potrebna.

Napustila je Bel Ter i preselila se u London. Jaz između nje i Kotona eodinama se sve više produbljivao. Jedini kontakt bila su pisma koja su razmenjivali svakih nekoliko meseci i učtivi, ali hladni, telefonski razgovori za vreme paznika.

Činilo se da mu to i odgovara. Ponašao se kao da ona za njega više ne postoji. Nije želela da umre ljut na njega. Najviše se plašila da će Koton umreti i da nikada neće saznati zbog čega je prestao da je voli, zbog čega je od kćeri mezimice postala prezrena kći.

„Nadam se da neću morati da se brinem o dva pacijenta umesto o jednom.“

Doktorov glas prenu je iz razmišljanja. Podigla je glavu i obrisala suze.

Dobro večer, doktore Kolins.“ Jedva da se osmehnula. „Dobro sam. Samo sam malo umorna.“ Nije joj poverovao, ali je rešio da ništa ne kaže, na čemu mu je Skajler bila zahvalna. „Ima li nekih promena?“

Džefri Kolins bio je mlad lekar koji je zaključio da mu je lakše da radi u maloj lokalnoj bolnici nego da se bori sa konkurencijom u velikom gradu.

Dok je pažljivo proučavao karton Kotona Krandala, podsetio je Skajler na dečaka koji se sprema da izlaže lekciju pred celim odeljenjem i želi to dobro da uradi.

„Ništa značajno.“

„Da li je to dobro ili loše?“

„Zavisi. Ukoliko je promena nagore, onda je bolje da promene nema.“

„Naravno.“

Pacijentu je potrebna ugradnja bajpasa. Trostruka ili čak četvorostruka. To nam kažu snimci.“ Zatvorio je karton. „Ali on još uvek nije dovoljno snažan da bi podneo operaciju. Moraćemo sačekati da se malo oporavi i možemo samo da se nadamo da u međuvremenu neće doživeti još jedan srčani udar.“

„Mi?“

„Kardiolog stažista, opšti hirurk i ja.“

Pogledala je u stranu pokušavajući da na ljubazan način kaže ono što ju je mučilo. „Doktore Kolins, nadam se da nećete pomisliti da sumnjam u vašu stručnost i da vam nisam zahvalna za sve što ste do sada uradili...“ „Pitate se da li znam šta radim?“

„Ne krivim vas što sumnjate. Ovo je mala bolnica, ali donatori koji su je opremili, a vaš otac je bio jedan od njih, nisu štedeli. Imamo najmoderniju opremu. Osoblje je dobro plaćeno. Ovde ne rade lekari koji nisu mogli da pronađu posao nigde drugde, već oni kojima više odgovara malo mesto.“ „Izvinjavam se, nisam želela da kažem da ste nekvalifikovani ili nesposobni.“

Podigao je ruku pokazujući joj da se nije uvredio. „Ukoliko budete želeli da gospodin Krandal bude operisan u nekoj drugoj bolnici, drage volje ću vam pomoći i učiniti sve što je u mojoj moći da tamo stigne bezbedno. Međutim, ne bih vam savetovao da ga prebacujete sada.“

„Hvala vam doktore, zahvalna sam vam na iskrenosti, nadam se da vi meni nećete zameriti moju.“

„Ne zameram.“

„Mislim da neće biti potrebe za prebacivanjem u drugu bolnicu.“ „Drago mi je.“

Osmehnuli su se jedno drugom. „Mogu li sada da uđem da ga vidim?“ „Samo dva minuta. I uzgred budi rečeno, predložio bih vam da počnete redovno da jedete i da se odmorite. Ni sami ne izgledate preterano zdravo. Laku noć.“

Iako nije imao mnogo iskustva, udaljio se samouverenim koracima karakterističnim za iskusnog lekara. Skajler je pronašla utehu u tome. Javila se sestri koja je pratila Kotonove vitalne funkcije i ušla u sobu. Uprkos jarkom fluorescentnom svetlu, soba je delovala kao grobnica.

Na prstima je prišla krevetu. Koton je ležao sklopljenih očiju. U ustima mu se nalazio tubus pričvršćen lepljivim trakama, a dve manje cevčice bile su mu stavljene u nozdrve. Druge cevčice i kateteri prikačeni na razne aparate gubili su se pod čaršavom kojim je bio pokriven. Mogla je samo da nagađa njihovu svrhu.

Jedina poznata stvar bila je njegova gusta bela kosa. Očiju zamagljenih od suza pružila je ruku i provukla prste kroz nju. „Volim te, tata.“ Nije se pomerio. „Šta god da sam uradila, molim te, oprost mi.“ Posle dva minuta nežno ga je poljubila u čelo i napustila sobu.

Koton Krandal je otvorio oči tek kada su se vrata za njom zatvorila.

5.

Triša i Ken su bili usred svađe. Skajler ih je videla kroz prozor dnevne sobe kada se popela na trem. Borbeni ring im je bio autentični *obison* tepih. Stajali su na suprotnim krajevima njegove zagasite pastelne šare. Glasovi su im bili prigušeni, tako da nije mogla sa razazna pojedinačne reči. Nije ni morala. Ljutito su gestikulirali.

Sklonila se sa svetlosti koja se slivala sa prozora dnevne sobe i spustila niza stepenice. Nije želela da je primete, naročito ako je ona bila uzrok razmirice.

Triša nije videla kako ju je Ken poljubio. Ona se ne bi skrivala i čekala da Skajler ode da bi se suočila sa suprugom. Smesta bi izletela iz kuće i napala ih oboje.

Poseta bolnici emotivno je iscedila Skajler. Nije želela da se upliće u svađu koja se razbukta u dnevnoj sobi, zato je ključeve i tašnu ostavila na haubi i zaputila se preko travnjaka.

Možda će je šetnja izmoriti dovoljno da zaspi. Bila je umorna otkad je stigla, ali je svejedno noću ležala budna i razmišljala o Kotonu i Triši i Kenu. Zamišljala je kako njih dvoje sada zajedno spavaju u sobi do njene. Mrzela je sebe zbog toga što je ta slika i dalje uznemirava.

I baš zato joj je bilo čudno to što joj Kenov poljubac nije prijao. Poslednjih šest godina bila je ubeđena da je još uvek zaljubljena u njega. Poljubac nakon tako dugog rastanka je trebalo da je uzbudi, bez obzira na to što ju je ljubio sestrin muž. Ali ona nije osetila ništa sem blage tuge koju nije mogla da objasni.

To je bila samo jedna od stvari koje su prolazile Skajler kroz glavu dok je presećala travnjak i ulazila u šumu. Bilo je toplo i zagušljivo, temperatura jedva da je bila nešto niža nego što je bila kada je sunce zalazilo. Stopalima je rasipala pramenove magle koji su lebdeli iznad tla. Magla joj se paučinasto uvijala oko nogu. Svako drugi bi osećao jezu, a Skajler je uživala.

Išla je uzanom stazom koja je neko vreme pratila put, a potom skretala ulevo. Od tog mesta vijugala je nizbrdo kroz šumu i završavala se na plodnoj obali rukavca.

Ovde, na uzvišici, bilo je nekoliko hrastova sa čijih grana je visila bezazlena španska mahovina, mada je najzastupljenije drvo bio bor, koji se brzo širio. Kako se spuštala prema rukavcu, primetila je da je bor ustupio mesto čempresu, vrbi i tropskom hibiskus, koji su neprikosnovenom vladali obalom rukavca.

Skajlei" je znala kako se zove svako drvo u šumi i pre nego što je savladala abecedu. To nikada nije zaboravila. Dobro se sećala Kotonovih lekcija iz šumarstva. Poznavala je svaku stazu, zvuk i miris. Mogla je da prepozna svaki zvuk u šumi.

Sem jednog.

Pojavio se toliko nenadano da nije imala vremena ni da se začudi pre nego što joj je put preprečio razjaren pas iskeženih zuba.

Izgledao je kao životinja iz pakla, i činilo se da je iskrasao iz močvarnog zemljišta sa namerom da joj preseče put. Imao je čvrsto telo, sa širokim i mišićavim grudima. Vilica mu je bila četvrtasta i završavala se tupom njuškom, a špicasti rep stajao je podignut visoko iznad hrbata i ukazivao na agresivnost i neprijateljstvo. Životinja je bila kratkodlaka i ružna, boja joj je bila čudna mešavina crne, smeđe i žute. Široko razmaknute oči opasno su joj sijale u mraku, a niz iskežene zube curila je slina. Pas je stajao široko razmaknutih

nogu, poput mornara na palubi broda. Bio je ružan, veoma ružan, najopasnije stvorenje koje je Skajler ikada videla. Njegovo ziokobno režanje potpuno ju je prestravilo.

Instinktivno je duboko udahнула. Srce joj je udaralo toliko jako da ju je bolelo. Kada je pružila ruku prema životinji, ona je poletela napred i tri puta kratko i oštro zalajala.

Zastala je u mestu jer nije želela da psa izazove naglim pokretom. „Lezi momče, lezi.“ Reči koje je izgovorila i samoj su joj zazvučale smešno. Ovo nije bio razigrani kućni ljubimac. Ta zver ni najmanje nije bila raspoložena za igru. Bila je ubica. Režanje psa se pretvorilo u muklo vibriranje glasnihi žica ali Skajler nije bila glupa i znala ja da on nema nameru da se povuče.

Znala je da bi bilo zaludno dozivati u pomoć. Mesto na kom se našla je suviše daleko od kuće, a buka bi mogla da isprovocira životinju. Isto tako joj je bilo jasno da bi pas i neizazvan mogao da je napadne svakog trenutka. Odlučila je da napravi korak unazad. Činilo se da pas nije primetio da se pomerila pa je napravila još jedan, i još jedan.

Kada se udaljila nekoliko metara, rešila je da se okrene i pođe prema knći. Trčanje nije dolazilo u obzir zato što je znala da bi je pas u tom slučaju sigurno napao, ali nije želela ni da ide suviše polako.

Plašeći se ishoda, okrenula se. Istog trenutka pas još jednom upozoravajući zalaja. Lavež beše toliko iznenađan i toliko glasan da se ona saplete i pade. Pas nasrnu na nju. Skajler se okrenu na leđa i prekri lice podlakticom jedne ruke, a drugom odgurnu moćnu zver.

Fizički kontakt sa životinjom bio je kao noćna mora. Na ruci je osetila vreo vlažan dah, a potom i oštre zube. Niz ruku joj se slivalo nešto lepljivo i vlažno, nije znala da li je to njena krv ili slina životinje. Kost ruke umalo je pukla usled sudara sa širokom lobanjom psa. Udarac joj je nakratko umrtvio nerve. Nije ni najmanje sumnjala da će joj zver iščupati grkljan ukoliko ne uspe da je zaustavi. Instinktivno je počela da pretražuje tlo oko sebe i dogradi prvo što joj je došlo pod ruku; bila je to opala grana bora debljine njenog zgloba. Kada je pas ponovo nasrnuo, udarila ga je svom snagom. Iako je udarac bio dobro naciľjan i snažan, nije ga zaustavio. Zapravo, još više ga je razbesneo.

Divlje, i očigledno uzaludno, vitlajući borovom granom, Skajler se pridigla i počela da trči. Pas joj je doslovno bio za petama. Čula je kako mu zubi škljocaju dok je pokušavao da je uhvati za noge. Nekoliko puta za dlaku je izbegla njegove čeljusti.

Iznenađa i naizgled ni od kuda, dva blistava snopa svetlosti obasjaše šumu. Zaustaviše se na Skajler kao da su pronašla metu koju su tražila, i zaslepiše je. Magla i prašina jezivo su poigravale pred njima, pa Skajler rukama zakloni oči.

Prodorni zvižduk zaparao je ustajali vlažni vazduh. Osetila je da pas više ne obraća pažnju na nju. Stao je i prestao da reži i laje. Pokrenuo se kada je čuo drugi oštar zvižduk. Protrčao je pored nje, u trku joj je očešao голу nogu i umalo je oborio. Zaleteo se u žbunje i krenuo prema svetlima.

Skajler je tek tada shvatila da je uspela da stigne nadomak puta. Svetla koja je videla bila su svetla automobila koji se zaustavio pored puta i usmerio farove prema šumi. Ugledala je obris pikapa koji je izgledao sablasno u uskovitlanom oblaku prašine.

Zvuci koji su dopirali iz pravca vozila delovali su nestvarno. Motor je zujao i brektao, a iz tovarnog prostora čuo se lavež pasa. Bili su uznemireni i udarali su o rešetke metalnih kaveza, pokušavajući da izađu. Skajler nije mogla da proceni koliko ih je bilo, ali joj se činilo da su se tu skupili svi psi pakla.

Okrenula se i potrčala prema rukavcu, ubeđena da će ceo krvoločni čopor pojuriti za njom. Bacila je pogled preko ramena: vozilo se pokretalo uz glasno

struganje menjača. Zatim se okrenulo i nestalo u pravcu iz kog se i pojavilo. Šumu je ponovo obavila tama.

Kako se lavež i dalje čuo, Skajler je nastavila da beži što dalje od njega, naslepo birajući put između drveća koje joj se sada činilo strano. Dodir mahovine na obrazima izazivao je jezu. Korenje i granje bili su zamke koje su joj se obavijale oko nogu i pokušavale da je zadrže u ovoj noćnoj mori. Uzaludno se borila protiv magle što ju je obavijala svojim jezivim krilima.

Vrisnula je kada je naletela na čvrsto, neprobojno telo. Udarala je i grebala pokušavajući da se oslobodi. Neko ju je podigao; stopala joj više nisu dodirivala zemlju i ona počela divlje da udara nogama.

„Prestani! Šta se, dođavola, događa s tobom?“

Uprkos užasu, Skajler je shvatila da ovaj fantom iz noćne more ima ljudski glas. Zabacila je glavu i pogledala ga: izgledao je kao sam đavo.

Keš Bodro ju je posmatrao sa čuđenjem. Nakon nekoliko sekundi podigao ju je u naručje. Skajler je osetila olakšanje i nije ni pokušala da se pobuni. Napad psa bio joj je još uvek živ u sećanju i sada je bila srećna zbog prisustva druge osobe.

Disala je kratko i ubrzano. Rukama je grčevito stezala prednji deo njegove majice. Zadrhtala je kada se setila zapanjenih čeljusti psa. Ali kada je strah počeo da se povlači, osetila je stid.

Udahnula je duboko i nesigurno. „Sada možeš da me spustiš. Dobro sam.“ Nije je spustio. Nije čak ni zastao, već je nastavio da hoda prema rukavcu. „Jesi li si me čuo?“

„Oui.“

„Onda te molim da me spustiš. Veoma si ljubazan, ali...“

„Ne pokušavam da budem ljubazan. Mnogo je jednostavnije nositi te nego te vući za sobom.“

„Upravo htjedoh reći da mogu i sama da hodam.“

„Ne možeš ni da stojiš. Sva se treseš.“

Govorio je istinu. Celim telom je drhtala poput lista na olujnom vetru. Odlučila je da se, bar za sada, ne raspravlja sa njim i dozvolila mu je da je nosi. „Mislim da ideš na pogrešnu stranu. Kuća je iza nas.“

„Znam gde je kuća.“ U glasu mu se osećao sarkazam. „Mislio sam da bežiš od nekoga ili nečega iz kuće.“

„Šta bi tamo moglo da me uplaši?“

„To ti reci meni.“

„Čisto da razjasnimo, napao me je... pas.“ Glas joj se slomio. Bilo je ponižavajuće osetiti suze kako naviru, no nije mogla da ih zaustavi.

Bodro naglo zastade. „Pas? Napao te je pas?“ Potvrdno je klimnula glavom. „Čuo sam lavež“, reče. „Da li te je ugrizao?“

„Mislim da jeste. Nisam sigurna. Trčala sam.“

„Gospode.“

Ponovo je krenuo, ovaj put bržim korakom. Kreketanje žaba postajalo je sve glasnije. Skajler je prepoznala vrbe čije su se duge, vitke grane savijale prema mutnim vodama, poput pokajnika koji moli oprost. Ovaj rukavac je oticao iz glavnog toka šireg i bržeg rukavca Loran. Bio je to zapravo uzak potok. Voda se toliko sporo kretala da je rukavac delovao kao mirno jezerce.

Došli su do piroge koja je bila delimično uronjena u vodu. Keš vešto zakorači jednom nogom u čamac nalik na kanu i spusti Skajler. Zapalio je uljanu lampu šibicom koju je izvadio iz džepa košulje. Oči su mu na žutom svetlu delovale zlokobno poput očiju divljih mačaka koje su lovile u močvarama. Ugasio je šibicu i pojačao plamen lampe.

„Šta si tražio u šumi?“, upitala ga je, mada stvarno nije bila zainteresovana da čuje odgovor.

„Sakupljao sam današnji ulov.“ Pokazao je glavom prema plitkoj vodi i delimično potopljenoj mreži u kojoj se migoljilo nekoliko desetina crvenih rečnih rakova.

„Ti baš voliš da ideš tamo gde ti nije mesto.“

Nije se branio. „Evo, popij ovo.“

Na dnu piroge ležala je boca burbona od pola litre. Skinuo je čep i pružio joj bocu. Bledo ju je posmatrala. „Ajde“, rekao je nestrpljivo. „Nije mešano u kadi i nije švercovano. Danas sam ga kupio u luksuznoj prodavnici alkoholnih pića.“

„Radije ne bih.“

Nagnuo se prema njoj, a lice mu je na svetlu lampe izgledalo demonski. „Kada si se zaletela u mene, izgledala si kao da si videla mrtve da hodaju. Nemam ovde kristalne čaše, ni činije za led poput onih na Bel Teru. Znam da ti ne nudim fine koktele na kakve si navikla, ali dobro će ti potpaliti želudac i zaustaviti drhtavicu, a to je upravo ono što ti je potrebno. A sad pij to, majku mu.“

Nije joj se dopalo ono što je rekao, još manje joj se dopao način na koji je to rekao, ali mu je ipak besno istrгла bocu iz ruke i prinela je usnama. Koton ju je naučio kako da pije, baš kao što ju je naučio svemu ostalom. Ali on ju je učio da pije kao dama, elegantno, onako kako je Mejsi smatrala da bi jedna dama trebalo da pije. Gutljaj burbona, koji je potegla iz Kešove boce, palio joj je grlo i jednjak i sve što mu se našlo na putu do želuca gde je eksplodirao snagom supernove.

Zakašljala se grubo i nimalo damski, obrisala usta nadlanicom i vratila mu bocu. Uzeo ju je i gledajući u Skajler ispitivački, i sam otpio gutljaj. „Još?“

„Ne, hvala.“

Popio je još jedan gutljaj pre nego što je zatvorio bocu i vratio je na dno piroge. Ušao je i čučnuo pored Skajler. „Da li te je ugrizao još negde, sem za ruku?“

Skajler se trгла kada ju je uhvatio za ruku i privukao je. Dodir ju je zaboleo, ali se uplašila tek kada je videla da joj ruka obilno krvari iz nekoliko ružnih rana. „Nisam bila svesna da me je toliko puta ugrizao. Gospode bože.“

Prsti su mu bili topli i snažni. Nežno je dodirivao njene rane i pažljivo ih pregledao. „Kako je izgledao?“

„Pas?“ Skajler zadrhta. „Užasno. Bio je ružan. Pomalo nalik na boksera, a pomalo na buldoga.“

„Mora da je to bio jedan od pitbul terijera Prljavog Flina.“ Keš pogleda Skajler u oči. „Imala si sreće. Čime si ga izazvala?“

„Ničim“, povika Skajler. „Šetala sam se svojom šumom, a on se stvorio niotkud i napao me.“

„Baš ničim ga nisi izazvala?“

Sumnja u njegovom glasu razbesnela je Skajler. Istrгла je ruku i skočila. „Hvala, a sad idem u bolnicu...“

Keš takođe skoči i nadvi se nad nju. Položio joj je dlan na grudi i blago je gurnuo. „Sedi.“

6.

Zadnjicom je prilično snažno udarila o grubu poprečnu dasku u čamcu. Zurila je u njega u neverici. „Ja ću se pobrinuti za tebe“, rekao je.

Skajler nije navikla da se prema njoj postupa grubo. A nije navikla ni da prima naređenja. S obzirom na to da joj je u visini očiju bilo dugme na njegovim pantalonama, mirno, koliko je to bilo moguće, rekla je:

„Zahvaljujem se na ukazanoj pomoći, gospodine Bodro, ali ipak mislim da bi trebalo da me pregleda profesionalac.“

„Neki mene smatraju profesionalcem.“ Ponovo je kleknuo ispred nje. „Nemam nameru da te vodim u bolnicu, a sama tamo nikada nećeš stići.“ Opet ju je pogledao u oči. Podsmješljivo. „Naravno, uvek možeš da zamoliš zeta da te odvede.“ Posvetio se njenoj povređenoj ruci. „Ali bi najpre trebalo da stigneš do Bel Tera, a mislim da ni to nisi u stanju.“

„Moram da primim vakcinu protiv besnila.“ Dok je naglas izgovarala ovo što joj je iznenada palo na pamet, zadržala je pri pomisli na niz bolnih injekcija.

Posežući za kožnom torbicom, Keš odrično odmahnu glavom. Zlatni pramenovi u njegovoj dugoj, smeđoj, talasastoj kosi zasijaše na svetlosti lampe.

„Prljavi uvek vakciniše svoje pse protiv besnila. Suviše su dragoceni.“

Osećala je strah, ali i radoznalost dok je posmatrala kako iz kožne torbice vadi nekoliko providnih smeđih bočica. Ni na jednoj nije bilo etikete. „Da li misliš na Prljavog Flina?“

„Oui.“

„On je još uvek ovde?“

Keš se kratko nasmeja. „Sve kurve u okrugu bi ostale bez posla kada bi on otišao.“

Ime Prljavog Flina prizvalo je strahove iz detinjstva. Flin je bio poznat kao svodnik, švercer i kao čovek koji se bavi skoro prljavim poslovima, tako je i dobio nadimak. „Majka je govorila sestri i meni da Prljavi Flin kidnapuje devojčice koje se ne ponašaju pristojno“, reče Skajler.

„Nije mnogo pogrešila.“

„U našoj kući je on bio sinonim za babarogu. Kad god smo prolazili pored njegove kuće gledali bismo je sa strahom.“

„I dalje je na istom mestu.“

„Tog zločinca je odavno trebalo strpati iza rešetaka.“

Keš se nasmeja. „Nema šanse. Flinovi najverniji klijenti su oni koji rade u šerifovoj kancelariji.“

Skajler slabašno klimnu glavom, pretpostavljajući da je Keš u pravu. A i bila je zaokupljena Kešovim smehom. Dotakao je osetljivu tačku negde duboko u njoj i ona istrže ruku iz njegove. „Šta je to?“

Natopio je parče vate bistrom tečnošću iz jedne od smeđih bočica. Približio je bočicu i dao joj da je omiriše. Miris je bio oštar i prepoznatljiv. „Dobri stari alkohol. Ima da peče kao sam đavo. Ne ustručavaj se, i ako te zaboli, slobodno viči.“

Pre nego što je stigla da se pripremi, stavio je alkohol na ogrebotine na njenoj ruci. Mogla je da zamisli bol i pre nego što ga je osetila. Bila je rešena da ne pusti glasa od sebe, ali nije mogla da zatomi jecaj koji joj se oteo pre nego što je čvrsto stisnula usne.

Činilo se da ga njen stoicizam zabavlja. Cerio se dok je ostavljao krvlju natopljenu vatu sa strane. „Ovo će zaustaviti peckanje.“ Brzo je otvorio još

jednu od bočica koje je izvadio iz torbe, i prstima naneo sadržinu na njenu ruku. Sada, kada su rane bile očišćene od krvi, više nisu izgledale toliko ozbiljno. Nakon što joj je obilno namazao ruku melemom, uvio ju je gazom od zgloba da lakta. „Nekoliko dana nemoj da kvasiš ruku i redovno čisti rane.“

„Šta si mi to stavio?“ Na njeno veliko iznenađenje rane su prestale da je peku.

„Jedan od majčinih domaćih melema.“ Sarkastično se nasmejavao kada je video uplašen izraz na njenom licu. „Pomešao sam oči slepog miša i mlevenu slezinu bradavičaste svinje.“ Oči su mu sijale pod svetlom lampe. „U pitanju je crna magija“, prošaputao je.

„Nikada nisam verovala da se tvoja majka bavi crnom magijom.“ Osmehe mu se pretvorio u grimasu ogorčenosti. „Onda si ti jedna od retkih. Da li te je pas ugrizao još negde?“

Nervozno je oblizala usne. „Pokušao je da me ugrize za noge, ali...“ Nije stigla da dovrši rečenicu, a on joj je već povukao suknju dobrano iznad kolena. U hvativši jednom rukom list njene noge, podigao joj je stopalo, oslonio ga na svoju butinu i pažljivo ga zagledao sa svih strana.

„Ovde ogrebotine nisu duboke. Očistiću ih ali ti neće biti potreban zavoj.“ Proverio je i drugu nogu i video da je na njoj jedva vidljiv trag zuba, pa je opet natopio vatu alkoholom.

Skajler ga je posmatrala kako levom rukom vešto čisti ogrebotine i ugrize. Pokušala je da se seti koje ime je Ken upotrebio za Kejdžene koji leče ljude. Pokušala je da misli o bilo čemu samo da bi skrenula misli sa toga koliko je intimno njena noga počivala na njegovoj butini.

„Rekao si da sam imala sreće i da sam dobro prošla“, rekla je. „Da li je taj pas već nekoga napao?“

„Nekog klinca pre nekoliko meseci.“

„Dete? Taj pas je napao dete?“

„Ne znam da li je u pitanju isti pas. Flinovi pitbulovi su prave džukele i opakiji su od pasa čuvara.“

„Zbog čega je pas napao dete?“

„Kažu da ga je klinac isprovocirao.“

„Ko to kaže?“

Nemarno je slegao ramenima. „Svi. Vidi, ne znam detalje zato što me se to nije ticalo.“

„Aha, glasina koja se ne odnosi na tebe“, rekla je sarkastično.

„Upravo tako.“

„Šta je bilo sa detetom?“

„Pretpostavljam da se oporavilo. Nisam čuo ništa nakon što su ga odveli u bolnicu.“

„Moralo je bude hospitalizovano? I niko nije ništa uradio u vazi sa tim?“

„U vezi sa čim?“

„U vezi sa psima. Zar Prljavi nije morao da plati kaznu ili nešto slično?“

„Prljavi nije bio kriv. Klinac se zatekao na pogrešnom mestu u pogrešno vreme.“

„Kriv je ukoliko je pas bio van njegovog dvorišta.“

„Pretpostavljam da si u pravu. Ti psi su opake džukele. Dresira ih da budu takvi. Moraju da budu krvoločni da bi se borili u ringu.“

„Ringu?“

Pogledao ju je podsmešljivo i suvo se nasmejavao. „Zar nikada nisu čula za borbe pitbul terijera?“

„Naravno da sam čula. One su nezakonite.“

„Aha, a nezakonito je i pljuvanje pred zgradom suda, ali to ne sprečava ljude da to ipak čine.“

Završio je sa čišćenjem ogrebotina na njenim nogama i vraćao je bočice, uključujući i Monikinu domaću mast, u torbu. Skajler je prebacila suknju preko kolena. Nije mu promakao ovaj gest.

Ignorišući njegov pohotljivi pogled, upitala je: „Hoćeš da kažeš da se ovde održavaju borbe pasa?“

„Već godinama.“

„Prljavi Flin odgaja pse da bi ubijali i bili ubijeni?“

„Oui.“

„Neko bi trebalo da tome stane na kraj.“

Keš odmahnu glavom, bilo je očigledno da ga njena reakcija zabavlja. „To se ne bi preterano dopalo Prljavom. Pitbulovi su mu jedan od najunosnijih sporednih poslova. Retko kada ih neko pobedi u ringu.“

„Zvaću šerifa čim stignem na Bel Ter.“

„Da sam na tvom mestu ne bih se petljao.“

„Ali ta zver je mogla da me ubije!“

Iznenadnim pokretom Keš ju je uhvatio za vrat i privukao sebi. „Nisi dugo ovde, gospođice Skajler. Poštedeću te muke da stvari otkriješ na teži način.“ Zastao je i zagledao se u njene oči. „Ništa u okrugu Loran se nije izmenilo od kada si otišla. Možda si zaboravila prvo nepisano pravilo: ukoliko ti se nešto ne dopada, okreni glavu na drugu stranu. Poštedećeš sebe mnogo muka. Jesi li me razumela?“

Skajler se toliko skoncentrisala na njegov dodir da joj je trebalo izvesno vreme da bi razumela upozorenje. „Dobro sam te čula, ali neću promeniti mišljenje u vezi sa ovom stvari. Ne želim ni da pomislim šta bi se desilo da Flin nije naišao u tom trenutku i pozvao psa.“

„Bila bi izujedana, a to bi bila prava šteta, zar ne? Zato što izgledaš đavolski dobro baš takva kakva jesi.“

Prstom je nežno milovao koren njenog vrata. Kada je naišao na izbočinu, vratio se da je pažljivije ispita. Protrljao ju je nekoliko puta. „Onaj komarac te se ipak dočepao?“

Skajler je shvatila da gubi kontrolu nad situacijom. Uzbudivao ju je njegov uporni pogled, ali joj je zbog njega bilo i neprijatno. Veoma joj se dopadalo njegovo lice i muževan glas. Potajno se divila širokim ramenima i građi torza. Butine su mu bile vitke i čvrste. Izbočina između njih svedočila je da je njegova reputacija bila sasvim opravdana.

No, ona je bila Skajler Krandal i nije imala nameru da padne na šarm Keša Bodroa.

„Budi ljubazan i pusti me.“

Nastavio je da joj dodiruje vrat. „Ne pre nego što stavim nešto na ovo.“ „Nema potrebe.“

Ipak, nije se pomerila kada je sklonio ruku da bi potražio nešto u svojoj kožnoj torbi. Izvadio je malu ampulu i otvorio je. Prepoznala je uljani miris koji joj je budio sećanje na letnji kamp.

„Ti si lažni vrač, gospodine Bodro. To je kamfor.“

Drsko se osmehnuo. „Slično je.“

Skajler nikada nije saznala zašto nije odgurnula njegovu ruku kada se opet uputila ka njenom vratu, zašto je sedela mirno i dozvolila mu da kažiprstom klizavim od supstance nalik na kamfor, izmasira crvenu izbočinu na njenom vratu. Nije znala zašto mu je dozvolila da, pošto joj je namazao mesto ujeda, nastavi da joj dodiruje vrat i grudi u potrazi za drugim ujedima, i zašto mu je

dozvolila da joj otkopča bluzu kada je pronašao jedan ispod nje. Zavukao je ruku i losionom obilno namazao ispupčenje.

I dalje je dodirujući, upitao je: „Da nastavim?”

Bilo je to dvosmisleno pitanje. „Ne.“

„Sigurno?”

„Sasvim sam sigurna.“

U škiljavim očima videlo se da se zabavlja dok je povlačio ruku i vraćao ampulu u torbu. Ustavši, ponudio joj je ruku kako bi i ona mogla da ustane. Ovaj put je odbila pomoć i sama ustala. Od pada ju je zaštitila njegova brza reakcija. foš jednom ju je podigao u naručje.

„Spusti me, dobro sam.“

„Pijana si.“

Bila je. Što je bilo gotovo nemoguće jer je popila samo gutljaj alkohola. „Slagao si me. To što si mi dao da pijem nije bio viski iz prodavnice.” Ispustio je zvuk koji je mogao da znači bilo šta.

Gotovo pun mesec podigao se iznad krošnji. Šuma je postala svetlija. Keš se brzo kretao, činilo se da put poznaje bolje od Skajler, znao je svaku krivinu i svaku nisku granu.

Zbog zastrašujućeg iskustva sa psom i jakog pića, Skajler je bila umrtvljena i vrtelo joj se u glavi. Prestala je da se trudi da drži glavu uspravno. Naslonila je obraz na njegove grudi i opustila se. Telo joj se privilo uz njegovo. Nije mogla da drži oči otvorene, i kada je zastao njoj je trebalo vremena da ih otvori. Stajali su u senci gazebe.

Nadvio se nad nju. „Možeš li sama da odeš do kuće?”

Skajler je podigla glavu. Bel Ter je izgledao poput sjajnog bisera smeštenog u zeleni baršun. Činio joj se veoma daleko. Ideja o samostalnom prelasku te udaljenosti nije joj se činila preterano privlačnom, ali je ipak rekla: „U redu je.” Potom je skliznula iz njegovog naručja.

„Drage volje bih te odneo do kuće, ali tvoj tata bi više voleo da mu se neko popiše u bunar nego da senka Keša Bodroa padne na Bel Ter.”

„Bio si veoma ljubazan. Hvala...”

Ispustila je dah kada je stavio ruke na njen stomak i naslonio je na letvice gazebe. Sklopio je ruke oko njenog uskog grudnog koša. Dah mu je bio užaren.

„Nikada nisam ljubazan prema ženi. Čuvaj se, *pichouette*. Po tebe sam ja opasniji od Flinovih pasa.

„Ti ovo nazivaš vođenjem ljubavi?”

Keš se sklonio sa žene koja je ležala pod njim. Telo mu je bilo sjajno i klizavo od znoja i nosilo je crvene tragove grubog seksa. Posegao je za cigaretama na noćnom stočiću, zapalio jednu i duboko udahnuo.

„Nikada ja to nisam nazivao vođenjem ljubavi.” Ustao je sa kreveta, skinuo kondom i bacio ga u korpu za otpatke. Ud mu je još uvek bio delimično ukrućen, a telo zategnuto, i dalje gladno.

Roda Gilbret je sela i umotala se u čaršav. Nije ni primetio ovaj gest lažne stidljivost. Stajao joj je okrenut leđima i gledao kroz prozor. Bio je nag, mirno je pušio cigaretu i zurio u napadni ružičasti neonski znak na parking motela *Pelikan*.

„Nemoj da se duriš.” Prela je pomirljivo. Ponekad volim grub i brz seks. Nisam se žalila.”

Okrenuo je glavu punu čupavih uvojaka izbrazdanih zlatom. Prezrivo ju je pogledao preko ramena. „Nemaš razloga da se žališ, Roda. Svršila si tri puta pre nego što sam prestao da brojim.”

Bes je smesta zamenio zavodnički izraz na njenom licu. „Najpre se duriš, a onda počinješ da me vređaš. Čovek bi pomislio da ćeš biti zahvalan.“ „Šta hoćeš, napojnicu?“

Streljala ga je pogledom. „Nije mi bilo lako da ostavim sve i dotrčim ovamo večeras. Pristala sam samo zato što si zvučao kao da je u pitanju hitna stvar.“

„I bila je“, promrmeljao je, sećajući se u kakvom je stanju bio kada je ostavio Skajler na Bel Teru. Okrenuo se od prozora i, sa cigaretom između usana, navukao farmerke.

Žena koja se oslanjala na uzglavlje kreveta iznenada se uspravi. „Šta to radiš?“

„Na šta ti liči?“

„Odlaziš?“

„Upravo tako.“

„Sada?“

„Opet si u pravu.“

„Ali ne možeš. Tek što smo stigli.“

„Nemoj da se ponašaš kao da si izneverena. Doletela si zato što si jedva čekala da te neko povali. Uvek si napaljena.“

„A ti nisi?“

„Jesam, ali ja to i ne poričem. Ti si zazvučala kao da je to što si došla da se nađeš sa mnom bio čin milosrđa. I ti i ja znamo da nije tako.“

Promenila je taktiku i počela da ga zavodi. Podigla je jedno koleno i polako i izazovno ga pomerala. „Rekla sam Dejlu da ću biti sa bolesnom drugaricom i da se verovatno neću vratiti do jutra“, kazala je i pustila čaršav da padne. „Imamo celu noć.“

Ne obazirajući se na nju, Keš je navukao blatnjave kaubojke i košulju koju je ostavio raskopčanu. „Ti imaš celu noć. Ja odlazim.“

„Jebi se.“

„Soba je plaćena. Imaš kablovsku, a imaš i aparat za led. Šta bi još mogla poželeti? Uživaj.“ Bacio je ključ od sobe na krevet.

„Kopile jedno!“

„To je tačno. I svi to već znaju.“ Cinično joj se osmehnuo i salutirao pre nego što je zatvorio vrata sobe.

7.

Smejali su joj se.

Doručak je poslužen u zatvorenom delu verande. Kada je Skajler ispričala svoju bizarnu priču, Triša je ispustila kašiku kojom je jela grejpfrut. Ken je nespreno vratio šolju kafe na tanjirić. Na trenutak su začuđeno gledali u nju, a onda su počeli da joj se smeju.

Samo nekoliko minuta ranije, Skajler se pojavila potpuno odevena. Do osam i trideset, vlaga u vazduhu je iznosila neverovatnih devedeset procenata. Kosa joj se ukovrdžala i zalepila za vrat. Za samo nekoliko dana, kosa oko lica joj je pod južnjačkim suncem izbledela do veoma svetle plave boje. Zavoj na ruci odmah je privukao pažnju.

„Šta ti se, zaboga, desilo?“, upitala je Triša.

Sipajući kafu iz srebrnog lončeta i odbijajući da joj gospođa Grejvs pripremi topao doručak, odgovorila je: „Sinoć me je u šumi napao pitbul terijer.“

Triša razrogači oči. „Šališ se!?“

„Volela bih da je tako.“

„To su krvoločni psi.“

„Ne znam kakva je cela rasa, ali ovaj je bio. Nasmrt me je isprepadao. Mogao je da me ubije.“

„Pas je bio u našoj šumi?“, upita Ken. „Na Bel Teru?“

„Da. Bio je udaljen od kuće svega nekoliko stotina metara.“ Skajler im je ispričala ceo događaj ali je izbegla da spomene Keša Bodroa.

„Trebalo bi da ti neko pogleda ruku“, reče Ken zabrinuto.

„Već ju je neko pogledao. Očišćena je i previjena još sinoć.“ Namerno je govorila neodređeno i nadala se da je neće pitati za detalje. Da bi to izbegla, kazala je: „Nameravam da tužim tog Flina.“

Čuvši to, oni se najpre iznenadiše, a potom počеше da se smeju. „Skajler, ne možeš primeniti zakon na Prljavog Flina“, reče Ken snishodljivo. „A zašto?“, upita ona. „Držanjem tih pasa verovatno krši neki zakon.“ „Ne krši. Ljudi ovde već stotinu i više godina drže pse za borbu. Prljavi ih ne pušta da sami lutaju okolinom.“

„Jedan je lutao sinoć.“

„Verovatno je greškom izašao iz boksa.“

„Skupo će ga koštati ta greška. A čujem da ovo nije prvi put da je pas napolju. Nedavno je napao neko dete.“

„Dete je vozilo bicikl pored Flinove kuće.“

„I time zaslužilo da bude izujedano?“, ljutito je povikala. „Nameravam da se pobrinem da se tako nešto više ne ponovi.“

„Ne vredi ti da zoveš šerifa. Zapravo, on će reda radi posetiti Flina, ali će onda da sednu, popiju koju i procaskaju.“

Skajler je bila zgađena i sestrinom i Kenovom ravnodušnošću. „Očekujete da jednostavno odustanem, da se pretvaram da se ništa nije desilo, da oprostim i zaboravim?“

„Da, to bi bilo najbolje.“ Ken je ustao, ovlaš poljubio Trišu u obraz i potapšao Skajler po leđima. „Imam zakazan čaj u deset. Čao, devojke.“ Skajler ga je sa nevericom i prezirom posmatrala kako odlazi. Pobesnula je zbog toga što je olako shvatio napad psa, ali je i rešila da neće tek tako da odustane od namere da se kazni vlasnik životinje.

Samo jednom u životu odustala je od borbe. Bilo je to kada je Triša objavila da je trudna. Nikada više. Shvatila je da nema koristi od mučeništva, jer su mučenike prezirali, a ne poštovali.

„Ne mogu da verujem da Ken želi da odustanem. On je uvek bio spreman da se bori za potlačene.“

„Bilo je to dok je bio na koledžu, Skajler. Sada je odrastao.“

„I savetuješ i meni da to uradim.“

„Da“, odgovori Triša. „Ovo nije kampus. Ne pokušavamo da zaustavimo rat niti da otpočnemo novi, niti tražimo olakšice za imigrante ili jednaka prava obrazovanja za crnačku decu.“ Triša je vratila nepojedenu polovinu pogačice na tanjir i olizala med i maslac sa prstiju. „Nije prošlo ni nedelju dana otkada si stigla; molim te, ne traži kavgu.“

„Nisam ja započela sve ovo. Ne bih ni znala da proldeti psi postoje da me jedan od njih nije napao na mom posedu.“

Triša ispusti uzdah. „Ti jednostavno nisi u stanju da odustaneš, zar ne? Uvek si zabadala nos u stvari koje te se ne tiču. Koton je ohrabrivao takvo ponašanje, ali je mama zbog toga ludela. Bilo ju je sramota. Bila si tako... tako... sirova.“ Nagnula se napred da bi naglasila svoje reči. „Skajler, ovo je moj

dom. Da se nisi usudila da uradiš nešto što bi moglo da me osramoti. Želim da gradom idem ponosito uzdignute glave.“

Skajler usta sa stolice i baci neupotrebljen ubrus na prazan tanjir. „Ukoliko ne mogu da nateram vlasti da urade nešto u vezi sa tim švercerom i njegovim zverima, uzeću stvar u svoje ruke. I Triša, nije me briga koliko će te moji postupci osramotiti u očima Džunior lige*.“

„U poslednjih dvanaest sati primetili smo poboljšanje“, rekao joj je doktor Kolins kada je stigla u bolnicu. „I dalje sam oprezan, ali i optimističan. Ukoliko stanje nastavi da mu se poboljšava, makar i ovako postepeno, mogli bismo da ga operišemo za nedelju dana.“

„To je divno.“

„Rekao sam optimizam, ali i oprez. On je i dalje srčani bolesnik u veoma teškom stanju.“

„Razumem.“

Doktor joj se saosećajno osmehnuo. „Kada se neko koga volite nađe na ivici smrti, kao što je to bio slučaj sa Kotonom Krandalom, porodica se hvata za svaki tračak nade.“

„Mogu li da ga vidim?“

„Važe ista pravila. Najviše dva minuta na svakih sat vremena. Ali možda biste želeli da se ovde zadržite neko vreme. Celog prepodneva je bio delimično pri svesti.“

Skajler je otišla do govornice i nazvala Trišu da joj saopšti dobre vesti. Rešila je da zaboravi na svađu. Potom joj je bilo dozvoljeno da uđe u sobu svog oca na dva minuta. Bila je razočarana što se nije probudio ili joj na neki drugi način dao do znanja da je svestan njenog prisustva, ali doktorove reči su je ohrabrile. Čak je i osmeh medicinske sestre delovao iskrenije.

Triša i Ken stigli su nešto kasnije. Sve troje je satima čekalo u bolnici i na smenu odlazilo u sobu na svakih sat vremena.

Savladala ih je dosada i naposljetku Ken reče: „Skajler, zašto se ne vratiš kući sa nama?“

„Samo vi idite. Doći ću na večeru. Želela bih da ga vidim još jednom dok ne odem.“

„U redu.“ Ken je poveo svoju suprugu do lifta. Mahnuli su joj pre nego što su se vrata lifta zatvorila. Smučilo joj se da neprekidno posmatra ista četiri zida i rešila je da se prošetala osvetljenim hodnicima, razmišljajući o tome kako bi trebalo da nazove Marka.

Bilo je veoma lepo od njega što joj je dozvolio da ode, a da pritom nije znao kada će se vratiti. Nije čak ni pitao. Pomogao joj je da se spakuje, odvezao je na Hitrou, poljubio je na rastanku i rekao joj da zove ukoliko joj bilo šta zatreba. Zabrinuo se za nju jednako koliko i za Ktona, kog nikada nije sreo, ali je čuo mnogo o njemu.

Skajler je rešila da sačeka da se Kotonovo stanje stabilizuje pre nego što nazove Marka. Nije imalo smisla da zove sve dok ne bude mogla nešto konkretno da kaže. Užasno joj je nedostajao. Utešilo bi je samo da čuje poznati zvuk njegovog nazalnog bostonskog naglaska.

„Gospođice Krandal?“

Okrenula se: „Izvolite?“ Medicinska sestra joj se osmehivala. „Tata?“

„Budan je. Požurite.“

1 Junior League je udruženje žena koje se bavi dobrotvornim radom, nekim aspektima obrazovanja i promovisanjem volonterizma. (Prim. prev.)

Skajler je niz hodnik pratila sestrine brze korake i ušla za njom u sobu. Koton nije izgledao ništa bolje nego prethodne noći, mada se Skajler učinilo kako mu se vratilo malo boje, da više nije bio tako bled i da mu se plavičasta boja oko usana povukla. Pazeći na infuziju, uzela je njegovu ruku i obuhvatila je obema svojim.

„Zdravo tata. Skajler je. Ovde sam već nekoliko dana. Kako si? Svi smo se jako zabrinuli. Ali doktor kaže da ćeš biti dobro.“

Bore su mu se usekle dublje u lice. Koža ispod snažne brade bila je opuštenija. Imao je manje kose. Ali njegove oči su je najviše pogodile. Na njima se videla najstrašnija promena. Srce joj se skamenilo. Oči su mu i dalje bile žive plave boje, ali u njima nije bilo sjaja, nije bilo iskre nestašluka, nije bilo života.

Bolest nije bila razlog toj beživotnosti. Skajler je znala da je ona ugasila svetlo u njegovim očima, ali nije znala gde je pogrešila.

„Vratila si se.“ Glas mu je bio krt i tanak poput starog pergamenta. U njemu nije bilo topline.

„Tako je, tata. Vratila sam se. Vratila sam se na Bel Ter. Ostaću koliko god bude bilo potrebno.“

Dugo je gledao u nju. Potom su se venama isprepleteni kapci sklopili preko optužujućih plavih očiju i on je okrenuo glavu od nje.

Sestra joj je prišla. „Ponovo je zaspao, gospođice Krandal. Bolje je da ga više ne uznemiravamo.“

Skajler je nevoljno ispustila očevu ruku i odmakla se od kreveta. Posmatrala je kako sestra podešava infuziju. Napustila je sobu i izašla iz bolnice osećajući se prazno i usamljeno.

Nikada kćerka nije volela oca kao što je Skajler volela Kotona, niti je otac ikada voleo kćerku kao što je Koton voleo Skajler. Ali on je prestao da je voli. Pre šest godina. Zašto? O nju su se ogrešili. Zašto se okrenuo protiv nje? Zašto?

Vrućina u automobilu je bila nepodnošljiva. Klima-uređaj je bio beskoristan, pa je spustila prozore. Vetar joj je nemilosrdno mrsio kosu. Vozila se krivudavim putem koji joj je bio poznat poput sopstvenog odraza u ogledalu. Srce joj jače zakuca dok je prelazila most na rukavcu Loran. Put se zaustavljao ispred Drvne kompanije Krandal.

Bila je subota posle podne. Stovarište je izgledalo napušteno. Nije bilo radnika na utovarnim platformama duž železničkih šina. Šumarski traktori i transporter su bili parkirani ispod ogromne nadstrešnice, a prikolice sklopljene. Nije se čuo zVuk izvlačenja trupaca iz okolnih šuma, niti glasovi radnika. Nisu se čuli motori mašina, niti zvuk metalnih točkova na šinama. Čuo se samo cvrkut ptičica, sve ostalo je bilo tiho i mirno.

Ostavila je vrata automobila otvorena i uputila se ka maloj četvrtastoj zgradi u kojoj se nalazila kancelarija. Ključ što ga je još uvek nosila sa sobom kliznuo je u bravu, koja nije bila menjana u poslednjih šest godina. Vrata se širom otvoriše i ona zakorači u kancelariju.

Vazduh je bio zagušljiv, te je ostavila vrata otvorena. Senka joj se izdužila na kasnom poslepodnevnom suncu i pala na potamneo i izgreban pod, kao i na Kotonov sto koji beše zatrpan papirima i neotvorenim poštom. To je bilo karakteristično za Kotona. On bi mesecima odlagao sređivanje administracije i Skajler bi mu pomagala za vreme praznika i školskog raspusta.

Prišla je stolu, uzela telefon i okrenula broj koji joj se zauvek urezao u pamćenje.

„Bel Ter.“

„Dobar dan, gospođo Grejvs, Skajler pri telefonu. Neću doći još neko vreme. Nemojte pripremati večeru za mene.“

Domaćicu nije interesovalo gde se Skajler nalazi i činilo se da nema šta da joj kaže; razgovor je završen za petnaestak sekundi. Spustila je slušalicu i osvrnula se po kancelariji. Prozori koji su gledali na šine bili su prljavi. Na njima nije bilo ni zavesa ni venecijanera. Koton je želeo da u svakom trenutku može da vidi šta se napolju dešava.

Prešla je prstom po prozorskoj dasci i primetila da se prašina nagomilala na njoj. Trebalo bi da unajmi nekoga da očisti kancelariju. Vratila se do stola, stala iza stolice i stavila ruke na visoki, čvrsti naslon.

Bila je to Kotonova stolica.

Od dugotrajne upotrebe koža kojom je stolica bila presvučena izlizala se i istanjila, pa je sada bila meka pod njenim prstima. Sklopila je oči. Setila se koliko puta je, baš u ovoj stolici, sedela Kotonu u krilu i slušala koliko vrsta drveta postoji i u koju drvaru ili fabriku papira bi trebalo da se uputi tovar. Osetila je kako joj naviru vrele, slane suze.

Otac je bio oduševljen zbog njene zainteresovanosti. Triša je mrzela stovarište. Nazivala ga je prljavom i bučnom rupom i durila se ukoliko bi morala da mu se približi. Mejsi nije marila za posao iako je kompanija prvobitno pripadala njenoj porodici. Koton joj je drsko promenio ime. Čim je gospodin Loran preminuo, on je preuzeo vlasništvo nad kompanijom.

Mejsi zapravo ni za šta nije marila, ni za posao, ni za supruga, čak ni za kćerke koje je iz očaja usvojila kada je otkrila da ne može Kotonu da podari potomstvo koje je žarko želeo.

Ona se starala da njene kćeri imaju bolju garderobu od svih ostalih devojčica u okrugu. Upisala ih je u elitne privatne škole. U njihovu čast je pripremala najraskošnije zabave, ali im nikada nije pružila ljubav. Da nije bilo Kotona, Skajler nikada ne bi spoznala roditeljsku ljubav.

Otvorila je oči i obrisala suze. Trgla se kada je videla kako se preko stola proteže nečija senka. Ispustila je tihi uzvik koji je glasno odjeknuo u neprirodnoj tišini kancelarije, a onda je prepoznala čoveka koji je stajao nemarno oslonjen na dovratak i namrštila se.

8.

„Volela bih da prestaneš da mi se prikradaš. Ježim se od toga.“

„Zašto plačeš?“

„Zbog Kotona.“

Keš je delovao napeto. Skupio je obrve iznad zagonetnih očiju. „Umro je?“

Skajler odrično odmahnu glavom. „Nije. Pri svesti je. Razgovarala sam sa njim.“

„Ne razumem te.“

„I ne treba“, rekla je osorno. „Prestani da mi se mešaš u život.“

„U redu. Sledeći put kada te neki pas izujeda, pustiću da ti ruka istrune.“ Skajler dlanom pritisnu slepoočnicu u kojoj je bol lagano počeo da pulsira.

„Izvini, trebalo bi da ti se zahvalim.“

„Kakvo je stanje?“ Pokazao je na njenu ruku.

„Pretpostavljam da je sve u redu. Ne boli me.“

„Dođi ovamo.“ Zurila je u njega, a on je podigao jednu obrvu i tiho ponovio: „Dođi ovamo.“

Oklevala je trenutak pre nego što je zaobišla sto i prišla vratima na koja se on i dalje naslanjao. Nevoljno, kao da je stavlja u vatru, pružila mu je povređenu ruku.

Kada je video njeno očigledno oklevanje, zlobno se osmehnuo i počeo da odmotava zavoj koji joj je stavio prošle večeri. Skajler se iznenadila kada je videla da su rane gotovo zarasle i da nije bilo ni znaka od infekcije. On je vrhovima prstiju nežno dodirnuo ogrebotine. Nije je zbolelo.

„Ostavi zavoj još noćas.“ Ponovo joj je umotao ruku. „Sutra ujutro možeš da ga skineš i da pažljivo opereš ruku. Trebalo bi da bude sve u redu.“ Podigla je pogled prema njemu. „To je zbog slezine bradavičaste svinje.“ Istrgla je ruku. „Ti si levoruk.“

Široko se osmehnuo. „Znači veruješ u legendu da su svi *traiteurs* levoruki?“ Bez imalo srama i bez reči izvinjenja, sklonio je kragu njene haljine i prešao prstima po koži na mestu gde je sinoć primetio izbočinu. „A ujed komarca?“

Skajler mu skloni ruku. „I ne primeti se. Da li je i Monik bila levoruka?“ „*Oui*. A bila je i žena. Ja sam prekinuo tradiciju.“ Spustio je glas. „Zato što sam muškarac. A ukoliko i najmanje sumnjaš gospođice Skajler, drage volje ću ti to i dokazati.“

Pogledala ga je i ledeno odgovorila: „Nema potrebe.“

„Tako sam i mislio.“

Dok je posmatrala kako mu se usne šire u samozadovoljan osmeh, Skajler je pomislila da je nepodnošljivo uobražen. Šta je trebalo da uradi? Da se istopi od miline zato što je opasni Keš Bodro, noćna mora očeva devojaka za udaju, rešio da je šarmira? Imala je previše godina da bi po- crvenela zbog ovog besramnog šepurenja.

Ipak, niko nije morao da je ubeđuje u Kešovu muževnost. Ona se ogledala u njegovim crtama lica, širokim ramenima, slankastom mirisu koji se

širio oko njega na podnevnoj vrućini. Kap znoja spustila mu se niz čelo. Kliznula je i nestala u gustoj obrvi.

Svaki njegov pokret bio je muževan. Skajler mu je posmatrala ruke dok je iz džepa košulje vadio kutiju cigareta. Ponudio je i nju, ali je ona nemo odbila. Usne su mu se sklopile oko filtera. Vratio je kutiju u džep i izvadio šibice. Kresnuo je šibicu o dovratnik, potom zaklonio plamen rukom dok je palio cigaretu.

Setila se dodira njegovih ruku na svom struku, setila se kako ju je stiskao, setila se grubih prstiju na svojim rebrima. Pritisnuo ju je uza zid gazebe bez imalo napora. Jedine modrice koje je jutros imala bile su posledica borbe sa pitbul terijerom. Plašilo ju je što Keš Bodro može da je savlada a da je ne povredi.

Spustila je pogled kada ju je pogledao kroz dim cigarete. Oko snažnog, od sunca potamnelog vrata nosio je uvezanu maramu. Imao je uzak struk i kukove. Mek, ispran džins njegovih *leviski* grlio mu je prepone nežno poput ruke ljubavnice.

Znala je da je prodorno gleda, isto kao što je znala da se među njima oseća seksualna tenzija. A opet, ukoliko su glasine bile tačne, sve što je Keš radio otkada je ušao u pubertet bilo je u vezi sa seksom.

Nije bila polaskana. Nije bila ni uplašena. Da je želeo da je siluje, mogao je to da uradi nekoliko puta u poslednja dvadeset četiri časa. Bila je uvređena, jer je bilo očigledno da ju je svrstavao među žene kojima je laskala njegova pažnja.

Ipak, ukoliko je želela da bude potpuno iskrena, morala je priznati da je mogućnost seksualne veze sa Kešom imala svojih čari. Bio je na lošem glasu i opasan, drzak i arogantan. Prema ženama je bio nepristojan, nekulturan i

nemaran. Možda je u tome bila tajna njegove privlačnosti, možda je bio poželjan upravo zbog toga.

Geografski gledano, odrasli su na istom mestu, ali u sasvim različitim svetovima. Nisu imali ništa zajedničko sem ove seksualne tenzije koja je bila nevidljiva ali stvarna koliko i vreliina koja je isijavala iz tla. Bila je žena, a Keš Bodro je bez sumnje bio muškarac.

Podigla je glavu i pogledala ga kao da tim postupkom može da poništi nevidljive varnice. „Da li si me pratio ovamo?“

„Ne. Prolazio sam i pomislio da bih mogao proveriti da li je ovde sve u redu.“

„Da proveriš da li je sve u redu? Sasvim sam sigurna da je Ken sposoban da se brine o kompaniji dok je tata bolestan.“

„Ken nije u stanju ni da pronađe sopstveni tur.“

Vreli dani u Hevenu „Gospodine Bodro...“

„A da bi sprečio ljude da to i otkriju zatvorio je firmu.“

Zaustila je da kaže nešto drugo, ali je odustala. „*Molim?* Kako to misliš zatvorio firmu?“

„Rekao je svim zaposlenima da neće raditi do daljnjeg. Rekao je nezavisnim šumarima da pronađu drugo tržište za svoju građu. Rekao je da Drvna kompanija Krandal neko vreme neće raditi. Potom je zaključao vrata i otišao. Nadam se da se slažeš da je to isto što i zatvaranje firme.“ Skajler je koraknula unazad. Zbunjeno je gledala kancelariju tek sada shvatajući zašto je izgledala zapušteno. Bila je poput kuće u kojoj niko nije boravio. „Zašto bi Ken uradio tako nešto?“

„Upravo sam ti rekao zašto.“

„Ozbiljno te pitam, ne šalim se.“

„Ni ja.“ Keš je bacio cigaretu napolje, a ona je napravila užareni luk pre nego što se ugasila u prašini napuštenog dvorišta. „Samo dan nakon što je Koton odvezen u bolnicu, tvoj zet je isplatio sve radnike i zbrisao sa stovarišta.“

„Da li Koton to zna?“

„Sumnjam.“

„I ja.“ Grizla je obraz pokušavajući da shvati šta je bio razlog zatvaranja firme. Koton je i ranije imao finansijskih poteškoća ali nikada nije otpuštao radnike. „Mora da je na desetine ljudi ostalo bez posla.“

„Upravo tako.“

Skajler je provukla prste kroz kosu. „To što ga ja ne vidim ne znači da Ken nije imao dobar razlog da to uradi.“

„Vidi, dozvoli da ti kažem štaja *vidim*, gospođice Skajler.“

Odvojio se od dovratka i ušao u prostoriju. „Polovina porodica u okrugu nema šta da jede. A nema nikakvih izgleda da će uskoro doći do novca kojim bi kupili hranu. Dok se tvoj zet relaksira pored bazena u golf klubu i ispija najbolji viski, deca ne dobijaju ni doručak, ni ručak, ni večeru.“

Ken je odlazio iz kuće svakog jutra i vraćao se tek uveče. Skajler je pretpostavljala da ide na posao. Ljutila ju je i sama pomisao da je trošio Kotonov krvavo zarađen novac. Ali možda je prenašla i neosnovano ga optužila. Ken je počeo da radi za kompaniju Krandal kada se oženio Trišom. Kada su mu roditelji poginuli, prodao je sve što je imao, presekao sve veze sa Nju Orleansom i preselio se u Heven. U kompaniju je uložio nekoliko godina svog života. Mora da je postojalo logično objašnjenje za zatvaranje kompanije.

„Jesi li već smislila neko dobro opravdanje za njega?“

„Ne dozvoljavam ti da klevećeš moga zeta“, obreknula se.

Tiho je zvižduknuo. „Pazi kako ga brani. To se zove odanost porodici.“ Sa naporom se obuzdavajući, Skajler reče: „Uveravam te da ću proveriti o čemu se

radi. Znam da Koton ne bi dozvolio da porodice gladuju, pogotovo ne one koje zavise od njega.“

„Znam.“

„Uveravam te da ću uraditi sve što je u mojoj moći.“

„Dobro.“

Uputila mu je odlučan pogled. Opasno ju je nervirao. S obzirom na poreklo nije ni mogao biti bolji. Bio je bitanga koja izgleda nije imala nikakvih skrupula. Mogla bi da iskoristi takvog čoveka.

„Pretpostavljam da si i ti ostao bez plate.“

„Mislim da se ne dopadam tvom zetu. Mene je prvog otpustio.“ „Sigurna sam da ti ponestaje novca i da bi ti određena svota dobro došla.“ Neodređeno je slegao ramenima. Uspravila se. „Imam posao za tebe.“ „Stvarno?“

„Aha. Dobro ću te platiti.“

„Koliko dobro?“

„Reci koliko želiš.“

„Pa, to zavisi od toga šta bi trebalo da uradim“, reče značajno je gledajući. „Šta želiš da uradim?“

„Želim da ukloniš psa koji me je napao prošle noći.“

Nekoliko trenutaka ju je netremice gledao. Primetila je da su mu oči boje lešnika, ali sa više žutih i sivih tonova nego zelenih. Imao je oči poput mačke, poput grabljivice.“

„Da ga ubijem?“

„To je ono što ukloniti znači.“

„Želiš da ubijem jednog od Flinovih pitbul terijera?“

Podigla je glavu i tvrdoglavo rekla: „Upravo tako.“

Zakačio je palčeve za kožni pojas i sagnuo se tako da su mu oči bile u ravni sa njenima.

„Da li si ti poludela?“

„Ne.“

„E pa, onda verovatno misliš da ja jesam.“

„Želim da neko ubije tu životinju pre nego što ona ubije nekog.“

„Ono što se desilo sinoć je bila čista slučajnost. Prljavi ne pušta svoje pse napolje.“

„I Ken mi je to rekao, ali...“

„Aaa!“ Podigao je ruke da bi je zaustavio i pogledao ju je skupljenih očiju. „Najpre si se posavetovala sa zetom?“

„Ne baš.“

„Tražila si da on ubije psa, a on se usrao na samu pomisao, pa si rešila da se obratiš meni. To je u pitanju?“

„Ne!“ Ljutito odbrusi. „Rekla sam Triši i Kenu da me je pas napao. Primetili su zavoj.“

„Da li si im rekla ko ga je stavio?“

„Ne.“

„Tako sam i mislio“, reče polagano.

Nastavila je ignorisući ga. „Insistirala sam da bi nešto trebalo da se uradi u vezi s tim psima. Ken je smatrao da je najbolje da sve zaboravim.“ „Pa, prvi put se slažem sa skotom. Zaboravi na to.“

„Ne mogu.“

„Bolje bi ti bilo. Ne petljaj se sa Prljavim Flinom. On je gori od đavola.“

„I ti si.“

Nastade tišina. Keš ju je ponovo prodorno gledao. Ovlažila je usne i naterala sebe da izusti: „Ono što hoću da kažem, jeste da si ti na glasu kao... neko ko

voli borbu. Bio si u ratu i ostao duže nego što je bilo potrebno. Mora da dobro barataš oružjem.“

„Đavolski dobro“, prošaputao je.

„Ne znam koga bih drugog unajmila. Ne poznajem nikog drugog ko je... ko je... ubijao...“

„Ne poznaješ nikog drugog dovoljno bednog ko bi obavio tvoj prljavi posao.“

„Nisam to rekla.“

„Ali to si mislila.“

„Vidi, ovako, proveo si dobar deo života održavajući imidž prekog i nasilnog čoveka. Po onome što čujem razdražljiviji si od kobre. Nemoj mene da kriviš što te smatram takvim. Znam da si i ranije kršio zakon.“ „I suviše često.“

„Zašto ti sada savest ne dozvoljava da ukloniš psa ubicu sa ulice?“ „Ne sprečava me savest, već zdrav razum. Nemam nameru da izazi- vam Flinobes.“

„Zato što ga se plašis“, povikala je.

„Zato što to nije moj problem“, uzvratio je.

Skajler je uvidela da je vikanje nikuda neće odvesti. Promenila je tak- tiku. Novac je uvek dobra motivacija. „Plaćiću ti sto dolara.“ Izraz lica mu je ostao nepromenjen. „Dve stotine.“

„Zaboravi, gospođice Skajler. Ne treba mi tvoj prokleti novac.“

„Šta želiš?“

Njegov drski osmeh više nego očigledno joj je dao do znanja koja je cena. A suma se nije mogla izraziti dolarima.

„Pročitaj mi misli.“

Skajler je besno pokušala da prođe pored njega i izađe napolje. „Kreten! Trebalo je da znam da tebi ne vredi da se obraćam.“

Uhvatio ju je za nadlakticu i grubo je okrenuo prema sebi. „Ti si usijana glava.“ Proždirao ju je pogledom. „Da li si i u ljubavi jednako strastvena kao i u ratu?“

„Ne kada si ti u pitanju.“

„Nikad ne reci nikad.“

„Pusti me“, procedila je.

„Pođi sa mnom.“

„Kuda?“

„Pokazaću ti zašto niko normalan ne bi ubio jednog od pasa Prljavog.“ „Nikuda ja ne idem sa tobom.“

„Zašto? Čega se bojiš?“

9.

„Kuda idemo?“

Keš je sedeo za volanom svog izbledeog plavog pikapa. Skajler nije znala šta ju je nagnalo da prihvati njegov poziv. Možda je pristala zato što je poziv bio upućen kao izazov. Pre nego što je razmotrila moguće posle dice, zaključala je kancelariju, ostavila svoj automobil parkiran na stova rištu i uskočila u Kešov stari kamionet.

Pogledao je u sat na ruci. „Još uvek je rano. Da li si gladna?“

„Mislila sam da je ovaj izlet u vezi sa Prljavim Flinom.“

„I jeste. Budi strpljiva. Nestrpljenje je odlika takvih kao što si ti. Uvek nekud žurite.“

„Ovakvih kao što sam ja?“

Pogledao je u nju. „Bogataša, gospođice Skajler.“

Odbila je da komentariše razliku u njihovom društvenom i ekonomskom položaju, ali je rešila da se pozabavi titulom koju je stalno koristio sa očiglednom ironijom. „Zašto ne izostaviš to gospođica i jednostavno inf ne zoveš imenom.“

Ležerno je prošao veoma oštru krivinu, a potom joj se iscerio. „Zato što znam da te nervira.“

„A to ti je osnovni cilj u životu? Da nerviraš ljude?“

„Zašto ti se ime ne piše onako kako zvuči?“ *, upitao je ne odgovarajući na njeno pitanje.

„Ja se tu ništa nisam pitala. Tako su mi mama i tata upisali ime u rodni list.“ „Uradili su to kada su te usvojili?“*

Nije bila iznenađena što on zna da je usvojena. Znali su svi u okrugu. Ali bez obzira na to osorno je odgovorila. „Bila sam stara svega tri dana.“ „Ipak nije isto, zar ne?“

„Isto, u kom smislu?“

„Kao kada si nečije biološko dete.“

Namerno ili ne, Keš je dodavao so na živu ranu. „Ja ne vidim razliku.“ Odmahnuo je glavom. „Jok. Nikako nije isto.“ Pre nego što je Skajler stigla da odgovori skrenuo je sa puta i naglo zakočio. „Stigli smo.“

Skajler nije obratila pažnju na put i iznenađeno je uzviknula kada je primetila kuću. Bila je trošna i klimava od kada je pamti. Kuća je bila sagrađena od neobojenih čempresovih dasaka. Sivo, ispucalo drvo doprinosio je celokupnom turobnom izgledu mesta.

Mreže na prozorima bile su pocepane; izvijale su se prema izlomljenim žaluzinama. Na prozorima su visile otrcane čipkaste zavese, posivele, iscepane i žalosne poput pocepane balske haljine.

Na spoljašnja vrata bilo je prikucano mnoštvo ratkapni. Nekada sjajne, sada su bile izjedene rdom. Dvorište je bilo zatrpano raznovrsnim smećem. Na zemlji se nalazilo mnoštvo alata i posuđa. Školjka automobila pružala utočište jatru očerupanih kokošaka. Prazan frižider na tremu nije imamo nikakvu svrhu sem da podupire grane visterije koje su se hrabro borile za opstanak u okruženju u kom je sve drugo trulilo i propadalo. Iza kuće nalazili su se boksovi za pse od zardale pletene žice. U njima sada nije bilo pasa. Zapravo, mesto je delovalo potpuno napušteno.

„Odabrali smo pravo vreme za posetu. Prljavi nije kod kuće.“

Skajler protrlja ruke kao da joj je hladno. „Nekada sam se plašila i da prođem pored ovog mesta.“

„Ne krivim te. Prljavi je bio poznat po tome što je sedeo na tremu i, iz čiste zabave, vežbao gađanje na prolaznicima.“

„Kako mu polazi za rukom da prođe nekažnjeno za takvo ponašanje?“ povika Skajler ljutito. „Nisam znala da izreka da je pravda šlepa znači da namerno zatvara oči. Zašto nikada nije bio optužen?“

„Vrlo jednostavno. Ljudi ga se plaše.“

„Ja ga se ne plašim.“

U originalu, ime junakinje se piše Schyler, a ime koje se izgovara kao Skajler trebalo bi da se piše kao Skyler. Skyler je zapravo moderna verzija prezimena ili ženskog imena koje se nekada pisalo Schuyler. (Prim. prev.)

„Trebalo bi." Keš ubaci u prvu brzinu i pošljunčanim putem se uputi ka gradu. „Nisi mi odgovorila. Jesi li gladna?"

Skajler je bilo drago što su se udaljili od Flinove kuće. Iako napuštena, uznemiravala ju je. „Nisam razmišljala o tome. Pretpostavljam da jesam."

„Vodim te na večeru na mesto na kom nikada pre nisi bila."

„Jel'?"

„Kod Reda Brusarda."

„Da li je pod i dalje prekriven ljuskama od kikirikija?" upitala je sa nestašnim osmehom.

Zapanjeno ju je pogledao. „Nemoj mi reći..." „O, da. Tata me je često vodio kod Brusarda."

Kešov osmeh postepeno je izbledeo. „Zaboravio sam. Koton voli kejdžensku kuhinju, zar ne?" „Voli. A i ja je volim." „Nikada te nisam video kod Brusarda." „Dolazili smo pre mraka."

„Mesto počinje da živi tek kada padne mrak."

Nasmejala se. „Zato me je i vodio pre nego što sunce zađe."

Zvuk harmonike bio je glasan, neprijatan i neprestano se ponavljao. Činilo se da širi i skuplja zidove drvenog restorana i, poput vuka u priči o tri praseta, pokušava da dune i sune i oduva je. Keš je pevušio akadijsku melodiju dok je otvarao Skajler suvozačeva vrata.

„Subota večer", primetio je. „Pripremaju se za *fais-dodo**. Pijančenje, igranje, zabavu", objasnio je.

Skajler se uvredila. „Znam šta je to."

„Poznaješ kejdženske običaje?"

„Znaš, kuća Bel Ter nikada nije bila stakleno zvono."

„Ne znam." Stavio je ruku na koren njenog vrata i blago je gurnuo prema ulaznim vratima restorana.

„Nadam se da sam prikladno odevena", prokomentarisala je zabrinuto.

„Ne baš." Kada mu je uputila brz, zabrinut pogled, dodao je: „Možda će te zamoliti da skineš cipele."

Četvrtasta građevina zapravo je bila sojenica. Udarci nogu dobovali su po podu od dasaka i odjekivali u praznini ispod kuće. Red Brusard, isturenih grudi, pivskog stomaka, bradat i nalik na Deda Mraza, dočekao ih je lično. Uz glasan uzvik dobrodošlice snažno ih je zagrlio. U ruku im je tutnuo hladne flaše piva i poveo ih do stola u uglu prostorije laktom dobroćudno gurajući ljude koji su im se našli na putu.

Skajler se oprezno kretala kroz masu, ali niko nije gledao u nju. Niko nije smatrao važnom činjenicu da je ovde sa Kešom Bodroom. Ali ovo su bili ljudi među kojima se on i inače kretao. Da je ona njega dovela u golf klub nastala bi prilična pometnja. Bilo je mnogo lakše spustiti se niz društvenu lestvicu nego se popeti uz nju.

Došli su do svog stola i Red joj je pridržao stolicu. Gornje dve trećine zidova bile su prekrivene mrežama u koje su se zaletali sluđeni insekti privučeni svetlošću. Donji delovi zidova visili su na šarkama i bili su podignuti i poduprti letvama. Zidovi su spuštani samo za vreme snažnih golfskih oluja i najhladnijih zimskih dana.

„Domaću kobasicu, *mon cheri* ", upitao je Red uz blažen osmeh koji mu je razdvojio čupavu crvenu bradu i otkrio od duvana požutele zube.

* Vrsta kejdženske plesne zabave. Naziv je dobila po recima kojima majka šalje dete na spavanje. (Prim. prev.)

I Skajler se njemu osmehnula. „Ne, hvala." Nije mogla ni da pogleda kobasice otkad je vozač šumarskog traktora, Kejdžen, trampio drvo za svinju i insistirao na tome da Koton nadgleda koljevinu. Skajler je molila Kotona da je povede sa sobom, i on je to i učinio iako se Mejsi žestoko bunila. Zažalila je. „Rečne rakove, molim vas."

Red je zabacio svoju veliku riđu glavu i gromoglasno se nasmejao. Zatim je uperio mesnati prst u nju i našalio se: „Tvoj matori je mogo da i' stamani brdo, a tebe sam vido da mos da i' pojes više neg on, *Oui*."

„Rede, donesi nam porciju."

Red snažno potapša Keša po ramenu i odgega se do kazana u kojima se sa začинима koji su terali suze na oči, krčkao dnevni ulov rečnih račića. Nadglasavajući muziku, Red dobaci gostima da bi trebalo još da jedu i piju.

Keš posegnu za činijom kikirikija koja je stajala na stolu, zdrobi ljusku i istrese prženi plod na dlan. Ubaci šaku kikirikija u usta i zali ga pivom. Očima koje su sijale na svetlu crvenog svećnjaka izazivao je Skajler da uradi isto.

Prihvatila je izazov bacajući ljuske kikirikija na pod kao Keš, i svi ostali gosti. Nije tražila čašu, već je pila pivo iz flaše.

„Mislio sam da će te užasnuti i sama pomisao na ovo mesto", rekao je.

„Zato što sam uobražena i što s visine gledam na ljude koji dolaze ovamo?"

„Tako nekako." Uzeo je gutljaj piva posmatrajući je. „Da li sada glumiš samo da bi ja bio u krivu?"

„Ne. Nedostajala mi je ova hrana."

Bilo je to sve što su stigli da kažu pre nego što je Red poslao konobaricu da ih posluži. Sklonila je svećnjak i činiju sa kikirikijem i stavila ogroman pladanj na sredinu stola. Ispod oka je zavodljivo pogledala Keša pre nego što se udaljila. Skajler ju je posmatrala kako odlazi. „Je li ona jedna od tvojih?"

Uzela je jednog račića. Nije bilo potrebe da se podseća kako se račići jedu. Odlomila je rep, razdvojila ljušturu i prstima izvadila ukusno belo meso.

Keš je učinio isto. „Mogla bi da bude ukoliko to poželim." Vratio je ljušturu na pladanj i uzeo još jednog račića.

Skajler je obrisala usta papirnim ubrusom. „Tebi je to tako lako? Možeš da imaš svaku ženu koju poželiš?"

„Da li si zainteresovana?"

„Samo za to šta ih privlači."

„A ne. Interesuje te šta to tebe privlači."

„Znatizelja."

Glumeći nezainteresovanost Skajler je pojela još jednog račića, uzela gutljaj piva i obrisala usta pre nego što ga je pogledala.

On je najpre otpio gutljaj piva. Potom ju je, dok je spuštao bocu, pogledao u oči. Njegov pogled joj je govorio: „Usudi se."

Skajler u stomaku oseti kovitlace koji nisu imali nikakve veze sa začinjenom hranom i pivom. Keš Bodro je bio opasan. Nije mogla da porekne da ju je privlačio, seksualno. Takođe je bio veoma lukav i iskusan, i veoma vest lažov. A nije bio nevešt ni u verbalnim okršajima.

„Ne dopadam ti se."

Odgovorio je iskreno: „Ne. Mislim da mi se ne dopadaš. Ništa lično."

„Pokušaću da to upamtim", odgovorila je suvo. „Zašto ti se ne dopadam?"

„Nisi u pitanju lično ti. Već ono što predstavljaš."

„A to je?"

„Elita."

Nije očekivala tako sažet i jednostavan odgovor. „To i nije nešto bitno." „Onome ko tu ne pripada jeste."

Njegove predrasude činile su joj se nepoštenim. „Ja sa tim nemam nikakve veze.“ „Zaista?“

„Nisam te ni poznavala.“

Optužujući je, žmirkao je. „Nisi se ni trudila da me upoznaš.“

„To nije moja krivica. Nisi bio preterano prijateljski nastrojen.“

Činilo se da ga njena burna reakcija zabavlja. „U pravu si, *pichouette*. Mislim da nisam bio ni najmanje prijateljski nastrojen.“

Iskoristila je njegov odgovor da promeni temu. „Već si ranije upotrebio tu reč. Šta ona znači?“

„*Pichouette*“, oklevao je posmatrajući je. „To znači devojčica.“

„Teško da bi tako mogao da me opišeš.“

Vrteo je pivsku bocu u ruci i posmatrao je. „Sećam te se kao devojčice. Imala si dugu plavu kosu i dugačke mršave noge.“

Skajler se nasmešila. „Kako znaš?“

„Često sam te posmatrao kako se igraš na travnjaku ispred kuće.“

Znala je da ne bi trebalo da ga pita zašto joj se nije pridružio. Njeni roditelji bi ga smesta oterali ukoliko ona ne bi utrčala u kuću u strahu od njega. Ni Koton, ni Mejsi, ni Veda joj ne bi dozvolili da se igra sa sinom Monik Bodro. Ne samo da je bio nekoliko godina stariji od nje, već je bio i nepodobno društvo za devojčicu njenih godina i porekla. Već tada je imao reputaciju problematičnog deteta.

„Sećam se jedne rođendanske žurke“, reče Keš. „Mislim da si punila četiri godine. Mora da je bilo pedesetak dece na žurci. Koton im je pomagao da jašu ponija. Bio je tu i klovn koji je izvodio mađioničarske trikove.“

„Kako se sećaš svega toga?“ uzviknu ona.

„Sećam se zato što nisam bio pozvan. Ali bio sam tamo. Posmatrao sam iz šume. Očajnički sam želeo da vidim mađioničarske trikove izbliza.“

Pretpostavljala je da je njegova antipatija sasvim razumljiva. Bio je kivan, ali je to bilo opravdano. Otvoreno ili ne, bio je prezren i omalovažen. Ona sama nije bila direktno odgovorna, ali je znala kako bi to na nju uticalo. „Nećeš ubiti Flinovog psa, zar ne?“

„Neću.“

Smotala je vlažan ubrus. „Pretpostavljam da nije pošteno da tražim od tebe, kako si i sam rekao, da uradiš moj prljavi posao.“

„Pretpostavljam da nije.“

„Nije mi bila namera da te uvredim.“

Slegao je ramenima i pokazao na pladanj. „Dovrši večeru.“

„Ne mogu više.“

Red ih je izgrdio što su toliko malo jeli i pozvao ih da opet dodu. Dok su se spuštali rasklimatanim stepeništem, Skajler zahvali Kešu što ju je doveo ovde. „Nisam pojela pošten i ukusan obrok otkad sam stigla. Nova domaćica koju je moja sestra unajmila me ne podnosi. Mada moram da priznam da je osećanje obostrano. Ne mogu da svarim ni nju ni hranu koju mi servira.“

„Nadam se da nemaš slab želudac?“

Iznenadio ju je ozbiljan ton kojim joj je postavio pitanje. „Zašto?“

„Zato što ćemo to upravo proveriti.“

10.

„Mislila sam da poznajem sve puteve u okrugu, ali ovim nikada nisam išla." Skajler se naslanjala na instrument-tablu dok je pikap poskakivao po neravnom putu. „Kuda me to, zaboga, vodiš?"

„Na mesto na kom nikada nisi bila." Pogledao ju je iskosa. „Ovog puta sam siguran."

Noć je bila mirna i vrela. Ovde gde nije bilo ulične rasvete videle su se zvezde u punom sjaju. Skajler je šest godina živela u velikom gradu i potpuno je zaboravila koliko mračno može da bude u divljini nakon zalaska sunca. Izvan svetlosnog snopa farova nije se videlo ništa sem guste tame.

A onda se pikap popeo na uzvišenje i ona ugleda neku građevinu. Upitno je pogledala KeŠa, ali on ne reče ništa. Da bi došli do zgrade morali su da pređu uzan drveni most i Skajler se iskreno nadala da se neće raspasti pod točkovima automobila. Zgrada od rebrastog lima bila je veoma popularno mesto, uprkos nezgodnom putu kojim se do nje stizalo.

Podsećala je na ambar, a možda je nekada to i bila. Bilo je očigledno da je u pitanju neka vrsta sastajališta. Desetine automobila bilo je parkirano na ravnom močvarnom tlu koje ju je okruživalo.

Keš je parkirao pikap pored blistavog novog mercedesa, koji je delovao smešno i neprikladno u ovom ruralnom okruženju. Skajler pogleda Kesa očekujući objašnjenje. Iscerio joj se.

Osećajući neprijatnost izašla je iz automobila i zajedno sa Kesom se uputila prema ulazu prepoznatljivom po jednoj jedinoj sijalici iznad neprivlačnih vrata. Nije bilo nikakvog znaka, ničega što bi ukazivalo na svrhu građevine.

Želela je da se okrene i ode. Ali nije želela da pruži KeŠu zadovoljstvo da vidi kako je ustuknula u strahu od prolaska kroz vrata koja joj je pridržavao.

Unutra je bilo neprijatno toplo i zagušljivo, vazduh je bio težak i vlažan kao da je u pitanju sauna. I bilo je mračno. Toliko mračno da se umalo nije zaletela u sto postavljen nekoliko koraka od ulaznih vrata. Naletela bi pravo na njega da Keš nije stavio obe ruke na njene kukove i zadržao je.

„Ej, Keš."

Čovek žabljeg lika koji je sedeo za stolom na stolici na rasklapanje uputio je Skajler pohotan pogled od kog se naježila. „Ko je nova riba?"

„Dve karte, molim te."

Stavio je Kešov novčanicu od deset dolara u već punu metalnu kutiju. „Uvek možemo da računamo na to da ćeš pronaći novo meso. Bogme, tako je", rekao je monotonim glasom.

„Kako bi ti se dopalo da ti sutra za doručak poslužim tvoja muda?" Kešov ledeni glas smesta je izbrisao kez sa čovekovog lica.

„Samo sam se šalio."

„Nemoj."

„U redu. Evo ti karte." Čovek je pažljivo pružio ruku prema Kešu i predao mu dve karte koje je iscepio iz blokčića.

Iznenada se iza zida začu urlik. Skajler se trže od iznenađenja i Keš joj ponovo obgrli kuk. Prodavač karata bacio pogled ka zidu iza sebe.

„Stižete na vreme za sledeću borbu. Ako požurite gospojica će stići i da se kladi pre početka. Znaš, tako će joj biti zanimljivije."

„Hvala. Imaćemo to na umu." Keš gurnu Skajler prema pregradnom zidu. Bila je nevoljna da se pokrene, pa ju je drugi put gurnuo malo jače.

Mrko ga je pogledala i prosiktala: „Šta je ovo?"

Bila je u Sohou u Londonu. Tamo je videla pornografske predstave, ali sama je odlučila da ih pogleda. Bila je sa prijateljima, a i znala je šta je čeka kada je platila ulaznicu.

Ova situacija se značajno razlikovala. Ceo život je provela u jugozapadnoj Luizijani, ali nikada nije čula za ovakvo mesto, a kamoli bila u njemu. Plašila se onoga što se nalazilo iza pregradnog zida, a plašila se i čoveka koji ju je ovamo doveo. Njegovo grubo lice nije ulivalo poverenje.

„U pitanju su borbe pasa.”

Zinula je od iznenađenja. „Borbe pitbulova?”

„Oui.”

„Zašto si me doveo ovde?”

„Da ti pokažem koga izazivaš ukoliko istraješ u toj sumanutoj ideji da poravnaš račune sa Flinom.”

Mogao je i da joj u lice kaže da je budala. Skajler se to nije dopalo, pogotovo zato što je dolazilo od čoveka čija prošlost nije bila čista.

„Rekla sam ti da ga se ne plašim, i ostajem pri tome.” Okrenuvši mu leđa, povelala ga je iza pregrade.

Zgrada je spolja izgledala velika, ali Skajler se ipak iznenadila kada je videla koliko je zapravo prostrana. Bila je oivičena grubo napravljenim tribinama od deset ili dvanaest redova. Nije ih bilo lako izbrojati zato što je sve sem ringa u sredini bilo u mrklom mraku. Četvrtasti ring je bio osvetljen blistavim reflektorima, pod je bio zemljani, a sam ring ograđen drvenim, krvlju umazanim daskama.

Na suprotnim stranama ringa, vlasnici i dreseri su pripremali svoje pse za borbu. Iako su prošle godine otkada ga je poslednji put videla, Skajler je odmah znala daje čovek u uglu nasuprot njoj Prljavi Flin.

Keš joj se približio. „Želiš li da se kladiš na svog omiljenog psa?”

„Nosi se.”

Samo se nasmejao i pogurao je do najbližeg sedišta. Našli su mesto za sedenje na kraju četvrtog reda. Ljudi oko njih bili su potpuno zaokupljeni onim što se dešavalo u ringu. Shvativši da je jedna od retkih, prisutnih žena, Skajler podiže bradu, ukruti leđa, i povuče suknju preko kolena.

„To ti neće pomoći”, prošapta joj Keš na uho. „Dušo, sa takvim držanjem si trn u oku svim prisutnima. Ako pokriješ kolena buljiće ti u grudi.”

Ošinula ga je kosom naglo se okrećući prema njemu. „Začepi.”

Oči su mu preteći sijale u mraku. „Pazi kako mi se obraćaš, *mon cher*”, rekao je meko. „Kada se uzbude”, pokazao je glavom prema masi, „ja ću biti jedini koji će te štititi od grupnog silovanja.”

Snagom volje je zadržala smiren izraz, nije želela da on vidi koliko se uznemirila. Skoncentrisala se na ring. Zadrhtala je kada je prepoznala psa koji je rezaao na protivnika u drugom uglu.

Međutim, Prljavi Flin je bio ružniji i opasniji od oba pitbula. Skajler je sa strahom, ali i sa interesovanjem, posmatrala kako sklapa ruke oko čeljusti psa, opkoračuje ga i podiže tako da su mu samo zadnje noge dodirivale tlo.

Flinova retka seda kosa bila je nauljena, a ružičasto teme mu je sijalo pod svetlom reflektora. Oči su mu bile duboko usađene, sitne i tamne. Na podbulom licu podsećale su na suvo grožđe u testu. Nos je imao mesnat, a usne tanke. Skajler nije verovala da njima ume da se osmehuje. Brada mu se stapala sa mlohavim salom na vratu. Nije bio visok; zapravo, bio je nizak čovek, ali je imao snažan vrat, a pivski stomak mu je padao preko kaiša. Činilo se da će mu pantalone svakoga časa skliznuti sa uskih kukova. Imao je tanke krive noge i komično mala stopala.

Niko nije znao koliko novca ima, ali smatrali su ga jednim od najbogatijih ljudi u okrugu. Flin je postavio svog psa naspram protivnika. Blago je protresao životinju i dalje šakama stišćući njene široke čeljusti. I drugi čovek je radio isto. Psi su grebali zadnjim nogama dižući oblake prašine.

„To se zove huškanje. Dreseri ih namerno razdražuju, podstiču im borbeni instinkt i pokušavaju da ih razbesne kako bi nasrnuli jedan na drugog. Borba se završava kada jedan pas ubije drugog ili ukoliko jedan od njih odustane od borbe.”

„Hoćeš da kažeš...”

„Pokušavaju jedan drugom da iščupaju grkljan.”

Ostala je da sedi iz čistog inata i rešenosti da se ne obruka pred Kešom. Čovek za koga je pretpostavljala da je sudija, utišao je publiku i naveo pravila. Ovo je očigledno bila rutina koja nikoga sem nju nije preterano interesovala. Svi su sa nestrpljenjem očekivali da počne borba.

Skočila je kada su životinje poletele iz svojih uglova. Očekivala je nasilje, ali ne i žestinu sa kojom su se psi sukobili. Oba psa bila su snažna i žilava. Borba je dugo trajala ali nijedan nije posustajao. Kada je potekla krv, Skajler je okrenula glavu i zarila lice u Kešovo rame. Osećala je mučninu, ali i užas, kada je shvatila koliko je sreće imala što je nakon napada ovakvog psa prošla sa samo nekoliko ogrebotina.

I dalje potresena, podigla je glavu i nastavila da posmatra borbu sve dok Flinov pas nije uhvatio svog protivnika za plećku. Ovaj je pak zagrizao leđa Flinovog psa. Neko vreme su bili u klinču.

„Tako se odmaraju”, objasni Keš. „Daće im malo vremena da se odmore, ali to neće dugo trajati. Vidiš?”

Oba vlasnika ušla su u ring. Svaki je nosio štap, dugačak petnaestak centimetara, koji je stavio u usta svome psu i naterao ga da razjapi čeljusti. „To se zove štap za razdvajanje. Pauza je završena.”

Psi su razdvojeni i opet je počelo huškanje. „Da li psi ikada napadnu vlasnika?”, upitala je Skajler.

Bila je hipnotisana zlom koje je sijalo u Flinovim očima dok je razdra-živao svog psa.

„Čuo sam da se i to dešava.”

„Nije ni čudo. Dovode ih u taj ring da umru.” Keš je nastavio da je posmatra čak i nakon što su se psi ponovo sukobili. Buka u prostoriji rasla je proporcionalno sa nasiljem u ringu. Prostorija je bila dupke puna. Ljudi su bili mokri od znoja. Psi koji su čekali da uđu u ring osetili su napetost kojom je bio nabijen vazduh. Omirisali su krv i želeli su daje okuse. Besno su lajali iz svojih metalnih kaveza.

Iznenadni uzvik mase naterao je Kesa da pogleda šta se dešava u ringu. Ovog puta nije samo potekla krv. Koža i meso otkinuti su sa plećke psa koji se borio protiv Flinovog. Kada je prošao prvobitni šok, prostorijom se prolomiše uzvici odobravanja. Flinovi psi su uvek bili favoriti. Napornim radom zarađene dnevnice bile su uložene u ovu borbu i ljudi su namirisali pobeđu.

A pobeđu je namirisao i Flinov pas. Žestoko je nasrnuo na svog protivnika. Zario je zube u njegov vrat i presecajući žilu kucavicu otkinuo komad mesa. Krv je šiknula iz rane i isprskala ogradu ringa.

Skajler je pokrila usta i opet okrenula glavu. Keš ju je privio uza sebe. Okrenuo se i opsovao kada je primetio da se masa u prostoriji udvostručila. Između njih i izlaza nalazilo se more muškaraca koji su istezali vratove da bi bolje videli šta se dešava u ringu.

Skajler nije mogla da diše, a nije ni želela. Osećala je kako se zidovi prostorije sklapaju nad njom. Vazduh je bio zasićen dimom cigareta. Toplota je

samo pojačavala neprijatne mirise tako da je mogla da ih okusi svaki put kada je udisala. Smrdelo je na znoj, pse, dim i krv.

Prstima je gužvala Kešovu košulju. „Molim te.“

Šapatom izgovorena molba probola ga je poput mača. Pogodila ga je u osetljivo mesto, za koje je mislio da je zauvek ogrubelo posle rata u Vijetnamu kada se sa smrću svakodnevno suočavao.

„Drži se, izvešću te odavde.“

Ne mareći za ponos, privila se uz njega i slušala otkucaje njegovog srca, nadajući se da će zaglušiti viku raspomamljene krvožedne mase. No, uzalud se nadala. Kada je smrtno ranjeni pas pao buka je postala zaglušujuća.

„U redu, idemo. Ali dobro pogledaj čemu se suprotstavljaš.“

Keš joj je stavio prst ispod brade i naterao je da podigne glavu. Flin je u ringu vodio svog psa na povocu i primao pohvale mase. Krzno psa bilo je slepljeno i umazano krvlju. Flinov osmeh bio je odvratniji od krvi i iskidanog mesa.

Kada je pogledala u Kesa lice joj je bilo bez i kapi krvi. „Ta životinja nije kućni ljubimac. To je mašina obučena da ubija. A ta mašina donosi mnogo novca. Ukoliko povrediš nekog od njegovih pasa, Flin će te ubiti“, rekao joj je.

Sačekao je trenutak da bi se uverio da ga je razumela, a onda je ustao i pružio joj ruku. Stavljajući ruke na njegova ramena dozvolila mu je da je spusti sa tribina. Držeći je čvrsto uza se i pokušavajući da je zaštiti svojim telom, probijao se ka izlazu zagušenom ljudima koji su ili dolazili ili odlazili brojeći pare koje su dobili ili izgubili, psujući ili čestitajući jedni drugima na uspehu.

Iz te mase tela Skajler iznenada začu: „Gospode bože, Skajler, šta kog đavola ti tražiš ovde?“

11.

Zastala je, okrenula se i mirno stajala dok se masa gurala oko nje, Kesa i Kena Hauela. Zet ju je posmatrao očima zakrvavljenim od alkohola. Zurio je u nju širom otvorenih usta. „Odgovori na pitanje! Šta kog đavola tražiš ovde?“

„Isto bih ja mogla tebe da pitam“, uzvratila je.

„Pomozi mi da je izvedem odavde. Hauela? Stvaramo gužvu.“

Ken mrko pogleda Kesa a potom nespreno uhvati Skajler za ruku i počeo da gura ljude u stranu probijajući se ka izlazu. I napolju je bilo mnogo muškaraca koji su pili, smejali se, šalili i razgovarali o borbama koje su videli i o onima koje će gledati. Ken je gurnuo Skajler dalje od mase pre nego što ju je okrenuo prema sebi i ponovio pitanje.

„Šta ćeš ti ovde? Šta ćeš ovde sa njim?“ prezrivo je pokazao glavom prema Kesu.

„Prestani da vičeš na mene. Nisi mi ti staratelj. Odrasla sam i nikome ne moram da polažem račune, pogotovo ne tebi.“

Nije je dobro čuo, ili nije obraćao pažnju na njene reči. „Da li si ga ti zamolila da te dovede ovamo?“

„Pa ne baš, ali...“ zamucala je.

Okrenuo se prema Kešu. Pljuvačka mu je poletela iz usta kada je povikao: „Ostavi je na miru, čuješ li me mali? Prokleta kejdžensko kopile, ja ću...“

Ken nije imao prilike da dovrši pretnju. Jednim glatkim pokretom Keš je izvadio nož koji je nosio u koricama na leđima i pritisnuo Kena uza zid dovoljno jako da mu izbije vazduh iz pluća i da zatrese lim. Blistava oštrica sečiva bila je postavljena tako da je Ken mogao da se poseče gutajući pljuvačku.

Skajler je, zaprepašćena i uplašena, koraknula unazad. Kešove nozdrve su se širile sa svakim udisajem. Ken je iskolačio svoje zakrvavljene oči. Znoj mu se obilno slivao niz lice.

„Bilo bi bolje da se tornjaš pre nego što te dobro isečem, skotino." Glas u kome se osećao skladni ritam maternjeg jezika bio je zastrašujući poput noža koji mu je blistao u ruci. Keš je sklonio oštricu sa Kenovog vrata i udaljio se od njega. Ken se uhvatio za grlo kao da pokušava da se uveri da nije prerezano. Tresući se, stropoštao se niz zid.

„Gubi se", ponovi Keš. Pogledom je ošinuo Skajler. Ledena iskra u njima zaledila joj je krv. „I povedi nju sa sobom."

Keš im je okrenuo leđa, ni najmanje ne brinući da bi neko od njih dvoje mogao da ga napadne s leđa. Skajler ga je posmatrala kako odlazi sve dok ga nije izgubila iz vida.

„Gde ti je auto?"

Glavom je neodređeno pokazao u pravcu parkinga. Uzela ga je pod ruku i povukla ga. Zajedno se uputiše ka njegovom sportskom automobilu. Kada su ga pronašli, Skajler zatraži ključeve.

„Ja ću voziti", promumlao je.

„Pijan si. Ja ću voziti." Nje govo oklevanje ju je iznerviralo. „Daj mi proldete ključeve."

Ratoborno joj je spustio ključeve na dlan. Sela je za volan. Pokrenula je auto čim je zatvorio vrata. Ni preko mosta nije prešla lagano, preletela ga je.

Bila je ljuta - ljuta na Kena što se poneo kao budala, ljuta na Kesa Bo-droa što joj je priredio sve ovo i ljuta na samu sebe što je dozvolila da je dovede kao jagnje na klanje.

„Šta si radila sa njim?"

„Pobogu, Kene, upravo sam izašla sa mesta na kom je jedna životinja bez razloga ubila drugu samo da bi ljudi mogli da se zabave. Svi su se nezakonito kockali i samo bog zna šta su još radili. A ti bi da pričaš o tome šta sam ja radila sa Kesom Bodroom?"

Podizala je glas sa svakom rečju koju je izgovorila sve dok nije shvatila da vrišti. Duboko je udahnula da bi se smirila. „Bodro je hteo nešto da mi dokaže. Htela sam da ga unajmim da ubije psa koji me je napao. Mislim da je hteo da mi pokaže koliko su ti psi važni Prljavom Flinu."

„Gospode", povika Ken provlačeći prste kroz kosu. „Rekao sam ti da se maneš toga. Ubiti jednog od Flinovih pasa? Mogla si i da ga izazoveš na dvoboj na glavnoj ulici."

„Ne brini, Keš je odbio da mi pomogne."

„Hvala bogu, u pravu je. Ostavi se toga."

Promenila je temu. „A šta si ti radio tamo?"

Promeškoltio se na sedištu i okrenuo glavu na drugu stranu. „Subota je večer. Mogu i ja valjda da se izduvam s vremena na vreme?"

„Jesi li se kladio?"

„Imaš li nešto protiv?"

„Nemam. Ali mislim da postoje i prijatnija mesta. Hipodrom u Lafajetu ili privatna partija pokera."

„Nemoj da mi držiš slovo." Skupio se na sedištu i sada je ličio na nadu-reno derište. „Triša me je večeras napala zato što nisam hteo da je odvedem na prokletu igranku u golf klub. Ne treba mi pridika i od tebe."

Skajler je rešila da ga ostavi na miru. Nije je se ticalo kako Ken provodi slobodno vreme. Želela je da ga pita zašto je obustavio rad kompanije, ali sada nije bilo ni vreme ni mesto da se razgovara o tako osetljivoj lemi. Bio je ljut, nakon sukoba sa Kešom, bez sumnje je osećao da mu je muškost ugrožena.

„Da li te je povredio?“, upitala je tiho.

Okrenuo se prema njoj. „Ne! A ti se drži podalje od njega. Vidiš li kakav je to čovek? On je zlo, krvoločan je poput tih pasa koje ste gledali. Ne možeš mu verovati. Ne znam šta zapravo hoće, niti zašto se mota oko tebe, ali sasvim sigurno ima neki svoj razlog. I kakav god da je verovatno ide samo njemu u korist.“ Mahao je kažiprstom da bi naglasio svoje reči. „To ti garantujem.“

„Viđaću se s kim god budem htela“, kazala je ledeno. „Rekla sam ti zašto me je doveo da vidim borbu.“

Drsko je nakrivio glavu. „A da li ti je rekao koliko je novca stavio na borbu?“

Skajler je zaustavila auto nasred puta i okrenula se prema Kenu. „Molim?“

Ken se samozadovoljno smešio. „Vidim da je to zaboravio da ti pomene.“ „Otkud ti znaš za to?“

„Bodro se uvek ldadi na Flinove pse, tako da je večeras dobio priličnu svotu. Ne znam šta ti je rekao, ali je on i te kako bio zainteresovan za ovu borbu večeras.“

„Nije ni čudo što nije prihvatio moju ponudu“, promrmljala je.

„Upravo tako. Zašto bi ubio psa koji mu donosi novac?“ Saosećajno joj je dotakao rame kada je video koliko je razočarana. „Slušaj me, Skajler, Bodro uvek prvo čuva svoje dupe. Imaj to na umu. Ima naglašen instinkt samoodržanja. On je poput divlje životinje. Ne možeš verovati tom proračunatom kejdženskom kopilanu.“

Otresla je Kenovu ruku sa ramena i pokrenula auto. Ken je stavio ruku na njenu butinu i stisnuo je na način koji mu kao zetu ne dolikuje.

„Ovde si tek kratko vreme. S razlogom postoji jaz koji deli društvene slojeve i ne bi ga trebalo premošćavati.“ Nastavio je da joj stišće butinu. „Upamti gde ti je mesto i vrlo brzo će ti sve biti jasno. Kloni se belog ološa. I ne izazivaj ljude kao što je Prljavi Flin. To je čisto izazivanje sudbine.“

Razbesnelo ju je ono što je rekao o Kesu, a još više ju je razbesneo njegov snishodljivi šovinizam. Ipak je resila da ne vredi trošiti energiju na raspravu. Ostala je čvrsta u svojoj nameri.

Pošto nije uspela da pronađe nekog ko bi bio voljan da joj pomogne, moraće da uzme stvar u svoje ruke.

Znala je da neće imati mnogo vremena kada psi počnu da laju. Flin će izleteti da vidi šta izaziva buku u dvorištu. Biće nezgodno. Morala je da se približi ukoliko je želela išta da postigne, ali i da ostane dovoljno daleko kako psi ne bi mogli da je nanjuše. Kada uradi ono što je naumila, drage volje će sve priznati. Ali nije želela da Flin pre vremena otkrije njene namere.

Verovatno nije bilo preterano mudro što je sama resila da se pobrine za Flinove pse. Skajler je bila svesna rizika i bila je spremna da preuzme odgovornost. Ali ipak, kad god bi pomislila na zlo koje je Flin nosio u sebi, nevoljno bi zadrhtala.

Prošle noći dovezla je svoj automobil sa stovarišta. Večeras gaje ostavila parkiranog ispred Bel Tera i peške došla do Flinove kuće. Obukla je stare farmerke i tamnu majicu. Htela je i da pokrije svoju svetlu kosu tamnom kapom, ali joj se to učinilo suviše melodramatično.

Ranije tog dana, dok su i Ken i Triša bili odsutni, a gospođa Grejvs čistila verandu, Skajler se ušunjala u Kotonovu radnu sobu i uzela sačmaru iz vitrine. Pažljivo je pregledala dvanaestokalibarsku pušku, iako je bila sigurna da je očišćena i nauljena. Koton je uvek vodio računa da mu oružje za lov bude u savršenom stanju i spremno za upotrebu. Skajler je mrzela oružje. Mrzela je da dodiruje hladan i bezličan metal. Ali je sada resila da zanemari taj osećaj i uradi ono što je morala.

Nedeljni ručak bio je obilan, a večera se sastojala od hladne pečene piletine i voćne salate. Ken i Triša, koja je još uvek bila uvređena što je Ken sinoć nije odveo na igranku, celo veče su se prepirali.

„Celo veče sam sama gledala televiziju“, žalila se Triša sarkastično „dok si se ti smucio bog će ga znati gde.“

Skajler pogleda Kena. Prećutno su se dogovorili da ne kažu Triši ništa o tome gde je sinoć bio. „Rekao sam ti da izlazim sa prijateljima“, kazao je.

Pošto su se na Bel Ter vratili svako u svom automobilu, Triša nije mogla ni da pretpostavi da su bili zajedno. Skajler nije želela da ista taji, ali je bila svesna daje bolje da Triša ne sazna ništa o sinoćnjim događajima. Ono što nije znala nije moglo da boli ni nju niti ikoga drugog.

Tajna koju su delili nije zbližila Kena i Skajler. Upravo suprotno, on je ceo dan bio razdražljiv i spreman na svađu. To joj je sasvim odgovaralo. Smatrala je da je najbolje da se drže podalje jedno od drugoga nakon onoga što se desilo prošle noći, kada se nijedno od njih nije predstavilo u povoljnom svetlu.

Čim je završila večeru, Skajler je otišla u svoju sobu. Tamo se presvukla, a zatim se iskrala na stražnja vrata. Nikome nije želela da objašnjava kuda je krenula sa puškom na ramenu. A ukoliko nastavi da razmišlja, mogla bi da se predomisli.

Stojeći sakrivena iza žbunja kupina, udaljena svega nekoliko metara od Flinove kuće, osetila je da joj se dlanovi znoje i da joj srce ubrzano kuca. Nije olako shvatala ono što se spremala da uradi. Sama pomisao na oduzimanje života bila joj je mučna. Sama pomisao na to da bi mogla da povredi životinju terala ju je na povraćanje.

Ali ju je sećanje na žestoki napad psa i pomisao da bi taj isti pas mogao da osakati nečije dete, nagnalo da se približi kući Prljavog Flina. Njegovi terijeri nisu bili obični kućni ljubimci. Bili su opasne zveri, odgojeni i dresirani da ubiju. Ukoliko Flin bude želeo, drage volje će mu platiti odštetu, ako cena bude razumna. Ali neće mu se izviniti. Lično će se pobrinuti da se nešto preduzme i da se borbe pasa zabrane u okolini, čak i ako bi to značilo da mora da se obrati kongresmenu.

Flinov pikap je bio parkiran u dvorištu, a na haubi se odmarala ofucana mačka. Nije bilo spoljašnjeg svetla, ali je svetlost koja je dopirala sa prozora osvetljavala dvorište i bacala duge sablasne senke. Kad se približila kući čula je zvuk televizora ili radija. S vremena na vreme, pored prozora bi promakla senka. Jeftine čipkaste zavese pomerale su se sa svakim daškom vetra. Skajler je mogla da namiriše pečenje. Nadala se da će taj miris omesti pse i sprečiti ih da je nanjuše. Sa suprotne strane puta obišla je kuću u širokom krugu i nameravala da joj se približi sa stražnje strane. Dvocevka nije bila nasumičan izbor. Pištolj nije dolazio u obzir. Da bi ga upotrebila, morala bi da se isuviše približi psima. Lovačka puška zahteva preciznost, a ona nekoliko godina nije rukovala nijednom vrstom oružja. Dvocevkom je mogla da puca u štenaru i da

bude sigurna da će nešto pogoditi. Ukoliko i ne ubije pse, sasvim sigurno će ih ozbiljnije povrediti.

Skajler je iz svog zaklona još neko vreme posmatrala kuću. Videla je pokrete unutra: psi su se nemirno šetali u boksovima, ali nijedan nije za-lajao. Udahnula je duboko i iskoračila na pošljunčani put. Bila je potpuno izložena dok gaje pretrčavala. Kada je stigla do dotrajale šupe, leđima se naslonila na zid i željno udisala vazduh.

Jedan od pasa zareža. Ostali su se uznemirili. Jedan je zacvileo kao da postavlja pitanje. Skajler je osećala da psi postaju sve razdraženiji. Nisu mogli da je nanjuše, ali se činilo da osećaju njeno prisustvo. Osećali su nadolazeću opasnost, opasnost o kojoj se ona trudila da ne razmišlja dok je poslednji put proveravala pušku. Dva metka bila su u cevi, a još dva su joj bila zataknuta za pojas. Zadržavajući dah povukla je oba oroza. Psi zarežaše kada začuše tihi zvuk metala.

Kucnuo je čas.

Iskoračila je na otvoreno i naciljala štenaru. Bila je udaljena nekih dvadeset metara. Prst joj je bio toliko ldizav od znoja da je skliznuo sa okidača kada je prvi put pokušala da puca; uspela je iz drugog pokušaja.

Zaboravila je koliko zaglušujuću buku pravi dvocevka. U tišini noći odjeknuo je zvuk nalik na zvuk topa. Zaboravila je i na trzaj, na koji ju je bolno podsetio udarac kundaka u rame i gotovo je oborio.

Jednim delom uma je bila svesna buke koja je nastala nakon pucnja. Iz štenare je dopirao izbezumljen lavež, iz kuće psovke i povici. Zanimarila je i jedno i drugo i usredsredila se na još jedan hitac. Čim je ispalila i drugi metak, izbacila je prazne čaure i zamenila ih punim. Ponovo je sklopila pušku. Isplatila joj se vežba koju je ponavljala celog popodneva. Ponovo je napunila pušku za manje od osam sekundi. Ispalila je i treći hitac, a potom i četvrti kada je Flin izleteo iz kuće.

Izgledao je komično, crvenog lica, nakostrešene kose i izbezumljen od besa. Bio je bos i preko oklembešenih pantalona je nosio pohabanu majicu bez rukava. Pištolj kojim je tražio metu nimalo nije bio smešan. Vikao je i pretio, a svaka reč bila je praćena obilnom količinom pljuvačke.

Skajler se zaledila od straha. Nije uzela u obzir činjenicu da bi on mogao da ima pištolj. Očekivala je da bude ljut, besan, razjaren, ali je planirala da porazgovara sa njim nakon što prođe prvobitni šok i pošto se smiri. No, nije se moglo razgovarati sa luđakom koji maše pištoljem. Čovek koji je psovao i proklinjao čitav svet nije delovao kao neko ko bi u skorije vreme mogao da vodi razuman razgovor.

Još uvek je nije primetio. Na umu su mu samo bili psi. Skajler je pretpostavljala da ih je ozbiljno povredila zato što nijedan nije istrčao kroz rupu koju je puška napravila na ogradi. Nekoliko pasa i dalje je bilo živo. Njihovo bolno cviljenje odjekivaće joj u ušima godinama.

„Moji psi... Koje usrano govno je... Ubiću te!" Flin se okrenuo i ispalio hitac u tamu sa namerom da ubije onog ko mu je upravo uništio vrlo unosan posao. „Ubiću te, proklet da si! Govno jedno, poželećeš da si mrtav kada te se dokopam. Odraću te! Ubiću te!"

Skajler je primetila pokret iza Flinovih leđa. „Šta se desilo?" upita neka žena sa prozora.

Skajler je iznenađeno udahnula. Prepoznala ju je.

„Umukni, kučko crnačka! Zovi šerifa. Neki mamojebac mi je pobio pse!" Zavesa se spustila. Flin je ponovo ispalio hitac. Ovog puta metak je završio u zidu šupe. Skajler je čula kako se zabija u drvo pored njene glave. Ne razmišljajući ni o čemu sem o tome kako da se spase, potrčala je prema putu

trudeći se da šupa bude između nje i Flina. Nekoliko sekundi kasnije mogla je da čuje njegovo isprekidano disanje i znala je da ju je primetio. Potrčao je za njom psujući prepreke koje su mu se našle na putu.

Izvetrila je svaka nada o diplomatskim i mirnim pregovorima. Jedina šansa joj je bila da pređe put i sakrije se u gustoj šumi. Spustila se niz plitak jarak i popela na drugu stranu. Njeni koraci su bučno odzvanjali na pošljunčanom putu. Molila se da ne ugame nogu, što je bilo potpuno besmisleno. Zašto bi brinula o uganuću kada je svakog trena mogla da dobije metak u leđa? Flin joj je bio za petama, neprestano psujući i pucajući. Stigla je do sredine puta kada se iza okuke pojavio pikap i gotovo je pregazio. Skrenuo je taman na vreme i usporio dižući prašinu. Neko je širom otvorio suvozačeva vrata.

„Ulazi, idiotkinjo!“, povika Keš. Skajler je bacila dvocevku u tovarni deo, zgrabila otvorena vrata i uskočila u kola. Jedan metak zabio se u vrata. „Spusti glavu!“

„Vraćaj se kasapine!“, vikao je Flin. Ispaljivao je hitac za hicem, ali je oblak prašine zaklanjao kola, a on je bio suvišehešan da bi precizno gađao.

Skajler je savila glavu među kolena i sklopila ruke preko glave. Nekon-trolisano je drhtala čak i kada je znala da su van dometa Flinovog pištolja i kada više nije mogla da čuje Flinove histerične psovke.

Keš je vozio pikap kao da vozi *porše* na trkačkoj stazi, vozio je luđačkom brzinom i opasno sekao krivine. Ugasio je svetla da niko ne bi mogao da ih prati. Putevi su se ukrštali poput veza na kejdženskom ćebet. Poznavao je svaki i lako ih je pronalazio.

„Dobro si?“ Na sekund je skrenuo pogled s puta i pogledao u svoju saputnicu.

„Zlo mi je.“

„Zlo ti je? Šta ti sad pa to znači?“

Skajler je podigla glavu i besno ga pogledala. „Znači da ću povratiti.“

Keš naglo zakoči, pruži ruku preko nje i otvori vrata. Skajler iskoči i isprazni želudac u prašnjavo žbunje pored puta.

Stajala je savijena pod uglom od četrdeset pet stepeni, ruku oslonjenih na kolena i grčila se dok nije sve povratila. Uši su joj gorele, a lepljivi znoj izbijao na sve pore. Drhtala je celim telom. Čekala je da osećanje užasa mine. Osećaj je samo malo oslabio. Naposletku je otvorila oči. Primetila je bocu viskija.

Uzela je bocu i prinela je prebledelim usnama. Napunila je usta vatrenom tečnošću i ispljunula je. Ili je pokušala to da uradi. Veći deo tečnosti joj je curio niz bradu.

„Dodavola!“ Keš je skinuo maramu koja mu je bila vezana oko vrata i dodao joj je. Obrisala je bradu, a potom i oči. Suze su joj se slivale niz obraze, mada nije plakala. „Ne umeš ni da pljuješ pošteno. Ali umeš đavolski dobro da pucaš. Na ogradi štenare bile su četiri rupe veličine latora. Krzno i creva bili su razmazani...“

„Molim te učuti“, preklinjala je. Želudac joj se ponovo zgrčio.

„Hoćeš li ćeš opet povraćati?“ Odrično je odmahнула glavom. „Ako ti opet bude muka reci mi da bih mogao da stanem. Ne želim da mi se ispovračaš u autu.“

Pogledala je u svezu rupu od metka na vratima, pa ga prezrivo pogledala. „Vrati me nazad.“

„Na Bel Ter?“

„Do Flinove kuće.“

Zurio je u nju sa nevericom. „Da li su ti vrane mozak popile, ženo?“

„Keš, vrati me nazad.“

„Đavola. Već sam se umorio spašavajući te.“

„Nisam te ja terala."

„Do sada bi bila mrtva da nisam", povikao je.

„Moram da se vratim. Moram da ponudim da platim štetu..."

„Zaboravi na to." Njegov glas sekao je vazduh jednako kao i njegove ruke kada joj je odrično odmahnuo. „Ne želiš da Prljavi ikada sazna ko mu je pobio pse."

„Ali ne mogu samo..."

Uhvatio ju je za ramena. „Čekaj, šta misliš zašto sam došao tamo sa ugašenim farovima? Nisam želeo da te primeti. I iskreno se nadam da nije prepoznao moj pikap."

„Čula sam kada je rekao da će da zove šerifa. Ako on bude tamo bar ću imati priliku da objasnim zašto se to desilo. Mora da..."

Keš ju je jako pretresao i ona je iznenada zanemela. „Skajler, nemaš pojma sa kakvim čovekom imaš posla. On se ne dogovara već grabi za gušu, kao i njegovi psi. Savetovao sam ti da ništa ne preduzimaš, ali sada je u pitanju svršena stvar. Ne prilazi mu i nikom živom nemoj reći da si li pucala u pse."

„Moram da se vratim", ponovi ona plačnim glasom.

„Sranje", opsovao je. „Jesi li čula i reč od onoga što sam malopre rekao?"

„Videla sam Gejlu. Stajala je na prozoru."

„Gejlu Franses?"

„Da, Vedinu kćerku. Poznaješ je? Bila je u Flinovoj kući."

„Tako je." Keš se udaljio nekoliko koraka. Pridržavajući se za otvorena vrata, Skajler ga je pogledala očekujući objašnjenje. „Gejla živi sa Prljavim već nekoliko godina."

Zemlja se okrenula oko nje. Tamno drveće se vrtelo. „Gejla? Sa Prljavim Flinom? To nije moguće."

„Ulazi u kola."

Bez i trunke saosećanja gurnuo ju je u automobil i zatvorio vrata. Obišao je haubu i seo za volan. Bio je ostavio motor da radi tako da su bili na putu već za nekoliko sekundi. I dalje nije uključivao farove. Vozili su se pu-tevima toliko uskim da je granje udaralo o vrata pikapa i pravilo tunel oko njih. Skajler mu nije predložila da uključi farove; činilo se da on tačno zna šta radi. Osećala je olakšanje što je donošenje odluka sada bilo tuđa briga.

Iscrpljena, naslonila je glavu na otvoren prozor i pustila da joj vetar hladi lice. „Reci mi šta se desilo sa Gejlom. Kako je spala na to da živi sa tim kriminalcem?"

„Isprićaću ti kada dođemo kući. Mojoj kući."

„Radije ne bih."

„Pa ni ja noćas nisam želeo da vrebam u blizini Flinove kuće i čekam da ti napraviš neku glupost."

„Ti si bio..."

„Parkiran iza krivine."

„Toliko si bio siguran da ću to uraditi?"

„Bio sam prilično uveren da ćeš pokušati nešto."

„Čak i nakon toga što si me upozorio da to ne radim?" Iskosa ju je pogledao.

„Baš zato što sam ti rekao da to ne radiš."

Nakon nekoliko trenutaka, progovorila je: „Pretpostavljam da ti opet dugujem zahvalnost."

„Oui. Pretpostavljam daje tako."

13.

Zaustavio je automobil. Začulo se glasno struganje ručne kočnice. Okrenuo se prema njoj. Kratko i napeto gledali su jedno u drugo.

„Šta ćeš mi dati za to što sam ti opet spasao život?“, upitao je meko. „Račun ti je sad već podugačak.“

Skajler mu je prkosno uzvratila pogled, iako je osećala vrtoglavicu. Usta su joj bila suva, a razlog nije bila skorašnja mučnina.

Nakon nekoliko sekundi, usne su mu se razvukle u, za njega karakterističan, ciničan osmeh. „Opusti se. Neću noćas naplatiti dug.“

„Kako je to lepo od tebe.“

„Nije to u pitanju. Nemamo mnogo vremena.“ Otvorio je vrata. „Oдавde idemo peške, gospođice Skajler.“

Namerno je izbegavao puteve koji vode nazad ka Bel Teru, tako da su prišli njegovoj kući sa udaljenije strane. Uzevši je za ruku, poveo ju je niz zaraslu stazu prema rukavcu i maloj kući koja se, ugnežđena među drvećem, nalazila na njegovoj obali.

Bila je sagrađena od čempresovih debala i verovatno je bila stara koliko i Bel Ter. Poput kafane Reda Brusarda, odignuto od zemlje stajala je na ogromnim uspravnim deblima čempresa. Metalni krov se protezao i iznad isturenog trema duž kog su bili postavljeni stubovi koji su ga držali. Drvene žaluzine su bile otvorene i otkrivale su prozore prekrivene mrežicom. Spoljašnje stepenište koje se nalazilo na tremu vodilo je na sprat.

Keš ju je poveo uz drvene stepenice, preko trema, pa kroz ulazna vrata, i uveo je u centralnu sobu. Na jednom kraju nalazio se kamin i mala kuhinja. Prostorija je istovremeno bila i dnevna soba i trpezarija. Kuća nije bila ni nalik onome što je Skajler zamišljala, ali je definitivno nosila pečat Kešovog nasleđa.

Imala je prilike da vidi rekonstrukcije kejdženskih kuća, koje su predstavljale jednu od glavnih turističkih atrakcija u tom delu Luizijane. Arhitektura ove kuće je bila tipično kejdženska do najmanjeg detalja, čak je i *galerie* ili zatvoreni trem koji se protezao čitavom dužinom centralne sobe bio tipično kejdženski. Kroz uska vrata mogla je da vidi kupatilo, koje je očigledno bilo moderan dodatak staroj konstrukciji.

Na *galerie* se nalazio veliki gvozdeni krevet, pisaći sto i rasklimatani kuhinjski sto na kom je stajao mali televizor i špil karata. Polica sa knjigama bila je pretrpana bestselerima i najnovijim izdanjima časopisa. Iznenadila ju je ne samo njegova urednost, već i štivo koje je čitao. Pretpostavljala je da, kada je kod kuće, Keš najviše vremena provodi na *galerie*. Odatle se odlično video rukavac.

„Šta se nalazi na spratu?“ upitala je.

„Spavaća soba moje majke.“

Neki komadi nameštaja su bili ručno izrađeni i bilo je očigledno da ih je izradio pravi majstor svog zanata. U kući su se nalazili i moderni detalji poput televizora, mikrotalasne pećnice i ventilatora sa trščanim lopaticama koji je visio sa grede u glavnoj sobi. Uključio ga je i lopatice uateraše vazduh da struji.

„Piće?“ Prišao je kuhinjskom elementu, razdvojio šareno pamučno platno koje je bilo navučeno na drveni štap i izvadio bocu viskija.

„Hvala. Sa malo vode, molim te.“

„Leda?“

Odrčno je odmahнула glavom. Vratio se sa bocom i dodao joj piće. „Sedi.“ Pokazao je na fotelju presvučenu klasičnim američkim meblom, koja je mogla

da se kupi u svakoj prodavnici nameštaja u državi i nimalo se nije uklapala u ovu kuću na rukavcu, ali Skajler zadovoljno utonu u nju. Predstavljala je nešto poznato i uobičajeno. A ove večeri ništa nije bilo uobičajeno. Uzela je gutljaj pića. „Hvala ti.“

Zavalio se u identičnu fotelju nasuprot njoj i ispio gutljaj viskija. Ispružio je noge na sto.

„Gde si naučila tako da pucaš?“

„Koton me je naučio.“

Prineo je čašu usnama i spremao se da ispije još jedan gutljaj. Na trenutak je zastao, a onda ispio piće pre nego što je rekao: „Odlično te je naučio.“ „Ne ponosim se onim što sam večeras učinila.“

„Tvoj tata bi se ponosio.“

„Verovatno“, priznala je nevoljno. Pažljivo je prevukla prst po ivici čaše. „Posvađali smo se zbog te moje veštine“, rekla je sa setnim osmehom.

„Želeo je da idem u lov sa njim, ali ja nisam mogla da nateram sebe da pucam ni u šta sem u nežive predmete. Bio je razočaran.“ Ispraznila je čašu, stavila je na sto i ustala. „Još jedno piće?“

„Ne, hvala.“ Polako je hodala oko svoje stolice dodirujući tkaninu. „Večeras je bilo drugačije. Morala sam to da uradim. Ali ne želim da me iko hvali.“

Nemirno je šetala po sobi i prišla sudoperi iza koje se nalazio prozor. Na simsu je u saksijama stajalo začinsko bilje. Videlo se da gaje neko pažljivo negovao. Upitno ga je pogledala preko ramena. Slegao je ramenima i sipao sebi još pića. „Moja majka je uvek gajila začinsko bilje na tom prozoru.“

„Koristiš ga za spravljanje napitaka?“

Pitanje je postavila u šali, ali on joj je ozbiljno odgovorio: „Neke vrste.“

Na zidu pored zastarelog frižidera koji je bučno brujao, visila je plutana tabla. Na njoj se nalazilo nekoliko starih fotografija. Skajlerse približila da bi ih pažljivije pogledala. Na jednoj od njih primetila je ženu sa detetom, zapravo dečakom neobuzdane, kovrdžave kose i ozbiljnih očiju.

„Ovo ste ti i tvoja majka?“

„Oui.“

Crne kovrdže žene na slici uokvirivale su srololiko lice širokog čela i špicaste brade. Zbog kosih, egzotičnih očiju delovala je kao da zna hiljade tajni. Misteriozni osmeh je govorio da nijednu neće odati. Usne su joj bile pune, privlačne i zavodljive.

Skajler se sećala Monik, ali ne ovako mlade. Fotografija ju je potpuno opčinila. „Majka ti je bila veoma lepa.“

„Hvala.“

„Koliko si ovde imao godina?“

„Možda deset. Ne sećam se.“

„Kojim povodom je snimljena fotografija?“

„Ni toga se ne sećam.“

Skajler je pogledala i druge fotografije. Na nekoliko snimaka nalazili su se marinci u vojnoj opremi, na lančiću oko vrata su im visile identifikacione pločice. Svi su se široko osmehivali i izgledalo je kao da se zabavljaju. Jedan od njih stajao je poput bejzbol igrača, a pušku je držao kao da je palica. Drugi je pokazivao srednji prst. Na nekim fotografijama prepoznala je Kesa.

„Ovo je iz Vijetnama?“

„Oui.“

„Čini se da se dobro zabavljate.“

Podrugljivo se osmehnuo. „Aha, ludo smo se provodili.“ „Nije mi bila namera da ti se podsmevam.“

„Momak sa brkovima je popio metak u creva dan nakon što je fotografija snimljena. Bolničari se nisu ni trudili da ga zakrpe, samo su se potrudili da vrate sve iznutrice u leš kada je helikopter došao da ga pokupi." Pokazao je prstom na sledeću fotografiju. „Nisam siguran šta se desilo momku sa smešnim šeširom. Išli smo u izviđanje. Čim smo čuli njegove krike, zbrisali smo koliko su nas noge nosile."

Zapanjena njegovim nemarnim odgovorom, upitala je: „Kako možeš na takav način da govoriš o drugovima koji su preminuli?"

„Ja nemam drugova."

Trgla se kao da ju je udario. „Zašto se tako ponašaš?" „Kako?"

„Bezosećajno i okrutno."

„Navika."

„Odvezi me kući."

„Ne dopada ti se ovde?" Raširio je ruke da bi pokazao sobu.

„Ti mi se ne dopadaš."

„Ne dopadam se većini ljudi iz tvog kruga."

„Ne pripadam ja nikakvom *krugu*. Svoja sam. A ljudi te ne vole zato što si cinična i sarkastična skotina. Gde je telefon? Ako već nećeš da me voziš, nazvaću nekoga da dođe po mene."

„Nemam telefon."

„Nemaš telefon?"

„Tako bar ne moram da razgovaram sa ljudima sa kojima ne želim da razgovaram", rekao je prezrivo.

„Kako možeš da živiš bez telefona?"

„Ukoliko baš moram, odem do kancelarije na stovarištu."

„Vrata kancelarije su uvek zaključana."

„Postoji rešenje i za to."

„Obijaš bravu? Provaljuješ i potkradaš nas?" upita Skajler zaprepašćeno. Njegov osmeh u kom nije bilo ni naznake kajanja govorio je više od reči. „Ne samo da si antipatičan već si i lopov."

„Do sada nikome nije smetalo."

„Da li iko zna?"

„Koton."

„Koton ti dozvoljava da upotrebljavaš njegov telefon? U zamenu za šta?" upita Skajler iznenađeno.

„To je između nas dvojice." Iznenada je spustio čašu na sto i seo uspravno oslanjajući se laktovima na kolena. „Nadam se da ne nameravaš da uradiš neku glupost u vezi sa Gejlom Franses."

„Nameravam da razgovaram sa njom."

„Nemoj to da radiš. Mislim da neće želeti da se mešaš u njen život."

„1 te kako ću da se umešam. Želim da mi u lice kaže da je sama odabrala da živi sa tim čovekom. Neću u to da verujem dok mi sama ne kaže. Ne mogu da razumem zašto Veda to toleriše."

Začudoeno ju je pogledao. „Veda je mrtva."

Skajler se osećala kao da joj je neko izbio sav vazduh iz pluća. Iznenada ju je napustila snaga i ona se sruči u fotelju. Gledala je u njega s nevericom. „Mora da si pogrešio."

„Nisam."

„Veda je mrtva?"

Potvrдно je klimnuo glavom. Spustila je glavu i zurila u prazno pokušavajući da zamisli svet u kom nema Vede. Pouzdane, stabilne i pune ljubavi. Žene koja ju je negovala i brinula se za nju i kada je imala grčeve i kada bi odrala dlanove i kolena i kada joj je srce bilo slomljeno. „Kada je umrla?"

„Pre nekoliko godina. Nedugo nakon što si ti otišla. Zar ti sestra nije rekla?"

Osećala je kako je hvata obamrlost. Odmahnula je glavom. „Nije. Rekla mi je da je morala da je otpusti.

Promrmljao je psovku. „Otpustila ju je i to je bio početak kraja. Veda se ubrzo posle toga razbolela. Mislim da se razbolela zato što ju je ona kučka koju nazivaš sestrom oterala sa Bel Tera."

Naslonio se na jastuke. „Veda je bila suviše stara da bi pronašla drugi posao, a onda se razbolela i više nije ni mogla da radi. Gejla je morala da napusti koledž i vrati se da bi je negovala. Ali i za nju je bilo malo posla. Prihvatila je ono što joj se nudilo. Zaposlila se kao konobarica u baru. Tu je zapala za oko Flinu. Dopalo mu se ono što je video i pronašao joj je drugi, isplativiji posao."

Skajler ga je gledala u neverici. „Lažeš."

„Zašto bih lagao? Pitaj koga hoćeš. To je istina. Gejla se prodavala u najofucanijoj gradskoj rupi." „Ona to nikada ne bi uradila." „Kažem ti daje uradila."

Skajler je odbijala da poveruje. „Ali ona je tako lepa, pametna i mila." „Zato je i postala tako popularna." Skajler je stisla usne i trudila se da suzbije suze. „Gejla je bila najlepša od svih Flinovih devojaka. Zato ju je uzeo za sebe. Sada je pušta u promet samo povremeno i po veoma visokoj ceni." Skajler je prekrila lice rukama.

Keš je nemilosrdno nastavio: „Veda je umrla od tuge i srama. Triša Haul je svima razglasila da je ostarila i postala nemarna i još je na sva usta pričala kako je umalo spalila Bel Ter do temelja ostavivši uključenu peglu. Potom se desilo sve ovo sa Gejlom. Veda nije mogla da gleda kako i oja kćerka postaje prostitutka."

Skajler i dalje nije mogla da veruje. Poznavala je Gejlu od rođenja; Veda ju je rodila u poznijim godinama. Zajedno su plakale kada je Gejlin otac poginuo u eksploziji koja je izbila u rafineriji gde je radio. Tada ju je Koton pozvao da se preseli na Bel Ter. Skajler je posmatrala kako se Gejla razvija u prelepu devojku. Otišla je na koledž nešto pre nego što je Skajler otputovala za Englesku.

„Šta je bilo sa Džimijem Donom?", upitala je.

Džimi Don Dejvison bio je Gejlina simpatija još iz vrtića. Postao je zvezda srednjoškolskog fudbalskog tima. Na terenu je bio poznat kao Neznabožac iz Hevcna. Bio je toliko dobar igrač da ga je regrutovao trener sa Državnog univerziteta Luizijane i dodelio mu punu četvorogodišnju stipendiju. Bio je zgodan i inteligentan mladić, podjednako popularan i među belim i među crnim studentima. Podrazumevalo se da pripada Gejli Franses i obratno.

„Služi kaznu."

„Kaznu? Hoćeš da kažeš da je u zatvoru?" upita Skajler. „Zašto?"

„Bio je na fakultetu dok se sve ovo dešavalo. Kada je čuo da se Gejla uselila kod Flina, napio se, izgubio kontrolu i razlupao neki bar i sve koji su se tamo zatekli. Skoro da je ubio nekog tipa koji se hvalio da je bio sa Gejlom i svima pričao koliko je dobra. Džimi Don je priznao krivicu na sve tačke optužbe i sada služi kaznu. Mislim daje dobio tri godine."

Skajler ponovo pokri lice rukama. Ovo što je upravo čula užasnulo ju je. Veda. Gejla. Džimi Don. Njihovi životi bili su uništeni. I Triša je, indirektno, bila odgovorna za ovakav ishod stvari. Ali i Skajler se osećala odgovornom.

Podigla je glavu i pogledala u čoveka koji je sedeo u fotelji preko puta nje. Činilo se kako uživa daje muči na ovaj način. „Uživao si saopštava-jući mi sve ovo, zar ne?"

Potvrдно je klimnuo glavom. „Samo zato da bih ti dao do znanja sa kakvim ljudima živiš u onoj svojoj velikoj lepoj kući. Tvoja sestra je pakosna kućketina.

Njen impotentni muž je sprdačina od čoveka, a Koton... dođavola, ne znam šta sa njim nije u redu. Dopustio je Triši da se poigrava sa ljudskim životima."

Skajler prkosno podiže bradu. Ona je imala pravo da iznese sve slabosti članova svoje porodice, ali nikom drugom to nije dozvoljavala, pogotovo ne Kesu Bodrou.

„Tebe se ni najmanje ne tiče čime se bave i šta rade stanovnici Bel Tera. Ne dozvoljavam da mi blatiš porodicu." Ustala je i prezrivo ga pogledala.

Ovo je bila kap koja je prelila čašu. U jednom trenutku nemarno se izležavao u fotelji, a već u sledećem se preteći nadvio nad nju. „Pričaću šta god hoću i o kome god hoću."

„Moju porodicu nećeš pominjati."

Provukao joj je prste kroz kosu, zgrabio je za potiljak i čvrsto je držao. Spustio je glavu do njene. „U redu. A sada ću da ti kažem šta mislim o tebi." „Ne interesuje me."

Usnama je lagano prešao preko njenih. „Mislim da te interesuje." „Prestani."

Smešeci se, po drugi put je dodirnuo njene usne svojim. „Gospođice Skajler, mislim da si najzanimljivija žena koju sam u poslednje vreme imao prilike da upoznam."

„Pusti me." Pokušala je da izbegne njegove usne, ali nije uspela. Lagano i nežno joj je ljubio lice. Pokušala je da ga odgurne, ali i to je bilo uzalud.

„Žena koja se suprotstavi Prljavom Flinu je neko koga moram pobliže da upoznam." Pritisnuo je svoje prepone uz njene.

„Odvratani si."

Smeh mu je bio dubok i tih. „Raspitaj se, gospođice Skajler. Većina žena ne deli tvoje mišljenje. A mislim da jedva čekaš da i sama proveriš da li je to tako."

Pokušala je da se izmigolji, ali on ju je držao dovoljno čvrsto da bi osećila neprijatnost i odustala od pokušaja da se oslobodi njegovog stiska. Potom ju je poljubio. Ispustila je prigušen zvuk kada je njegov jezik pronašao put do njenih usta. Bila je iznenađena. Zanela se i uhvatila se za njegova ramena kako bi se pridržala.

Nakon dugog poljupca, podigao je glavu. „Baš kao što sam i mislio", rekao je grubo. „Iako se svim silama trudiš da izigravaš ledenu damu, u svakom trenutku si spremna da planeš." Prešao je rukama preko njenih ramena i ruku i obuhvatio je oko struka. Privukao ju je sebi i pripio se uz nju. „Osećaš li ovo? Mislim da bi ovo moglo da te potpali." Jako ga je oša-marila. Pogledao ju je škiljeći. „Šta je bilo, nisi navikla na..."

„Prostakluk, gospodine Bodro. Nisam navikla na prostakluk."

„Zar ti se zet ne obraća tako u krevetu?"

Skajler je prebledela od besa. Keš se zacereka i reče: „Kako Haelu polazi za rukom da opslužuje i tebe i tvoju sestru?" „Umukni!"

„Znaš, ljudi se pitaju. Ide li iz jedne sobe u drugu ili svi spavate u istom krevetu?"

Skajler ga odgurnu toliko jako da je bio prisiljen da je pusti. Izletala je na vrata i sjurila se niza stepenice. Potrčao je za njom. Uhvatio ju je oko struka i zaustavio u mestu. „Nema potrebe da bežiš. Ne želim Haelove otpatke. A sad ulazi u kola, vozim te kući."

„Nikuda ja ne idem sa tobom."

„Bojiš se da će te ljudi videti sa mnom?"

„Upravo tako. Plašim se da bi ljudi mogli da nas vide zajedno i pomisle da sam i ja lažov i varalica." „Lažov i varalica?" „Sinoć si se kladio na Flinovog psa." „Ne poričem to."

„Zašto mi nisi rekao da se kladiš na njegove pse kada sam tražila da ubiješ psa koji me je napao?" „To nije tvoja stvar."

„Sve vreme me vučeš za nos!“, povikala je. „Odveo si me tamo i prodao mi priču kako za svoje dobro ne bi trebalo da se zameram Flinu, a zapravo si čitavo vreme štitio svoj interes.“

„Te dve stvari nemaju veze jedna sa drugom.“

„Lažljivče. Dobio si veliku sumu novca.“

„E, to jesam.“

Zadrhtala je od besa zbog ovog priznanja.

„Istina je ono što ljudi kažu o tebi. Ti si beskrupulozan.“

Oslobodila je ruku. Prezirala je ovog čoveka. Pokušala je da priča sa njim kao sa sebi ravnim, ali joj on to nije dozvolio. Ken je bio sasvim u pravu. Razlike u društvenim slojevima bile su duboko urezane i nepromenjive. Živeli su u feudalnom sistemu koji je bio neprihvatljiv ali i neporeciv. Keš Bodro ju je spustio na svoj nivo i osećala se prljavo.

„Sad kad si mi rekla šta si imala, ulazi u kola“, rekao je.

„Đavola!“

„Kuda si krenula?“

„Kući.“

Keš je krenuo za njom. „Ne ponašaj se kao budala. Ne možeš usred noći da ideš peške sve do Bel Tera.“

„Hoćeš da se kladimo?“

Ponovo ju je uhvatio. „Ljuta si zato što sam ti rekao istinu koju i ti znaš ali ne želiš da je čuješ. Ljudi kažu da sam ološ. Nema problema. Nije me briga šta misle o meni. Zaslužujem da gorim u paklu zbog nekih stvari koje sam uradio, ali ja nikada nisam, kao tvoja sestra, izbacio na ulicu ostarelu crnkinju i ostavio je bez ikakvih prihoda. Niti bih, kao Haul, dozvolio da moja supruga to uradi, a ne bih se ni kao Koton pravio da ništa ne vidim.“

Skajler ga je besno gledala, čak i u mraku je mogla da vidi prezriv izraz u njegovim očima. Njegov poljubac je bio besramno drzak, ali ne i erotičan. Njime je želeo da je uvredi i kazni zbog onoga što je bila i onoga što nije bila, niti će ikada biti.

„Drži se podalje od moje kuće i svakoga ko u njoj živi. Drži se podalje od mene. Ukoliko se približiš pucaču zato što si neovlašćeno upao na moj posed.“

Rekavši to, uzela je dvocevku iz teretnog dela pikapa i krenula kući peške.

14.

Gejla je sedela u stolici u uglu prostorije. Flin je od nje očekivao da bude poput deteta, prisutna ali tiha, pogotovo kada je imao društvo - i ukoliko nije bila zadužena da zabavlja goste. Večeras im je društvo pravio šerif. Iz iskustva je znala da on voli jednostavan seks. Bio je svinja, ali probirljiva. Večeras je bio na dužnosti, što je značilo da Gejla neće morati da radi.

„Jesi li u skorije vreme stekao nekog neprijatelja, Fline?“

Šerif Pet Patu čežnjivo je gledao u čašu viskija koji je Flin ispijao, ali je odbio da mu se pridruži. Jedva je pobedio na poslednjim izborima. A već sada se preznojavao od straha kakav će biti rezultat sledećih. U poslednje vreme ponašao se smerno i čedno poput seoske učiteljice.

„Nemam nijednog neprijatelja pod kapom nebeskom, šerife“, rekao je Prljavi blago. „I sam znaš daje tako.“

Obojica su znala da je istina zapravo suprotna. Šerif glasno pročisti grlo i požudno pogleda Gejlu. Lice joj je bilo bezizražajno, kao da je suviše glupa da bi razumela o čemu se razgovara. Poslednjih nekoliko godina preživela je upravo zbog te prividne pasivnosti i nezainteresovanosti. Samo je sedela i pružala šerifu priliku da bulji u njene čvrste grudi. Tanka, tesna haljina koju ju je Prljavi terao da nosi, ni najmanje nije sakrivala njihov pravilan oblik. Dok je beživotnim očima uzvraćala pogled šerifu, u glavi je tražila prideve kojima bi ga opisala.

Patu je nadlanicom obrisao usta i nervozno se promeškoltio na stolu. „Ipak bih popio gutljaj“, pokazao je glavom prema boci. „Ožedni se u ovakvim noćima, napolju je vrelo kao u rerni.“ Prljavi mu nasu punu čašu viskija i on je iskapi jednim gutljajem. Gotovo odmah na čelu mu se pojaviše graške znoja. „Možda i nemaš neprijatelja, Prljavi“, izusti teško dišući, „ali očigledno je da si nekoga pošteno razbesneo. Dovoljno je da se pogleda šteta na štenari, pa da čoveku sve bude jasno.“

„Kopilani prokleti“, promrmlja Prljavi.

„Misliš da ih je bilo više?“

„Jedan je pucao, a drugi je vozio pikap.“

„Jesi li prepoznao kola?“

Prljavi odrično odmahnu sjajnom, nauljenom glavom. „Bilo je mračno, a sve se desilo brzo.“ „Da li si ti išta videla?“

Gejla se trglala kada je shvatila da joj se šerif obratio. Sedela je bosih stopala gurnutih ispod stolice i kafenih šaka skupljenih u pesnice. Ispravljaajući se, stavila je dlanove između butina kao da pokušava da sakrije dokaze. Opustila se i sklonila ruke kada je shvatila da su joj u tom položaju grudi još izraženije. Jarac sa značkom na košulji netremice je piljio u njih.

Odrično je odmahнула glavom. I da je stave na muke ne bi im odala ime osobe koju je videla. Ime je bilo Skajler Krandal. Skajler je te noći dvocevkom pucala u Flinove pse.

Ništa od onog šta se desilo nije imalo smisla, ali je bila sigurna u ono što je videla. Samo se molila Gospodu da Skajler nije videla nju. Sada ne bi htela ni daje pljune. Skajlerin povratak nije imao nikakve veze sa njom, ali je ipak osećala neku vrstu sigurnosti sada kada je znala da se njena drugarica iz detinjstva vratila.

„Nis nisam vid'la, šerife“, promrmljala je, namerno neispravno govoreći.

Prljavi je mrko pogleda. „Šta sediš tu?“ šta je izgovorio kao ša. „Daj šerifu večeru.“

„Ne hvala, već sam večerao u kateu.“

„Daj mu večeru.“ Probadao je Gejlu pogledom.

„Vis da neće.“

„Rekao sam da mu daš večeru“, zaurla Flin udarajući pesnicom o sto na kom zaigraše čaše sa viskijem.

Gejla je ustala i uputila se ka prljavoj kuhinji. Skinula je tanjir sa police iznad starog šporeta na gas. Iz tiganja je uzela komad masnog svinjskog pečenja, stavila ga na tanjir, prelila kašikom raštana, odlomila parče kukuruznog hleba od većeg komada koji je očigledno bio ostatak nečijeg ručka i stavila ovaj neprimamljivi obrok pred šerifa.

„Fala.“ Šerif joj se nesigurno osmehnuo.

Prljavi ju je uhvatio oko struka i privukao sebi. Uhvatio ju je za stražnjicu i milovao je i stiskao čvrsto meso preko providne haljine.

„Dobra je ona devojka. Uglavnom. A kad nije...“ Dlanom ju je prilično jako udario po mestu koje je do malopre milovao. Gejla se nije ni pomerila.

Muva je letela oko šerifovog tanjira i on ju je divljački terao nakon što je prelio raštan tabaskom. Natapao je parče kukuruznog hleba u mast od pečenja dok nije potpuno omekšalo, a potom ga je strpao u usta. Prljavi je nastavio da grubo dodiruje Gejlu i ona se skoncentrisala na muvu. Posmatrala ju je kako sleće na ulubljeni metalni poklopac slanika. Njena mama bi pre umrla nego dozvolila da muva uleti u kuhinju na Bel Teru.

Ali njena mama bi umrla i pre nego što bi dozvolila mnoge druge stvari, da joj kćerka postane kurva, na primer.

Prljavi joj je zavukao žuljevitu ruku pod haljinu i milovao joj butinu. Reagovala je refleksno, mada se trudila da joj se na licu ne vidi gađenje koje je osećala.

„Koliko pasa ti je ubijeno?”

„Dva. Jednog sam morao sam da dokrajčim. Ječao je da nisam mogao da ga slušam, mozak mu je curio. A jedan više neće biti u stanju da se bori, to je isto kao da je mrtav.” Pakosno se nasmejao. „Ali skotna kuja nije pogođena. Kada se okoti, imaću najbolje borbene pse.”

Šerif je nastavio halapljivo da jede. S vremena na vreme bi ispustio groktav zvuk kako bi Prljavom dao do znanja da ga sluša. „Učiniću sve što mogu, ali nemam od čega da krenem.”

„Samo ti nađi gamad koja mi pobi pse i Gejla i ja ćemo da te častimo, jelda, mala?”

Patu je prestao da žvaće dovoljno dugo da bi je pogledao. Na usnama i bradi sijala mu se masnoća od pečenja. Uzvratila mu je pogled pitajući se da li odražava prezir koji je osećala prema celom muškom rodu.

Šerif proguta zalogaj i odgurnu prazan tanjir. Ustao je, pokušao da navuče pantalone preko stomaka i uzeo svoj slamnati kaubojski šešir. „Onda mi je bolje da se uhvatim posla. Potražiću pikap sa rupom od metka.”

„Takav je svaki u okrugu.” Nemarno odgurujući Gejlu, Prljavije ispratio šerifa do vrata sa mrežicom na stražnjoj strani kuće. „Nadam se da ti je jasno da ćeš morati da uradiš više od toga.”

„Ne moraš ti da mi govoriš kako da obavljam svoj posao.” Flinove oči zlobno zasjaše. „Onda ću ti reći da će onome koje ovo uradio biti mnogo bolje ako ga ti uhvatiš pre mene.”

Muškarci se značajno pogledaše. Patu je stavio šešir, još jednom požudno pogledao Gejlu i nestao kroz vrata koja se uz škripu zatvoriše za njim. „Zakopaj ove lešine ujutro. Već su se usmrdele na ovoj vrućini”, dobaci preko ramena.

„Dođi pa ih sam zakopaj, mešino naduvana”, promrmlja Prljavi mašući šerifu.

Želeo je da mrtve životinje zaudaraju. Želeo je da se osete do nebesa. Želeo je da svi u okrugu mogu da ih osete i da znaju šta se desilo, a želeo je i da oni koji su to delo počinili budu svesni da je krenuo u osvetu. Dobro će ih udesiti kada ih uhvati. Neće imati milosti. Udesiće ih za primer, da bi svima dao do znanja da onaj ko naljuti Prljavog Flina neće proći nekažnjeno. A onda će se postarati da novo leglo štenadi izraste u najkrvoločnije kućkine sinove u Luizijani, a i šire. Uzbudivala ga je i sama pomisao na ugled koji će steći, a novac da se i ne pominje.

Okrenuo se prema Gejli koja je prala šerifov tanjir. „Vreme je za krevet.”

Obično bi ostavila sve i krenula sa njim u sobu. Što pre pristane, pre će se mučenje završiti. Ali setila se Skajler koja mu se, iz njoj nepoznatog razloga, suprotstavila. Osetila je deo njene hrabrosti.

„Ne... Ne mogu večeras, Prljavi. Imam menstruaciju.”

Za tren se stvorio pored nje i nadlanicom je udario preko usta. Zubima je zagrizla usnu i potekla joj je krv. „Kučko lažljiva. Prošle nedelje si imala

menstruaciju. Misliš da sam glup? Misliš da se ne sećam?" Nogom ju je snažno udario u stražnjicu i poletela je licem prema zidu.

„Prestani, ne lažem." Upleo je prste u njenu kratku kovrdžavu kosu. Vrlo rano je shvatila da kosa može da bude oružje upotrebljeno protiv nje i šišala ju je veoma kratko. Sada je uspeo da zahvati dovoljno kose da bi joj natcrao suze na oči.

„Rekao sam da je vreme za krevet, a to znači sada."

Rukama je napipavala put do spavaće sobe, dok su je nemilosrdni prsti vodili. Kada su prošli kroz dnevnu sobu, toliko jako ju je povukao da joj je umalo slomio vrat. Uteturala se u spavaću sobu.

Sada je poslušno stajala pored kreveta i otkopčavala haljinu. Skinula ju je sa ramena i pustila da padne na pod. Potpuno naga, popela se na krevet i legla na leđa, nadajući se da je to sve što noćas želi od nje.

Skinuo je odeću. Opruge na krevetu su se bučno uvile kada je legao preko nje. Grokćući poput svinje prodro je u nju. Osetivši bol, izvila je leđa i čvrsto stegla čaršav oslanjajući se stopalima na tanki madrac, ali nije ispustila ni glasa. Voleo je da je čuje kako ječi dok je povređuje. Resila je da mu to zadovoljstvo ne pruži. Posle prve reakcije na njegovu brutalnu penetraciju, ležala je potpuno mirno.

Ovaj odvratan čin nije imao nikakve sličnosti sa onim šta su ona i Džimi Don radili kada joj je bilo petnaest godina. Bili su veoma mladi i zaljubljeni. Nisu mogli da se uzdrže da se ne gledaju i ne dodiruju. Krv u njima je vrila. Ljubljenje i maženje im nije bilo dovoljno. Zadovoljili su potrebu tela. I, o bože, osećala se odlično.

Od tog prvog puta, redovno su vodili ljubav. Nikada se nije osećala prljavom posle noći sa Džimijem Donom. Sa Flinom se uvek tako osećala. Sjedinjujući se sa Džimijem Donom osećala se čistom i voljenom. Nije bila ukaljana, niti se osećala toliko prljavo da je verovala da se nikada neće oprati, niti se osećala toliko loše da je želela da umre.

Cesto je o tome razmišljala. Misli o samoubistvu okupirale su je od trenutka kada je došla da živi sa Prljavim. Jedino što ju je sprečavalo da sebi oduzme život bila je nada, slabašna nada da će jednog dana ponovo sresti Džimija Dona i da će joj on oprostiti.

Često je pomišljala i na to da ubije Prljavog. Maštala je da mu, kada se po običaju obeznani od alkohola, zarije nož u stomak i reši se bede. Ništa što bi joj uradili nakon toga ne bi bilo gore od onog što je proživljavala svakog dana.

Ali Veda ju je terala da redovno ide u crkvu, dva puta nedeljom i sredom uveče na molitvu. Hrišćanska doktrina urezala joj se u kosti. Propovedi koje je slušala o paklu i prokletstvu držale su je na pravom putu veći deo njenog života. Nije imala predstavu šta su oganj i sumpor, ali užasno se plašila večitog boravka u njima.

Bog će joj oprostiti što je volela Džimija Dona i što je sa njim uradila „ono" pre braka. Bog zna da se u srcu venčala sa Džimijem Donom. Verovala je i da će joj bog oprostiti što je dozvoljavala muškarcima da koriste njeno telo da bi zadovoljili svoju požudu. Mamino lečenje je bilo veoma skupo. Mlade crkinje su, koliko god pametne bile, retko dobijale posao u kancelarijama, bankama ili prodavnicama. A tokom ekonomske krize nisu dobijale posao uopšte. Bila je suviše lepa i izazovna da bi dobila posao spremačice. Nijedna žena sa zrn timerog razuma nije je želela u blizini svog muža ili sina i ona je uradila ono što je morala. Bog je znao njene misli i razumeće njene postupke.

Ali i njegovo razumevanje bilo bi na kušnji ukoliko bi hladnokrvno ubila Prljavog. I zato to nije učinila. Trpela je ono što joj je sada radio nadajući se da će jednostavno umreti i da će se ona izvući iz ovakvog života, a da ne dovede u

pitanje večni život na nebu sa mamom i tatom, a možda čak i sa Džimijem Donom.

Večeras je Prljavom bilo potrebno više vremena nego obično. Osetila je njegov smrdljivi dah na svom obrazu. Znojio se poput svinje, njegov znoj kapao joj je na grudi.

Nije to više mogla da podnese.

Podigla je svoje duge, vitke noge i obavila ga čvrsto mu stežući kukove. Ispustila je uzdah koji je bio tragična parodija uzdaha koje je ispuštala kada ju je grlio Džimi Don.

Njena odglumljena strast je delovala. Flin je zabacio svoju ružnu, spljoštenu glavu i zanjakao kao magarac kada je doživeo vrhunac. Srušio se na nju pre nego što se beo, nabrekao i ljigav poput puža golaća, opružio na leđa.

Gejla se okrenula na drugu stranu i sklupčala se kao da pokušava da se zaštiti. Umirila se i zahvaljivala bogu što je večeras zaradila samo rasečenu usnu i udarac u stražnjicu.

Nije zaplakala dok Flin nije zahrkao pored nje. Plakala je nemo. Dok je izgovarala molitvu, niz glatki obraz slivale su joj se gorke suze beznađa.

15.

„Neko vas je zvao dok ste bili odsutni“, gospođa Grejvs je obavestila Skajler. „Ostavila sam vam poruku u radnoj sobi na stolu gospodina Krandala.“ „Hvala vam.“

Skajlerini koraci odjekivali su po drvenom podu dok je išla prema maloj četvrtastoj prostoriji ušuškanoj ispod širokog stepeništa.

Masivni sto dominirao je sobom obloženom drvenim pločama. Spustila je tašnu i ključeve od automobila na gomilu neotvorene pošte i smestila se u kožnu fotelju. Podsećala je na onu u kancelariji na stovarištu, ali je za nju nije vezivalo toliko dragih uspomena. Koton nije provodio mnogo vremena u ovoj stolici.

Mejsi nije želela da se devojkicama glava puni pričama o drvnoj građi i raznim tržištima. Smetalo joj je što je Skajler provodila toliko vremena u ovoj prostoriji, pa je Koton, zarad mira u kući, nastavio da je podučava u kancelariji na stovarištu.

Skajler je sada počela da razmišlja o ocu. Njegovo stanje je bilo nepromenjeno. Pre nešto manje od sat vremena kardiolog joj je rekao da bi trebalo da bude srećna zbog toga.

„To je poput izjednačenog rezultata“, rekao je. „Nema razloga za slavlje, ali bi trebalo da nam bude drago što mu se stanje ne pogoršava.“

„I dalje ne znate kada ćete moći da ga operišete?“

„Ne, ali što mu damo više vremena da povрати snagu, to bolje. U ovom slučaju, svaki dan koji prođe ide nam naruku.“

Vratila se kući nakon kratke posete Kotonu u bolnici. Bila je potištena. Nedostajao joj je Mark. Vrućina ju je gušila. Čeznula je za ukusnim obrokom. Bila je umorna od Kenovih i Trišinih neprestanih čarki. Želela je da se naspava.

Dok je okretala broj koji joj je gospođa Grejvs ostavila, ustanovila je šta joj je to remetilo san. Prvi razlog bila je Gejla Franses, a drugi Keš Bodro. „Nacionalna banka Delta.“

Skajler je shvatila da je dobila vezu. „Izvinjavam se, možete li da ponovite?“

"Nacionalna banka Delta, izvolite?"

Nije očekivala da poziv bude poslovne prirode. Na papiru koji joj je gospođa Grejvs ostavila pisalo je ime nekog čoveka. Rešila je da ga pomene. „Molila bih gospodina Dejla Gilbreta", rekla je podižući glas kao da postavlja pitanje.

„Njegova linija je zauzeta. Želite li da sačekate?"

„Naravno."

Dok je čekala da se linija oslobodi, Skajler je izula cipele i pokušala da povрати cirkulaciju u stopalima. Sutra će ponovo obuti sandale. Čisti je mazohizam nositi cipele i hulahopke po ovoj vrućini.

Ko je, dođavola, bio Dejla Gilbret? Ime joj ništa nije značilo. Razbijala je glavu pokušavajući da se seti ko je to bio ali nije uspevala, pa je odustala i posvetila se hitnijim stvarima.

Morala je da uradi nešto u vezi sa Gejlom, ali šta? Priča koju joj je Keš ispričao bila je suviše neverovatna da bi bila neistinita. Verovatno je bio u pravu i kada je rekao da Gejla neće želeti da se ona umeša. Ipak, nešto mora da se uradi. Gejla ne može da nastavi da živi sa tim bednikom. Ako je suditi po uvredljivom načinu na koji joj se obraćao, život joj nimalo nije bilo lak. Skajler je resila da ne bude samo nemi posmatrač. Problem je bio šta uraditi i kako, a da Gejla ne odbije pomoć. Za sada je resila da i tu dilemu ostavi po strani.

Keš Bodro. Gospode, šta da radi sa njim u vezi? Mogla je na to pitanje da odgovori: „Ništa." Ne bi trebalo da radi ništa. Celog života je živeo na posedu i ona skoro da nije ni znala da on postoji. Zašto joj to sada smeta? Dobro, poljubio ju je. I šta s tim? Zaboravi na to.

Problem je bio u tome što nije mogla da zaboravi. Sećanje na poljubac bilo je kao svrab koji nikako da prođe. Nije znala kako da ga se reši. Poljubac nije trebalo da joj se dopadne, ali jeste. Nije mogla da prestane da razmišlja o njemu sve dok ne shvati zašto bi je preplavio talas vreline svaki put kada bi ga se setila.

„Sada ću da vas spojim sa gospodinom Gilbretom."

Skajler se trгла. „Hvala."

„Gilbret."

„Gospodin Gilbret? Ovde Skajler Krandal, primila sam poruku da ste me zvali."

Ton glasa drastično se promenio. Sada joj se obraćao srdačno. „Gospođice Krandal, drago mi je što ste se javili. Pravo je zadovoljstvo čuti vas. Hvala što ste me nazvali."

„Da li se poznajemo?"

Nasmejao se kada je čuo ovo neuvijeno pitanje. „Imam malu prednost u odnosu na vas. Toliko sam čuo o vama da imam osećaj kao da vas poznajem."

„Radite u banci?"

„Ja sam predsednik banke."

„Čestitam."

Ili nije primetio sarkazam u njenom glasu, ili je resio da ga ignoriše. „Koton i ja smo u poslednje vreme mnogo sarađivali. Rekao mi je da živite u Londonu."

„Tako je."

„Kako je on?"

Prenela mu je poslednje što je lekar rekao. „Ostaje nam samo da čekamo."

„Moglo bi biti i gore", rekao je saosećajno.

„Da, moglo bi biti mnogo gore." Činilo se da nema više šta da se kaže. Glava ju je sve više bolela i Skajler je želela da završi razgovor i popije aspirin. „Hvala vam što ste zvali, gospodine Gilbret. Sigurna sam da će Kotonu biti drago da čuje da ste se raspitivali za njega." Sandra Braun

„Nisam vas samo zbog toga zvao, gospođice Krandai."

Ton glasa mu se opet promenio. Nije više zvučao kao da se silno trudi da bude srdačan. „Da?”

„Potrebno je da se vidimo. U pitanju je posao.”

„Vi i ja? Pretpostavljam da znate da je moj zet...”

„Zadužen za finansijska pitanja Drvne kompanije Krandai. Ali pošto je u pitanju nešto što se tiče same kuće, mislio sam da je bolje da se konsultujem sa vama. Činim vam to kao uslugu.”

Sada je osećala napetost koja nije imala mnogo veze sa glavoboljom. „A šta je u pitanju?”

„Neizmireno dugovanje. Ali vidite, mislim da bi o tome trebalo da porazgovaramo u četiri oka.”

Nije joj se dopadao. Instinkt joj je govorio da je njegova ljubaznost bila lažna. Želela je da ga pošalje dođavola. U stvari, u tom trenutku sve što je želela bilo je da skine odeću, istušira se mlakom vodom i odmori se do večere, možda čak i da malo odrema. Ali sada je mogla da zaboravi na odmor. „Stižem.”

„Ali sada nemam vremena...”

„Nađite ga.”

Sat vremena kasnije Skajler je ušla u foaje Nacionalne banke Delta, obložen veštačkim ružičastim mermerom. Zgrada joj je bila nepoznata i nalazila se na mestu na kom je nekada bio supermarket. Bila je prava sramota to što se trezor nalazio na mestu na kom je stajao frižider sa sokovima. Umesto sendviča i kole sa limunom, ovde su se sada delili krediti. Uхватила ju je nostalgija za foajeom stare banke koji je bio obložen tamnim drvetom, a nameštaj u njemu je bio zagasitih boja. U takvom okruženju novac skoro da se mogao omirisati.

Ovaj prostrani moderni foaje bio joj je odbojan. Sterilan i hladan poput operacione sale, izgledao je potpuno bezlično. Ostrva hromiranih stolica sa krutim jastučićima ružičaste boje, plutala su na zelenom tepihu. Koton je često govorio da stolica nije vredna para ukoliko drvo ne zaškripi kada posadiš dupe u nju. Skajler je delila njegovo mišljenje.

Nasmejana recepcionerka koja joj je bila potpuno nepoznata, pvela ju je do jedne od ovih stolica. Pošto je sela, pogledala je oko sebe i primetila nekoliko poznatih lica. Smešila su joj se iz staklenih kabina i sa šaltera. Ohrabrivao ju je pogled na svako od njih. Reči „Bel Ter” i „neizmireno dugovanje” neprekidno su joj odzvanjale u glavi.

„Molim vas da podete za mnom, gospođice Krandal.”

Poveli su je do jedne kancelarije nalik na akvarijum za zlatne ribice. Bila je to kancelarija Dejla Gilbreta, predsednika Nacionalne banke Delta. Snishodljivo joj se osmehivao dok joj je pružao ruku.

„Imali ste sreće što sam uspeo da pronađem vremena da se sastanemo. Sedite molim vas. Želite li kafu?”

„Ne, hvala.”

Klimnuo je glavom recepcionerki i ona se povukla, a on se zavalio u stolicu i sklopio ruke na stomaku. „Drago mi je što smo se konačno upoznali.”

Nije imala nameru da laže i kaže: „Takođe.” Odgovorila je jednim suzdržanim: „Hvala.” Pokazalo se da je intuicija nije prevarila. Ni najmanje joj se nije dopao njegov izgled. Saopštiće joj loše vesti i prouzrokovati nepravilike.

Posmatrao ju je trenutak duže nego što je to bilo pristojno. Ovo odme-ravanje skoro da je bilo uvredljivo. „Pa, šta mislite o našoj novoj banci?”

„Ostavlja utisak.” Na nju svakako jeste ostavila utisak. Nije bila raspoložena da obrazlaže odgovor.

„Zaista je tako. Veoma smo ponosni na nju. Bilo je i vreme da se centar Hevena podmladi, zar ne?”

„Ja sam sentimentalna.”

„Što znači?"

Čovek baš nije umeo da proceni kada je vreme da stane. „Što znači da mi se centar dopadao baš onakav kakav je bio."

Osmeh mu je nestao s lica i on se naglo uspravi. „Kakav neobičan pogled za jednu modernu mladu ženu."

„Priznajem da sam pomalo staromodna."

„Pa, ima nečeg i u starinama, ali ja verujem da uvek ima prostora za napredak."

Skajler je imala dovoljno zdravog razuma i znala je da joj postavlja zamku. Nije želela da ulazi u sukob mišljenja sa čovekom kog nije poznavala i čije mišljenje je ni najmanje nije interesovalo, pa je resila da ignoriše njegov suptilni izazov i posvetila se sklanjanju nepostojećeg konca sa poruba suknje.

Gilbret je stavio naočare i otvorio fasciklu koja je sve vreme stajala na stolu ispred njega. „Žao mi je što sam morao da vas zovem gospođice Krandal." Pogledao ju je preko ruba naočara. Susrela je njegov pogled i nije trepnula sve dok ponovo nije spustio pogled na fasciklu. „Ali moja dužnost je da štitim interes banke, bez obzira na to koliko ta dužnost nekada bila neprijatna."

„Zašto mi ne kažete u čemu je problem? Koliko god neprijatan bio."

„Dobro", rekao je oštro. „Želeo bih da znam da li će Kotonova neočekivana bolest uticati na vraćanje kredita za koji sam mu već produžio rok."

Skajler je prekrstila noge. Pokušala je da ostane smirena, iako joj se želudac grčio svaki put kada bi se senka pretnje nadvila nad Bel Terom. „Ne znam ništa o tom kreditu. Koji su tačno bili dogovoreni uslovi?"

Ponovo se zavalio u stolicu. „Mi to zovemo isplata na dan dospeća. Koton je pre godinu dana uzeo kredit od trista hiljada dolara. Omogućili smo mu da otplati kamatu u četiri rate. Sve isplate su izvršene na vreme."

„Onda ne vidim u čemu je problem."

Naslonivši se laktovima na sto posmatrao ju je sa ozbiljnošću pogrebnika. „Potencijalni problem, naglašavam potencijalni, jeste u tome što glavnica zajedno sa poslednjom ratom kamate dospeva na naplatu petnaestog sledećeg meseca."

„Sasvim sam sigurna da je moj otac to imao na umu i da je spremio novac za isplatu. Ja mogu da odobrim prebacivanje sredstava na račun banke, ukoliko je to ono što želite od mene."

Želudac joj se još jače stegao kada je videla njegov saosećajni osmeh. „Voleo bih kada bi sve bilo tako jednostavno", rekao je bespomoćno šireći ruke. „Na Kotonovom ličnom računu nema dovoljno sredstava da se pokrije kredit. Zapravo, nema dovoljno ni da se pokrije kamata."

„Razumem."

„A nema dovoljno sredstava ni na računu firme."

„Nijedna banka ne bi preuzela toliki rizik, pretpostavljam da postoji hipotekama obaveza."

„Postoji." Zadržala je dah, ali je znala šta sledi. „Stavio je hipoteku na Bel Ter."

Zavrtelo joj se u glavi. „Na koliki deo poseda je stavljena hipoteka?"

„Na kuću i značajan deo zemlje."

„To je suludo! Sama kuća vredi mnogo više od trista hiljada. Moj otac nikada ne bi pristao na to."

Gilbret je opet bespomoćno raširio ruke i slegao ramenima. „Kada je zatražio kredit nije imao drugog izbora. Imao je ozbiljnih finansijskih problema. Dao sam mu najbolje moguće uslove s obzirom na situaciju. On je uradio ono što je morao, i ja sam uradio ono što sam morao."

„Postupili ste kao zelenoš?"

Namrštio se. „Molim vas, gospođice Krandal. Zaista se trudim da ovaj problem resimo na prijateljski način.“

„Mi nismo prijatelji, niti ćemo to ikada biti.“ Ustala je i pogledala ga. „Budite uvereni da ću se pobrinuti da kredit bude isplaćen na vreme.“

I on je ustao i dalje namršten. „Ne zameram vam što ste uznemireni. Nije vam potrebno još loših vesti. Ali ne možete ni vi meni da zamerite što se brinem, pogotovo s obzirom na stanje u kom se Koton nalazi i s obzirom na to da je firma obustavila rad. Takvo stanje stvari bi moglo da potraje.“

„Nemate razloga za brigu ni zbog jedne, ni zbog druge stvari“, rekla je priželjkujući da je stvarno tako. „Kredit će biti vraćen na vreme.“

Izveštačeno joj se osmehnuo. Skajler ga je prozrela. „Biće prava tragedija ukoliko budemo morali da zaplenimo kuću.“

„To se nikada neće desiti.“ Njen osmeh nije bio ništa iskreniji od njegovog. „I slobodno to uklešite u jedan od onih lažnih ružičastih stubova u onom vašem jeftinom i neukusno uređenom foajeu. Do viđenja gospodine Gilbret.“

16.

Ono što je Dejl Gilbret rekao Skajler bila je turobna istina. Ostatak poslepodneva provela je u Kotonovoj radnoj sobi na Bel Teru proveravajući stanje na svim njegovim računima. Skoro da nije imao gotovine na raspolaganju, a sasvim sigurno nije raspolagao sumom od trista hiljada dolara.

Zurila je u zabrinjavajuće nisku ukupnu sumu, kada joj se Ken veselo obratio. „Piće je posluženo na verandi.“

Nekoliko dana nakon što su se sreli na borbi pasa, bio je mrzovoljan i namргоđen. Ali je u poslednje vreme bio veseo i raspoložen. To ju je sada nerviralo.

„Želim da razgovaram s tobom.“ Spustila je olovku i sklopila ruke na stolu. „Zašto si obustavio rad firme kada je tata doživeo srčani udar?“

Kenu se osmeh zaledi i činilo se da će mu se izbrisati sa lica, ali je ipak uspeo da ga zadrži. „Ko ti je to rekao?“

„Kakve veze ima ko mi je rekao? Svakako bih saznala. Zašto, Kene?“

„Otkud sad ta pitanja?“

Uzdahnula je i rekla: „Zato što me je nazvao izvesni gospodin Gilbret iz Nacionalne banke Delta.“ „Taj šupak. Nema on prava...“

„Ima on sva prava. Dugujemo mnogo novca njegovoj banci. A ja imam prava da znam šta se to, dođavola, dešava ovde i očekujem da mi ti sad sve lepo razjasniš.“

„Pa i ja imam prava da znam čime si se bavila ovih dana.“ Za trenutak joj se učinilo daje Ken otkrio daje bila u Kešovoj kući na rukavcu i da zna da su se poljubili. Gotovo da joj je laknulo kada je rekao: „Gradom kola vest da je neko pucao u Flinove štenare i ubio mu tri psa. Nestrpljiv je da sazna ko je to uradio.“ Pogledao ju je suženih očiju. „Da li ti znaš nešto o tome?“

„Kada se to desilo?“ upitala je odugovlačeći.

„U nedelju uveče.“

„Sećaš se da sam otišla ranije u krevet.“

Seo je na ugao stola i pažljivo je posmatrao. „Da, sećam se.“ Uzeo je bronzani pritiskivač za papir i prebacivao ga iz ruke u ruku. „Priljavi kaže da se niz put sjurio neki pikap i pokupio tipa koji mu je pobio pse. Kaže da je pištoljem pucao

u auto i pogodio vrata na suvozačevoj strani." Prekrstio je ruke na butini, nagnuo se prema njoj i prošaputao: „Ajđ pogodi čiji pikap ima svezu rupu od metka?"

„Čiji?"

„Bodroov."

„Da li je gospodin Bodro priznao krivicu?"

„O, priznao je on. Kaže da je dobio metak u vrata dok je bežao iz spavaće sobe oženjenog čoveka, ili preciznije, dok je bežao iz spavaće sobe žene tog istog oženjenog čoveka."

„To niko ne može da porekne."

„Verovatnoću da se sve tako odigralo niko ne može da porekne. Ali znaš staja mislim?" Tvrdoglavo i mirno je čekala da nastavi. Gotovo šapatom je rekao: „Mislim da si ti pobila one pse, a da ti je Bodro pomogao. Jedino mi nije jasno kako si mu platila, zato što taj Kejžden ništa ne radi za džabe."

Ustala je sa stolice i zaobišla sto. „Pokušavaš da promeniš temu."

Uhvatio ju je za ruku. Više se nije trudio da bude prijatan. Na licu mu je bila ružna grimasa. „Mislim da sam bio jasan kada sam ti rekao da se držiš podalje od njega."

Oslobodila je ruku. „A ja mislim da sam bila jasna kada sam ti odgovorila da mi ne treba staratelj. Ali izgleda da tebi treba, postoje firma mog oca pred bankrotom."

„To je i moja firma."

„Zašto sije onda zatvorio?"

„Zaboga, zašto se sad svađate?" Triša je ušetala u sobu šireći oko sebe miris skupog parfema i zlovolju. „Zamolihu vas da spustite glas." Zatvorila je vrata. „Gospoda Grejvs ne priča mnogo, ali nikad se ne zna da li će negde Izbrbljtfi sve što ovde čuje. A sada mi objasnite šta se dešava." „Ništa što bi se tebe ticalo", odbrusi joj Ken.

„Naravno daje se tiče", suprotstavi mu se Skajler. „Ona živi u ovoj kući. trebalo bi da zna da je Bel Ter u opasnosti."

Triša je gledala čas u jedno, čas u drugo. „O čemu vi to pričate?" Pijuckala je viski sa sodom dok joj je Skajler prepričavala svoj razgovor sa Dejlon Gilbretom.

Ken se razbesneo. „Trebalo je da znam da će te uznemiriti. On je uobraženi čivut. Vidi samo najgore. Verovatno je i peder, površ svega."

„Što se mene tiče, može da spava i sa ovcama", odgovori Skajler ljutito, „to ne menja činjenice. Dolazi nam dug na naplatu, a ja ne vidim način da ga platimo."

„Ja ću se pobrinuti za to", progundao je.

„Kako, Kene, kako?" Skajler je ponovo zaobišla sto i spustila se u stolicu. Prebirajući po računima koje je upravo pregledala, podigla je ruke i rekla: „Nemamo ni pare."

„Bankrotirali smo!" reče Triša smejući se u neverici. To nije moguće."

„Tata je stavio hipoteku na Bel Ter da bi pokrio dug od trista hiljada dolara. Ne mogu ni da zamislim da je to uradio, ali jeste."

„Bio je očajan", reče Ken. „Ja sam mu rekao da greši, ali nije hteo da me sluša. Nikada me i nije slušao."

Skajler skoči u Kotonovu odbranu. „Sigurna sam da je uradio ono što mu se u tom trenutku činilo najbolje. Nije mogao da predvidi da će doživeti srčani udar, niti da ćeš ti zatvoriti firmu čim se to desi."

„Neprestano mi tim mašeš ispred nosa. Konačno ti je pošlo za rukom da me razljutiš, ukoliko je to ono što si želela da postigneš."

„Nije. Ne možemo sebi da dozvolimo da se ljutimo jedni na druge. Želim da mi objasniš zašto si zatvorio firmu.”

Ken je grizao obraz. Stavio je ruke u džepove pantalona i povio ramena kao da se brani. „U pitanju je jednostavna računica. Gubili smo više novca nego što smo zarađivali. Nije bilo novih ugovora, a Koton je radnicima isplaćivao jednake plate. Da ne pominjem da je nezavisnim šumarima plaćao punu cenu.”

„On nikada ne bi štedeo na radnicima.”

„I zato je firma sada u stanju u kakvom jeste”, rekao je Ken vatreno. „Zato sam mislio da je bolje da obustavim radove dok nismo izgubili sav novac.”

Kenovo objašnjenje je nije u potpunosti zadovoljilo, ali je resila da se dalje ne raspravlja. Koton je bio iskusan. Nije ličilo na njega da pusti da stvari toliko izmaknu kontroli. Sem ako nije posenilio, što definitivno nije bio slučaj. Bilo kako bilo, problem je bio ozbiljan i sada je važnije resiti ga nego mu tražiti uzrok.

„Kako ćemo otplatiti dug? Do petnaestog sledećeg meseca moramo da nabavimo novac.”

Triša se spustila u fotelju i zagledala u svoje izmanikirane nokte. Ken je otišao do prozora i nervozno se poigravao sitnišem u džepu.

„Mogla si i meni da doneseš jedno”, reče supruzi pokazujući na čašu u njenoj ruci.

„Kada ti budeš pažljiv suprug i ja ću biti brižna supruga.”

Skajler je pomislila da će zavrištati na sav glas ako se sada upuste u jednu od svojih čarki. No, bila je pošteđena te scene. Ken se okrenu prema njoj i kaza: „Ti i Triša imate novac koji vam je majka ostavila.”

„Zaboravi”, reče Triša. „Nemam nameru da ugrozim svoje nasleđstvo da bih išćupala firmu iz duga ili zadržala Bel Ter. Pre ću prodati i jedno i drugo.”

„1 ne pominji to!” Skajler je poželeva da ošamari sestru. Triši nikada nije bilo stalo do poseda. Sada se samo pokazalo do koje mere nije marila.

Ali Triša je bila u pravu u vezi sa jednom stvari. Skajler nije mogla da upotrebi majčin novac da bi otplatila dug zato što će joj taj novac, ukoliko Koton umre, biti potreban za održavanje Bel Tera.

„A šta je sa onim tipom u Londonu?”

Skajler je pogledala Kena. „Markom? Šta s njim?”

„On je bogat, zar ne?”

„Ne mogu da tražim novac od njega.”

„Zašto? Ionako spavaš sa njim?”

Ignorišući uvredu, Skajler odrično odmahnu glavom. „Ne dolazi u obzir. Ne mogu i neću da tražim novac od Marka.” „A šta ćeš da uradiš?”

Prezirala je snishodljivi ton kojim joj se obratio. „Nameravam da ponovo pokrenem radove i zaradim novac kojim ću vratiti dug.” „Molim?” „Čuo si me.”

„Ne možeš to da uradiš.”

Triša se zacereka. „Svakodnevne posete prljavom stovarištu su sasvim u njenom stilu, dušo. Mama je morala silom da je dovlači kući odatle.” „Zabranjujem ti!” povika Ken ljutito.

Pre samo nekoliko minuta Skajler nije videla izlaz iz situacije, a sada joj je bilo kristalno jasno šta joj je činiti. Donela je odluku i osećala se dobro zbog toga. Želela je da uradi ovo za svog oca. Morala je to da uradi da bi joj savest bila mirna.

„Ne možeš ništa da mi zabraniš”, rekla je kruto. „Želim da mi sutra doneseš podatke o poslovanju u poslednjih nekoliko godina. Želim da vidim sve. Ugovore, povraćajc poreza, isplate radnicima, potvrde o rashodima, baš sve.”

„Čuće Koton za ovo”, zapretio je.

„Budi siguran da hoće", uzvрати mu Skajler. „Želim da znam zašto se Drvna kompanija Krandal, za samo šest godina, od veoma uspešne firme pretvorila u kompaniju na rubu propasti."

„Izgleda da misliš da je to moja krivica. Hoćeš da kažeš da je kompanija počela da propada onog dana kada sam ja počeo da radim u njoj?"

„Molim te, nemoj da se ponašaš kao dete", izustila je umorno. „Ne krivim ja nikoga."

„Meni se čini kao da tražiš krivca", ubaci se Triša, neočekivano stajući na stranu svog supruga.

„U pitanju je tržište", reče Ken. „Ne poznaješ ti stanje na ovom tržištu. Stvari su se promenile."

„Možda bi i mi trebalo da se menjamo."

„Konkurencija nam je ozbiljna. U pitanju su veliki konglomerati poput Vejerhausera i Džordžija Pacifika."

„Na tržištu i dalje ima mesta za manje kompanije. Nemoj ni pokušavati da me ubediš u suprotno."

Ken je frustrirano provukao ruku kroz kosu. „Imaš li ti ikakvu predstavu o tome koliko je komplikovano voditi kompaniju kao što je ova?"

„Ako i ne znam, saznaću."

„Zbog tebe ću ispasti budala. Dok je Koton u bolnici, ja sam odgovoran za firmu!" povikao je.

„Bio si", hladno mu je odgovorila Skajler. „Ukoliko želiš da budeš onaj koji nosi pantalone u ovoj kući, trebalo je da ih obučeš onog dana kada je tata završio u bolnici."

Izašla je iz sobe. Ken ju je posmatrao kako odlazi pušeći se od besa, a zatim se okrenuo supruzi koja je i dalje sedela u fotelji i pijuckala svoje piće. Prezrivo je slegla ramenima i iskapila čašu.

17.

„Skajler?"

„Da?"

„Šta radiš napolju?"

„Razmišljam."

Ken je oklevajući seo pored nje na ljljašku. Bilo je nešto posle jedanaest sati. Triša je ostala u kući i gledala šou Džonija Karsona.

„Mislim da ti dugujem izvinjenje", rekao je gledajući u mrak.

Skajler duboko udahnu. „Ne želim da mi se izvinjavaš. Želim da mi pomogneš." Okrenula je glavu i pogledala ga. „Moram ovo da uradim. Nemoj da mi se suprotstavljaš. Pomozi mi."

Uzeo je njenu ruku i pokrio je svojom. „Hoću. Znaš da hoću. Izgubio sam strpljenje danas, to je sve. Ne dešava se svaki dan da jedna žena reši da preuzme stvar u svoje ruke."

„Da li ti misliš da ja ovde preuzimam sve u svoje ruke? Nemam nameru da narušavam tvoj ugled i rušim ti autoritet."

„Ljudi će to tako videti."

„Pobrinuću se da ne bude tako."

Prstom je prelazio preko nežnih linija na njenoj ruci. „Zašto misliš da moraš ovo da resiš?"

„Nemam mnogo izbora. Dug mora biti plaćen ili ću izgubiti Bel Ter. Bio si u pravu za Gilbreta. On je šupak i neće imati milosti ukoliko dođe do zaplene imovine.”

„Sigurno ćemo se setiti još nekog rešenja ako malo porazmislimo.”

„Verovatno. Ali nemamo više vremena za razmišljanje. Ne mogu da pozajmim novac kako bih vratila ovaj dug, to bi nas samo dublje ukopalo i odložilo neizbežno. A ne želim da prodajem komad po komad poseda. Zadrhtim od same ideje da prodam neki komad posuđa ili parče zemlje. A ako i zanemarim šta Bel Ter znači meni, ne mogu da zanemarim farmere, ne mogu tek tako da im oduzmem domove.

„Ne možeš na sebe preuzeti sve probleme ovoga sveta.”

Osmehnula mu se da bi opustila atmosferu. „Moram nešto da radim. Poludeću od čekanja i poseta bolnici.”

Nežno joj je stegao ruku. „Znam da si navikla da radiš mnogo, ali se plašim da si ovaj put zagrizla više nego što možeš da progutaš.”

„Pa ako pokleknem, ili napravim još veći problem, uvek ćeš moći da mi nabiješ na nos da si me upozorio.” „S tim se ne treba šaliti.” „Znam”, rekla je meko i sagnula glavu. „A mislim da ni Kotonu ovo neće biti srnešno.” „Znam da neće.”

Zbog Kotona je i želela svoj naum da sprovede u delo. Voleo je Bel Ter više od svega. Došao je kao stranac i preuzeo ga. Ukoliko Skajler uspe da spase kuću, možda će je on ponovo za voleti. Možda će joj oprostiti koji god greh da je počinila. Opet će imati isti odnos, pun ljubavi i poverenja. Želela je da mu što pre pokaže dokaz o otplati kredita i da mu u očima vidi ljubav i zahvalnost. Nije to želela zbog sebe, već zbog njega.

„Ti si veoma zanimljiva žena Skajler.” Trgla se kada je čula ove reči. Toliko su ličile na reči koje joj je Keš uputio pre nekoliko večeri. Za razliku od Kesa, Ken se nežno osmehivao. „Ponekad si pravi davež, ali si veoma zanimljiva.”

„Hvala, valjda.”

Približio joj se sve dok butinom nije dodirivao njenu. Ljuljaška se lagano njihala. „Ono što sam hteo da kažem, jeste da si ti tvrdoglava. I hrabra. Ta tvoja odlučnost ume čoveka dobro da iznervira, ali si baš zbog nje toliko privlačna.” Lagano joj je dodirnuo obraz. „Sećaš se koliko smo vremena provodili protestujući zbog ovog ili onog? Napadajući ili braneći neku ideju.”

„Bili smo na pravom krstaškom pohodu, zar ne?”

Odrično je odmahnuo glavom. „Ti si bila na pohodu. Ja sam bio tu samo zato što sam hteo da budem sa tobom.”

„To nije istina. I ti si stvarno verovao u ono za šta si se zalagao. Samo si zaboravio.”

„Možda”, složio se, ne verujući ni sam.

Iskreno govoreći, ni ona u to nije verovala. A želela je. Želela je da veruje da je bio principijelan i da nije odstupao od svojih uverenja. „Sada sam stvarno u nezgodnoj situaciji i potrebna mi je tvoja snaga i podrška.”

Stavio je ruku na njen vrat. „Zbog tebe sam jak.” Zagledao joj se u oči. „Pogrešio sam. Oženio sam pogrešnu ženu.”

„Nemoj tako da govoriš.”

„Slušaj me.” Skajler je čula uznemirenost u njegovom glasu, osetila je u dodiru. Približio joj se. „Nema dana da ne zažalim što sam se spetljao sa Trišom. Ona nije ti. Sitničava je i plitka. I površna.”

„Prestani.”

„Ne, želim da čuješ šta imam da ti kažem. Ona čak i ne podseća na tebe. Lepo izgleda i nije loša u krevetu, ali je sebična. Nema tvoju srčanost i duh. Kod nje nema strasti ni prema životu ni prema ljubavi.”

Skajler su ove reči godile, ali je čvrsto zažmurila kao da pokušava da se sakrije. „Nemoj više ništa reći. Molim te. Ne mogu da ostanem ovde ako...”

„Gospode, nemoj da ideš. Potrebna si mi.”

Poljubio ju je očajnički i strastveno. Najpre se potpuno ukočila, ali se uskoro opustila. Dozvolila mu je da je ljubi. Spustio joj je ruku na grudi i počeo da ih miluje preko odeće. Podigao je usne sa njenih i, nežno šapućući njeno ime, obasuo joj lice brzim, laganim poljupcima. Kada je pokušao da joj ponovo poljubi usne, odgurnula ga je i ustala sa ljuljaške.

Obgrlila je stub i naslonila obraz na hladno izrezbareno drvo. „Možemo da se kajemo zbog toga što su nam se životi razišli, ali povratka nema. Nemoj više da me dodiruješ.”

Čula je škripu lanaca na kojima je Ljuljaška visila. Prišao joj je sleđa, stavio joj ruke na struk i zario lice u njenu kosu. Okrenula se i pogledala ga u oči. „Nemoj to da radiš. Ne šalim se.”

Na svetlu koje je dopiralo sa prozora video je odlučnost na njenom licu i u očima koje su ga netremice gledale. Najpre od razočaranja, a potom i od besa, stisnuo je usne u tanku liniju. Pretrčao je verandu i sjurio se niza stepenice. Ušao je u svoj automobil i odvezao se velikom brzinom. Skajler je gledala za njim sve dok crvena poziciona svetla automobila nisu nestala iza zavoja na putu.

Nije ni bila svesna koliko je bila iscrpljena dok nije pokušala da se odvoji od stuba. Morala je silom da se otrgne od njega. Lagano je ušla u kuću i popela se do svoje spavaće sobe. Kada se spremila za spavanje, naslonila se na jastuke i stavila telefon u krilo. Nazvaće Marka dobrih sat vremena pre nego što mu zazvoni budilnik, ali tu nije bilo pomoći. Morala je sada da ga čuje.

„Čao, ja sam”, rekla je kada je podignuta slušalica u stanu koji je delila sa Markom Hotonom.”

„Skajler? Gospode, koliko je sati?”

„Ovde ili tamo?”, nasmejala se zamišljajući kako razbarušene plave kose nespretno pokušava da napipa sat pored kreveta.

„Samo malo, ček' da zapalim cigaretu.”

„Obećao si da ćeš prestati da pušiš dok sam ja na putu.”

„Lagao sam.” Vratio se za manje od minuta. „Nadam se da me ne zoveš da mi saopštiš loše vesti.”

„Ne. Tata je zasada dobro.”

„To je odlično.”

„Ali neću se uskoro vraćati kući.” „To i nije tako odlično.”

„Moraće da mu ugrade bajpas”, objasnila je. „Ne mogu da odem dok ne budem bila sigurna da je van opasnosti.”

„Razumem te, ali mi i nedostaješ. I kod kuće i u galeriji. Neki klijenti neće da posluju ni sa kim sem s tobom. Bojim se da će me zatvoriti u Tauer ako se uskoro ne pojaviš.”

Marka je upoznala kada ju je zaposlio kao asistenta u svojoj galeriji antikviteta. Nije joj bio samo poslodavac, već i mentor. Bila je pažljiv učenik i imala je istančan ukus i dobro oko. Nije prošlo mnogo, a ona je o predmetima u galeriji znala koliko i on, ako ne i više. Zato joj je njegovo laskanje prijalo, iako je znala da nije u potpunosti tačno.

„Znam nekoliko bogatih klijenata koji bi me pregazili samo da dođu do tebe.” Igrajući se sa uvijenom telefonskom žicom pokušala je da sabere misli. „Vodicu porodični posao dok se Koton ne oporavi.” Sa nestrpljenjem je iščekivala da čuje njegovu reakciju.

Zazviždao je. „Pravi poduhvat. A gde je Ken?”

Mark je znao celu priču. „Naljutio se zato što sam se umešala i najpre nije hteo da mi dozvoli da preuzmem posao, ali mislim da će se smiriti kada se navikne na ideju da ja vodim posao umesto njega.”

„Možeš ti da se izboriš i sa njim i sa poslom.”

„Mogu li?”

„Ni najmanje ne sumnjam u to.”

„Nemoj tako naprečac da donosiš zaključke. Nisam ti sve rekla. Dolazi nam dug na naplatu, a kašica nam je ispražnjena.”

Nastupila je pauza, a onda je upitao: „Koliko novca ti je potrebno?” „Ne tražim novac od tebe.” „Ali ti gaja nudim.” „Nemoj.”

„Skajler, znaš da je sve što imam tvoje. Mani se ponosa. Koliko novca ti je potrebno? Reći ću advokatu da ti ujutro pošalje ček.” „Nemoj.”

„Molim te, dozvoli mi da ti pomognem.”

„Nemoj da mi pomažeš, ovo je nešto što moram da uradim bez ičije pomoći.”

Moram da zaslužim pravo da živim na Bel Teru, bilo je ono što je zapravo htela da kaže. Do tog trenutka nije toga ni bila svesna.

Bel Ter joj je pripao slučajno. Da je neko drugo dete, rođeno pre nje, ispunjavalo uslove koje su postavili Koton i Mejsi, ona sada ne bi bila ovde. Kada Koton umre, ona i Triša će naslediti Bel Ter. Triša će smatrati da joj kuća po pravu pripada.

Ali ne i Skajler. Nije postojala krvna veza koja bi je povezivala sa kućom i posedom. Moraće da ih zasluži. Mada nikome, pa čak ni samoj sebi, ne bi mogla da objasni zašto se tako osećala. Bila je to potreba koju je morala da zadovolji.

„Možeš li još malo da se snadeš bez mene?”

Uzdahnuo je. „Imam li izbora?”

„Nažalost ne.”

„Dakle, nema potrebe da se dalje raspravljamo.”

„Potreban mi je zagrljaj”, rekla je Skajler uplašenim, dečijim glasom. „Mark, šta ja dođavola znam o upravljanju drvnom kompanijom?”

Nasmejao se. „Isto što si znala i o antikvitetima kada si počela da radiš kod mene. Brzo učiš.”

„Za antikvitete sam imala dobrog učitelja.”

Grlo mu se stislo od sećanja na vreme koje su zajedno proveli. „Volim te, mala.”

„Volim i ja tebe.”

Produžila je razgovor onoliko koliko je mogla sebi da priušti i ispričala mu priču o pitbulovima i Prljavom Flinu. Bilo mu je teško da u nju poveruje. „Hoćeš da kažeš da je ta devojka, Gejla, zapravo njegov rob? Mislio sam da je Jug dekadentan samo u komadima Tenesija Vilijsa i romanima Vilijsa Foknera.”

„Nemoj svima da nam sudiš prema Prljavom Flinu.”

Izrazio je zabrinutost za njenu bezbednost. Tada je spomenula Kesa. „Znam ga oduvek, zapravo, oduvek znam za njega. On je uvek bio tu negde.”

„Da li si sigurna da možeš da mu veruješ? Čini mi se da je opasan koliko i taj Flin.”

Poigravala se vezom na čaršavu. „Mislim da je pošten na svoj način.”

Pošten? Možda. Opasan? Bez sumnje. Bio je opasno društvo pogotovo za emocionalno iscrpljenu ženu koja nije imala mnogo samopouzdanja i koja je ustanovila, kada je uporedila njegov poljubac sa poljupcem bivšeg ljubavnika, da ju je njegov daleko više uzбудio.

Dozvolila je Kenu da je poljubi iz čiste radoznalosti. Želela je da vidi šta će osetiti. Nije osetila ništa. Ali svaki put kada bi se setila Kešovog poljupca srce bi joj jače zakucalo, a telo uzdrhtalo.

Razmišljala je o tome da ovo kaže Marku. On je bio veoma razuman. Nije sudio nikome. Razumeo bi. Ipak se predomisli. Nije mogla recima da izrazi ono što je osećala kada ju je Keš poljubio.

„Skajler?”

„Ovde sam, ali moram da idem. Na rubu sam bankrota, a nabijam sebi ogroman telefonski račun.”

„Sledeći put zovi na moj račun.”

„Izvini što sam te nazvala tako rano. Pokušaj da još malo odspavaš.” „Đavola! Vreme je da se ustaje.” „Žao mi je.”

„Meni nije. Zovi kad god poželiš sa nekim da razgovaraš ili ako ti nešto zatreba.” „Hoću.” „Obećavaš?” „Obećavam.”

Spuštajući slušalicu poželela je da su svi odnosi u njenom životu otvoreni i jednostavni kao ovaj sa Markom. Ugasila je lampu i ležala zureći u šare koje je na plafonu pravila igra mesečine i senki.

Ujutro će staviti obaveštenje da Drvna kompanija Krandal opet radi. Svi oni koji žele da rade biće odmah primljeni. Nazvaće nezavisne šumare i reći im da počinje da otkupljuje drvenu građu. Uzeće njihova imena iz dokumentacije. Potom će morati da analizira tržište i stupi u kontakt sa potencijalnim kupcima.

Čeka je mnogo posla.

A ima i toliko stvari o kojima mora da razmisli... Najpre, zašto je Kenov poljubac nije ni približno toliko uzbudio kao Kešov.

18.

„Hej, mali!”

Svaki mišić na snažnom telu Džimija Dona Dejvisona napeo se kada je shvatio da je sam u kupatilu. Bila je to opasna greška. Podigao je glavu i pogledao čoveka koji mu se obratio.

„Meni govoriš?”

Ogromni mišićavi muškarac neodoljivo je podsećao na Mister Propera. Nemarno se naslanjao na vlažne pločice. U ispruženoj desnoj ruci držao je peškir. „Nikom drugom, dušo.”

Džimi Don je resio da ignoriše ovu nežnost i koncentrisao se na zavrtnje slavine. Stresao je vodu sa sebe, svestan da drugi muškarac pažljivo posmatra svaki njegov pokret. Krenuo je da uzme peškir, ali Raz ga je zgrabio pre njega. Nakon nekoliko pokušaja da otme peškir čoveku koji mu ga je svaki put stavljao van domašaja, konačno je uspeo da ga uhvati. Smesta ga je omotao oko struka. Ne dopuštajući sebi da pokaže koliko je nervozan, preleteo je pogledom preko prostorije. Njegov strah bio je opravdan, on i Raz bili su sami.

„Šta tražiš, mali? Čuvara? Ne trudi se. Doneo sam mu novi porno-ča-sopis. Eno ga drka u klozetu.” Njegov prostački smeh je odjekivao prostorijom obloženom pločicama.

„Izvini, Raz. Moram da idem.”

Džimi Don je pokušao da prođe pored drugog zatvorenika, ali mu se mesnati prsti obaviše oko mišice i zaustaviše ga. Bivša fudbalska zvezda bila je u

odličnoj fizičkoj formi. Na trkačkoj stazi pobedio bi Raza bez po muke. Ali ovo nije bio njegov teren, a Raz je bio daleko snažniji. Muškarac čija je koža bila glatka i ružičasta poput dečje, bio je bar pedeset kilograma teži od njega i jak poput bika. Mišići Džimija Dona bili su lepo razvijeni i vretenasti, Raz je svoje nabildovao do neverovatnih dimenzija. Brijao je i mazao uljem i telo i glavu. Pravi siledžija.

„Kuda žuriš, dušo?" preo je.

„Ostavi me na miru."

Na trenutak mu je osmeh nestao s lica, a njegove svinjske očice su preteći zurile u lepo lice Džimija Dona. Zatim se zlobni osmeh vratio. Drugarski je udario Džimija u rame. „Bilo bi jako glupo kada bi mala crnčuga razbesnela Raza, jel' da?" Prešao je prstom preko Džimijevih izvajanih grudi. „Naročito pošto znam ono što znam."

Džimi Don se izmakao ali ništa nije rekao, niti je dozvolio da mu se na licu vidi mržnja i gađenje koje je osećao. Veoma brzo je naučio nepisana zatvorska pravila, okrutna poput zakona džungle. Samo su najsposobniji preživljavali. I čovek je radio ono što je morao da bi preživeo. Okrutnost koju su zatvorenici pokazivali jedni prema drugima bila je neverovatna, a svako ko je želeo živ da izađe napolje, čutao je i trpeo.

A Džimi je žarko želeo da izađe - želeo je dovoljno dugo da bude na slobodi da bi uradio jednu stvar. Nije ga bilo briga šta će biti sa njim posle toga. Đavo može da ga uzme nakon što poravna račune.

„Zar te ni najmanje ne zanimaju vesti koje ti donosim?" Raz se poigravao Džimijevom bradavicom. Mišići su mu instinktivno zaigrali, ali mu se izraz lica nije promenio. Ovo je bilo uobičajeno maltretiranje. Naučio je da ga podnosi zato što je opiranje značilo bolnu smrt.

Električna stolica je bila čisto milosrđe u poređenju sa onim šta su zatvorenici, koji su zapravo upravljali zatvorom, bili u stanju da urade. Raz je bio jedan od njih. Služio je doživotnu kaznu i zatvor je bio njegovo kraljevstvo. Imao je vlast nad zatvorenicima i dobrim delom stražara. Samo su oni na najvišim pozicijama bili imuni, ili nezainteresovani za moć kojom su raspolagali Raz i njemu slični. Strah je bio njihovo oružje.

„Lepo me zamoli i reći ću ti šta sam čuo", nije odustajao Raz.

„To što ti znaš ne vredi pišljiva boba."

Džimi Don je bio brz. Mogao je da pretrči sto metara za deset sekundi. Ali nikada nije naučio da se bori na ulici. Raz jeste. Pre nego što je Džimi Don stigao da reaguje, Raz gaje uhvatio za testise i čvrsto stegao šaku.

„Da li si siguran?" Počeo je da uvrće zglob ruke kojom je stezao Džimija Dona. Džimi Don je sada već stajao na vrhovima prstiju. „Lepo me zamoli i reći ću ti", dahtao je Raz Džimiju u lice. Pojačao je stisak cereći se. Džimi Don se trgao od bola. „Lepo me zamoli ili ću ih otkinuti."

„Molim te, molim te, reci mi." Džimi Don je mrzeo sebe što je pokle-kao, ali nije želeo da umre, a nije želeo ni da bude osakaćen. „Molim te."

„To mi se već dopada." Raz je popustio stisak, ali nije sklonio ruku. Približio se da bi podelio tajnu koju je otkrio. „Razmatraju te za uslovnu. Izaći ćeš uskoro."

Džimi Don je mislio da mu je srce mrtvo, no nije bilo. Poskočilo mu je u grudima. Ubrzano je disao. „Sereš?"

„Misliš li da bih ti to uradio?", upitao je Raz uvređeno. I te kako bi. „Kako znaš?"

„Rekla mi je ptičica." Raz ga je tužno pogledao. „Znao sam da će ti biti drago kad to čuješ, ali ja sam sada tužan. Volim da u blizini ima lepih crnih momaka kao što si ti." Rukom je ponovo stisnuo Džimija Dona, ovog puta mnogo nežnije.

Džimi je sklonio Razovu ruku. „Sklanaj ruke, pederčino.”

Raz ga je podigao i bacio na zid. Udario je jagodicom. Bol je bio nepodnošljiv. Osetio je pritisak na leđima. Raz mu je stavio ruku između lopatica i Džimi Don ispusti krik bola, iako se zarekao da to neće uraditi.

„Iedino što me sprečava da ti razlupam lice, jeste to što ne volim da uništavam lepe stvari”, prosikta Raz.

Džimi Don ga udari laktom u stomak. Raz zastenja, ali nimalo ne popusti stisak. Prignječio je mladica uza zid i prislonio mu usne na uho. Glas mu je bio preteći.

„Bolje bi ti bilo da si dobar prema meni, srce. Radićeš ono što ti Raz kaže, kada ti kaže, ili ću se pobrinuti da nikada ne dođeš do uslovne. Razumeš li šta ti govorim? Nemam još mnogo vremena da uživam u tebi, ali dok si ovde, moj si. Da li si me razumeo?”

Džimi Don potvrdno klimnu glavom. Opiranje Razu bilo je gubljenje vremena i energije. Odupiranje je samo odlagalo neizbežno, a moglo je i da košta čoveka života. U ovom slučaju, puštanja na uslovnu slobodu. Broj dvadeset jedan, Neznabožac iz Hevena, čuo je kako Raz otkopčava rajsferšluš na pantalonama. Osetio je grube ruke na svom telu i mentalno i fizički se pripremio za ono što sledi.

Mogao je to da podnese. *Podneće*. Podneće sve. Mora da izađe odavde. Živeo je za dan kada će se osvetiti Prljavom Flinu i njegovoj kurvi Gejli Franses.

19.

„Da li si ti to uradio?”

„Šta?” Upitao je Keš izbegavajući manikirani nokat koji mu je zavodljivo prelazio preko ivice usana. Roda Gilbret mu se nasmešila. Bio je to najkrvoločniji osmeh koji je ikada video. Nedostajali su joj samo izduženi očnjaci da bi slika bila potpuna.

„Da li si ti pobio Flinove pitbul terijere?”

„To nisu zapravo terijeri. Naziv je pogrešan.”

„Prestani da se igraš recima. Jesi li?”

„Nisam.”

Keš ju je odgurnuo i udaljio se. Obesila mu se oko vrata čim je ušao u kuću. Pitanje mu je postavila nakon prvog poljupca. „Priča se da jesi.”

„Ne mogu da utičem na ono šta ljudi pričaju. Ja nisam pobio njegove pse.”

„Da li očekuješ da ti poverujem?” „Prljavi mi veruje.”

Rodine pažljivo našminkane oči se raširiše od iznenađenja. „Razgovarao si sa Prljavim?”

„Pre nekih sat vremena. Daj mi pivo.”

Izvadila je konzervu piva iz frižidera i došla za Kesom u dnevnu sobu. On se bacio na njen najbolji kauč i noge u čizmama naslonio na dimljeno staklo stočića za kafu. Lagano je ispijao pivo.

Roda je sela pored njega. Radoznalost joj je izbijala iz svake pore. „Gde?”

„Šta gde?”

„Gde te je Prljavi našao?”

„Nije me našao. Bio sam van grada i video sam njegov pikap parkiran ispred jedne kafane u koju zalazi. Stao sam i ušao unutra." „Šta je uradio kada te je video?"

Keš sleže ramenima. „Odmah je počeo da me optužuje, a ja sam mu rekao da bih morao da budem načisto lud pa da ubijem pse koji mi donose priličnu sumu novca." Potegao je gutljaj piva, a Roda je pažljivo pratila svaku reč. „Kazao je da nije o tome razmišljao. A onda me je pitao odakle mi rupa od metka."

„Odakle ti?"

„Neka budala u okrugu Alen je umislila da mu trpam ženu." „Da li je to istina?"

Iscerio se. Uživao je da muči Rodu. Bilo je to ružno od njega, ali ni od nje nije bilo lepo što vara muža. Keš nikada nije uspeo da zavede ženu koja voli svog muža. U krevet je odvodio samo one za koje je znao da to žele. Roda Gilbret mu je prišla jedne večeri u golf klubu. On se tamo zatekao slučajno, pozvala ga je neka raspuštenica.

Tokom pauze pokera sa malim ulogom, raspuštenica je otišla u toalet, a Keš je izašao napolje da zapali cigaretu. Roda Gilbret je izašla za njim.

„Šta misliš o partiji?" upitala ga je.

„Dosadna je."

„A šta misliš o ovome?" Skinula je džemper.

Udišući dim cigarete, jednim pogledom je odmerio njene nage grudi. „Delo najskupljeg hirurga."

Ošamarila ga je. Uzvratio joj je šamar. Smireno je ponovo obukla džemper. Gledajući ga u oči rekla je: „Sutra u tri sata posle podne, motel *Evandželina*."

Stavio je ruku na čelu i salutirao. Ona se vratila unutra, a on je dovršio cigaretu pre nego što joj se pridružio.

Sledećeg poslepodneva zamaglili su se prozori sobe broj dvesta osamnaest u motelu *Evandželina*. Kada je izašla iz sobe, Roda se osećala izubijano, slomljeno i bolje nego ikada.

Od tog poslepodneva sastajali su se u brojnim motelima, ali on je voleo da joj dode u kuću. Uživao je u narušavanju mira doma kog je delila sa Dejlom Gilbretom. Uživao je kada je stavljao blatnjave čizme na njen skupi nameštaj. Mogao je prema njoj da se ponaša kako je hteo zato što je ona imala mnogo više da izgubi, i oboje su to znali.

Bila je atraktivna. Kada se razidu, pronaći će drugog ljubavnika, nekog ko će umeti da ceni njenu bledoplavu kosu i ledene plave oči; nekog ko će obožavati njenu hirurški ulepšanu figuru; nekog čiji osmeh neće biti pun prezira.

Rodino lice bilo je privlačno, ali i grubo i zbog toga se ne bi moglo okarakterisati kao lepo. Proračunatost u njenom pogledu se nije gubila čak ni na vrhuncu strasti. Keš je toga bio svestan čim ju je upoznao. Zbog toga mu je i bila privlačna. Ovu ženu niko nije mogao da povredi. Nikada se nije petljao sa ženama koje nisu bile dovoljno snažne da podnesu sranja koja im je priređivao.

Roda je mogla da podnese sve što bi on mogao da joj priredi. Znao je ko je ona još onog trenutka kada je primetio da mu šalje zavodničke poglede preko kartaškog stola. Žene kao što je ona kastrirale su svoje muževe i terale ih da se osećaju nesposobno ukoliko nisu bili u stanju da im pruže ono što su želele, kako finansijski tako i u krevetu. Bile su grabljivice, fanatične u vezi sa svojim izgledom, lude za novcem i seksualno nezadovoljene. Roda Gilbret bila je prva među takvima. Nije zasluživala mi najmanje poštovanja.

Nije zasluživala boljeg od Kesa Bodroa.

Ispio je pivo i spustio praznu konzervu na stočić za kafu. „Ukoliko nisi počela da piješ pivo, baci ovo pre nego što Dejl dođe kući."

Prešla je prstom po ivici njegove košulje i zavukla mu ruku ispod kaiša. „Možda ću mu dozvoliti da otkrije da imam ljubavnika.“

Keš podiže obrvu. „Zar nije do sada već otkrio?“

„Verovatno.“ Koketno se nasmejala. „Možda ću mu dozvoliti da od mene izvuče ko mi je ljubavnik. To bi bilo uzbudljivo. Volela bih da vidim kako se razjašnjavaš sa Dejlom kao što si se razjasnio sa Prljavim.“

„To se nikada neće desiti.“

„A jeF? Zašto?“

„Zato što je Prljavi voleo svoje pse.“

Osmeħ joj je nestao sa lica. Ošinula gaje pogledom. „Skote jedan. Bolje bi ti bilo da paziš kako se ponašaš prema meni. Još ti nisam oprostila što si me prošli put ostavio samu u onom otrcanom motelu.“

Stavio je ruke pod glavu i naslonio se na njene skupocene jastuke. „Ne možeš da pretiš čoveku koji nema šta da izgubi, Roda. A i ne moram da se brinem da ću izgubiti dobar glas.“

Ljutito je posmatrala njegov lepi profil, a potom mu spustila glavu na grudi. „U tome i jeste čar. Što si veći skot, to si mi privlačniji. U novom *Kosmopolitenu* sam pročitala sve o muškarcima kao što si ti. Nazivaju to 'privlačnost grubosti'.“ On se samo kratko nasmejao.

Počela je da mu otkopčava jedno po jedno dugme. „Ali možda ti ipak imaš nešto što bi mogao da izgubiš. Ako Krandalovi izgube Bel Ter, mogao bi ostati bez kuće. Sumnjam da bi novi...“

Stavio je ruku preko njene. Bio je to iznenadni refleksni pokret brz kao munja. „O čemu ti to, dođavola, pričaš? Krandalovi gube Bel Ter?“

Oslobodila je ruku i ponovo krenula da mu otkopčava dugmad. „Dejl je rekao daje Koton Krandal pozajmio novac od banke prošle godine. Otplaćivao je kamatu, ali mu sada na naplatu dolazi glavnica. Dejl se brinuo zbog toga što je Ken Hauel zatvorio firmu, pa se sastao sa starijom kćerkom, kako se ono beše zove?“

„Skajler.“

„Kako god. Uglavnom, ona nije ni znala za pozajmicu. Dejl kaže da joj je umalo pozlilo kada je čula da je Koton stavio hipoteku na kuću. Uspela je da ostane hladna i nezainteresovana, ali Dejl kaže da je bila bleđa kao smrt. A sada se čini da će banka morati da im zapleni imovinu.“

Jedan od razloga zašto je Keš nastavio da se viđa sa Rodom bio je taj što mu je s vremena na vreme davala veoma korisne informacije. Izgledalo je da se Dejl ne ustručava da sa suprugom deli poverljive poslovne informacije, a ona, opet, nije oklevala da ih podeli sa svojim ljubavnikom.

Keš je zurio u plafon. Roda mu je usnama prelazila preko grudi. „Šta će banka da radi sa starom gazdinskom kućom poput Bel Ter?“, upitao je.

„Hm. Ne znam.“ Prelazila je jezikom preko njegove bradavice. „Valjda će je prodati.“

„Pitam se koliko bi mogla da košta?“, razmišljao je naglas. „Zašto? Da nećeš daje kupiš?“

Upleo je prste u njenu kosu i podigao joj usne do svojih i poljupcima je naterao da zaboravi na svaku zlobnu misao. Naterao ju je da razmišlja samo o jednoj stvari. Njen um bio je plodno tlo za svakojake špekulacije. Nije smeo dozvoliti ni da joj najneverovatnija od njih padne na pamet.

„Zašto ne dovršiš što si započela?“ Zavukao je ruku u džep i dobacio joj paketić bez kog nije izlazio iz kuće. Keš Bodro neće imati kopiladi. Nikada.

Gledajući ga Roda obliza usne. Bila je toliko vesta da nije morala da gleda dok je otkopčavala njegov kaiš i rajsfersluš. Spustila mu je pantalone, a potom je sagnula glavu u njegovo krilo.

Keš ponovo nasloni glavu na jastuke. Zagledao se u kristalne ukrase raskošnog lustera. Pao je u trans, ne zbog ritmičnih pokreta Rodine glave, već zbog ritmičnog ponavljanja jednog imena. *Bel Ter. Bel Ter...*

„Ovo je Bel Ter“, rekao je Koton Krandal ponosno. „Prelepo ime za prelepu kuću.“

Monik Bodro nasmešila mu se gledajući ga sjajnim očima. Koton je sagnuo čupavu glavu i nežno joj poljubio usne.

„Da li sada razumeš zašto sam je želeo i zašto sam oženio Mejsi?“ „Razumem.“

Keš, koji je stajao po strani i bosim nogama kopao prašnjavu zemlju, primetio je kako nestaje osmeh sa majčinog lica. Nadao se da njegova majka više neće biti tužna kada se presele iz Nju Orleansa u novi grad u kom je živio ovaj visoki čovek bele kose. Nadao se da više neće plakati i beživotno ležati na krevetu sve dok ne krene u bar u kom je posluživala pivo grubim i hvalisavim pripadnicima trgovačke mornarice.

Uvek mu je govorila da će jednoga dana čovek kog je zvala Koton poslati po njih, tada će biti srećni. I bila je, ako ne srećna a onda bar srećnija. Onoga dana kada je stiglo pismo od Kotona, zagrlila je Kesa toliko snažno da nije mogao da diše.

„Gledaj, *mon cher*, da li znaš šta je ovo? Karte. Karte za voz. Vidiš, zar ti *maman* nije rekla? Želi da dođemo i živimo sa njim u prelepoj kući po imenu Bel Ter.“ Savladana osećanjima obasipala je Kesa poljupcima.

Bila su im potrebna dva dana da spakuju sve svoje stvari i završe sve poslove. A onda su obukli najbolju odeću i ukrkali se na voz. Keš je smatrao da vožnja vozom nije trajala dovoljno dugo. Veoma mu se dopala. Kada su stigli na odredište, oprezno je stajao pored parne mašine i sumnjičavo posmatrao čoveka kome je njegova majka poletela u zagrljaj.

Bacila mu se u naručje. On ju je podigao i zavrteo ukrug. Keš nikada pre nije video tako visokog i snažnog muškarca. Monik je zabacila glavu smejući se melodičnije nego što ju je Keš ikada čuo da se smeje. Nemirne crne kovrdže sijale su se na suncu.

Toliko dugo se ljubila sa tim muškarcem da je Keš pomislio kako je zaboravila na njega. Muškarčeve ruke su je dodirivale onako kako nikome nije dozvoljavala da je dodiruje. Posle mnogo poljubaca, konačno se oslobodila njegovog zagrljaja i rukom pozvala Keša da im se pridruži, polagano se približio visokom čoveku koji mu se nasmejao i razbarušio mu kosu.

„Mislim da me se ne seća.“

„Bio je beba kada si otišao, *mon cher*“, rekla je Monik meko. Oči joj se napuniše suzama, ali su joj se usne i dalje široko osmehivale. Kešovo srce je zaigralo. Njegova *maman* je bila srećna. Nikada je nije video tako srećnu. Život im je krenuo novim tokom. Sve će biti baš onako kako je rekla - savršeno. Neće više živeti u mračnoj, zagušljivoj kući punoj bubašvaba. Živeće u kući okruženoj travom, drvećem i svežim vazduhom. Konačno su stigli na Bel Ter.

Ali kuća u koju ih je Koton odveo nije bila ni upola tako lepa kao što je Monik očekivala. Bila je mala i siva i nalazila se na obali rukavca koji je on nazivao Loran. Monik se smračila kao olujni oblak i njih dvoje počese da viču jedno na drugo. Kesa su poslali napolje da se igra. Nevoljno je poslušao ali se nije udaljavao sa trema jer i dalje nije verovao ovom čoveku kog je upravo upoznao.

„Ovo je šupa“, povikala je Monik.

„Stabilna je i čvrsta. Ovde je živela porodica sakupljača mahovine, a sada je prazna već nekoliko godina.“ „Smrdi na močvaru.“

„Pomoći ću ti da je urediš. Pogledaj, već sam počeo da je sređujem. Dogradio sam kupatilo.”

„Ti nećeš živeti ovde sa nama, zar ne?” upita Monik slomljenim glasom.

Nakon kraće pauze, Koton uzdahnu. „Ne, neću. Ali ovo je najbolje što sam mogao da uradim.”

Koton se venčao sa ženom po imenu Mejsi i Monik se to ni najmanje nije dopalo. Vikala je na njega i govorila mu pogrdne reči koje je Keš ponekad čuo u baru, ali mu je bilo zabranjeno da ih ponavlja. Prešla je na svoj maternji francusko-engleski jezik i izgovarala reči toliko brzo i vatreno da čak ni njen sin, koji je njime govorio, nije bio u stanju da je razume.

Kada je mrak počeo da pada, Keš je odustao od pokušaja da razume majku i pošao je da hvata sviće. Njegova majka i Koton otišli su u sobu na spratu i tamo se dugo zadržali, a on je zaspao sklupčan na daskama trema. Kada su konačno sišli, bili su zagrljeni i osmehivali su se. Visoki muškarac se sagnuo i pomilovao Kesa po obrazu, onda poljubio Monik i odvezao se u svom automobilu.

Posmatrali su ga kako nestaje u mračnom tunelu koji su pravile krošnje. Monik je obgrlila Kešova mršava ramena. „Ovo nam je sada dom.” Nije zvučala previše srećno, ali je bar zvučala zadovoljno.

Monik je napravila čudo. U mesecima koji su usledili prazna, siva kuća postala je dom pun boja i topline. Na prozorima je cvetalo cveće, podovi su bili prekriveni tepisima, a prozori zavesama. Na isti način na koji je skrivala svoje slomljeno srce prikrila je i nedostatke udžerice.

Činilo se da su prošli meseci pre nego što je Koton podlegao Monikinim molbama i odveo ih da vide gazdinsku kuću.

Ovaj dan zauvek se urezao Kesu u pamćenje, zato što nikada pre nije video tako veliku kuću. Bila je veća i od onih koje je viđao na Aveniji svetog Čarlsa. Bio je zapanjen time koliko je kuća Bel Ter bela i čista. Čak ni u najluđim maštanjima nije mogao da zamisli kuću poput nje.

Stojeći u senci drveća, sakrivena iza zavese od španske mahovine, Monik je naslonila obraz na Kotonove grudi i zagledala se u veliku kuću. „Pričaj mi o njoj. Kako izgleda unutra?”

„Ah, predivna je. Podovi u hodnicima su glatki i uglancani i sjajni poput ogledala. Zidovi trpezarije su prekriveni žutom svilom.”

„Svilom?”, ponovila je šapatom punim poštovanja. „Volela bih da to mogu da vidim.”

„To nije moguće”, Koton ju je udaljio od sebe i zagledao joj se u oči. „Nikada. Da li me razumeš? Kuća je Mejsino kraljevstvo. Ti i Keš nikada ne smete da priđete kući bliže nego što ste sada.”

Monik je pognula glavu. „Razumem, Kotone. Samo sam poželela da vidim nešto tako lepo.”

Izraz na Kotonovom licu se promenio. Divlje ju je zagrlio. Čvrsto ju je grlio spustivši glavu preko njene. Keš je ponovo pogledao prema kući i pitao se šta je loše u tome da on i njegova *maman* uđu unutra i pogledaju zidove od žute svile, i zašto im to ta Mejsi ne dozvoljava. Bilo je to vero-vatno zato što je bila udata za Kotona.

„Da li se ona preodeva za večeru?” želela je da zna Monik.

„Da.”

„U lepe haljine?”

„Ponekad.” Monik se približila Kotonu kao da ga pokušava sprečiti da vidi njenu običnu pamučnu haljinu. Nežno joj je milovao divlje crne ko-vrdže. Nakon nekoliko trenutaka, stavio joj je prst ispod brade i podigao joj glavu. „Kad već pričamo o večeri, zar nisi rekla da si mi pripremila džambalaju?”

Veselo mu se osmehnula. „Oui."

„Onda hajde da se vratimo. Umirem od gladi." Okrenuli su se i upu-I ili se ka rukavcu. „Keš, hajde momče, požuri!" povikao je Koton kada je shvatio da Keš nije sa njima.

„Dolazim."

Ali je ostao da stoji i očarano zuri u prelepu kuću. Bel Ter...

Koda je usnama revnosno zadovoljavala Kesa. Nije bila svesna da on ne razmišlja o njoj, već samo o reakcijama svog tela. Kada je nabrekao do pune veličine, kada se sve zamračilo oko njega, kada je sklopio oči i mislio samo na vrhunac i kada ga je doživeo, u glavi mu nije odjekivalo Rodino ime, već jedno drugo.

Skajler je glava bila teška. Zatvorila je oči i istegla vrat na jednu pa na drugu stranu, pokušavajući da otera umor. Oči su je pekle i odbijale da se usredsrede na sitna slova ugovora pred njom. Ustala je od stola i otišla do aparata za kafu.

Sipala je kafu u solju, ne zato što je želela da je pije, već da bi se malo protegla. Uzela je nekoliko gutljala, spustila solju na sto i uznemireno prišla prozoru.

Unajmila je čistače da srede kancelariju na stovarištu. Oprali su prljavštinu sa prozora, ali prizor i dalje nije bio preterano ohrabrujući. Zurila je u praznu platformu. Prašina se sakupljala čak i na železničkim šinama, jer vozovi nisu dolazili zato što nije bilo grade koju bi prevozili.

Prošla su tri dana od kada je u novinama dala oglas da je Drvna kompanija Krandal otvorena. Mislila je da će morati da odbija nezavisne šumare dok ne sklopi nekoliko ugovora jer neće imati dovoljno novca da od svih otkupi drvenu građu. Pokazalo se da je njen optimizam bio potpuno neosnovan.

Još niko nije dovezao trupce na stovarište. Lično je telefonom pozvala bivše radnike. Nijedan se nije pojavio. Bez radnika i bez inventara nije bilo smisla da sklapa ugovore.

Snuždeno je trljala zakrvavljene oči. Prošle večeri dugo se zadržala u bolnici nadajući se da će se Koton probuditi. Samo onaj jedan put je imala priliku da razgovara sa njim, a onda joj je okrenuo leđa, ne mareći za to što se vratila kući da bi ga videla. Osetila bi očajanje svaki put kada bi se toga setila.

Verovala je da on glumi kako spava svaki put kada bi mu došla u posetu. Prognoze doktora Kolinsa i dalje su bile oprezne ali pozitivne. I Triša i Ken uspeali su nakratko da razgovaraju sa Kotonom. Njoj, međutim, nije imao šta da kaže.

Posete bolnici bile su pravi fijasko. A takav joj je bio i svaki radni dan. Provodila je sate u kancelariji na stovarištu čekajući da se nešto desi, no ništa se nije dešavalo. Ali ona je odbijala da se preda. Nameravala je da uspe pa makar morala da unajmi šumara, nekoga ko će biti koordinator i nekoga ko je govorio jezikom drvoseča i ko će ih motivisati da rade više nego ikada u životu.

To je značilo da će ponovo morati da zaposli Kesa Bodroa.

Njegovo ime iskršavalo je gde god da se okrene. Čula ga je toliko puta u poslednjih nekoliko dana daje počelo da joj se pričinja i u snu. Njegovo ime bilo je prvo što joj je padalo na pamet svakog jutra kada se budila.

Prvi radnik kog je nazvala rekao joj je: „Želite da dođem da radim? Odlično! Čim mi se Keš javi ja ću..."

„Bojim se da se gospodin Bodro neće vraćati na posao."

„Otkud sad pa to? Pa on je nezamenjiv."

„Nije više."

„Pa, u tom slučaju, vidite, imam neki privremeni posao." I odatle je sve krenulo nizbrdo. Kada je okrenula peti broj sa spiska shvatila je da je seoski telegraf već odradio posao. „Keš je..."

„Ja radim samo sa Bodroom. On je..." „Bodro ne radi više za vas? Pa, vidite, on je..."

Nazvala je svakog radnika koji je ikada radio za Drvnu kompaniju Krandal, ali ništa nije postigla. Isfrustrirana, resila je da se posavetuje sa Kenom. „Sada već počinjem da mislim da Keš Bodro samo treba da pogleda stablo i prokletinja će sama pasti. Koji tačno posao je on obavljao?"

„Uglavnom je stvarao neprilike."

Sakrila je nestrpljenje. „Preciznije."

„Preciznije, on je..." Ken je raširio ruke. „Radio bukvalno sve."

„Gde. Na terenu, na stovarištu, u kancelariji? Staje sad?"

„Jebi ga, Skajler ne znam. Moja kancelarija je u gradu i retko odlazim na stovarište. Ne znam kako su se odvijale svakodnevne aktivnosti. Ja sam administrativac."

„Znam to. Izvini ako sam te omela u poslu. Hvala na informacijama." Okrenula se da ode pošto joj je bilo neprijatno u Kenovom društvu. „Skajler?" „Da?"

Činilo se da Ken neko vreme razmišlja pre nego što je rekao: „Cuo sam da je Koton jednom prilikom rekao..."

„Šta?"

„Čuo sam daje rekao daje Bodro o šumarstvu zaboravio više nego što je ijedan šumar kog je poznavao ikada bio u stanju da nauči."

„Ako je Koton to rekao, to je ozbiljan kompliment i preporuka", razmišljala je Skajler naglas.

„Ali on je problematičan. Uvek je terao radnike da se zbog nečega bune. Teško da je prošao dan a da se on i Koton nisu zakrvili. Ako mene pitaš, mislim da nam je bolje bez njega."

Tada je i Skajler mislila da im je bolje bez njega. On je bio destruktivna sila i bio je opasan, pogotovo po nju. Iz principa nije htela da ga pozove da ponovo radi za njenu porodicu.

Ali dok je sada gledala kroz prozor i posmatrala tegljače i šumske traktore kako rdaju umesto da su na terenu i da izvlače građu punom parom, priznala je da ne može sebi da priušti to da ga izbegava. Dani su brzo prolazili i rok se približavao. Principi neće spasti Bel Ter. Ukoliko će joj ponizna molba upućena Kesu omogućiti da dođe do novca koji joj je potreban, biće ponizna. Nije više imala izbora.

Pre nego što je izgubila hrabrost, zaključala je kancelariju. Kobila je i dalje bila vezana za drvo na drugom kraju stovarišta i mirno je pasla travu. Skajler je uzjahala. Ona i Mark su s vremena na vreme zajedno jahali, ali neredovno, i znala je da će je sutra sve boleti. No, nije je bilo briga. Bol u mišićima biće cena koju će drage volje platiti za uzbuđenje koje će joj, kao nekada, doneti jahanje po posedu. Jahala je otkada je bila dovoljno stara da može samostalno da sedi u sedlu i prati Kotonove instrukcije.

Krenula je. Prvo mesto na kom je trebalo da potraži Kesa Bodroa bila je njegova kuća. Ukoliko ne bude tamo, ostaviće mu poruku. Nerviralo ju je što nije mogla da ga nazove telefonom. Pre ili kasnije biće prisiljena da ga gleda kako likuje.

Jahala je preko polja i kroz šumarke. Dok je kobila pažljivo birala put kroz naročito gust šumarak, Skajler je čula zvuk motorne testere. Zaintrigirana, pošla je u pravcu iz kog je dopirao zvuk.

Keš ju je video onog trenutka kada je izašla iz zaklona drveća, ali se pravio da je ne primećuje. Skrenuo je pažnju na motornu testeru kojom je sekao grane oborenog bora. Iznervirana što ju je tako očigledno ignorisao, Skajler mu je prišla, ali nije sjahala.

Nije imao majicu na sebi. Koža na leđima i grudima bila mu je potamnela od sunca. Lice mu je bilo obliveno znojem, uprkos marami koju je vezao oko čela da bi ga upijala. Mišići su mu se napinjali dok je držao motornu testeru koja je zasecala borovinu i izbacivala rezak plavičastobeli dim. Piljevina mu je pokrivala potkolenice i čizme.

Kada je odsekao poslednju veliku granu, isključio je testeru i njen zvuk je utihnuo. Nastavio je da je drži jednom rukom. Težina testere vukla mu je ruku nadole i Skajler je na ispruženoj ruci mogla da vidi svaku naglašenu venu. Slobodnom rukom je obrisao znoj sa čela.

„Trebalo bi da zovem policiju da te uhapsi zbog krađe drveta.”

Osmeš mu ozari tamno lice. „Trebalo bi da mi se zahvališ što ti rešavam problem oborenog drveća na posedu.”

Položio je testeru pored drveta. Preko farmerki je nosio zaštitne kožne pantalone koje su mu štitile butine, to im je bar bila svrha. Sa širokog kožnog pojasa visila mu je plastična boca sa gorivom za motornu testeru. Na kaiš mu je bio prikačen i metar koji je visio malo iznad kuka. Na rukama je nosio rukavice koje su samo još više skretale pažnju na njegov nagi torzo.

Prišao je kobili i laktom se naslonio na jabučicu sedla. „Želiš li da ti bube pojedu šumu, gospođice Skajler?”

Da ne bi gledala u njegove grudi natopljene znojem, skrenula je pogled na oboreni bor. „Kada je pao?”

„Bila je gadna oluje pre jedno dva meseca. Larve se već nalaze ispod debla, proverio sam.”

„Šta ćeš da uradiš s njim?”

„Sutra ću ga izvući šumskim traktorom.” Podigao je pogled prema Skajler. „Ako smem da ga pozajmim.”

Resila je da mu ne dozvoli daje isprovocira. „Želim da razgovaram s tobom.”

„E, nećeš s visine?”

„Molim?”

„Neću da dižem pogled ni prema kome. Sjaši.”

Taman se spremala da se pobuni, kad on skide žute rukavice i baci ih na zemlju. Podiže ruke prema njoj. „Mogu i sama”, rekla je prebacujući desnu nogu preko sedla i dočekujući se na nju. Izvukla je levo stopalo iz stremena i okrenula se. I dalje je stajao veoma blizu.

„Smešne su ti te čakšire.”

Na sebi je imala jahaće pantalone od kepera i glatke, smeđe, kožne čizme za jahanje. „Ovo sam ostavila ovde kad sam otišla za Englesku.”

„Kako čujem, otišla si u žurbi.”

Oćutala je, iako joj je to teško palo. „Drago mi je što sam to uradila. Mislim, što sam ostavila odelo za jahanje. Danas mi je dobrodošlo.” Rukom je oterala obad koji joj je proleteo ispred nosa. Keš se nije pomerio. „Mada mi je u njima pretopio.”

„Navikla si da jašeš golih nogu i bez sedla.”

Skajler je sada osetila sasvim drugu vrstu toplote, koja joj je kolala venama i uzburkavala krv koja se činilo da vri kao lava. „Mama me je naterala da prestanem tako da jašem. Rekla je da to ne priliči jednoj dami.”

Spustio je pogled na njene prepone, a potom ga polako podigao na njeno lice. „Tvoja mama je bila u pravu. Delovalo je prilično vulgarno.”

„Otkud ti znaš kako je delovalo?”

„Viđao sam te.”

„Gde?”

„Svuda. Sve vreme. Kada nisi znala da te iko gleda.”

Skajler se pomerila od konja, s namerom da izmakne muškarcu. I iz jednog i iz drugog izbijao je mošusni životinjski miris. Atmosfera je bila nabijena seksualnom tenzijom, a ona nije znala zašto. A onda se setila da ju je, poslednji put kada su bili ovako blizu jedno drugom, Keš poljubio.

Njegove oči je izgleda podsećaju na to svaki put kada je pogleda. On se sećao poljupca, a znao je da ga je i ona upamtila. Nemirno je zasukala široke rukave bele košulje i otkopčala dugme na kragu da bi se malo rashladila.

„Želiš li piće?" Sagnuo se da podigne rukavice.

„Ne, hvala, došla sam poslom."

Otišao je do tovarnog dela pikapa parkiranog u hladovini, u kom se nalazio veliki plavi termos. Odvrnuo je poklopac i plastičnom čašom zahvatio tečnost koja se nalazila unutra. Čaša se napunila ledenom vodom. Žedno ju je gutao, a nekoliko kapi mu se slilo niz bradu i oznojeni vrat da bi se zaustavilo na maljavim grudima.

Namerno skrećući pogled, Skajler je primetila kacigu sa zaštitnim viziorom, koja je trebalo da štiti oči od iverja. „Kaciga ti i nije od neke koristi ako je ostavljáš u kolima. Zašto je ne nosiš?"

„Nisam hteo da je stavljam."

„Ali da si se povredio na mom posedu, mogao si da me tužiš." „Gospođice Skajler, jedino sam ja odgovoran za svoje postupke." „Zamolila sam te da mi se ne obraćáš tako."

„Tako je:" Smejući se poput grešnika koji nema nameru da se pokaje iskapio je još jednu čašu hladne vode. „Jesi li si sigurna da nisi žedna?"

Voda je bila primamljiva kao i njegove hladne, vlažne usne. „U redu. Hvala."

Ponovo je umočio čašu u termos i pružio joj je. Uzela je čašu od njega ali nije odmah počela da pije. Sumnjičavo je zurila u čašu sa koje je kapala voda. Keš se namršti.

„Nabio sam ti jezik u grlo", zarežao je, „malo ti je kasno da se gadiš da piješ posle mene."

Nikada u životu se nije tako razbesnela za tako kratko vreme. Jednim pokretom ruke prolila je svu vodu iz čaše. „Ti si najobičniji šljam."

„To je britanski termin. Ljudi me ovde zovu beli ološ."

„A takvi kao ti širom sveta su poznati kao kopilad." Mišić na licu mu je zaigrao, a vena na čelu iskočila. Skajler se pokajala što je odabrala baš tu reč. „Nisam tako mislila. Nisam na umu imala bukvalno značenje reči." Na trenutak je poževela da ga dodirne, ali ipak to nije učinila. Plašila se.

Uzeo joj je čašu iz ruke i ubacio je u kola. „Da li si došla čak ovamo, po ovoj vrućini, da bi me vređala?"

Odmahnula je glavom. „Došla sam poslom."

„Koga sada želiš da ubijem?"

Pretpostavljala je da je zaslužila ovakav tretman. „Želim da opet počneš da radiš za nas." „Zašto?"

„Zato što si mi potreban." Pogledom je uhvatio njen. Gledao ju je uznemiravajuće prodorno, ali je ona nepokolebljivo nastavila. „Ponovo sam pokrenula posao. Mogu da se nosim sa papirologijom zato što sam to već radila za Kotona."

Pokušala je da ovlaži usne, ali su joj usta bila suva. „Ali ne znam kako da organizujem radnike. Ne znam da im kažem gde da selcu, niti šta da seku, niti koliko. Neću umeti da procenim kvalitet drveta, a neću znati ni plaćam li radnike dovoljno ili im pak dajem prevelike plate. Koliko sam čula, ti si bio zadužen za sve to."

„Tako je."

„Zato želim da i dalje radiš za nas." „Zapravo, hoćeš da ti spasem dupe."

Uspravila se. „Vidi, žao mi je zbog onog što sam malopre rekla. Nisam imala nameru da te uvredim na taj način. Ako ćeš mi zameriti, ako ćeš biti ljut na mene zbog toga i ponašati se...”

„Želiš da spasem Bel Ter od Dejla Gilbreta.”

Skajler iznenada začuta. Dugo su se samo gledali. On je nju gledao ratoborno, ona njega zapanjeno. „Kako znaš za to?”

„Znam.”

„Da li ti je Koton rekao da je uzeo novac od Gilbreta.”

Okrenuo joj je leđa i krenuo da uzme motornu testeru. „Tvoj tata se meni ne poverava.”

„Kako onda znaš za to?”

Heven je mali grad. Svako se petlja u svačiji život, ali nije mogla da pojmi da ljudi u gradu samo sede kao Rimljani u Koloseumu i čekaju da vide da li će Bel Ter preživeti lavlje čeljusti. Živela je u velikom gradu dovoljno dugo da joj se ogade tračevi karakteristični za male sredine.

Skajler je ljutito uhvatila Kesa za ruku i okrenula ga prema sebi. Pogledao je u ruku kojom ga je držala. Zarila mu je prste u mišicu. Njeni nokti pravili su udubljenja u njoj u obliku polumeseca. Ponovo ju je pogledao u oči, ali je nije zastrašio opasan sjaj u njima.

„Gde si čuo za taj kredit?”

„U krevetu.”

Skajler povuče ruku. Zlobno se nasmejavao pre nego što je krenuo prema pikapu. Smestio je motornu testeru u teretni deo, a onda je skinuo opremu sa sebe i stavio je pored testere. Uzeo je majicu sa otvorenog prozora i navukao je preko glave. Dok ju je navlačio upitao je: „Želiš li da čuješ detalje? Vreme, mesto, sa kim sam bio?”

„Ne.”

Iskezio joj se. Poželela je da mu šamarom obriše taj kez sa lica. „Kladim se da želiš.” Besno ga je pogledala, a on se glasno nasmejavao. „Šteta što nisi radoznala. Priča je sočna. Mogla bi da te uzbudi. Pogledao ju je značajno. „Mogla bi oboje da nas uzbudi.”

Bio je nepodnošljiv. Ponašao se kao svinja, a svoje seksualne avanture je udarao na sva zvona. Da joj nije bio toliko potreban, pobrinula bi se da ode sa Bel Tera pre mraka, bez obzira na dogovor koji je imao sa Kotonom.

Ali sada nije imala izbora sem da ga trpi, mada se nadala daje to samo privremeno. Podigla je tešku, talasastu kosu sa vrata želeći da se rashladi. „Da li ćeš raditi za mene ili ne, gospodine Bodro?”

„Zavisi.”

„Od čega?”

„Od toga ko će voditi posao.”

„Mislim da si bio poslovođa. I opet ćeš to biti.”

„Da li će mi Hauel disati za vratom?”

„Ken će raditi ono što je i do sada radio.”

„Biće dežurni džabalebaroš?”

„Ako te baš interesuje”, planula je „on je o tebi rekao sve najbolje.”

„Lagao bi da je rekao drugačije.”

„Nemoj mu zahvaljivati”, rekla je sarkastično.

„Nemam nameru.” Arogantno joj se osmehnuo. „Mada bi trebalo da mi laska što ste razgovarali o meni, a mogli ste to vreme bolje da iskoristite.”

Skajler je stegla pesnice i zarekla se da neće početi da vrišti od besa. Trudila se da joj glas bude smiren. „Ken će ostati u svojoj kancelariji u gradu.”

„A gde ćeš ti biti?”

„Ja ću raditi u kancelariji na stovarištu. Sklapaću ugovore i dogovarati isporuke. Ti mi obezbedi radnike i građu."

„A šta će biti sa slobodnjacima?"

„Koristićemo ih kao i do sada."

„Da li ćeš ih jednako plaćati?"

„Da. A ni plate našim radnicima se neće menjati."

„I ja vodim posao?"

Skajler se osećala kao da je neko sateruje u ćošak. Insistirao je na usmenoj potvrdi a ona nije bila sigurna zašto to radi. Oklevala je na trenutak, a onda je rekla: „Ti ćeš voditi posao."

„U redu." Sve vreme pregovora naslanjao se na pikap. Sada je krenuo prema njoj. Bila joj je potrebna sva snaga volje da ne uzmakne. Nije se pomerila sve dok joj se nije potpuno približio.

„Prestani da nosiš providne bluze."

„Mol..."

„Taj brushalter koji nosiš ništa ne valja. Očigledno je da mu je jedina funkcija da izludi muškarce. Ako hoćeš da ti radnici rade punom parom, ne smeju da budu napaljeni. Ne interesuje me da li će povaljivati svoje žene i devojke celog vikenda, ali hoću da kada su na poslu misle samo na posao."

Preleteo je pogledom po njenoj kosi. „Zagladi kosu. Ta frizura izgleda kao da si se upravo kresnula sa nekim, a zbog takvog izgleda će većina njih odlaziti u šumu da drka."

„Ti..."

„A, ne", prekinuo ju je „slušaj ti mene." Spustio je glavu do njene. „Do guše si u govornima, gospođice Skajler, a nemaš lopatu. Ukoliko želiš da ti pomognem da spaseš kompaniju od bankrotstva i sprečim banku da ti zapleni Bel Ter, ćutaćeš i raditi ono što ti kažem. Da li si me razumela?" Blago ju je pretresao i podigao glas. „Da li si me razumela?"

„Jesam."

Naglo ju je pustio. „Odlično. Sutra počinjemo da radimo."

„Gilbret."

„Dobar dan. Skajler Krandal na telefonu. Hvala vam što ste pristali da razgovarate sa mnom pretkraj radnog vremena."

Bankar se zavalio u stolicu i podigao noge na sto. „Nema potrebe da mi se zahvaljujete, gospođice Krandal. Nadam se da donosite dobre vesti."

„Nadam se."

„Nabavili ste novac za otplatu duga?" „Nisu baš toliko dobre vesti."

Pauza koju je napravio bila je duga i proračunata. „Šteta. Za nas oboje." „Kompanija Krandal sutra počinje da radi punim kapacitetom", obavestila ga je. „Zaposlila sam starog poslovođu." „Verujem daje to gospodin Bodro."

„Tako je. I moj otac i radnici mu bezgranično veruju. Sastavila sam podužu listu kupaca. Kontaktiraću s njima čim budem raspolagala sa dovoljno trupaca. Mislim da će mi za to biti potrebno nekoliko dana seče. Svi jedva čekaju da se bace na posao."

„Sve je to veoma zanimljivo, gospođice Krandal. Očigledno je da ste preduzeli potrebne korake da bi ste reorganizovali kompaniju, ali ja ne vidim na koji način se sve to tiče banke."

„Želela sam da vas pitam da li biste mi dozvolili da otplatim kamatu u datom roku, i produžili mi rok za otplatu glavnice, najviše za šest meseci, ukoliko vam pokažem dovoljno validnih ugovora?"

Ovo nije bila praznoglava južnjačka lepotica. Nije trebalo potcenjivati Skajler Krandal. Uхватила se u koštac sa problemima, sada je bilo vreme da joj se stane na put.

„Žao mi je, ali to ne mogu da uradim, čak i da uspete da sklopite ugovore, u šta sumnjam."

„Ugovori su moja briga. Potpisan ugovor vredi koliko i novac."

„Ne sasvim", rekao je snishodljivo. „Možda nećete biti u stanju da isporučite građu."

„Biću."

„Za to nemate nikakvu garanciju." „Staviću hipoteku na Bel Ter."

„Bel Ter je već pod hipotekom. Kakav poticaj imam da vam produžim rok?"
Sandra Braun

„Da li vam je na pamet palo poštenje?"

„Nema potrebe za teškim recima, gospođice Krandal."

Uzdahnula je ali se nije izvinila. „Pokažite malo dobre volje, gospodine Gilbret" rekla je autoritativno. „Nerealno je očekivati da ću u tako kratkom roku isporučiti dovoljno trupaca da se isplati cela suma."

„To nije moj problem." Trudio se da mu se u glasu ne čuje koliko likuje. Kada je nastupila tišina, gotovo da je mogao da čuje kako joj mozak radi.

„A kad bih vam platila kamatu i deo glavnice?"

„Gospođice Krandal", započeo je, „molim vas da razmotrite situaciju u koju me stavljate. Prisiljavate me da budem nerazuman i težak za saradnju. I veoma mi je žao zbog toga. Ja odgovaram direktorima banke. I oni su, kao i ja, bili veoma popustljivi kada je Koton u pitanju.

„On je godinama bio naš verni klijent, ali mi sebi možemo da dozvolimo da budemo saosećajni samo do određene mere. Ukoliko bismo rizi-kovali i produžili rok otplate doveli bismo sebe u veoma neugodan položaj i morali bismo mnogo toga da objašnjavamo revizorima. Moramo da im podnosimo izveštaj o svakoj transakciji. Oni ne poznaju Kotona Krandala i neće biti sentimentalni kada je on u pitanju. Oni će zajam smatrati neisplativim. A s obzirom na to da je ekonomsko stanje takvo kakvo jeste..."

„Hvala vam, gospodine Gilbret, odgovorili ste na pitanje koje sam vam postavila. Do viđenja"

Prekinula je vezu pre nego što je stigao da odgovori. Smešeći se samozadovoljno, Gilbret je spustio slušalicu. Uživao je da ponižava moćne i da ih gleda kako padaju.

Kada se pre tri godine iz Pensilvanije preselio u Heven, stubovi zajednice odnosili su se prema njemu ili sa blagim podsmehom ili sa otvorenim prezirom. On i Roda su vrlo brzo uvideli da niko ko na tavanu nije imao moljcima izjedenu staru uniformu iz građanskog rata nije mogao ni da pomisli za sebe da mu je mesto u Hevenu. Porodično stablo moralo je da se razgrana na nekoliko generacija da bi nekog prestali da smatraju strancem.

Ukoliko niste zadovoljavali jedan od ovih kriterijuma, ugledni ljudi vas nisu prihvatili - a to je ono što su i Dejl i Roda želeli. Želeli su da ih visoko društvo Hevena primi u svoje redove.

Bili su prisiljeni da napuste svoj dom u Pensilvaniji. Par sa kojim su međusobno menjali partnere naprasno je postao religiozan. U javnoj ispovesti,

pred velikom kongregacijom, priznali su sve svoje grehe i imenovali svoje saučesnike u grehu. Već sledećeg dana Dejla je uprava banke u kojoj je bio potpredsednik, zamolila da podnese ostavku. Pristali su da mu daju preporuke ukoliko brzo ode.

I tako je dospeo u Nacionalnu banku Delta u Hevenu u Luizijani. U vreme kada mu je ovaj posao iskrasao nije mogao da dozvoli sebi da odbije posao u struci, pogotovo mesto predsednika banke. Uspeo je da šarmira odbor, a kao razlog premeštaja naveo je želju da živi u mestu gde je toplija klima.

Zažalio je zbog toga još onog trenutka kada mu je kamion za selidbe dovezao nameštaj. Mrzeo je ovaj grad, vrućinu, uskogrude ljude i njihove zatvorene zajednice.

Jedini čovek koji ga je srdačno primio bio je Koton Krandal. Gilbret je otkrio da je i Koton bio pridošlica i da nije oduvek pripadao visokim društvenim krugovima Hevena. Koton je stekao mesto i ugled u zajednici ženidbom sa poslednjim izdankom porodice Loran.

Gilbret nije imao takvu priliku, ali je pronašao način da nađe sebi mesto. Grad nije bio savršen, ali pošto im se ono što se desilo u Pensilvaniji i ranije dešavalo, resili su da ostanu u Hevenu. I ukoliko se on pitao, neće biti građani drugog reda. Bila je ovo mala bara, ali je on resio da bude najveća riba u njoj.

Ukoliko bi posedovao Bel Ter, ljudi bi morali njemu i Rodi da ukazu poštovanje koje im sleduje. Ozario bi se i na samu pomisao da dvoje Jenkija poseduje Bel Ter. To bi nateralo grad da obrati pažnju na njega. I niko ne bi mogao da uradi ništa sem da ga poljubi u dupe i pretvara se da ga voli.

Razgovor sa Skajler Krandal bio je poslednja stvar koju je morao da uradi tog dana. Veselim korakom napustio je zgradu banke i otišao do parkinga na kom je svakog dana ostavljao svoj automobil. Tamo se nalazio samo njegov *linkoln*. Otvorio je vrata i seo za volan.

„Bilo je i vreme“, rekla je osoba na suvozačevom sedištu. „Uključi klimu, vrelije je nego u paklu. Učinilo mi se da si rekao da radiš do pet sati. Sada je pet i petnaest. Gde si bio?“

Cerekajući se, Dejla je pokrenuo motor i uključio klimu. „Ne moraš mi verovati, ali razgovarao sam sa Skajler.“

„Sa Skajler? Bila je u banci?“

„Nazvala me je.“

„U vezi sa čim?“

„Oseća da tone i pokušava da drži glavu iznad vode. Mislim da se boji da će joj sve što joj je srcu drago biti oduzeto.“

„U pravu je, zar ne?“

„Nadam se, za tvoje i za svoje dobro.“ „Šta je htela?“

„Da se nagodi.“ Prepričao je telefonski razgovor.

„Nadam se da si je odbio.“

Dejla se zlobno osmehnu. „Naravno, ali sam morao da kažem da mi je neizmerno žao što to činim.“

„Neće ti poverovati, nije glupa.“ „Brineš se zbog toga, zar ne?“

„Naravno da se brinem. Šta se smeješ? Ovo je ozbiljno.“

„Ti ćeš da mi kažeš“, prasnuo je. „Skajler je ponovo zaposlila Bodroa.“ Pogledao je osobu na suvozačevom mestu. „Ubedena je da će uspeti da za nekoliko dana sklopi priličan broj dobrih ugovora.“

„Moraće da budu više nego dobri.“

Dejla je klimnuo slažući se. „Sklopila ona ugovore ili ne, ponestaje joj vremena. Mislim da neće biti nikakvih problema.“ „Biće ako je ne budemo pažljivo pratili.“

„Upravo tako. Zato mi je polrebno da me obaveštavaš o svemu što radi. Ispričaj mi čak i stvari koje ne smatraš važnima."

„Želiš da je špijuniram?"

„Da, ali ne samo to. Sabotiraj sve što možeš, ali pazi da te ne uhvate."

„U redu."

„Potrebno nam je nešto što će joj odvući pažnju od kompanije."

„Na primer?"

„Otkud ja znam. Ljubavna veza, na primer. Naravno, najbolje bi bilo kada bi Koton umro. To bi joj na duže vreme skrenulo misli sa posla." Dejl je pažljivo procenjivao reakciju svog sagovornika. Upitno je podigao obrve. „Da li bi ti to mnogo smetalo?" Nije dobio odgovor i namrštio se. „Vidim da bi. Mogu li uopšte da ti verujem?"

„Ja gledam samo sopstveni interes. A i zašto ne bih?"

„Da li to znači da se nećeš protiviti ukoliko stvari postanu ružne i opasne pre nego što se sve završi?"

„Neću."

„Mislim da čujem malu nesigurnost u tvom glasu."

„Neću!"

„Tako je već bolje", reče Dejl i ponovo se osmehnu. „Skajler je pobila Flinove pse."

Na trenutak je nastupila tišina, a potom Dejl upita: „Koliko je to sigurno? Čuo sam da je..."

„Pogrešno si čuo. Skajler je to uradila. Upotrebila je jednu od Kotonovih dvocevki."

„Kako znaš?"

„Jednostavno znam."

Dejl je umeo da prepozna trenutak u kom bi mu bilo najpametnije da se povuče. I učinio je to, ali je istovremeno razmišljao o ovoj novoj informaciji i razmatrao na koji način bi mogao daje okrene u svoju korist. „Prljavi bi bio veoma zahvalan kada bi dobio ovu informaciju."

„Šta hoćeš da kažeš?"

„Ne izigravaj nevinašce. Razmišljaš o istoj stvari, zato mi sve ovo i govoriš. I ranije sam koristio Flina u nezgodnim situacijama. Vrlo je efikasan i prilično jeftin. Kada bi znao da je Skajler pucala u njegove pse, učinio bi sve da joj se osveti. Pošteno bi joj se odužio." Na Dejlovom licu pojavi se lisičji osmeh. „Zar nije tako?"

„Moram da idem", reče sagovornik i otvori vrata.

„Koliko god da nisi načisto sa tim šta osećaš kada je Koton u pitanju, nadam se da nećeš dozvoliti da ti se osećanja ispreče na putu i ometu ti planove."

„To se neće desiti. Neću dozvoliti da mi se išta ispreči na putu." „To sam želeo da čujem."

Dejl je, izuzetno zadovoljan razgovorom, posmatrao svog doušnika kako nestaje u uskoj uličici.

Ken je pripit izlazio iz bara. Nije se teturao, ali je bio dovoljno pijan da ispusti ključeve kada se približio automobilu. Pali su na šljunak. Sagnuo se da ih podigne, ali pre nego što je uspeo da ih uzme, sjajna crna cipela se stvorila niotkuda i pritisnula mu ruku. Zaledio se. „De si, Keni!"

Ken se polako uspravio. Bacajući pogled preko ramena, ustanovio je da je bio u pravu kada je pomislio da pridošlica u sjajnim crnim cipelama nije sam. Takvi tipovi su uvek išli u paru, poput monahinja; s tom razlikom što se ovaj par bogu nije molio.

„Zdravo." Ken se nervozno nasmeja. Slegao je ramenima i podigao ruke. „Pre nego što pobesniš, dozvoli da ti odmah kažem da nemam novac kod..."

Snažan udarac pogodi Kena u stomak. Presavio se od bola. Siledžija koji je stajao pozadi, uhvatio ga je za kosu i podigao. Zastenjao je od bola.

U blizini nije bilo nikoga ko bi ga čuo. Parking je bio prazan. Ali čak i da je neko čuo njegove jauke, ne bi se umešao. Ovi momci su bili opasni.

Muškarac koji je očigledno bio zadužen za pregovore, uneo se Haelu u lice. „Besan sam, Keni, već tri dana čekam da mi vratiš novac koji mi duguješ." Glas mu je bio mek, ali i pun prezira. „Ne volim da me ljudi lažu." Dijamanti su blistali na ruci koju je stavio na grudi. „Zaboli me srce kada me slažeš."

„Ne mogu ništa da uradim", procedi Ken. „Novca nema. Morao sam da platim lečenje za matorog."

„Slamaš mi srce, Keni." Lice čoveka izobličilo se u ružnu grimasu. „Ne samo da si lažov, već si i gubitnik. Izgubio si mnogo para na borbama pasa prošle nedelje. A onoj ruci na koju si se kladio na hipodromu u Lafajetu mesto je u mesari." Pljunuo je Kenu u lice. „Ti si jebeni gubitnik. Mrzim gubitnike. Povraća mi se od njih."

Ken se obilno znojio. „Vidi, treba mi još vremena. Ja ću..."

Udario ga je kolonom u prepone. Njegov jauk prolomi se napuštenim parkingom. „Neću više da slušam tvoje bedne izgovore. Izgovori ne pokrivaju troškove. Hoću pare. Kada ću ih dobiti?"

„U... sko... ro", promuća Ken. „Nešto veliko se dešava."

„Nešto veliko? A šta to? Da nećeš dobiti na lutriji?" Muškarac koji je držao Kena se zacereka.

„Ne", procedi Ken i dalje se grčeci od bola. „Nešto mnogo veće."

„Ovo mi zvuči kao još jedan od tvojih izgovora."

„Nije, kunem se. Ne mogu da ti kažem detalje. Nisam još sve osmislio. Drvna kompanija..."

„Ponovo počinje da radi. Da, da, znam to već. Ništa novo. Bodro ponovo radi." Pakosno se iscerio. „Da li kreše onu tvoju zgodnu svastiku?"

„Ne!" Ken počeo da se otima čoveku koji ga je držao. Siledžija ga je samo jače stegao. „Ako si to čuo, u pitanju je čista laž."

Čovek se zlobno nasmeja. „Isterala te je iz kreveta i ostavila te bez posla. Sramota!"

„Ni jedno ni drugo nije istina. I dalje vodim knjige. I dalje sam pot-predsednik kompanije."

„Ali ona vodi posao. A Bodro je savetuje dok je kreše. Nije li tako?"

Ken je pokušao da odrično odmahne glavom, ali ga je pokret toliko zaboleo da su mu krenule suze na oči, „Nije. Ja vodim posao."

„Ti?" Siledžija se grohotom nasmeja, a onda naglo prestade, izvuče nož i stavi ga Kenu između nogu.

Ken zastanja i podiže se na prste. Čovek koji ga je držao malo popusti stisak. „Dobićeš svoj novac", proštenja Ken u panici. „Ali mi treba još malo vremena."

„Nema više vremena, Keni." Pritisnuo je oštricu o rajsferšluš na Kenovim pantalonama.

„Nemoj, molim te. Za ime boga, nemoj. Dobićeš svoj novac."

„Sve?"

„Svaku prokletu paru."

„Kada?"

„Za... mesec dana."

Čovek iza njega ga naglo pusti. Ken se jedva zadrža da ne padne na oštricu noža. „Za dve nedelje", reče dahćući.

Laganim pokretom, kao da nešto seče, zelenaš skloni nož. „U redu, a sam strpljiv čovek. Imaš dve nedelje." Iscerio se, a potom se preteći namrštio. „Nemoj da nas zoveš. Pratićemo te u stopu, Keni." Široko se osmehnuo, bio je to krvoločan osmeh. Potom su on i njegov pratilac nestali u tami.

Ken se sruči na kolena. Grčio se i povraćao. Kada su grčevi prestali, počeo je da puzi dok nije pronašao ključeve.

Svetio farova razbudilo je Skajler. Sedela je na ljuljaški na tremu, s vremena na vreme bi se lenjo odgurnula nogom. Ujednačen ritam ju je gotovo uspavao. Nije znala šta je umor dok nije počela da radi na stovarištu. Retko kada je odlazila iz kancelarije pre mraka, a svakog jutra je dolazila pre svih.

Nasmešila se Kenu dok se penjao uza stepenice. „Ćao, izgledaš iscedeno."

„Pokvario sam stomak."

„Nadam se da nije ništa ozbiljno." Kada je odmahnuo glavom, upitala je: „Jesi li zato preskočio večeru?"

„Ne. Imao sam neka posla." Prišao je vratima i uhvatio se za kvaku.

„Želela bih nešto da te pitam, ako imaš vremena."

Ken ispusti kvaku i okrenu se prema njoj. „Hoću i ja tebe nešto da pitam", rekao je tmurno.

„Hajde."

„Da li spavaš sa Bodroom?"

Skajler prestade da se osmehuje. Osetila se uvređenom, ne samo zbog toga što je on mislio da ima prava da se petlja u njen izbor partnera, već i zbog tona kojim je postavio pitanje. „Ne."

Laganim korakom se približio ljuljašci. „Ne moraš više da se ustežeš. Po gradu se ionako već priča da spavaš sa njim."

Tama je sakrila rumenilo koje joj je iznenada oblilo obraze. Vesto je uspela da priкриje koliko ju je njegov komentar uznemirio. Nemarno je odmahнула. „1 sam znaš da ljudi ovde vole da pričaju."

„Uglavnom ne pričaju bez osnova."

„Ovog puta ga nemaju."

„Provodiš sa njim po ceo dan."

„Ali ne i po celu noć!" Potisnula je bes. Bila je suviše umorna da bi se svađala, a nije ni imala potrebe da se brani. „Radim sa njim, a to znači da moram da provodim vreme sa njim. Radila sam sa mnogo muškaraca, ali to ne znači da sam sa svakim spavala."

„Mark Hoton je izuzetak od tog pravila."

Skajler je naglo skočila sa ljuljaške koja je ostala da se divlje klati. „Nemam nameru da sa tobom raspravljam o detaljima iz svog privatnog života. Mislim da sam ti već rekla da te se to ni najmanje ne tiče. Laku noć."

Uhvatio ju je za ruku dok je prolazila pored njega. „Skajler, Skajler", molio je, „nemoj da ideš. Ostani i razgovaraj sa mnom."

„Da razgovaram? U redu. Misliš da pobijam optužbe da spavam sa Kesom, ili s kim već? To nemam nameru."

„Dodavola, šta očekuješ da će ljudi pomisliti?"

„Od ljudi i ne očekujem bolje, ali sam se nadala da ti imaš više mozga." „Ne mogu podneti da čujem da te dovode u vezu sa njim." „I šta hoćeš da uradim povodom toga? Radim sa njim."

„Otpusti ga."

„Ne mogu", odgovori Skajler zapanjeno. „Ne želim da ga otpustim, potreban mi je."

„Pre nisi tako mislila."

„Sada znam kako stoje stvari. On je izvrstan šumar. Radi i više nego što je plaćen."

„Onda ti daj otkaz. Ja ću da preuzmem posao."

Skajler je i sama bila iznenađena koliko joj je smetala pomisao na napuštanje posla. Iako je posao na stovarištu bio iscrpljujući, ni na pamet joj nije padalo da prestane da radi. Do sada nije uspjela da kontaktira ni s jednim bivšim kupcem. Ali nije željela da odustane. A i mislila je da se niko drugi, pogotovo Ken, neće sa istim žarom boriti da sačuva Bel Ter.

Bilo bi veoma nekulturno reći mu to, pa je pokušala da mu objasni na drugi način. „Ti ne možeš da budeš na dva mesta istovremeno."

„Prebaciću posao u kancelariju na stovarištu."

„Kene, ne možeš da izađeš na kraj sa toliko obaveza."

„Mogu", insistirao je. „Pruži mi priliku."

„Nema potrebe da se iscrpljuješ radom. Naročito kad ja već želim da..." Snažno joj je stegao ruku. „Ja ne želim da se ti pretvoriš u žensku koja misli samo na karijeru." „Ja nisam takva."

„Ali postaješ takva." Privukao ju je sebi. „Sećam se kako si bila nežna i ženstvena kada..." „Molim te."

„Dozvoli mi da kažem šta mislim. I dalje te..."

„Učinilo mi se da sam čula tvoj glas. Bilo je i vreme da se dovučeš kući." Ken se brzo udaljio od Skajler i okrenu se prema supruzi. „Vidi, vidi", nasmeja se Triša „šta vas dvoje sad smerate?"

Za trenutak zavlada tišina, a potom Skajler reče. „Pitala sam Kena šta je sa nekim dokumentima koja nedostaju."

Pre samo dve nedelje Skajler bi jedva čekala da čuje da je Ken i dalje voli. A još bolje bi se osećala da je i Triša to čula.

Sada joj to ništa nije značilo. Njegova izjava ljubavi nije bila vredna meteža koji bi prouzrokovala. Nije više želela da čuje da je voli. Njegova ljubav više joj ništa nije značila.

„Želim da mi sutra u toku dana pošalješ ta dokumenta", rekla mu je.

„U redu."

„Odlično." Sagnula se i uzela sandale koje je ostavila ispod ljujlaške. „Isprpljena sam. Začas će svanuti, odoh u krevet. Laku noć." Ušla je i ustrčala uza stepenice.

Triša je, naslonjena na jedan od stubova, sumnjičavo pogledala supruga. „I ja sam umoran", rekao je. „Idem da..."

„Ne ideš ti nikuda, gospodine." Rekla je Triša autoritativno i Ken ju je smesta poslušao. Po drugi put je povukao ruku sa kvake. „Smrdiš na kafanu."

Spustio se na ljujlašku i kažiprstom i srednjim prstom počeo da masira slepoočnice. „Logično. Bio sam u kafani." „Utapao tugu i lečio muku u viskiju?"

„Tako je", rekao je prezrivo, „a moja najveća muka je kučka kojom sam se oženio."

„Zaboravi na mene. Ja sam ti najmanji problem." „Kako to misliš?"

„Dozvolićeš joj da preuzme kontrolu?" „Kome? Šta?"

„Skajler, idiote. Zar ne vidiš šta radi? Zar te nije briga?" „Briga me je, ali ona neće da me sluša."

„Onda počni da pričaš glasnije." Okrenula mu je leđa i prekrstila ruke kao da se trudi da se obuzda. Nakon nekoliko trenutaka pogledala ga je preko ramena. „Da li si joj rekao o čemu smo razgovarali?"

Nasmejao se podrugljivo odmahujući glavom u neverici. „O prodaji Bel Tera?"

„Bel Tera, kompanije i svega ostalog."

„Neće hteti ni da čuje za to."

„Otkud ti znaš? Nisi je pitao."

„A nisi ni ti", rako je izazivajući je.

„Mene nikada nije ni slušala. Ukoliko iko može u nešto da je ubedi onda si to ti." Oči joj se suziše. „Ili te je zamenila Bodroom? Vidi, vidi, zar se u gradu već priča o tome? Zamisli samo kakav su par. Skajler Krandal, lepotica okruga Loran i vanbračni sin Monik Bodro. Ko bi pomislio da tako nešto može da se desi?"

„Niko ko ima imalo mozga."

„Zašto si tako siguran?"

„Upravo sam je pitao. Nema tu istine."

„Misliš da bi ti rekla da ima?"

„Rekla bi mi", rekao je, iako u to ni sam nije bio uveren. „Mislim da bi mi rekla."

„Nije ni važno", reče Triša nemarno. „Ako ljudi misle da spava s njim, niko ih neće uveriti u suprotno." Osmeh joj se pretvori u prezrivu grimasu. „A i ličilo bi na nju da dozvoli sebi da se vuče sa ološem. Nikada nije imala kriterijume." Grizla je ugao usne. „Svima će nam ukaljati ugled. Ne bi me iznenadilo da se zato i spetljala s Kesom. Vratila se ovamo da bi nam se osvetila što smo... Za ono što se dogodilo kada smo se venčali."

Triša udari pesnicom o stub. „E pa neću joj to dozvoliti. Sada nam je dala još jedan dobar razlog da odemo oдавde. Bel Ter", rekla je prezrivo, „lepo ime za šta?" Pokazala je rukom na travnjak i šumu iza njega. „Za gomilu zemlje. Drveće. Smrdljivi rukavac koji ne služi ničemu sem da se u njemu legu komarči i rečni rakovi. Kuća čak nije ni autentična. To je bedna kopija kuće koju je spalila federalna vojska kada im više nije bila potrebna. Nije ona ništa posebno."

„Ali Skajler je voli." Reče Ken posmatrajući suprugu proračunato. „I baš zato si insistirala da ovde živimo."

„Nisam te čula da se buniš. Nisi morao da plaćaš stanarinu. Nisi morao da kupuješ namirnice. Ne daješ ni dinara na održavanje kuće. Dobro si prolazio ovih šest godina otkako si se oženio." Uzvratila mu je napad, ali je najgore sačuvala za kraj. „Dobro si prolazio sve do sada."

„Nemoj da mi pretiš."

„Shvati to kao upozorenje. Ne budeš li pazio šta radiš, Skajler će ti naći zamenu, šećeru. Jednostavno ćeš postati suvišan. Bićeš beskoristan, a Koton neće oklevati da te se otarasi."

Podsetila ga je na ono čega se najviše bojao i on ustade pa pođe ka vratima. Dok je prolazio pored nje, Triša ga uhvati za ruku da bi ga zadržala. Promenila je taktiku, privila se uz njega i naslonila mu obraz na grudi, zanemarujući ustajali miris.

„Nemoj da ideš dušo. Nemoj da se ljutiš na mene. Sve ovo ti govorim za tvoje dobro. Za naše dobro. Nagovori Skajler da proda Bel Ter. Šta će nam ova kućerina? Sasvim sigurno je nećemo napuniti decom kao što se Koton nada. Sa našim delom novca mogli bismo da kupimo moderan stan u kom god gradu poželimo. Mogli bismo da putujemo. Mogli bismo..."

„Triša", prekid je, „čak i da Skajler pristane, što se nikada neće desiti, šta ćemo sa Kotonom? On nikada neće pristati na to da se kuća proda."

„Koton bi mogao da umre." Ken je zurio u lice svoje supruge. Na njemu nije bilo ni traga saosećanja. Zadrhtao je od jeze. Lice joj neznatno smekša kada reče: „Moramo da se pripremimo na to. Moglo bi da se desi svakog dana. Hoćeš li razgovarati sa Skajler u vezi sa prodajom poseda ili ne?"

„Imam mnogo posla", rekao je izbegavajući odgovor. „Ali obećavam da ću razmisliti o tome."

Oslobodio se stiska njene ruke i ušao u kuću. Triša ga je posmatrala kako odlazi prezirući ga zbog malodušnosti koja ga je obuzela. Prezirući ga zbog toga što je spustio glavu i povio ramena.

Za razliku od njega, ona se osećala kao vulkan pred erupcijom. Naslonila se na zid kuće, stegla pesnice i zagrizla usnu da ne bi zavrištala od besa. Uvek je želela više i nikada nije bila zadovoljna. Mislila je da su ljudi koji je okružuju, a ponajviše njen suprug, neambiciozni i glupi.

Činilo se da niko ne primećuje kako život proleće pored njih, dok oni stoje poput vode u rukavcu. Bili su spremni da se zadovolje malim stvarima ne mareći za velike koje su samo čekale da ih neko prigrabi. Činilo se da im odgovara da trunu u Hevenu.

Nestrpljenje da pobegne i promeni svoj život bilo je toliko jako da joj je celo telo bridelo.

23.

Srčanim bolesnicima bilo je oduzeto dostojanstvo.

Nedelje koje je proveo na odeljenju intenzivne nege pokazale su mu kako izgleda biti ponižen. Slabost njegovog tela, u kombinaciji sa lekovima, dovela ga je do toga da je neprekidno bio na rubu svesti. A znao je i da je stanje njegovog srca dovelo da toga da se sada oseća degradirano i uniženo.

Pravio se da je omamljeniji lekovima nego što je zapravo bio, dok mu je sestra menjala boce sa infuzijom, zato što ga nije previše interesovalo šta mu stavljaju u vene. Više ga je zanimala medicinska sestra. Ovo nije bila jedna od monahinja koja je izdavala naređenja poput vojnog generala. Bila je mlada i lepa. Kad god bi mu merila pritisak, Koton je imao priliku da joj posmatra grudi i divi se njihovom obliku. Pitao se kako bi reagovala ukoliko bi mu erekcija podigla čaršav.

Hteo je grohotom da se nasmeje na ovu pomisao, ali nije imao snage, tako da se zadovoljio blagim osmehom.

A nije bilo šanse ni da dobije erekciju zato što mu je u penis bio stavljen kateter. „Sranje“, pomislio je prezrivo. Nije bi u stanju sam da ode ni da piša.

Zadovoljna očitavanjima vitalnih funkcija, sestra ga ohrabrujuće potapša po ramenu. Ostavila ga je samog, ali ne i u tišini. Mašine su nastavljale da zvučnim i svetlosnim signalima izveštavaju o stanju njegovog organizma.

Kada će moći da ide kući? Kada će moći da se vrati na Bel Ter? *Gospode, molim te, imaj milosti i dozvoli mi da bar umrem tamo*, molio se.

Ali nije verovao da se bog, ukoliko zaista postoji, seća imena Kotona Krandala.

Ipak se i dalje nadao. Nadao se da će ga smrt zateći na verandi Bel Tera sa čašom burbona u ruci i Monik pored njega.

Mašine počele da ispuštaju upozoravajuće signale. Čuo je zvuk pre nego što je osetio da srce počinje nepravilno da mu kuca. Potisnuo je Monik iz misli.

Počeo je da razmišlja o onima koji su obitavali na Bel Teru. Kao i obično misli su mu odlepršale do Skajler. Njeno ime budilo je u njemu duboku ljubav i istovremeno duboki prezir. Razdirale su ga ove dve suprotstavljene emocije, svaka je pobijala onu drugu i ostavljala ga praznog i utrnulog.

Kada je povratio svest i shvatio da je došla da ga vidi, srce mu se ispunilo radošću. Ali srčani udar mu nije izbrisao pamćenje. Kada se setio zašto je otišla, sva ogorčenost i prezir su se vratili. Nije mogao da joj oprost.

Mislio je da je čudno to što ne prestaje da dolazi da ga vidi. Svakog dana je uporno dolazila iako on ničim nije davao do znanja da je svestan njenog prisustva. Nije želeo da prizna, ali njene posete bile su najsvetliji trenuci njegovog beskrajnog dana, jer ovde nije bilo ni izlazaka ni zalazaka sunca. Vreme je merio, ne prema položaju sunca na nebu, koje nije čak ni mogao da vidi, već prema smenama sestara i tehničara. Čovek je mogao da provede mesece u bolnici, a da ne zna koliko vremena je prošlo, niti koje je godišnje doba.

Možda je od njega bilo nerealno očekivanje da doživi još jedno godišnje doba, ali se nadao da će poživeti da bar još jednom vidi zalazak sunca na Bel Teru. Gospode, sećao se prvog zalaska sunca kog je posmatrao sa verande, kao da je bilo juče.

Radio je za matorog Lorana, najveću ciciju koja je ikada postojala. Radio je kao drvoseča, a plata mu je bila isplaćivana u bonovima koje je mogao da upotrebi samo u prodavnici koja je pripadala kompaniji. Čitav sistem je bio loš, ali je on bio zahvalan što je uspeo da nađe posao.

Mejsi Loran je jednog dana došla na stovarište u svom novom kabrioletu. Predstavljala je zabranjeno voće. Plave kose i u haljini boje banane činilo se da samo čeka da je neko ubere. Ali niko Kotonovog porekla nije mogao da joj se približi. Nije ga primećivala, kao što nije primećivala nikoga od radnika koji su je zadivljeno posmatrali dok je od tate izvlačila novčanicu od dvadeset dolara, što je bilo više nego što je iko od njih uspevao da zaradi za nedelju dana.

Nekoliko dana kasnije, Koton se zahvaljivao sudbini na probušenoj gumi koja je onesposobila njen automobil. Iz barake u kojoj je živio - i koja je takođe bila u vlasništvu kompanije - išao je peške na posao kada ju je primetio na jednom sporednom putu. Na sebi je imala kupaći kostim. Imala je lepše noge nego Beti Grejbl, a on je godinama bio obožavalac gospođice Grejbl. Ponudio se da joj promeni gumu. Mada je znao da će mu zbog kašnjenja na posao biti odbijeno od plate, smatrao je ovo dobro delo investicijom.

Investicija mu se stvarno isplatila. Mejsi se dopala njegova visoka i snažna figura, a njegova svetla, gotovo bela kosa ju je zaintrigirala. Ponudila je da mu plati dolar za to što joj je promenio gumu, a kad je on odbio, ona ga je zamolila da to veće dode u njenu kuću na svezi sladoled od bre-skve. Poziv je prihvatio. Sandra Braun

„Dođi u bilo koje vreme nakon večere“, rekla mu je i mahnula dok je odlazila.

U baraci je večera bila posluživana u šest sati. Nije znao da bogataši ne večeraju pre pola osam, tako da je u gazdinsku kuću stigao suviše rano. Krupna crnkinja neodređenih godina - kasnije je na svoje iznenađenje otkrio da je Veda Franses bila stara baš onoliko koliko je u prvi trenutak i pomislio, budući daje bila čvršća od nekih narednika pod kojima je služio za vreme borbi u Francuskoj - strogo mu je naredila da na verandi sačeka gospođicu Mejsi. Donela mu je čašu limunade da ugasi žeđ nakon duge šetnje prašnjavim putem.

Pijuckajući limunadu iz visoke hladne čaše doživeo je svoj prvi zalazak sunca na Bel Teru. Boje su ga zaslepile i on je pozeleo da ovo iskustvo može da podeli sa Monik, ali ona je bila u Nju Orleansu, gde ju je ostavio dok ne stekne uslove da je dovede da živi sa njim.

A onda je Mejsi izašla na verandu i izgovorila njegovo ime otegnutim lenjim glasom, koji je bio sladak kao med i nežan kao pero i on je zaboravio na Monik Bodro. Monik je bila snažna i puna života poput crvene ruže. Mejsi je bila nežna i tiha poput bele orhideje.

I koža joj je bila bleđa i nežna poput cveta bele orhideje. Pomislio je da će eksplodirati od snažnog zaštitničkog poriva koji ga je obuzeo. Bila je tako

tanana, tako nestvarna da se činilo da lebdi dok je prilazila jednoj od pletenih stolica širokog naslona i pozivala ga da joj se pridruži.

Kada ju je prvi put poljubio, što se desilo nakon nešto više od nede-lju dana, rekao joj je da joj usne imaju ukus meda. Njen smeh zazvučao je slično zvuku srebrnog zvona. Rekla mu je da je on zapravo budalasti pesnik.

Prvi put kada joj je dodirnuo grudi rekla mu je da joj se vrti u glavi i da je hvata nesvestica te da će morati da se venčaju ukoliko ih njen tata uhvati. Koton je kazao da mu to savršeno odgovara.

Vest o zarukama potresla je grad. Mama i tata Loran su dozvolili svojoj kćerci, koja je bila osetljiva poput porcelana ali tvrdoglava poput mazge, da se uda za Kotona Krandala samo da bi joj udovoljili. Da bi sačuvali obraz, izmislili su kako mladoženja potiče iz ugledne porodice iz Virdžinije. Izmišljena porodična istorija obilovala je nesrećama i tragedijama. Siroti Koton bio je jedini potomak te nesrećama uništene porodice.

Nije ga bilo briga to šta su Loranovi rekli svojim uobraženim prijateljima o njemu. Bio je zaljubljen u Mejsi i u Bel Ter. Nije ga bilo briga što se Mejsina majka uveče povlačila u svoju sobu da ne bi posmatrala kako svojim manirima belog ološa i prostačkim načinom izražavanja skrnavi Bel Ter. Kada je umrla, nije žalio za njom, niti je žalio za svojim tastom svega tri meseca kasnije.

Koton je lako preuzeo rukovodeću ulogu u drvnoj kompaniji. Prva stvar koju je zabranio bili su bonovi. Prodao je prodavalicu koja je pripadala kompaniji i naredio je da se sruše oronule barake. Kada je upravni odbor jednoglasno osudio promene koje je uneo, on je problem resio tako što ga je raspustio.

Obećao je radnicima da će im njihov interes uvek biti na prvom mestu. U početku mu nisu verovali, ali su uskoro otkrili da je Koton Krandal čovek od reči. Njegova reč je vredela više od zlata. Ime kompanije je promene njeno kako bi označilo kraj Loranove autokratije. Prelaz je prošao prilično glatko, s obzirom na obimnost promena koje su unete.

Isto nije moglo da se kaže za stanje u gazdinskoj kući. Koton je otkrio da je njegova gospa bila navikla da je maze i ugađaju joj. Kao čovek koji je odrastao verujući da je rad stvorio čoveka i čiji je sledeći obrok zavisio od toga da li je tog dana pošteno radio, nije mogao da razume njenu lenjost.

A jednako ga je zbunjivala i averzija koju je ispoljavala kada je seks bio u pitanju. Bila je sušta suprotnost Monik. Monik naravno nije bila devica. Upoznao ju je u sumnjivom noćnom klubu u Francuskoj četvrti pretkraj rata. Mesto je bilo puno vojnika i mornara, ali je ona odabrala baš njega.

Živahno je flertovala sa njim. Počastio ju je pićem i hvalio se svojim ratnim podvizima, a ona ga je pažljivo slušala. Te prve noći su vodili ljubav. Blagi bože, potpuno ga je izmorila. Nikada pre nije sreo ženu koja je toliko uživala u seksu. Volela ga je divlje i strastveno i bila mu je potpuno verna. Od te večeri, Monikin krevet bio je rezervisan za njega.

Uselili su se u trošnu zgradu i nisu se razdvajali ni dana, sve dok on nije bio prisiljen da ode i potraži posao. Dotad su već tri godine živeli zajedno. Ni jedno ni drugo nikada nisu spominjali brak. Činilo se da joj nije bio potrebno da bi bila srećna.

A Koton je negde u dubini duše osećao da ga čeka nešto bolje.

Pomislio je da je to i pronašao u okrugu Loran. Ali Mejsi nije preterivala kada mu je rekla daje hvata nesvestica od njegovih dodira. Gotovo se onesvestila prve bračne noći kada je on, nakon nekoliko sati bezuspešnog ubeđivanja, konzumirao brak na silu.

Dok je plakala, kajući se zbog svog postupka, obećao joj je da je najgore prošlo. No, njihov odnos nikada nije postao bolji. Sta god da je radio, ona jednostavno nije uživala. Intimna predigra joj se gadila. Odbijala je da ga

dodiruje „tamo“ zato što je to bilo ružno i prljavo. Vodila je ljubav kao da se žrtvuje. Jasno se sećao dana kada ga je Mejsi proterala iz svog kreveta zauvek.

„Kotone?“

„Da?“

Padala je kiša, tako da tog dana nije otišao na stovarište. Sedeo je u radnoj sobi ispod stepeništa na Bel Teru i bavio se nekim računima.

„Hoćeš li me, molim te, pogledati dok ti se obraćam?“

Podigao je glavu. Mejsi je stajala na vratima. Obasjavalo ju je svetlo iz hodnika. „Izvini draga. Potpuno sam se zaneo.“ Odložio je olovku. „Šta je bilo?“

„Prebacila sam tvoje stvari.“

„Moje stvari?“

Nervozno je kršila ruke. „Prebacila sam tvoje stvari iz moje spavaće sobe i smestila ih u sobu sa druge strane hodnika.“

Nije mogao da se seti trenutka u svom životu kada ga je nešto više razljutilo.

„Ima đavolski da se namučiš, draga. I to zato što ćeš morati da vratiš svaku prokletu stvar tamo gde joj je mesto.“

„Zamolila sam te da ne koristiš vulgarne reči...“

Toliko snažno je skočio iz stolice da je ona odletela pravo na zid obložen drvenim pločama. „Šta to, dođavola, izvodiš?“

Brzo je udisala vazduh, a nerazvijeni grudni koš joj se pomerao sa svakim udahom. „Mama i tata nikada nisu spavali u istoj sobi. Civilizovani ljudi to ne rade. Taj ritual svakodnevnog... parenja na koji si navikao je...“

„Zabavan.“ U jednom koraku se stvorio pored nje i nadvio se nad nju. „Većini ljudi je zabavan.“

„E pa meni je odvrat.“

Ovo ga je pogodilo u samu srž duše. Priznao je sebi da je jedna od Mejsinih čari bila njena nedodirljivost. Mora da je to bilo ono što je i nju privuklo njemu. On je bio potpuno drugačiji od svih onih uglađenih studenata koji su joj se udvarali. Bila je to priča o Pepeljugi sa zamenjenim ulogama. Mislio je da je srušio zidove zamka i osvojio princezu, ali nije. Za nju je on i dalje bio seljčina i drvoseča, neuglađen i neobrazovan -jednom rečju, odvrat.

Sujeta mu nije dozvolila da pokaže koliko je duboko povređen. „A deca?“ upitao je hladno. „Šta ćemo sa dinastijom koju smo nameravali da uspostavimo?“

„Naravno da želim da imam decu.“

Uneo joj se u lice. „Da bi imala decu, Mejsi, moraš se jebati.“

Uživao je posmatrajući kako joj lice gubi boju. Posrnula je kao da ju je udario. Ipak, nije mogao a da se ne divi hrabrosti sa kojom je podnela ovaj udarac, mada nije bio iznenađen, jedan od njenih predaka bio je ratni heroj.

„Obaveštavaću te o svojim plodnim danima.“ Napustila ga je u potpunoj tišini, čak joj ni odeća nije zašuštala.

Nekoliko meseci kasnije otkrio je napuštenu kuću na rukavcu. Poslao je po Monik. I dan-danas se seća tog poslepodneva kada je doputovala sa svojim dečakom. Nije sve išlo glatko. Potegla je nož i zapretila da će mu osakatiti muškost kada joj je saopštio da se oženio. Ali uspeo je da se izvuče, a svađa im je samo uzburkala strasti.

Goli kao od majke rođeni i prekriveni znojem, proveli su celo to po-slepodne u krevetu u sobi na spratu. Tada je poslednji put vodio ljubav sa njom bez zaštite. Morao je da čuva seme za povremene posete Mejsinoj spavaćoj sobi.

Koton nikada nije ušao u njenu sobu nepozvan. A prestao je da je posećuje kada su usvojili devojčice. Čak i nakon njene smrti držao je reč koju joj je dao. Monik je poštovala pravila koja je postavio prvog dana kada ju je doveo na Bel Ter.

Do kraja svog života ih je poštovala i nikada mu zbog njih nije prigovorila. Svaki put kada bi došao u kućicu na rukavcu, koje god doba dana ili noći bilo, ostavljala je šta god da je radila i pružala mu ono što mu je bilo potrebno: obrok, svađu, smeh, razgovor ili seks.

Nikada nije prestajala da se raspituje za Mejsi, ali nije bila ljubomorna na nju. Ljubomora je predstavljala rasipanje emocija, a Monik je sve svoje emocije čuvala za Kotona.

Gospode, kako ju je voleo.

Umrkla je pre skoro četiri godine, ali je bol još uvek bio svež kao onog trenutka kada su ga njene usne poslednji put pozvale po imenu, a prsti joj popustili stisak na njegovoj ruci.

Sada je sećanje na poslednji osmeh koji mu je uputila slamao njegovo oslabljeno srce.

24.

„Keš?" Zastao je i okrenuo se. Skajler je stajala na vratima kancelarije. „Ideš li kući?"

Žmirkao je zato što mu je zalazeće sunce išlo u oči. „Završili smo za danas, zar ne?"

„Jesmo, ali želela bih da porazgovaram s tobom ako imaš vremena."

Pomislila je da će je izbeći zato što se okrenuo i uputio ka svom pikapu. Ostavljao ga je parkiranog na stovarištu, a na teren je odlazio šumskim traktorom.

„Da li si ceo dan provela zatvorena u toj kancelariji?", upitao ju je preko ramena. „Da."

Sagnuo se preko ivice teretnog dela i otvorio mali prenosni frižider. Izvadio je rashlađeno pakovanje piva. „Dođi, častim te pivom."

„Gde?"

Pogledao ju je prodorno. „Zar je važno?"

Skajler nikada nije odbila izazov koliko god suptilan bio. „Samo sekund." Vratila se u kancelariju i pogasila sva svetla sem jednog, potom zaključala vrata i pridružila mu se. On je već ispraznio jednu limenku. Zgužvao ju je i ubacio u teretni deo. Pružio je jednu limenku njoj i uzeo sebi drugu pre nego što je ostatak vratio u frižider.

„Gde idemo?"

„Preko reke, pa u šumu."

„Ka bakinoj kući?" Skajler gaje smejući se pratila.

„Nikada nisam imao baku."

Zastala je i uozbiljila se. „Nisam ni ja." Pogledao ju je. „Bar je nikada nisam upoznala", rekla je tiho. „Zašto to radiš?" upitala ga je nakon nekog vremena.

„Šta?"

„Nabijaš mi na nos sve ono čega si bio lišen."

„Radim to da bih te naljutio."

„Priznaješ, dakle?"

„Zašto da ne? Kad je to istina. Nije mi potreban sveštenik kome bih priznao svoje grehe."

„Ti si katolik?"

„Moja majka je bila."

„A ti?”

„Mogu da živim i bez religije. Mojoj majci nije donela ništa dobro. Istrgao sam brojanicu iz ruke mrtvom vojniku u Vijetnamu. Kakve je on koristi imao od molitve?”

„Kako možeš da budeš tako bezosećajan?”

„Dugo sam vežbao.”

Nastavili su da hodaju, ali Skajler nije bila spremna da odustane.

„Šta je sa porodicom tvoje majke?”

„Šta te interesuje?”

„Odakle je?”

„Iz okruga Terbon, ali ne sećam se da sam ikada upoznao nekog od njih.

„Zašto?”

„Izbacili su je.”

Skajler ponovo zastade i pogleda ga u nadolazećem sumraku. „Izbacili su je?”

„Oui. Zbog mene. Kada nas je čale napustio, ni njeni roditelji nisu hteli da se brinu o nama.”

Na licu mu se nije čak ni nazirala tuga, ali Skajler je verovala da je oseća. Negde duboko u svom biću, Keš Bodro mora da oseća bol zbog odbacivanja.

Produžili su zaraslom šumskom stazom. „Možda je mene zato moja biološka majka dala na usvajanje”, rekla je. „Možda je njena porodica pretila da će da je se odrekne ukoliko zadrži nezakonito dete. Tvoja majka mora da te je veoma volela kada je odlučila da te zadrži uprkos protivljenju porodice.”

„Volela me je. Ali joj je život zato bio pakao.” Pridržavao je nisku granu drenjine da bi Skajler mogla da prođe. „Idemo tamo.”

Pokazao je prema plitkoj i uskoj pritoci na dnu strmine. Duge vrbine grane savijale su se ka vodi i golicale čvornovate pomoćne korenove močvarnog čempresa.

„Prelepo je ovde”, prošaputa Skajler. „I mirno. Čini se da je najbliže naselje udaljeno kilometrima.”

„Sedi.” Pokazao je na panj pored vode

Poslušala ga je i sela. Kada je otvorila konzervu piva osetila je prijatan miris nalik na kvasac. Iz limenke je pokuljala pena. Polizala ju je sa svoje nadlanice. Otpila je gutljaj iz konzerve i oblizala usne. Keš se naslanjao na deblo močvarnog čempresa i posmatrao je. Pogledala ga je i upitala: „Kako pronalaziš ova mesta?”

Osvrnuo se. Kao dečak sam bio divlji poput Indijanca. Najviše sam voleo da boravim u šumi. Nema mesta na ovim rukavcima na kojima nisam bio.” Spustio se niz deblo u čučanj. Uzeo je štap i zabio vrh u meko blato na ivici vode. Na površini blata se stvoriše mehurići iza kojih su ostale rupe. „Rečni rakovi”, rekao je.

Skajler je gledala u njega. Ovaj čovek je bio zanimljiv. Bio je misteriozan, pravi spoj suprotnosti. Bio je vredan radnik, ali ga novac nije interesovao. Činilo se da mu ne smeta život bez ikakvih ugodnosti. Nije prezirao materijalne stvari, ali ih nije ni želeo, činilo se da je prema njima indiferentan.

„Da li si ikada razmišljao o tome da pokušaš da uradiš nešto?”

Uzeo je gutljaj piva. „U vezi sa čim?”

„U vezi sa svojim životom. Zar nikada nisi pozeleo da odeš na neko drugo mesto?”

„Gde, na primer?”

„Ne znam”, rekla je iznervirano. „Bilo gde. Zar ti nije palo na pamet da možeš da gradiš karijeru i na drugom mestu.”

Odmahnuo je glavom. „Oduvek sam želeo da radim u šumi.”

„Znam. I svoj posao radiš odlično. I mogao si da dobiješ posao u svakom mestu gde ima šuma. Zar nikada nisi pozeleo da odeš iz Hevena?”

Dugo je bio zagledan u površinu mirne vode pre nego što je odgovorio. „Palo mi je to na pamet.”

„Zašto nisi otišao?”

Iskapio je limenku. „Nije išlo.”

Nezadovoljna odgovorom, Skajler je nastavila da ga pritišće. „Šta nije išlo? Nisi dobio drugi posao?”

„Ne.”

„Šta je bilo u pitanju?”

„Nisam mogao da odem.” Nestrpljivo je ustao.

„Naravno da si mogao da odeš. Šta te drži ovde?”

Nervozno se okretao, a onda je stavio šake na kukove i zagledao se u svoja stopala. Duboko je udahnuo, a potom glasno ispustio vazduh. „Nisam mogao da ostavim majku.”

Ovo je bio mnogo sadržajniји odgovor nego što je Skajler očekivala, ali i dalje joj nije mnogo govorio. Prešla je prstom preko otvora na aluminijumskoj konzervi. „Zašto nisi otišao pošto je umrla?”

Nije joj odgovorio. Pogledala ga je iščekujući odgovor. On je gledao nju. „Obećao sam joj da to neću učiniti.” Gledali su se toliko dugo da je Skajler počela da oseća nelagodu. Osećala je da je ovim odgovorom pokušao da joj saopšti nešto važno, nešto što se ticalo i nje, ali je sumnjala da će ikada saznati šta je u pitanju. Keš Bodro bio je zagonetka koju niko nije mogao da reši.

To ju je podsetilo zašto ga je zadržala. „Sećaš li se da si mi juče ujutro, kada si stigao na stovarište, rekao da je na dva traktora probušena guma?”

„Oui, ali to je rešeno, sam sam ih zamenio, a stare odneo kod vulkanizera da ih zakrpi.”

„Ne brinu mene gume”, odsutno je promrmljala. „Zar ti se to ne čini malo neobično i neverovatno?”

„Šta?”

„Da istog jutra imamo izbušene gume na dva traktora?”

„Slučajnost.” Njeno namršteno lice govorilo je da ne veruje u takvu vrstu slučajnosti. „Ne slažeš se?”

Duboko je udahnula vazduh, zbog čega su joj se grudi podigle i jasno o crtale kroz majicu. Nije toga bila svesna, niti je bila svesna da mu je pogled pao na njene grudi. Od onog dana kada ga zamolila da se vrati na posao, trudila se da joj odeća ne bude izazovna, ne zato što je osećala potrebu da poslušá naređenje već zato što nije želela da je kritikuje.

„Pretpostavljam daje u pitanju samo sumanuta slučajnost. Verovatno ne bih o tome suviše razmišljala da...”

„Nastavi. Šta je u pitanju?”

Osećajući se pomalo glupo, pogledala gaje i rekla: „Jutros kad sam stigla na stovarište zatekla sam vrata kancelarije otškrinuta. Pretpostavljam da ti nisi bio u kancelariji pre mene?”

Odmahnuo je glavom. Nabrao je obrve. „Da nije vetar?”

„Koji vetar?” upitala je smejući se. „Dala bih bubreg za dašak pove-tarca. A i vrata su bila zaključana. Proveravam ih svako veče pre nego što odem. Da li si ulazio da bi telefonirao nakon što sam ja otišla?”

Nasmejao se i odmahnuo glavom. „Šta hoćeš da kažeš? Da je neko namerno probušio gume?”

„Mislim da nije. Zvuči smešno, zar ne?” Protrljala je potiljak. Sumnja koja ju je izjedala ceo dan činila joj se smešnom sada kada ju je izgovorila naglas. Poželela je da je poslušala intuiciju i zadržala je za sebe.

„Da li je nešto iz kancelarije nestalo?"

„Ne."

„Da li je nešto pomerano?" „Ne."

„Ima li znakova vandalizma?"

I to je porekla pokretom glave. „Osetila sam jezu, to je sve."

„Mislim da nema razloga za brigu. Ali možda bi bilo bolje da ranije polaziš kući i da ne ostaješ sama u kancelariji do kasno."

„Ken mi je to isto rekao. Dolazio je nekoliko puta da bi me noću dopratio kući."

„Hauel?" Keš još više nabra obrve. „Je li dolazio preksinoć?" „Jeste", odgovorila je zbunjena pitanjem. „Zašto?" „Da li je prilazio garaži?"

Prostrelila ga je pogledom. „To što hoćeš da kažeš nema smisla." „Ima. Zato što Hauel ima dva odlična razloga da se ljuti." „Koja?"

„To što si ti sada na čelu kompanije i trač u vezi sa nama."

„Sa nama?" Znala je šta sledi. Pitanje je postavila zato što je želela da vidi šta je on čuo. Pripremila se na ono što je imao da joj prenese.

„U vezi sa nama. Sa mnom i sa tobom. Priča se da posao nije jedino što nas spaja. Kažu da spavamo zajedno i da nam to jako dobro ide."

Nije bila spremna da čuje ovakvu verziju trača. Dah joj je zastao kada joj je ispričao šta je čuo. Nije rekla ništa, nije imala šta da kaže. Ali nije mogla ni da izbegne prodorni pogled njegovih očiju koje su poput kameleona menjale boju da bi se stapale sa okolinom. Jednog trenutka bile su sive, sledećeg zelene, a odmah potom plave.

„Da si na njegovom mestu verovatno bi se osećala kao govno."

„Ken nema razloga da se ljuti. Ne mešam se u njegov posao u gradskoj kancelariji. A što se ovog drugog tiče, iako je u pitanju isprazno tračarenje, ni najmanje ga se ne tiče. On je oženjen mojom sestrom."

„To jeste tako", otegnu Keš i uze dug gutljaj piva. „Ali on ne može da podnese pomisao da ja sada kušam ono što je on odbacio. Jesi li završila?"

Skajler je još jednom ostala bez teksta. Naposletku promuklo upita: „Šta?"

„Da li si popila?" pokazao je glavom ka limenci piva koju je stezala sa obe ruke.

„Nisam još." „Šta je sad ovo?"

Skajler je prinosila limenku usnama kada se Keš sagnuo i podigao nešto sa blatnjavog tla u blizini svojih stopala. Uočila se od straha kada je videla gipko telo zmije kako mu visi iz ruke. Tamno telo joj je bilo dugačko više od pola metra, a glava crna. Unutar otvorenih usta Skajler je ugledala ružičastobelu sluzokožu, po kojoj je ova vrsta i dobila nadimak.*

Keš je ležerno povukao unazad ruku u kojoj je držao zmiju, a potom je zamahnuo kao da baca udicu. Pamukousta zmija se nekoliko puta prevrnula u vazduhu pre nego što je pala u nepomičnu vodu rukavca.

Skajler je pratila kretanje njegove ruke, a zatim ga pogledala. „To je bila vodena mokasina", rekla je zabezegnuto.

„Aha. Da li si spremna da krenemo nazad?"

„A ti si je tek tako uzeo u ruku?"

Tek tada je primetio njenu zapanjenost i suvo rekao: „Odrastao sam na obali rukavca. Ne plašim se zmija. Nijedne." Pružio joj je ruku i pomogao joj da ustane. Prešao je toplim dlanovima preko njenih nadlaktica. „Izgleda tla ih se ti plašiš. Sva si se naježila." Nastavio je da joj masira naježenu kožu i prošaputao: „Izgleda da nema mnogo zmija oko gazdinske kuće?"

Držeći je za lakat jedne ruke, poveo ju je nazad ka stovarištu. Kolena su joj klecala.

Cottonmouth ili pamukousta zmija. (Prim, prev.)

Susret sa pamukoustom ju je potpuno rastrojio, a ništa manje je nije uznemirio ni način na koji se on poneo kada je ugledao zmiju. A uznemiravao ju je i njegov dodir, i užareni pogled i svaka zavodljiva reč koja mu je sišla sa usana.

Kada su došli do njegovog pikapa, svom težinom se naslonila na njega. „Pre nego što zaboravim, još nešto sam htela da te pitam.”

„Slušam.”

„Danas sam zakazala sastanak sa Džoom Endikotom Mladim. Trebalo bi da se nađem sa njim u njegovoj fabrici papira.”

„U istočnom Teksasu?”

„Da. Već smo sarađivali sa njima.”

„Sećam se. Sklopili smo nekoliko dobrih poslova.”

„To je bilo pre nekoliko godina. Da li znaš zašto su prestali da sarađuju s nama?”

„Ne.”

„Ne znam ni ja. Bio je veoma suzdržan, ali sam ipak uspela da zakažem sastanak za dvanaesti.” Duboko je udahнула. „Keš, da li bi mogao da ideš sa mnom?”

Izgledao je iznenađeno, ali je brzo odgovorio potvrdno.

„Hvala ti. Biće mi potrebna tvoja stručnost. Stekla sam utisak da im je potrebno kvalitetno drvo, a da su iscrpli svoje stalne dobavljače. Ovo bi mogao da bude veliki posao. Ukoliko zadovoljimo njihove zahteve, moći ćemo da otplatimo dug samo sa ovom porudžbinom.”

Nije više izbegavala da sa njim raspravlja o porodičnim stvarima. Otkada je počela da radi sa njim uvidela je da, ako neko zna šta se tačno dešava u firmi, onda je to Keš. Znao je da joj gori pod nogama i nije bilo smisla da se pred njim pravi da je sve u redu.

„Stojim ti na usluzi”, rekao je. „Jesi li već popila to pivo?”

Klimnula je glavom i dodala mu konzervu koja je i dalje bila skoro puna. Ispio je pivo, a praznu konzervu bacio.

Oslonio se na ogradu tovarnog prostora i istegao ruke. Jedno koleno mu je bilo savijeno, pa mu je do izražaja došla zategnuta, lepo oblikovana zadnjica. Okrenuo je glavu i pogledao Skajler. „Nikada nisi zavolela pivo, zar ne?” Skajler skrenu pogled. „Mislim da ti se zauvek ogadilo na onom okupljanju na jezeru Tibodo.”

Posmatrala je prvu večernju zvezdu koja je blistala na tamnom nebu. „Pitala sam se da li se sećaš toga.”

„Sećam se.”

Sagnula je glavu tako da joj je brada gotovo dodirivala grudi. „Kada sam kasnije razmišljala o tome hvatao me je strah od same pomisli na to šta je moglo da se dogodi.”

„Malo je falilo da se uvališ u veliku nevolju, a imala si samo... koliko godina? Četrnaest? Petnaest?”

„Petnaest.”

Opustio je ruke. Okrenuo se i naslonio na pikap tako da je sada bio okrenut prema njoj. Skajler ga nije gledala, ali je osećala njegov pogled na sebi.

„Majka mi je umrla svega nekoliko meseci pre tog događaja.” Nije znala zašto je osećala da mu duguje objašnjenje za svoje ponašanje pre toliko godina. Ali jednostavno nije mogla da čuti. „Ona... moja majka... nikada nije bila brižna. Ono što hoću da kažem je”, požurila je da objasni, „da nas ona nikada nije obasipala pažnjom kao što je to Koton činio. Nju su uvek okupirale druge stvari.”

Keš na to nije rekao ništa. „Ali ona je bila ta koja je određivala pravila, ona nas je disciplinovala. Ona i Koton češće su se svađali oko toga kako bi trebalo da vaspitavaju Trišu i mene, nego oko bilo čega drugog.

Naravno, jedna od svađa je za rezultat imala večno izgnanstvo iz Mejsine spavaće sobe. Ali to je bilo pre nego što su nju usvojili. Skajler se nije sećala vremena u kom su njeni roditelji spavali zajedno. Seća se da je kao osmogodišnjakinja bila šokirana kada je otkrila da mame i tate ne samo da spavaju u istoj sobi, već i u istom krevetu.

„Bilo kako bilo“, nastavila je, „kada je mama umrla, Triša i ja smo počele da proveravamo koliko će Koton biti spreman da nam popušta. Znala sam da mu se žurka na obali jezera neće nimalo dopasti. Kupio mi je novi automobil, iako sam imala samo privremenu dozvolu. Želela sam da odem na tu žurku i pohvalim se novim kolima. Pretpostavljam da sam time htela da dokažem da me majčina smrt nije pogodila.“ Udahnula je oklevajući. „I tako sam otišla.“

„I naletela na Darela Hopkinsa.“

„Kako se samo sećaš svega toga?“ upitala je smejući se.

„Sećam se mnogih stvari u vezi sa tom večeri“, reče promuklim glasom. „Na sebi si imala belu haljinu. Sećam se kako si se isticala na svetlosti vatre. Bila je od onog materijala što ima sitne rupe po sebi.“

„Rupičastog platna.“

„Kosa ti je bila duža nego sada i bila je podignuta i pričvršćena šnalom.“

„Ne mogu da verujem da se sećaš takvih detalja.“

„Sećam se svega. Nikada neću zaboraviti kako su te ti napaljeni klinici pipkali dok si igrala sa njim.“

Skajler je prestala da se smeje. Spustila je pogled. „Stvari su izmakle kontroli i pre nego što sam shvatila šta se dešava. Jednog trenutka sve mi je delovalo vrlo romantično, plesala sam pod zvezdama na obali jezera sa starijim momkom'. A već sledećeg je on počeo nedolično da me dodiruje. Uspaničila sam se i počela da se otimam.“

Podigla je oči i susrela njegov pogled. „Tada si ti naišao. Stvorio si se niotkuda. Sećam se da sam se kasnije, kada sam bila mnogo svesnija, pitala odakle si se stvorio i šta si radio tamo. Nisam te videla veoma dugo.“

„Došao sam na odsustvo sa Fort Polka.“

Iznenada se setila. „Imao si onu kratku vojničku frizuru.“

Prošao je rukom kroz dugu kosu i nasmejao se. „*Oui*. Cunjao sam gradom i čuo da ima neka dobra žurka na obali jezera i da ima mnogo piva i pomislio sam da ću otići da proverim šta se tamo dešava.“

„Na kraju si me odveo kući.“

„Ne pre nego što sam pošteno nalupao Darela Hopkinsa. Znaš, po-slednji put kad sam ga video, što i nije bilo tako davno, prešao je na drugu stranu ulice da se ne bi susreo sa mnom. I dalje mu je okrnjen prednji zub.“ Keš skupi prste leve ruke u pesnicu. „Trebalo je da zna da ne sme da su upušta u borbu sa vojnikom koji se sprema da krene u rat.“

Skajler se uozbilji. „Jedva da si me poznavao. Zašto si to uradio?“

Činilo da se vazduh između njih zgusnuo i naelektrisao, kao pred oluju. Očima je pažljivo ispitivao njeno lice. „Možda sam bio ljubomoran. Možda sam hteo da plešem sa tobom da bih mogao da te pipkam.“

Hteo je da je uvredi. Skajler je poželeva da zaplače, mada nije znala zašto. „Ne verujem ti. Mislim da si to uradio zato što si hteo da mi pomogneš.“

„Već sam ti rekao, ja nikada ne radim stvari samo da bi nekome pomagao. Pogotovo ne ženama.“

„Ali ja sam tada bila devojčica. Mislim da si se umešao zato što nisi želeo da devojčica nastrada.“

„Moguće." Pokušao je da zvuči nonšalantno, ali mu je glas bio dublji nego inače. Nije mogao da skine pogled sa nje. „Mada ja ne mislim tako."

„Zašto?"

„Zato što mi se dopalo da mi tvoja glava leži u krilu. Sećaš li se toga?"

„Ne."

„Lažeš."

„Ne sećam se!"

„Pa, trebalo bi. Na putu kući spustila si glavu na moju butinu. Još uvek se sećam kako ti je kosa bila rasuta. Izgledala je poput svile. Delovala je zavodljivo. Dopirala je i do... svugde." Oči su mu potamnele i on je spustio pogled do njenih usana. „Trebalo je da uzmem ono što sam mislio da zaslužujem kada sam imao šansu."

„A to je?"

Lagano je pomerio ruku i stavio je Skajler na potiljak. Palcem joj je milovao vrat. Privukao ju je sebi sve dok se grudima nije naslonila na njega. „Tebe."

„Da li si me zato poljubio pre neki dan? Smatrao si da zaslužuješ poljubac?"

„Poljubio sam te iz istog razloga iz kog radim sve ostalo, zato što sam to želeo."

„Očigledno je da si to želeo da uradiš i te večeri posle žurke. Zašto nisi?" Ponovo se navukla maska koja mu je često sakrivala lice. „Isprečile su mi se druge stvari." „Koton, na primer." „Da, Koton."

„Zašto je bio toliko ljut na tebe? Da tebe nije bilo, mogla sam da izgubim nevinost sa napaljenim, pijanim klinkem. Nisam popila mnogo. Možda dva piva, ali je to bilo dovoljno da me ošamuti i spreči me da razmišljam bistro."

„Znači da se ne sećaš svega što se te večeri desilo?"

Skajler je bila zbunjena oprezom koji mu se iznenada pojavio u očima. „Ne baš", odgovorila je polako pokušavajući da se seti detalja koji su joj uporno izmicali. „Sećam se onesvešćenog Darela i sećam se da mu je išla krv na nos i da mu je usna krvarila. Želela sam da mu pomognem, da se uverim da je dobro, ali si me ti bukvalno odvuкао do mog automobila. *Mog automobila*", povikala je. „Vratio si me kući mojim kolima?"

„Oui."

„Kako si se onda vratio na Tibodo da pokupiš svoja?" „Išao sam peške do auto-puta i stopirao."

Nikada nije u potpunosti uspela da sklopi sve detalje te večeri. Sada joj se činilo važnim da to uradi, iako nije umela da kaže zašto.

Keš ju je spasao sramote, ali je okrenuo situaciju u svoju korist. Stavila mu je glavu u krilo na prednjem sedištu sjajnog novog mustanga kojeg joj je Koton poklonio. To joj se činilo još zabranjenijim voćem, činilo joj se još erotičnijim, bio je to dodatni razlog da se Koton razbesni.

Ponovo je pogledala Kesa. „Koton je bio ljut, zar ne?"

„Nije to ništa neobično. Ponos i dika mu je došla kući pijana."

„Da, ali on je bio besan na tebe. Zašto? Nisi ti bio kriv za moje pijanstvo." Pokušala je da se seti delića koji su joj izmicali. „Kada smo stigli na Bel Ter, doneo si me do ulaznih vrata. Upalila su se svetla na verandi. A potom..." Zastala je i sklopila oči, pokušavajući da se seti šta se dalje desilo. „Koton je stajao na vratima."

„I izgledao zastrašujuće poput Svetog Petra na Nebeskoj kapiji", dodao je Keš zajedljivo. „Počeo je da grmi na mene, a da nije ni sačekao da čuje objašnjenje. Veda je izašla napolje i uvela te u kuću."

„Sećam se." Smejući se, Skajler je dodala: „Skinula je odeću sa mene i ušuškala me u krevet. Izgrdila me što nisam bolje procenila situaciju i proklela

beli ološ koji ne ume da ukaže dužno poštovanje prema pristojnim mladim devojkama kao što su sestre Krandal."

Setila se da je Veda češljala „svilenu, zavodljivu" plavu kosu koja je pre samo nekoliko trenutaka bila rasuta po butinama nezakonitog sina Monik Bodro.

Laka joj zemlja, pomisli Skajler smešeći se setno. Sama bi to veče izgrdila Kesa samo da je imala prilike. Te večeri ga je dočekaao Koton. Dok je Veda nju uspavljivala, Koton je Kesa zasipao optužbama.

„Preuzeo si krivicu, zar ne?", upitala ga je zbunjeno. „Na tebe je sasuo sav svoj bes." Zureći ispred sebe nastavila je da se priseća. „Sećam se da sam vas čula kako vičete jedan na drugog. Koton nikako nije shvatao da me nisi ti napio."

„Koton je odbijao to da shvati", reče Keš ogorčeno.

„Trebalo je da ti se zahvali, ali je umesto toga nastavio da viče na tebe..." Sećanje se tu završavalo i to ju je nerviralo. „Zbog čega je još Koton vikao na tebe te noći?"

„Što sam te doveo kući pijanu."

„Bilo je još nešto", insistirala je.

„Ne sećam se", odgovorio je kruto. Brzo je sagnuo glavu i okrznuo joj usne svojima. „Zašto je sad uopšte važno? Sve je to bilo davno."

Bilo je važno, toliko je znala. Nešto značajno nije bilo spomenuto, nešto mnogo važnije nego što je Keš bio voljan da prizna.

„Zašto mi ne pomogneš da se setim?"

„Radije bih da stvaram nove uspomene" prošaputao joj je u kosu. „Ali ukoliko želiš da se prisećaš prošlosti, možemo i sada da se provozamo. Ja ću da vozim, a ti možeš da mi položiš glavu u krilo." Privukao ju je sebi i još jednom je poljubio. „A kad mi već staviš glavu u krilo možda se setiš čime bi još mogla da uposliš usta a da to ne bude priča o davno prošlim vremenima."

„Nemoj to da radiš!", povikala je ljutita što je na takav način pokušao da promeni temu. „Moram da znam šta se desilo."

„Pričanje je gubljenje vremena kada su u pitanju muškarac i žena." Obavio joj je ruku oko struka i privukao je još malo bliže. „Ajmo ovako, ako već želiš da se prisećaš, hajde da uzmemo pivo i odemo do Tibodo jezera." Poljubio joj je vrh nosa. „Možemo da pijemo pivo. Da se skinemo i kupamo goli." Poljubio ju je u usta ovaj put koristeći i jezik. „Valjaćemo se u travi. Započeti ozbiljnu predigru. Ljubicu te po celom telu. Načisto ću te izludeti." Ponovo ju je poljubio. Poljubac je bio grub kao i njegovi prsti na njenim grudima. „Ko zna. Možda budem imao više sreće nego Hopkins."

Skajler gaje odgurnula i obrisala usne kao da pokušava da izbriše njegov poljubac. Ubrzano je disala od besa i, na svoju žalost, od uzbuđenja. „Trebalo je da te ubijem kada sam imala priliku."

Lenjo joj se osmehnuo. „Trebalo je da te silujem kada sam imao priliku. Laku noć, gospođice Skajler." Okrenuo joj je leđa i nestao u tami.

Satima kasnije, kada je već ležala u krevetu, Skajler je i dalje besnela zbog onog što se desilo. Keš Bodro je bio nemoguć. Želela je da ga ubije zbog svega što joj je uradio, a ponajviše zbog toga što joj je krv vrila svaki put kada je bio blizu nje.

Izazivao je probleme još od tog prvog susreta pre mnogo godina. Bila je potpuno zaboravila na tu noć kada ju je sa jezera doveo kući. Ali večeras su joj sećanja izvirala i iz najzabačenijih kutaka uma.

Najvažnije stvari ipak nije mogla da se seti. I dalje joj je izmicalo *ono nešto* što je Keš rekao Kotonu. U pitanju je bilo nešto veoma važno, iako Keš nije želeo da se ona toga seti. To je bilo čudno. Šta bi to moglo da bude i zašto je i dalje važno?

Još uvek je pokušavala da pronađe razumno objašnjenje kada je zazvonio telefon na noćnom stočiću. Javila se nakon što je uspela da ga pronađe u mraku.

„Gospođica Krandal?”

„Da.”

„Doktor Kolins pri telefonu.” Čvrsto je stegla slušalicu.

25.

„Tata?” upitala je uplašeno.

„Molim vas da dođete u bolnicu što je pre moguće”, rekao joj je doktor Kolins. „Doživio je još jedan težak srčani udar. Sada više ne smemo da čekamo i moramo da ga operišemo. A i u tom slučaju... jednostavno ne znam šta da vam kažem.”

„Stižem.”

Tuga ju je paralisala na nekoliko sekundi, a onda je ustala iz kreveta i bosonoga istrčala na hodnik. Ken je u donjem vešu stajao pred vratima sobe koju je delio sa Trišom. „Podigao sam slušalicu u našoj sobi i čuo kraj razgovora”, rekao je. „Idemo i mi.”

„Odgovara mi. Naći ćemo se u prizemlju za pet minuta.”

Čak i u sitne sate bolnica je bila dobro osvetljena iako tiha kao grobnica. Triša, Ken i Skajler su u tišini čekali da lift dođe do drugog sprata koji su toliko često posećivali poslednjih nekoliko nedelja. Bez šminke, žene su izgledale veoma blede. Fluorescentno svetlo nijednoj nije išlo naruku. Kenove oči bile su otečene, a brada neobrijana.

Kada je lift stao, izleteli su iz njega nestrpljivi da vide doktora. Skajler je bila brža od ostalih dvoje i prva je stigla do pulta.

„Gde je doktor Kolins?”

„Priprema se za operaciju. Ostavio vam je saglasnost daje potpišete.” Skajler je i ne čitajući dokument naškrabala svoje ime na liniju. „Da li je moj otac već prebačen u operacionu salu?”

„Ne, ali pripremaju ga.”

„Mogu li da ga vidim?”

„Pod sedativima je gospođice Krandal.”

„Nije važno. Moram da ga vidim.” Namerno je prećutala završetak. „Poslednji put”. Ali plašila se da će upravo tako i biti.

Strah na njenom licu ganuo je sestru. „U redu, samo nemojte da se zadržavate.”

„Neću.” Okrenula se sestri i Kenu. „Da li želite da ga vidite?”

Triša je odrično odmahнула glavom trljajući nadlaktice. Ken je skrenuo pogled sa supruge i pogledao Skajler. „Idi ti sama. Nijednom od nas nije bilo prijatno kad smo ga prvi put videli u takvom stanju.”

Skajler je otrčala niz hodnik. Vrata Kotonove sobe su bila otvorena. Dva bolničara su ga prebacivala na bolnička kolica. Telo mu je izgledalo krhko poput dečijeg. Bio je obavijen metrima tuba i cevčica. Prizor je bio jeziv. Ali to ni najmanje nije usporilo Skajler. Uletela je u sobu. Bolničari su je znatiželjno posmatrali. „Ja sam mu kćerka.”

„Vodimo ga u operacionu salu” rekao je jedan od njih. „Razumem, ali sestra mi je dozvolila da razgovaram sa njim. Da li je pri svesti?”

„Mislim da nije. Dali smo mu sedativ.“

Dok su bolničari podešavali infuziju i prekrivali Kotona krutim belim čaršavom, Skajler je prišla kolicima, držeći se dovoljno daleko da ne ometa rad bolničara, ali i dovoljno blizu da bi mogla da drži Kotonovu ruku. Nadlanica mu je bila modra od igala za infuziju. Ruka mu je beživotno ležala u njenoj.

Dodir njegove žuljevite ruke bio joj je poznat. Hiljade uspomena bilo je vezano za dodir njegove ruke. S ponosom joj je milovao kosu kada bi dobila pet iz matematike. Tešio ju je kada bi pala sa neukroćenog konja. Brisao joj je suze dok joj je objašnjavao da je Mejsi voli, ali da ne ume to da pokaže.

Podigla je njegovu ruku i stavila je na svoj obraz. „Tata, zašto si prestao da me voliš?“, šaputala je Skajler tiho da niko ne bi mogao da je čuje. Ali, kao da joj odgovara, Koton otvori oči i pogleda je. Nasmešila mu se očiju punih suza. Neće umreti ne znajući koliko ga voli.

„Skajler?“, izusti Koton promuklo.

„Moramo da krenemo, gospođice“, rekao je jedan od bolničara pokušavajući da je udalji od kolica.

„Da znam, ali... Šta je bilo tata? Šta želiš da mi kažeš?“ Još uvek ju je voleo! Pokušavao je to da joj kaže u slučaju da ne preživi operaciju.

„Zašto si...“

„Gospođice?“

„Molim vas!“, povikala je frustrirano. Bolničar se udaljio. Skajler se ponovo nadvila nad Kotona. „Staje u pitanju, tata? Zašto sam uradila šta?“ „Zašto... si... se... rešila mog unučeta?“

„Bodro!“

Keš je bio toliko izgubljen u mislima da nije čuo zvuk pikapa koji se približavao kući, niti korake na tremu. Pio je kafu od pola četiri ujutro čekajući da svane kako bi otišao na posao. U poslednje vreme su se njegove misli, u ovim trenucima dokolice, sve češće bavile ženom za koju je radio.

Zato je i nalazio sebi toliko posla.

Iznenada je čuo nečiji glas. Neko mu je lupao na vrata i dozivao ga glasom grubim poput mešalice za beton. Proklinjući ovog ranog posetioca, sputio je solju vrele kafe na sto.

Prljavi Flin je stajao sa druge strane vrata koja je Keš ljutito otvorio. Oči mu se sumnjičavo skupiše, ali se trudio da deluje opušteno.

„Bon jour, Prljavi. Čemu mogu da zahvalim na ovoj ranoj jutarnjoj poseti?“

Bez ikakvog pozdrava, Prljavi zareza: „Potrebno mi je nešto za moju žensku.“

„Koju žensku?“

„Šta misliš koju, za onu crnu kučku koja živi sa mnom.“ Kešov pogled posta leden. „Za Gejlu?“ Prljavi progundā i potvrdi glavom. „Šta nije u redu?“ „Krvvari.“

„Krvvari?“ Ponovi Keš zabrinuto. „Odakle?“

„Šta misliš. Probudio sam se u lokvi krvi. Kaže da je pobacila.“

„Gospode.“

Keš pređe rukom preko lica. Nije ovo bio prvi put da Prljavi traži od njega lek za jednu od svojih prostitutki, koja je ili pokušala sama da izvede abortus ili je pak dobila batine od mušterija koje se pale na nasilja. Prljavi je izbegavao lekare zato što su takvi incidenti morali da se prijave policiji. Držao je on većinu organa reda u svom džepu, ali nije želeo da se izlaže nepotrebnom riziku.

„Ako je pobacila potreban joj je lekar“, rekao mu je Keš. „Bolje bi ti bilo da je smesta odvezeš u bolnicu.“

„Tvoja *maman* mi je davala lekove koji su ih odmah lečili.“

„Ona je znala o tim stvarima mnogo više od mene.“

Prljavom oči zasjaše od zlobe. „Bila bi prava šteta da Gejla umre u lokvi sopstvene krvi.”

Na ovaj način je hteo da saopšti Kesu kako nema nameru da je vodi u bolnicu. Bio je dovoljno pametan da to ne kaže otvoreno, ali je njegov pogled govorio dovoljno.

Keš zaškrguta zubima. „Čekaj.”

Vratio se nekoliko minuta kasnije sa papirnom kesom u ruci. „Ovde su dve različite bočice. Napisao sam uputstva.” Pružio je Prljavom kesu, ovaj ju je uhvatio ali Keš nije želeo da je pusti. Prljavi ga je upitno posmatrao. „Ostavi je na miru dok se potpuno ne oporavi”, rekao je Keš preteći. „Jesi li me razumeo?”

„Nema jebanja.”

„Tako je. Ako je budeš prisiljavao da radi, ubićeš je.”

Prljavi mu se isceri. „Dopada ti se Gejla? Znaš šta, Bodro. Daću ti je na jednu noć. U zamenu za lekove.”

Kešove oči opasno zaiskriše. Iznenada je ispustio kesu. „Daj mi dvadeset dolara.”

Sležući ramenima Flin izvuče novčanicu od dvadeset dolara i pruži je Kesu. „Jesi li siguran da ne bi radije uzeo Gejlu?” Keš ništa ne reče. Prljavi se zacereka i uputi se prema svom pikapu. Napravio je svega nekoliko koraka, a potom se okrenuo i upitao: „Zašto radiš za onu Skajler Krandal?”

„Zato što mi odgovara radno vreme i plata.”

Prljavi stisnu oči. „Da li je ona pobila moje pse kao što tvrdi Gilbret?” Keš ništa ne odgovori, ali je obratio pažnju na činjenicu da Prljavi i Gilbret komuniciraju. „Platiće mi”, zasikta Prljavi preteći.

„Nju prepusti meni.”

Prljavi zabaci glavu i grohotom se nasmeja. Uperio je požuteli kažiprst u Kesa. „Zaboravio sam. Imaš i ti neraščišćenih računa sa porodicom Krandal.”

„I raščistiću ih na svoj način, ti se ne mešaj.”

Prljavi mu namignu. „Ti i ja smo na istoj strani, Bodro. Na istoj smo strani.”

Spustio se niza stepenice do svog automobila. Još jednom se grohotom nasmejao i mahnuo Kešu.

Keš se obukao za posao, isključio aparat za kafu i izašao iz kuće nekoliko minuta nakon što je Prljavi otišao. Iznenadilo ga je što Skajler još nije bila stigla. Ušao je u kancelariju pitajući se da li bi trebalo da joj kaže da ga je posetio Prljavi. Odlučio je da to ipak ne učini. Vesti o Gejli bi je uznemirile i verovatno bi joj palo na pamet da uradi neku glupost. A i bolje je da Skajler što manje zna.

Kada su radnici počeli da dolaze, a nje i dalje nije bilo, Keš je nazvao Bel Ter i turobna gospoda Grejvs mu je saopštila da gospođica Krandal nije kod kuće.

„Gde je?” upitao je.

„U bolnici. Gospodin Krandal je doživeo još jedan srčani udar i ne očekuje se da će preživeti.”

Keš je odsutno spustio slušalicu. Spustio se u Kotonovu fotelju i zurio u prazno. Jedan od radnika je ušao u kancelariju da pita koja su mu zaduženja. Kada je video izraz na Kešovom licu povukao se bez reči. Nešto je

Vreli dani u Hevenu

naljutilo šefa i neka je bog u pomoći onome ko mu se nađe na putu kada je takvog raspoloženja.

26.

Očeve reči odzvanjale su joj u glavi. „Zašto si se resila mog unučeta?”

Koliko god puta da ih je sebi ponovila i dalje joj nisu imale smisla. Bila je to suviše važna stvar da bi se sada njome bavila. Njen um nije bio u stanju da zadrži misao duže od nekoliko sekundi. Energiju je čuvala samo za jednu stvar, da zadrži pribranost dok se operacija ne završi.

Prekrila je lice rukama i duboko udahnula. Ne srne da umre pre nego što još jednom ne porazgovara sa njim. Ne sme. Bog ne može da bude toliko okrutan.

„Želiš li kafu?”

Spustila je ruke. Ken se nadvio nad njom. „Ne, hvala.” Utešno ju je potapšao po ramenu i vratio se na klupu koju je delio sa Trišom. Uzeo je suprugu za ruku. Skajler ih je posmatrala osećajući zavist. U ovom trenutku joj je bila potrebna ta vrsta bliskosti - sa nekim sa kim bi mogla da podeli strah i ko bi joj pomogao da prebrodi ovu krizu.

Triša je primetila Skajlerin čeznutljiv pogled. Privila se uz Kena i posesivno ga uhvatila za ruku. Skajler je prešla preko ovog gesta, ali je pažljivije osmotrila svoju sestru. Bez šminke, Triša je izgledala starije i grublje. Nije postojala šminka kojom bi prikrila bore ogorčenosti koje su joj se usekle oko usana, niti je postojala šminka kojom bi mogla da prikrije hladnoću i proračunatost u pogledu.

A onda je Skajler shvatila.

U samo jednoj sekundi sve joj je postalo jasno. Triša je bila krivac.

„Da li...”, Skajlerin glas bio je suv i šuštav poput mrtvih stabljika kukuruza isušenih avgustovskim vrelim vetrovima. Pokušala je da proguta pljuvačku. „Triša, da li si ti ikada rekla tati da sam ja izvršila abortus?”

Trišini obrazi još više prebledеше. Usne joj se opustiše i blago razdvojiše, tako da je izgledala priglupo. Trepnula je jednom, a potom još jednom. Sa strepnjom je gledala u ženu koja joj je bila sestra samo zato što ih je usvojila ista porodica.

„Jesi. Jesi.”

Saznanje je pogodilo Skajler poput udarca u stomak. Osetila je gotovo fizički bol i duboko je udahnula. Zabacila je glavu i čvrsto zažmurila. Suze su joj se slivale niz blede obraze.

„Gospođice Krandal?”

Podigla je glavu i otvorila oči. Doktor Kolins ju je zabrinuto posma-trao. Još uvek je na sebi imao sterilno odelo koje je nosio u operacionoj sali. Maska mu je visila oko vrata poput portikle. „Hirurg me je poslao, upravo završava operaciju.”

„Da li je moj otac živ?”

Mladi lekar joj se osmehnuo. „Jeste. Preživeo je ugradnju četvorostrukog bajpasa.”

Čvorovi u želucu joj se razvezaše i ona prvi put toga dana udahnu punim plućima. „Da li će biti dobro?”

Doktor neodlučno počesa obraz. „Ukoliko se oporavi, sigurno će biti u boljem stanju nego što je bio. Narednih nekoliko dana će biti kritično.”

„Razumem. Hvala vam što ste bili iskreni prema meni.”

„Da li biste želeli da porazgovarate sa hirurgom?”

„Ukoliko on bude raspoložen za razgovor i kada bude imao vremena. Mislim da nije neophodno?”

„Nije.” Posmatrao ju je neko vreme. „Bila je ovo duga noć. Savetujem vam da odete kući i pokušate da se...”

Utihiuo je kada je video kako tvrdoglavo odmahuje glavom. „Ne, želim da budem ovde kada se tata probudi.“

„To bi moglo...“

„Moram da budem ovde“, ponovila je.

Doktor je uvideo da nema smisla da se raspravlja sa njom. „Obaveštavaću vas o njegovom stanju. Trebalo bi da provede trideset šest sati u šok-sobi. Prizor neće biti lep, ali možete da uđete ukoliko želite da ga vidite.“

„Želim.“

„U redu. Onda budite ispred vrata njegove sobe na svakih sat vremena i deset minuta.“

Klimnuo je Hauelovima koji se nisu uplitali u razgovor, još jednom je pogledao Skajler, a potom svojim karakterističnim žustrim korakom napustio čekaonicu.

Skajler sa mukom proguta pljuvačku. Nije želela da se slomi i počne da plače iako joj se grlo stezalo toliko da ju je bolelo. Smirila se snagom volje. Obrisala je oznojene dlanove papirnom maramicom koja je već bila izgužvana i natopljena znojem. Prsti su joj bili bleđi i hladni, izgledali su kao da u njima nema kapi krvi.

Uz napor je ustala. Napravila je tri koraka i prešla pola puta koji ju je delio od sestre i zeta. Pogledala je Trišu. „Gubi mi se s očiju.“ Naglasila je svaku reč jasnim i čvrstim glasom.

Potom je ponosito uzdignute glave napustila čekaonicu, dok je bes u njoj i dalje divljao.

Skajler je postala sveprisutni duh odeljenja za intenzivnu negu. Odbijala je da ode. Uporno je ostajala i željno iščekivala svaki izveštaj o Kotonovom stanju koje se nije menjalo.

Iako je doktor Kolins pokušao da je pripremi, nije u potpunosti uspeo da ublaži užas koji je izazvao pogled na Kotonu prvih nekoliko sati nakon operacije. Soba je ličila na sobu za mučenje. Posmatrala je kako se Koton muči sa tubusom koji je počeo da ga guši kada je došao svesti. Morali su da mu vežu ruke da ne bi počupao igle, katetere i elektrode. Nije znala kako pacijenti preživljavaju boravak u šok-sobi. Nije znala kako je ona preživela pogled na nju.

Prvog dana nije mislila ni na šta drugo sem na oca. Plašila se da će mašine koje su mu pratile rad srca utihniti i da će on umreti. Svaki sat koji je preživeo vodio ga je korak bliže ka oporavku, tako su joj lekari rekli. Drugog dana je u to počela i da veruje. Da bi lakše podnela beskraju besanu drugu noć, otišla je do govornice i nazvala Marka. Sva njena hrabrost nestade kada je čula njegov nežni i zabrinuti glas, i ona brižnu u plač.

„Da li je preminuo, draga?“

„Ne, nije.“ Kroz suze mu je ispričala sve što se u međuvremenu desilo. „Nadam se da će se oporaviti. Zapravo, ubeđen sam da hoće. Lekari su sada već optimističniji, zar ne?“ „Da, tako bar kažu.“ „A šta je s tobom? Zvučiš premoreno.“

„1 jesam“, priznala je. Pred njim nije morala da se pretvara. „Iscrpljena sam. Ali želim da ostanem ovde sve dok se ne uverim da će biti dobro.“ „A kakve će koristi imati od tebe ukoliko budeš na ivici sloma.“ „Moram da ostanem ovde s njim.“

Kada je čuo ton njenog glasa, znao je da nema svrhe da se raspravlja. Vestu je promenio temu. „Šta je sa kompanijom? Ima li nekog napretka?“

Uputila ga je i u dešavanja u firmi. „Nisam bila na stovarištu otkada je tata operisan. Pretpostavljam da Keš drži stvari pod kontrolom.“

Mark joj je opet ponudio novac i ona je ponovo odbila njegovu pomoć. Naposljetku je rekao: „Nedostaješ mi.“

„I ti meni. Potrebno mi je da me neko zagrlj." „Dođi kući i zagrlj te."

Zagrizla je donju usnu i pokušala da zaustavi suze. Bile bi to veoma skupe suze. Pravo je rasipništvo plakati na prekookeanskoj telefonskoj vezi, ali Mark joj je užasno nedostajao. „Ne mogu. Još uvek ne mogu. A verovatno neću moći još neko vreme. Moram da budem ovde zbog tate. Na ovaj ili onaj način."

„On ne zasluđuje toliku brigu."

„Zasluđuje." Mark nije znao za Trišinu lađu, a ona nije želela da mu to saopštava preko telefona. „Ovde mi je mesto. Moram da ostanem."

Završili su razgovor tako što joj je on ispričao mastan vic. Marku je uvek polazilo za rukom da joj izmami osmeh kada se loše osećala. I on je iskusio bol i razočarenje pre nego što je nju sreo. Patnja je kod njega razvila ironiju i pragmatičan stav prema životu i zamkama koje je on postavljao. Upravo su je ove njegove osobine i privukle i baš su je one izvukle iz najcrnijih dubina očaja.

Kada je spustila slušalicu osetila se depresivnije nego ikada pre. Oborene glave je išla ka čekaonici koja joj je postala prebivalište.

Nije videla Kesa sve dok nije naletela na njega. Uхватиo ju je za ramena. Zurila je u njega praznog pogleda. On je zaprepašćeno piljio u nju, podsećajući je na to da mora da je izgledala užasno. Već dva dana je izbegavala ogledala. „Šta ćeš ti ovde?" grubo ga je upitala.

Sklonio je ruke s njenih ramena i ironično izvio usne. „Ovo je javno mesto, zar ne? Pretpostavljam da dozvoljavaju kejdženskoj kopiladi da uđe."

„Divota. Upravo mi je to trebalo. Tvoj sarkazam i ironija." Pokušala je da ga obiđe, ali joj je on preprečio put.

„Zašto me nisi nazvala?"

Nasmejala se u neverici. „Pa, recimo da sam bila zauzeta. Imala sam nekih briga."

„Dobro. Zašto me nisi nazvala kasnije? Sigurno nisi imala nikakvih obaveza. Zar ti nije palo na pamet da bih želeo da znam šta se dešava?"

„Očigledno si saznao."

„Nakon što sam nazvao Bel Ter da proverim gde si." „Šta se onda ljutiš?"

„Ona uštogljena kučka mi je samo rekla da je Koton doživeo još jedan srčani udar i da verovatno neće preživeti."

„Koliko god da mi je mrsko da branim gospođu Grejvs, ona ništa drugo i nije znala."

„Pa ceo grad je prilično brzo čuo vesti. Ja sam detalje u vezi sa operacijom saznao na proklesnoj benzinskoj stanici."

Kaluđerica koja je sedela za stolom u blizini podigla je glavu i prekorno ih pogledala preko ruba naočara. Keš joj besno uzvрати pogled. „Da li vam je nešto potrebno, gospođo?"

„Gospodine, zamoliću vas da spustite glas."

Prezirao je svaki autoritet, a pogled koji je uputio ženi je to i dokazivao. Uхватиvši Skajler za ruku poveo ju je niz hodnik do pokretnih vrata koja su vodila u ograđeno dvorište, koje je bilo puno veštačkih biljaka i plastičnih stolica. Rukom je odgurnuo jeftinu paprat koja mu se našla na putu. Klupe je ignorisao.

„Kako je?"

Toliko oštro je postavio pitanje da je odskočila. „Dobro je."

„Sereš."

„U redu, nije baš najbolje", povikala je mašući rukama uznemireno. „Otvorili su mu grudni koš, razvukli rebra, i napravili mu četiri bajpasa na srcu koje je u početku bilo u lošem stanju. Šta misliš kako je? Vas dvojica nikada u životu niste razmenili ljubaznu reč. I ne vidim zašto si sada zabrinut?"

Uneo joj se u lice. „Zato što hoću da znam da li će kompanija za koju se razbijam od posla propasti ukoliko njen vlasnik otegne.”

Skajler se iznenada okrenu. Keš provuče obe ruke kroz kosu. Opsovao je ispod glasa na engleskom, na francuskom i na mešanom jeziku koji je naučio od majke.

„Vidi”, rekao je sustigavši je kod vrata, „radnici se raspituju za njega. Kada sam nazvao bolnicu nisu hteli ništa da mi kažu. I Hauler čuti kao riba. Moram nešto da kažem ljudima.”

Sada smirena, Skajler se okrenu prema njemu. Lice joj je bilo bezizražajno. „Reći im da je dobro koliko je to moguće s obzirom na okolnosti. I da je lekar rekao da bi do sutra stanje trebalo da mu se poboljša.” Izraz lica joj se promenio kada je dodala: „Ukoliko doživi sutra.”

„Hvala.”

„Nema na čemu.”

„Da li su ti pronašli krevet?”

„Molim?”

„Bolnički. Izgledaš kao razmazano govno.” „Vrlo ste uviđavni, gospodine Bodro.”

„Birao sam reći. Kada si poslednji put jela. Kada si poslednji put pošteno odspavala. Kada si se poslednji put okupala? Zašto sebe kažnjavaš za Kotonovu bolest?”

„Ne kažnjavam se.”

„Ma nemoj.”

„Ne kažnjavam se. I nije mi potrebno da mi ti kažeš koliko loše izgledam.” Ispravila je leđa. „Reći ću Kenu da vam isplati plate u petak. Tako da ćeš biti dobro plaćen za to što se razbijaš od posla.”

Ostavila ga je da psuje u šumi veštačkog cveća.

Sledećeg poslepodneva, nešto posle dva sata, doktor Kolins je došao da je potraži. Bila je u čekaonici. Sedela je glave naslonjene na zid. Seo je pored nje i uzeo je za ruku. Pripremila se da čuje najgore.

„Ne želim da budem suviše optimističan”, započeo je „ali vaš otac pokazuje znake oporavka.”

Odahnula je od olakšanja. „Hvala bogu.”

Doktor je steže za ruku. „Želim da ga zadržim na odeljenju intenzivne nege još nedelju dana, ali mislim daje kriza prošla.”

„Mogu li da ga vidim?”

„Možete.”

„Kada?”

„Za pet minuta. I predlažem vam da se očešljate i stavite karmin. Ne želimo da ga nasmrtno preplašimo sada kada je najgore prošlo.” Nesigurno se nasmejala.

Nakon pet minuta ušla je u sobu u kojoj je Koton ležao. Odmah je primetila da mu se vratila boja u lice. Koža mu više nije bila sivkasta. Sestra se povukla obezbeđujući im privatnost.

Nadvila se nad njega i pomilovala ga po kosi. Otvorio je oči i pogledao je. „Bićeš dobro”, prošaputala je. Prešla je prstom preko jedne nakostrešene obrve. „Sve ću ti objasniti kada se oporaviš.” Oblizala je usne da ih navlaži, iako ja malopre stavila karmin. „Ali želim da ti kažem nešto, i to je gola istina.” Zastala je kako bi se uverila da je pri svesti i da je pažljivo sluša. „Nikada nisam bila trudna. Nikada nisam išla na abortus. Nikada ne bih ubila tvoje unuče.” Pomilovala ga je po obrazu. „Da li me čuješ, tata?”

Oči mu se ispuniše suzama. Dobila je odgovor na svoje pitanje.

„I sam znaš da te nikada nisam lagala. I sada ti govorim istinu. Kunem se onim što mi je najdraže, a to je Bel Ter. Nikada nisam bila trudna. Sve što si čuo bila je ... Bio je nesporazum.”

Promena koja mu se videla na licu bila je očigledna poput zraka svetlo-sti u mrkloj tami. Sa lica mu je nestao grč i ono se opustilo. Iz sklopljenih očiju mu potekoše suze. Skajler ih je obrisala, a onda se sagnula i poljubila ga u čelo.

Iako je bila iscrpljena, napustila je bolnicu osećajući se bolje nego što se osećala u poslednjih šest godina.

27.

Prva stvar koju je Skajler uradila nakon što se vratila na Bel Ter bila je da se baci pod vrelo tuš. Nemilosrdno je šamponirala kosu, obrijala noge i konačno se upristojila.

Potom je otišla u krevet i spavala šesnaest sati.

Kada se sledećeg jutra probudila, bila je gladna kao vuk. Obukla je suknju i majicu i sišla u kuhinju. Već je bila pripremila omlet od tri jaja, sa sirom i šunkom, kada je gospođa Grejvs ušla.

„Dobro jutro”, rekla joj je ljubazno dok je stavljala omlet na tanjir. Domaćica se, besna što joj je kuhinja okupirana, okrenula na peti i odmarširala. Skajler je sela za sto i pojela svaku mrvicu hrane sa tanjira i zalila je svežim sokom od ceđene pomorandže i sa dve šolje kafe.

Kada je krenula da pere sudove posle doručka, primetila je da pada kiša. Nebo je bilo prekriveno niskim tamnim oblacima. Danje bio savršen za izležavanje u krevetu. A činilo se da su Triša i Ken upravo to uradili.

Napustila je kuću, a da ih uopšte nije videla i odvezla se do bolnice. Iznenada je zastala na ulazu u Kotonovu sobu. Stajao je pored kreveta pridržavajući se za vitku sestru. Podigao je glavu i osmehnuo joj se.

„Boli ko đavo, ali je osećaj dobar.”

Bacila je tašnu na pod i zagrlila oca prvi put nakon Trišinog i Keno-vog venčanja.

Previše emotivnu scenu sprečila je medicinska sestra koja je rekla: „Nadam se da ćete bolje od mene umeti da izađete na kraj sa njim. On je najnamćorastiji i najnevaspitaniji pacijent kog sam ikada imala.”

„To je prokleta laž.”

Žene namignuše jedna drugoj, Kotonu iza leđa. Zajedno ga spustiše na krevet. Uprkos svom razmetanju, vežba ga je izmorila. Zahrkao je čim mu je glava dotakla jastuk. Skajler ga je neko vreme posmatrala kako spava, a potom je napustila sobu i sišla u cvečaru da kupi cveće za njega. Trebalo je da rasprave mnogo šta, ali sve to je moglo da čeka. Bogu hvala biće vremena i za to.

Čekala je nekoliko sati, ali on se nije budio. Doktor Kolins i kardiohirurg su je ubeđivali da mu je san sada neophodan. Otišla je, a da nije više razgovarala sa Kotonom, ali osmeh pun ljubavi koji joj je uputio kada je ušla u sobu rekao joj je da ju je čuo i da joj veruje.

Bila je nestrpljiva da se baci na posao, ali posao je mogao da sačeka. Postojalo je nešto što je morala da uradi. Dovoljno dugo je to odlagala. Zapravo, šest godina.

Iz bolnice se vratila nešto posle podneva. Vreme je i dalje bilo hladno i vlažno. Po pljusku je pretrčala put od automobila do verande.

Sobe u prizemlju bile su prazne. Čula je gospođu Grejvs kako posluje po kuhinji. Otišla je na sprat. U Trišinoj spavaćoj sobi bio je uključen radio. Skajler je ušla bez kucanja.

Triša je, u svilenom bademantilu, sedela za toaletnim stočićem i šminkala se. Pevušila je uz Roda Stjuarta. Kada je ugledala Skajler u ogledalu, ispustila je olovku za oči i naglo se okrenula.

„Nisam te čula kad si kucala.”

„Nisam kucala.”

Triša se čvršće umotala u bademantil, što je bio jedini znak nervoze koju je osećala, na licu joj se ništa nije moglo pročitati. „To je vrlo nepristojno. Da li si zaboravila na elementarnu kulturu otkad se družiš sa belim ološem?”

Skajler je resila da joj ne dozvoli da je uvuče u beskorisnu raspravu. Otišla je do radija i isključila ga jednim energičnim pokretom ruke. Nastupila je mukla tišina. Skajler besno pogleda sestru.

„Ti ne zaslužiš da se prema tebi ponašam pristojno. Budi srećna što nećeš dobiti ono što zaslužiš.” Skajler je bila ljuta, dovoljno ljuta da se okomi na sestru i počupa joj kosu, pramen po pramen. Uspela je da zatomi bes. „Zašto, Triša? Kakav si motiv imala da Kotonu kažeš da sam išla na abortus?”

„Zašto misliš da sam mu to ja rekla?”

„Prestani da glumataš”, dreknu Skajler. „Znam da jesi, ono što ne znam je zašto si to uradila. Zašto si, zaboga, izmislila tako nešto?”

Triša ustade i snažno zateže pojas bademantila. Otišla je do prozora, pomerila zastor i zagledala se u kišne kapi na staklu. Zastor se vratio na mesto kada je sklonila ruku. Konačno se okrenula prema Skajler.

„Da ga skinem sebi sa vrata, eto zašto. Da bi prestao da me napada što sam ti preotela Kena. Mada nisam morala preterano da se trudim, sam je došao.” Prkosno je podigla glavu i zamahnula kosom. „Nakon što je jednom otišao sa mnom u krevet više nije imao nameru da se vraća tebi.”

Pre nekoliko godina ova izjava razorila bi Skajler, ali je sada bila zaokupljena nečim sasvim drugim. „Koton te je napao što si zavela Kena?”

Triša se kratko i gorko nasmeja. „Napadao. Prekorevao. Besneo na mene. Nazovi to kako god hoćeš. Kako se ponašao, čovek bi pomislio da sam ti zarila kolac u srce. Neprekidno je zvicao o tome kako sam te izdala i kako sam se namerno okomila na Kena samo zato što si ga ti želela.”

Skajler je prstima prešla preko uzglavlja kanabea od izrezbarenog ražinog drveta. Sećala se daje Mejsi često ležala na njemu naslonjena na platnene jastuke i nezainteresovano i hladno dočekivala kćerke kada bi došle da je poljube za laku noć. Skajler se još sećala dodira njenih hladnih usana na svom obrazu. Triša bi uvek pokušala da odgurne Skajler i pentrala se da prva primi te škrte ledene poljupce.

„Zar nije bio u pravu?”, upitala je sestru meko. „Zar nije istina da si želela Kena baš zato što je bio moj?”

„Ne!”, povika Triša kreštavo. „Zaljubila sam se u Kena. Ista si kao tata, uvek si spremna da pomisliš najgore o meni.”

„Teško je išta drugo i pomisliti o tebi. Celog života spletkariš. Ali ovo... ovo...” Prelazila je pogledom po prelepoj sobi, pokušavajući da pronade reči kojima bi opisala Trišinu izdaju. Nije uspela da pronade niti jednu. „Kako si mogla da budeš tako zla?”

„Nisam to uradila da bih te povredila.”

Skajler je zaprepašćeno zurila u nju. „A kako je to moglo da me ne povredi?”

„Ti si borac. Preselila si se u London i započela novi život. Mislila sam da će tata sve brzo zaboraviti."

„Da će zaboraviti da je njegova kćerka ubila njegovo unučće?"

„O, zaboga! Rekla sam prvo što mi je palo na pamet kada me je upitao kako sam mogla da uradim tako nešto sirotoj, maloj Skajler." Stavila je ruku na grudi podsmešljivo.

„Ne verujem ti. Mislim da si rekla zato što si znala da će to stvoriti jaz među nama."

„To su gluposti." Triša se vratila do toaletnog stočića i ponovo uzela olovku za oči. Približila se ogledalu, povukla donji kapak i nanela boju na njega. „Nemoj da praviš od ovog teoriju zavere. Abortus mi je delovao kao uverljiv razlog za svađu između tebe i Kena. Nisam ni pomislila da će to tatu toliko povrediti."

„Zašto mu nisi rekla istinu kada je postalo očigledno da me mrzi zbog toga?"

„Zato što nisam želela da mrzi mene."

Triša se naglo okrenu. „A i zar ti se ne čini da je bilo vreme da malo zamenimo uloge?"

Skajler je bila zaprepašćena. Trišino lice je bilo izobličeno od mržnje. „Kako to misliš?"

„Zar nije bilo vreme da počne mene da podržava? Da na mene malo obrati pažnju? Da me zavoli?" Grudi su joj se ubrzano dizale i spuštale. Godinama je ovu gorčinu držala u sebi. Sada je resila da sve izbaci. „Obožavao te je. Sve što si ti radila bilo je savršeno. Kada je i skrenuo pogled sa tebe da bi pogledao mene, nije mu se dopadalo ono što vidi."

„To nije istina."

Triša ju je ignorisala. „Meni se obraćao samo kada me je kritikovao. Ali ti si bila bezgrešna."

Odbacila je bademantil i uputila se ka garderoberu. Skinula je haljinu sa vešalice i obukla se. Skajler je primetila koliko je Triša lepa. Bila je lepo građena, vitka i zategnuta. Lice bi joj bilo lepo da nije bilo puno gorčine.

Triša se vratila do toaletnog stočića i uzela karmin. Otvorila ga je i brzim pokretima nanela na donju usnu. „Ne znam šta su me kod đavola i usvajali." Protrljala je usne i bučno spustila karmin na sto.

„Želeli su te."

Triša prezrivo frknu. „Tvoja naivnost me oduševljava. Mama je bila poluluda zato što nije mogla da ima decu." „Želela je da podari tati decu."

Triša je podsmešljivo pogleda. Omotala je kaiš oko struka, pričvrstila ga i podesila. „Nije davala ni pet para na to da tati podari bilo šta sem osećaja krivice. Htela je da ima dete zato što bi time obezbedila zakonitog naslednika poseda koji bi u sebi imao krv Loranovih. Odnosno, bar polovinu njihove krvi. Pošto nije mogla da rodi, bilo joj je jasno da nije savršena, a to nije mogla da podnese. I zato je malčice odlepila kada je shvatila da ne može da začne."

„Nemoj tako da govoriš o njoj. Mama nije bila srećna ali..."

„Dođavola Skajler, bila je očajna. Jeste." Naglasila je poslednje reči kada je uvidela da se Skajler sprema da joj protivreči. „Bila je podla samoživa kučka. A glavno zanimanje joj je bilo da unesreći sve oko sebe. Nije nas volela. Volela je samo sebe. Tačka. Koton je voleo tebe. Ti si obožavala tlo kojim on hoda. A šta sam ja imala? Ništa. Nikada nisam dobila ni zrno ljubavi. A kada se Ken Huel pojavio sa uglednom porodicom u jednoj ruci i slomljenim srcem u drugoj, poletela sam da ga ugrabim. Zašto i ne bih? Na mene je bio red", vrištala je udarajući se rukom u grudi. „Naravno da sam ga ugrabila. Učinila bih sve da ga ti ne dobiješ."

„Sve? Znači nikada nije ni bilo deteta? Nikada nisi ni bila trudna? I to je bila laž. Nije bilo pobačaja nakon venčanja, zar ne?"

„Kakve veze...”

„Reci mi!”

„Nije!”

Neprijateljstvo između njih postalo je opipljivo. Trišina potvrda onoga u šta je Skajler odavno sumnjala bila je poput zvona na kraju runde, bila je znak svakoj od njih da se vrati u svoj ugao. Skajler je prva progovorila.

„Da li Ken zna da si ga slagala?”

Triša sleže ramenima i pripali cigaretu. „Pretpostavljam. Nije on neki Ajnštajn, ali nije ni glup. Nikada o tome nismo razgovarali.” Povukla je dim cigarete. „Mislim da želi da veruje kako je obilna menstruacija bila pobačaj. Neka veruje ako mu je tako lakše i ako će se zbog toga osećati bolje što je tebe izgubio.”

Odmerila je Skajler pogledom. „Ako ćemo iskreno, ja sam mu bolja supruga nego što bi ti ikada bila. Pored tebe bi se osećao ugroženo. Divi se tvojoj prodornosti, ali je ne voli. Pored tebe njegove mane suviše dolaze do izražaja.”

„Da se nisi usudila da mi kažeš kakva bih mu ja supruga bila. Volela sam ga.”

Triša izvi usne u grimasu nalik na osmeh. „Da”, rekla je tiho „znam to.”

„Vratio mi se. Nisi to mogla da podneseš.” Skajlerine reči je pogodiše. Triša ljutito otrese pepeo. „Zato si i slagala da si trudna. Želela si oboje da nas povrediš. Pronašla si način da mene emotivno uništiš a da Kena zarobiš.”

Skajler je prišla prozoru. Kiša je padala jače nego ranije. Nakupljala se u baricama na travnjaku. Kuća Bel Ter je bila prelepa čak i na kiši. Ništa nije moglo da umanjí njenu lepotu u Skajlerinim očima.

„Ali onda je bilo potrebno da se opravdaš pred tatom. Znala si da voli Bel Ter više od svega. Nije prestajao da priča o porodičnoj lozi koju je že-leo da osnuje. Želeo je da deca odrastaju u ovoj kući, makar i ne nosila njegovo prezime. Znala si da bi ga najviše povredilo kada bi otkrio da je jedna od nas namerno pobacila.”

„O gospode”, reče Triša gaseći cigaretu. „Ista si kao on. Naša deca ne bi bila njegova unučad. Zato što mi nismo njegove! Sva ta priča o porodičnoj lozi je budalaština. Bilo me je sramota da ga slušam kako o tome priča. Ni nama ni njemu nije mesto na Bel Teru. Svi u okrugu znaju da se oženio Mejsi Loran da bi se dokopao kuće.”

„To nije istina. Voleo je mamu.”

„A kresao je Monik Bodro!”

Skajler se okrenula i zabezeknuto zurila u sestru.

Triša se grohotom nasmejala. „Dobro, bože, ti nisi znala za to? Ne mogu da verujem”, bila je iznenađena. „Ti stvarno nisi znala da je Monik bila Kotonova ljubavnica? Neverovatno.” Odmahujući glavom prezrivo je frknula. „Nije valjda da si mislila da živi poput monaha. Sveti Koton. Zar si mislila da je sve one godine koje su on i mama proveli svako u svojoj sobi, bio bez žene kojoj bi ga uvalio?”

„Sad si već vulgarna.”

„U pravu si”, rekla je Triša. „Zato mi je bilo tako lako zavesti Kena.” „To nije u potpunosti tačno.”

Obe žene iznenadiše se kada su začule Kenov glas. Istovremeno su se okrenule i videle ga kako stoji na dovratku. Obratio se Triši, ali je gledao u Skajler. „Dozvoli da te podsetim, Triša. Ponašala si se kao kučka u teranju.”

„Što se tebi dopalo.”

„I meni si rekla istu laž koju si rekla i Kotonu.”

„Rekla ti je da sam abortirala?” upitala je Skajler.

„Iz čiste pakosti.”

„I ti si joj poverovao?"

Skajler je posmatrala muškarca koji je stajao pred njom i pitala se kako je ikada mogla da ga voli. Bio je slabić. Bio je bednik. To joj je sada bilo kristalno jasno. Dozvolio je pakosnoj ženi da mu kaže šta da misli i takođe joj dozvolio da mu ona odredi budućnost. Pravi muškarac nikada ne bi dopustio da ga neko tako vuče za nos. Keš Bodro to nikada ne bi dozvolio.

Ken nemoćno sleže ramenima. „Dođavola, Skajler, bilo mi je lako da joj poverujem. Ti si se uvek borila za prava žena i govorila da žena ima pravo da bira."

„Upravo tako, svaka žena ima pravo izbora. To nije značilo da bih ja..." Zastala je. Nije imalo smisla da se sada upušta u raspravu. Šta je bilo, bilo je. Ali bogu hvala što je sada sve shvatila.

„Juče sam tati rekla istinu. Pomirili smo se." Sada je ignorisala Kena i obraćala se isključivo Triši. „Nisi imala nikakvog razloga da misliš da te tata ne voli. Voli te i uvek te je voleo. A imaš i Kena. Ta sekira je od sada zakopana, ali nikada ti neću oprostiti što si pokušala da mi uništiš život."

Pošla je prema vratima, ali je Triša poletela za njom. Isprečila se između Skajler i izlaza. „Nije me briga da li ćeš mi oprostiti ili ne. Samo želim da dobijem deo koji mi pripada. Tada ću se drage volje zauvek počistiti iz tvog uništenog života."

„Deo koji ti pripada? O čemu ti to pričaš?"

„Triša", reče Ken, „sada nije trenutak da pokrećeš tu temu."

„Želimo da prodamo Bel Ter."

Skajler u prvom trenutku nije razumela šta Triša pokušava da joj kaže. To što je predlagala bilo je nezamislivo. Bilo je toliko apsurdno da se nasmejala. „Da prodaš Bel Ter?" Očekivala je da će se oboje nasmejati, i reći joj da je u pitanju interna šala.

Ali činilo se da je u pitanju interna zavera. Triša ju je gledala sa mržnjom. Pogledala je u Kena očekujući objašnjenje. On je skrenuo pogled.

„Da li ste oboje poludeli?" upita promuklo. „Bel Ter nije na prodaju."

„Zašto?"

„Zato što je naš. Pripada nama i Kotonu."

„A ne", reče Triša. „Pripadao je porodici Loran. A oni su svi mrtvi."

Skajler ispravi ramena. „Možda Koton nije nasledio Bel Ter od svojih krvnih srodnika, ali je u ovaj posed uložio ceo svoj život. Nikada neće pristati da ga proda."

Pokušala je da zaobiđe Trišu, ali ju je druga žena prilično snažno uhvatila za ruku. „Koton može da promeni mišljenje."

„Nikada. Ne pada mi na pamet da mu to predložim." Otresla je Trišinu ruku.

„On je starac, Skajler. Teško je bolestan. Posao mu se gasi. U dugovima je do guše."

„Šta time hoćeš da kažeš?"

„Možemo da ga proglasimo nesposobnim da donosi odluke."

Skajler je toliko snažno pozelela da ošamari Trišu daje morala da stegne šake u pesnice da bi se obuzdala. „Ukoliko se išta desi Kotonu, stvarno ćeš steći neprijatelja. Imaćeš posla sa mnom."

Skajler je toliko čvrsto stezala volan da su joj zglavci pobeleli. Vozila je isuviše brzo, ali nije marila. A i činilo joj se da bi automobil trebalo da prati ritam brisača koji su se mahnito kretali levo-desno, ali su na ovakvom pljuskui bili beskorisni.

Onaj deo uma koji je sačuvao malo zdravog razuma govorio joj je kako mora da je još uvek iscrpljena uprkos tome što je dugo spavala. Zato se osećala kao da je živa oderana. Sukob sa Trišom i Kenom izazivao je u njoj osećaj mučnine i napetosti. Sve teže je vladala sobom i plašila se da bi svakog trenutka mogla da izgubi kontrolu.

Osećala je da mora nešto da uradi. Ukoliko bude odugovlačila, možda nikada više neće biti u stanju da se pokrene. Ukoliko pak dozvoli sebi da razmišlja o onome što je rečeno u prethodnih sat vremena, potpuno će izgubiti razum. Morala je da natera sebe da se kreće kako bi sprečila um da se neprekidno vraća na jednu zastrašujuću misao: želeli su da prodaju Bel Ter.

Pred sobom je imala jasan cilj. Znala je šta želi i ništa je neće sprečiti da to i ostvari. Mora da spase Bel Ter, mora da ga zaštiti, da ga sačuva za Kotona. Mora da radi dok se ne sruši od umora. To je ono što joj je činiti.

Kada je prešla most preko rukavca Loran i stigla na stovarište, svom snagom je pritisnula kočnicu. Automobil je klizio nekoliko metara pre nego što se potpuno zaustavio. Brisači su održavali svoj ravnomerni ritam. Kiša je dobovala po krovu. Skajler je, dišući ubrzano kao da je pretrčala ceo put od kuće, zurila u stovarište.

Mir i praznina stovarišta toliko su bili u suprotnosti sa energijom koja je divljala u njoj da nije mogla da veruje u ono što je videla. Slika joj je bila nepojmljiva. Ama baš ništa se nije radilo. Mesto je bilo napušteno.

Vrata kancelarije bila su zaključana, a prozori mračni. Na teškim vratima građevine, nalik na hangar, u kojoj su se čuvali trupci, nalazio se lanac. Platforme za utovar duž pruge, bile su prazne. Stovarište je bilo nalik napuštenom gradu, pusto, prazno i mrtvo.

Skajler je potisnula zaprepašćenje i očajnički pokušala da se seti koji je dan u nedelji. Mora da je zaboravila. Zbunilo ju je vreme koje je provela u bolnici. Sklopljenih očiju je pokušavala da izračuna dane. Ne, danas je radni dan.

Zašto onda niko ništa ne radi? Gdeje Keš dođavola? Proklet bio!

Toliko se uznemirila da je počela da drhti. Sklonila je stopalo sa kočnice i besno okrenula volan. Pritisnula je gas, zadnji točkovi su se pokrenuli, pokušavajući da pronađu uporište u natopljenom tlu. Uspeli su samo da rasprše blato.

„Sranjel" Skajler je pesnicom udarila o volan i jače pritisnula papučicu za gas. Točkovi konačno pronađoše čvrsto tlo. Automobil polete napred. Zadnji deo mu se zaneo i opasno približio betonskoj osnovi mosta. Skajler ponovo cirrinu volan i ispravi auto baš kada je izletao na glavni put na kom nije bilo drugih automobila, što je bila prava sreća s obzirom na to da je vozila sredinom puta. Vidljivost je bila ozbiljno smanjena zbog oblaka i zavesa kiše. Suviše kasno je videla skretanje koje je tražila i ona naglo pritisnu kočnicu, ali je automobil ipak kliznuo pored sporednog puta. Žestoko psujući, ubacila je u rikverc i vratila se nekoliko metara.

Bočni put je ličio na more blata, ali je ona resila da se probije. Bes je u njoj rastao sa svakim pritiskom papučice za gas. Naglo je zaustavila automobil, otvorila vrata i izletela napolje. Ne obazirući se na kišu odmarširala je prema

vratima. Kuća je bila iste boje kao i olujno nebo i toliko dobro se stapala sa okolinom da je bila skoro nevidljiva.

Sedeo je na natkrivenom tremu, dovoljno daleko od kišnih kapi. Kiša je lila niz limeni krov i padala preko nadstrešnice, stvarajući barice uz sam trem. Stolica na kojoj je sedeo imala je sedište od trske i kožni naslon. Bila je nagnuta pod uglom opasnim po život. Ravnotežu je održavao bosim stopalima naslonjenim na jedan od stubova od čempresa koji su podupirali nadstrešnicu.

Na sebi nije imao košulju. Rajsferšluš na farmerkama mu je bio zakopčan, ali ne i dugme. Flaša viskija i čaša, u kojoj je bilo viskija za dobra dva prsta, stajale su pored stolice. U uglu usana mu je bila cigareta. Oči su mu bile skupljene zbog dima. Neznatno su se raširile kada je Skajler stupila na trem i povikala.

„Šta to, kog đavola, radiš?”

Bez vidljive žurbe, Keš je sklonio cigaretu iz ugla usana i iznenađeno je pogledao. „Pušim?”

Skajler se tresla od besa. Ruke je ukočeno držala uz telo i neprekidno je skupljala i širila pesnice. Činilo se da ne primećuje daje mokra i promrzla, i da joj mokra kosa vlazi ukrućena ramena. Prišla je i uz dubok grleni zvuk mu gurnula stopala sa stuba. Prednje noge stolice na kojoj je sedeo tupo su udarile o pod trema. U trenutku je skočio i nadvio se nad nju. Bacio je cigaretu preko ograde.

„Igraš opasnu igru, gospođice Skajler.” Glas mu je zvučao poput mača izvučenog iz kanija.

„Trebalo bi smesta da te otpustim.”

„Zašto?”

„Za napuštanje radnog mesta kada si mislio da to neću primetiti. Zašto niko ne radi? Gde su radnici? Oprema nije na terenu. Bila sam na stovarištu. Kancelarija je zatvorena, garaža zaključana. Ništa se ne dešava. Zašto?”

Keš je uvek bio preke naravi. Nije podnosio kritiku i nikada nije izbegavao sukob. Na formularima je prazno mesto, na kom je trebalo da se napiše versko opredeljenje, popunjavao rečju hrišćanin, ali mu je pojam okretanja drugog obraza bio potpuno stran. Vojska je izoštrila reflekse koji su već ionako bili brzi kao munja.

Nekome ko ga ne poznaje moglo se učiniti da je potpuno opušten. Izgledao je kao čovek koji uživa u cigareti, viskiju i kiši, ali kao i Skajler, i on je bio na ivici nerava. Poslednjih nekoliko dana ni on nije dobro spavao. Istrošio se; upravo mu je ponestalo strpljenja. Popio je više viskija od preporučene količine zajedno poslepodne. Bio je oran za svađu čak i pre nego što je Skajler banula i sasula mu neosnovane optužbe u lice.

Da je bila muškarac, do sada bi se već pridizala iz blata i pljuvala krv. Ali bez obzira na preku narav, Keš nikada nije udario ženu. Odlučio se za prezir. Izbijao mu je iz svake pore kada je rekao: „Zbog vremena, gospođice. Da li očekuješ da ljudi rade u šumi po ovakvom vremenu?” Široko je mahnuo rukom; poprskala ju je voda koja se slivala sa lišća. „Plaćen si da radiš u svim vremenskim prilikama.” „Ovo nije kratki letnji pljusak.”

„I da besni uragan, drvoseče bi trebalo da su u šumi i da seku drva.”

„Jesi li ti poludela? Šume su smrtonosne kada pada ovoliko kiše ovim intenzitetom. Ne možemo ni opremu da dovučemo. Blato...”

„Hoćeš li ih naterati da rade ili ne?”

„Neću.”

Grudi su joj se nadimale od besa i frustracije. „Trebalo je da slušam kada su mi govorili da si beskoristan.”

„Možda. Ali radnici ne mogu ni da seku, ni da izvlače, a ni da toware trupce po ovakvoj kiši. Da si ikada radila sa šumarima, vrlo dobro bi to znala. Koton nikada ne bi terao ljude da rade po ovakvom vremenu, a neću ni ja.”

Iznenada se setivši Trišinih reči, Skajler duboko udahnu. „Tvoja majka i moj otac. Da li je ta priča istinita? Da li su bili..?”

„Jeste”, procedio je. „Bili su.”

Skajler je ugušila jecaj. „Bio je oženjen. Imao je porodicu”, povikala je dok joj je bol stezao grudi. „Tvoja majka je bila drolja.”

„A tvoj otac je kurvin sin”, zareza Keš. „Mrzeo sam to što je sa njom.” Približio joj se preteći, a ona je uzmakla prema čempresovom stubu. „Ali morao sam da živim sa tim svakog dana svog života. Ti nisi. Ti si bila zaštićena na svom posedu, a ja sam morao da gledam kako godinama povređuje i iskorišćava moju majku. I nisam mogao ništa da uradim u vezi s tim.”

„Tvoja majka je bila zrela žena. To je bio njen izbor.” „Usran izbor, ako mene pitaš. Odabrala je da voli posranog kurvinog sina kao što je Koton Krandal.”

Skajler prkosno podiže bradu. „Ne bi imao muda reći mu to u lice.” „Rekao sam mu. Pitaj ga.”

„Želim da odeš sa poseda do kraja sledeće nedelje.”

„A ko će da ti pripremi drvenu građu za prodaju?”

„Sama ću.”

„Pogrešan odgovor. Ne možeš ti ništa bez mene.” Približio joj se. „I ti to dobro znaš. Znala si to još dok si vozila ovamo, zar ne?” Naslonio je jednu ruku na stub pored njene glave i nagnuo se prema njoj, dodirujući njeno telo svojim. „Znaš šta? Mislim da to uopšte nije razlog tvog dolaska. Mislim da si došla po nešto sasvim drugo.”

„Pijan si.”

„Ne još.”

„Mislila sam ono što sam rekla. Želim da odeš...”

Pokušala je da se udalji. Uхватиo ju je za ruku i dovoljno je snažno gurnuo nazad na stub da je zastala u pola rečenice. Dlanom joj je pridržavao bradu, dok joj je prstima stezao vilicu.

„Tvoj je problem, gospojice Skajler, taj što ti jednostavno ne znaš kada da staneš. Ne prestaješ dok ne gurneš čoveka preko ivice.”

Grubim poljupcem pokrio joj je usne. Skajler se žestoko branila. Otimala se i pokušala da se oslobodi stiska njegove ruke na licu, i odvoji svoje telo od njegovog. Udarala ga je rukama.

„Priznaj.” Sklonio je usne sa njenih samo toliko da bi progovorio. „Po ovo si zapravo došla.”

„Pusti me.”

„Ne dolazi u obzir, moja damo.”

„Mrzim te.”

„Ali me želiš.”

„Đavola.”

„Želiš me. Zato si besna kao osinjak.”

Ponovo ju je poljubio. Ovoga puta je uspeo da ugura jezik u njena usta. Kiša je glasno dobovala po krovu gušeći njene jecaje besa, a potom i predaje.

Nije to bila svesna odluka. Nije voljno kapitulirala. Emocije su prevladale razum i delovale po sopstvenom nahođenju. Danima su tražile odušak. Ovo je bila savršena prilika i one su je ugrabile.

Ipak, njena tvrdoglava priroda je zazirala od potpune pokornosti. Uspela je da se otrgne. Osećala je da su joj usne otečene i izgrebane. Kada ih je oblizala, osetila je ukus viskija. Osetila je njega. Keša Bodroa.

Nije mogla da veruje u kakvoj se situaciji nalazi. Stavila je ruke na njegova gola ramena s namerom da ga odgurne. Ali on je ponovo spustio glavu. Usnama je proždirao njene. Prsti su joj se zgrčili praveći duboke brazde u napetim mišićima njegove nadlaktice.

Kada se poljubac završio, okrenula je glavu u stranu. „Stani“, zaječala je.

Poslušao ju je. Bar je prestao da joj ljubi usne, ali je onda počeo da joj ljubi vrat. „Želiš ovo isto koliko i ja.“

„Ne želim.“

„Želiš.“ Jezikom joj je liznuo usnu školjku. „Od kada te niko nije dobro pojebao?“

Zastenjala je, ali se zvuk izgubio na njegovim usnama. Divlje su se ljubili, surovo i sirovo. Prešao je jezikom preko njenih usana, kao da želi da sa njih izbriše i ponos i otpor.

Spuštao je ruke niz njene grudi dok nije svakom obuhvatio jednu dojku. Grubo ih je gnječio. Nije bio pažljiv ni sa dugmadima njene bluže, niti sa kopčom njenog brushaltera. A nije bio nežan ni sa mekim tkivom koje je držao u rukama. „Gospode“, uzdisao je dodirujući je. Dlanovima je pridržavao njene grudi dok je palčevima pritiskao ukružene bradavice.

„Veoma lepo, gospojice Skajler.“

„Idi dođavola!“

„Ne još. Ne pre nego što dovršimo ovo što smo započeli.“

Skajler je prislonila glavu na stub. Sklopila je oči i naslepo uplela prste u guste malje na njegovim grudima. Zastenjao je, od bola, od zadovoljstva. Ugrizao ju je za donju usnu. Potražila je pravi, grubi, francuski poljubac, i dobila ga.

Iznenada su se razdvojili i zagledali jedno drugom u oči. Oboje su ubrzano disali. Bio je to jedini zvuk koji se čuo pored neprekidnog dobivanja kiše.

Savio je kolena i podigao je. Vrata su se sa treskom otvorila kada ih je udario bosom nogom. Sobe u kući bile su mračne i zagušljive. Proneo ju je pravo kroz kuću do mrežicom zatvorenog trema na drugoj strani.

Gvozdeni krevet bio je nenamešten. Čaršavi su bili beli i čisti, ali izgužvani, što je bilo jednako izazovno kao i vreliina koju su isijavala njihova tela. Kolenom se naslonio na madrac i napravio udubljenje u njemu. Opruge su zaškripale poput drveta u voljenoj staroj kući. U trenutku kada je njena vlažna kosa dodirnula jastuk, njegovo telo pokrilo je njeno sa ljubavničkom posesivnošću. Pomamno su se ljubili dok je Keš legao preko nje.

Ljubeći je, zavukao je ruku pod njenu suknju, a zatim lagano njome prešao uz butinu. Dodirnuo ju je. Bila je topla i vlažna. Nežno je pritisnuo Venerin brežuljak. Odgovorila je mekim i čežnjivim uzdahom. Brzo je seo i gurnuo i drugu ruku pod njenu suknju. Prstima joj je svukao gaćice.

Potom ju je opkoračio, kolena čvrsto postavljenih sa obe strane njenih. Srce joj je divlje udaralo dok ga je gledala. Butine u izbledelim farmerkama su mu bile snažne i vitke. Iz njene perspektive ramena su mu bila šira, a ruke snažnije. Činilo se da bi mogao da je prelomi na pola, samo da je hteo.

Stomak mu je bio ravan sa naglašenim mišićima. Iz šume gustih malja izvirivale su bronzane bradavice. Naglašene jagodice njegovog lica činile su da izgleda surovo. Njegove oči kao da su bile jedini izvor svetlosti u sivoj prostoriji. Gorele su.

Zagledala se na njih dok joj je svlačio bluzu. Nestrpljivo ju je izvukao iz pojasa suknje i sklonio tanke čipkane korpe brushaltera. Grudi su joj bile nežne, ali su joj areole bile nabrane i naježene od uzbuđenja, a bradavice ružičaste i tvrde.

Keš se nadvio nad nju i dodirnuo jednu bradavicu jezikom. Skajler je izvila leđa. Vrhom jezika ju je dodirnuo još jednom, pa još jednom, a onda je stavio jednu od sjajnih vlažnih bradavica u usta.

Užitak je bio toliko snažan, a vrelina gotovo nepodnošljiva da se Skajler privila uz njega. Nemirne ruke je položila na njegove butine, a palčeve na prepone. On de rukama oslonio na madrac i povio glavu iznad njenih grudi. Kosa mu je pala na nežnu kožu i gicala je.

„Otkopčaj mi pantalone“, rekao je muklo, usnama i dalje milujući njene grudi. Kada je nakon nekoliko trenutaka postalo jasno da ona to neće uraditi, ponovo se oslonio na kolena i otkopčao ih sam. Trgnuo se dok je povlačio rajsferšluš. Skajler je fascinirano zurila dok se otvor širio. Ispunio se maljama koje su bile tamnije i gušće od onih na grudima.

Kada je rajsferšluš skroz otkopčao, palčevima je povukao pantalone preko kukova. Skajler je zadržala dah, zaprepašćena besramnošću i čvrstinom njegove erekcije. Vrh uda mu je bio okrugao i gladak, i nabrekao poput zrele šljive.

Promenio je položaj kolena, tako da su sada njena bila spolja. Podigao joj je suknju do pojasa. Skajler je zažmurila.

U tom trenutku je očajnički želela da odustane.

Ali onda ju je dodirnuo tamo. Prstima je lagano razdvojio tamnoplave kovrdže, pa ih gurnuo između mekih nabora njenog vlažnog tela.

Zastenjao je i rekao: „Bolje bi ti bilo da izdržiš. Ovo će biti gruba vožnja.“ Stavio joj je ruke na gvozdene šipke uzglavlja i sklopio prste preko njenih. Stegnula je hladni metal.

Rukama joj je raširio butine. Ispustila je kratak, bespomoćan jecaj. „Otvori oči. Hoću da znaš ko sam.“

Širom ih je otvorila, odgovarajući na izazov njegovih uvredljivih reči. Ali nije bilo sumnje u to ko prodire u njeno telo. Bila je vlažna, ali i uska. Trgla se od trenutnog bola. On se ukočio od iznenađenja. Potom je jednim brzim probadajućim pokretom prodro u nju, potpuno je posedujući.

Povukao se, gotovo izlazeći iz nje, pre nego što je ponovo utonuo u nju. „Zovem se Keš Bodro.“

„Znam ko si.“

„Izgovori moje ime.“ Svojom karlicom je pritiskao njenu. „Izgovori moje ime.“ Zagrizao je njenu donju usnu, a na gornjoj su joj se stvorile graške znoja. Pokušala je da drži kukove na krevetu, ali ih je protiv svoje volje podigla da bi dočekala sledeći pokret njegovog snažnog, glatkog penisa. „Prokleta bila, izgovorićeš moje ime.“

Stavio joj je ruku na stomak, a prste usmerio ka grudima, i lagano ih povlačio nadole, sve dok dlanom nije dodirnuo najnižu tačku njenog tela. Polako je pomerao ruku gore-dole. Skajler je isprekidano uzdisala. Topli talasi počeli su da joj se šire telom, sve dok vrhovi prstiju nisu počeli da joj pulsiraju od navale krvi. Čvršće je stegla uzglavlje.

„Izgovori moje ime.“ Čelo mu je oblio znoj, a zubi mu se stegnuše. Sagnuo je glavu i nosom dodirnuo njene grudi. Oštra brada grebala joj je nežnu kožu. Zadnjica mu se pomerala sa svakim ritmičkim pokretom. Dlanom ju je mazio dok nije osetio da je vlažan. Prešao je palcem nadole, preko malja, i polako ga stavio u izvor te vlažnosti. Jastučić palca bio je mek i osetljiv naspram te mekše i osetljivije tačke.

Zadovoljstvo se proširilo Skajlerinim telom. Zaječala je.

„Izgovori moje ime“, dahtao je.

„K... Keš.“

Sklopila je oči i izvila vrat, pomerajući glavu na jastuku. Butinama je čvrsto stezala njegove. Keš je gledao u nju. Povinujući se nagonu koji nikada pre nije osetio, spustio se na nju i zario lice u udubljenje na njenom ramenu. Stavio je ruke preko njenih. Prsti su im bili isprepleteni preko gvozdениh sipki. Grudima se naslonio na njene grudi. Disali su brže i pliće. Divlje je prodirao u nju. Zidovi njenog tela su ga cedili.

Kada je nastupio vrhunac, nijedno od njih nije izgovorilo ništa suvislo, ali su im uzdasi zadovoljstva bili istovremeni i dugi.

29.

Ostao je u njoj suviše dugo. A opet ne dovoljno dugo.

Keš je polako ustao i pogledao je. Oči su joj bile sklopljene. Lice glatko i mirno. Odupirući se želji da je poljubi, legao je na drugu stranu kreveta. Posegao je za kutijom cigareta i upaljačem, koji su stajali na noćnom stočiću.

Dok je palio cigaretu, Skajler mu je okrenula leđa, sela i spustila noge na pod. Povukla je suknju i potražila gaćice među izgužvanim čaršavima. Pronašla ih je i obukla ih ustajući. Zakopčala je brushalter, a potom i bluzu. Nije je upasala.

Okrenula se i pogledala ga kao da želi nešto da mu kaže. S mukom je progutala pljuvačku. Otvorila je usta, a potom ih zatvorila ne progovorivši. On je stavio cigaretu u ugao usana i zavalio se na jastuke, ruku položenih iza glave. Položajem tela želeo je da joj da do znanja kako ga ni najmanje nije briga za nju. Farmerke su mu i dalje bile nagužvane oko butina.

Znao je šta će ona sledeće da uradi, mogao je da se opkladi u svoju mesečnu platu. I bio je u pravu. Okrenula mu je leđa i izašla iz kuće. Slušao je kako joj se koraci gube dok je prolazila kroz kuću i izlazila na trem. Ubrzo je začuo zvuk motora njenog automobila.

Ležao je tako sve dok mu cigareta nije potpuno dogorela. Ugasio ju je. Svukao farmerke, zgužvao ih u loptu i ljutito bacio što je dalje mogao. One udariše u suprotni zid i padoše na pod.

Okrenuvši se na stranu, prazno je zurio u kišu, koja je pljuštala jače nego ikada. Jedva da je mogao da nazre suprotnu obalu rukavca. Granje drveća spustilo se od jačine pljuska.

Pogledao je u jastuk pored svog. Položio je ruku na mesto na kom joj je počivala glava. I dalje je bilo toplo.

„Skajler.”

* * *

Skajler. Keš se sećao dana kada je prvi put čuo to ime. Mislio je da je to vrlo smešno ime za jednu devojčicu. A tako je mislila i Monik. Razgovarali su o tome nakon što je Koton otišao.

Bio je novembar, i bilo je hladno. Magla se spustila na rukavac. Keš je svakim dahom pravio male bele oblake. Pravio se da duva dim cigarete kao što to čine stariji dečaci.

Tako ga je Koton zatekao. „Zašto nisi u školi?”, upitao ga je čim je izašao iz svog velikog sjajnog automobila.

„Maman mi je rekla da danas ne moram da idem. Jesu li to krofne?" Pokazao je na pakovanje koje je Koton nosio. Koton nikada nije dolazio praznih ruku. Uvek im je oboma donosio razne sitnice poput cveća, nakita i parfema za Monik, a Kesu je stalno donosio stripove, slatkiše i igračke.

Ali im nikada nije davao novac. Pokušao je, ali je Monik odbila da ga prihvati. Cesto su se zbog toga svađali, ali je ona uvek odnosila pobeđu.

Tog dana se nisu svađali. Monik je izašla na trem, brišući ruke kuhinjskom krpom. „Mora da si namirisao umak", zadirkivala je Kotona. „Kako uvek znaš kada pripremam gambo gulaš?"

Koton joj je uzvratio osmeh. „Ovo je savršen dan za gambo." Potom je skupio obrve i upitao: „Zašto Keš nije u školi?"

Monik je slegnula ramenom. „Zaspali smo."

„Trebalo bi da je u školi, navući ćeš sebi na vrat probleme zbog njegovih izostanaka."

Nasmejala se i privila Kešovu čupavu glavu na svoje tople grudi. „Mora danas da isporuči lekove. Čini se da ceo grad ima infekciju grla."

„To nisu lekovi", rekao je otresajući blato sa čizama. „Ti ljudima prodaješ najobičnije bučkuriše, vudu sranje."

Lepim, belim zubima je ugrizla Kotona za uho. „Na tebe deluje, *mon cher*."

Koton je uzdahnio. „E, bogme deluje." Dugo ju je ljubio trljajući joj vrat svojom krupnom, od rada ogrubelom rukom. „Kada će ručak biti gotov?"

„Neće još nekoliko sati. Možeš li da ostaneš toliko?"

Pogledao je u Keša. Pogled mu je bio veoma ozbiljan. „Moram da razgovaram sa tobom."

Koton im je saopštio uznemirujuće vesti dok su sedeli za stolom pored kamina i jeli krofne i zahvali ih katom.

„Dobićemo bebu?"

Keš presta da liže šećer u prahu sa prstiju i brzo pogleda majku. Osećao je da će je ova vest zaoleti. Tako je i bilo. Posmatrao je kako skuplja ruke i prepliće prste toliko snažno da se činilo da će ih slomiti.

„Bebe?"

„Da. Usvojićemo dete. Mejsi je... Mejsi..." Koton je uzdahnio i dugo zurio u svoju solju kafe pre nego što je nastavio. „Čini se da je jalova i to je izjeda." Njegove plave oči govorile su više od reči. „Pogotovo od kada zna za tebe. Želi decu. Deca su potrebna Bel Teru."

Monik je pogledala u Kesu. „*Oui*. Tako je", rekla je tiho. Trebalo bi da ta kuća bude puna dece.

Koton se usiljeno nasmejao. „Pa, donećemo jedno za početak. Devojčicu. Mejsi je želela dečaka, ali..." On sleže ramenima. „Rodila se devojčica i ona je odmah resila da je usvoji. Otac Martin će nam pomoći oko usvajanja. Morao sam da pristanem na to da se dete odgaja kao katolik."

„Bolje nego kao baptist."

Pokušaj da se našali bio je izveštačen koliko i njegov smeh. Bučno je pročistio grlo. „Stara je samo tri dana." „Kako izgleda?"

„Rođena ja u Baton Ružu, tako da još nismo imali prilike da je vidimo. Ali joj je Mejsi već nadenula ime Skajler."

„Čudno ime za devojčicu. Ali lepo", rekla je Monik pokušavajući da glumi zainteresovanost.

„To je često ime u porodici Loran."

Govorili su istu stvar, ali im se u očima videlo nešto sasvim drugo. Naposletku oboje učutaše. Vatra je praskala i pucketala. Keš je zabrinuto posmatrao čas majku čas njenog ljubavnika.

Nakon nekog vremena, Koton je pružio ruke preko stola i pokrio njene. „Ovo ništa ne menja.“

„Moraće.“

„Neće. Znaš da neće. *Znaš to.*“ Nastavila je da ga gleda u oči. Bila je povređena i nesigurna. Pokušao je da je razuveri pogledom. „Kada reče da će ručak biti gotov?“

Lice joj se razvedrilo. U crnim očima su joj blistale suze. „Možeš li da ostaneš?“ „Mogu.“

„Sve dok ne bude gotov?“

„Sve dok ne pojedeni najmanje dva tanjira.“

Skočila je sa stolice i obesila mu se oko vrata. Ljubili su se sa strašću koja je bila jača baš zbog toga što je bila nedozvoljena. Potom je Monik požurila da u lonac stavi ribu, škampe, povrće i začine i ostavi ih da se krčkaju u umaku sve dok ne omekšaju, a čorba se ne zgusne.

Koton je u međuvremenu pomagao Kesu da natovari crvena kolica sa kojima su ga često viđali u gradu. Bila su pretrpana bočicama sa melemima i napicima, balzovima i tinkturama. Njegova majka bila je *traiteur*, a on je bio njen dostavljač.

„Nadam se da ne pušiš zapravo?“, upitao ga je Koton setivši se oblačića pare.

„Ne, gospodine.“ Monik ga je naučila kako da se Kotonu obraća sa poštovanjem.

„Dobro, to je nezdrava i vrlo loša navika.“ „Zašto?“

„Oštećuje ti pluća.“ „Ti ponekad pušiš.“ „Ja sam odrastao čovek.“

Keš je podigao pogled prema Kotonu nadajući se da će i on jednog dana biti tako visok i tako snažan. „Hoće li nova beba živeti u velikoj beloj kući?“ „Naravno.“

Keš je na trenutak razmislio o tome, zavideći bebi. „Da li ćeš i dalje nastaviti da nas posećuješ i nakon što beba dođe?“

Koton je zastao u mestu. Pogledao je Kešovo otvoreno i zabrinuto lice. Smešeći se jednom stranom usana pružio je ruku i pomilovao ga po obrazu. „Naravno. Ništa me neće sprečiti da nastavim da vas posećujem.“

Keš je procenjivao koliko je Koton iskren, i na kraju je zaključio da može da mu veruje. „Kako si ono rekao da se beba zove?“

„Skajler.“

Keš je držao ruku na mestu na kom joj je pre nekoliko trenutka počivala glava. Jastučnica je još bila vlažna od njene kose. Skupio je šaku. Bila je prazna. Tamo ničega nije bilo.

Nikada ničega i nije bilo za kopile Monik Bodro.

„Večeras si nemirna. Ne prestaneš li da se šetaš napravićeš rupu u tepihu “ Dejl Gilbret nije video podmukli pogled koji mu je supruga uputila Pre-korevao ju je sakriven iza novina. Spustio je jedan kraj i osmehnuo joj se smshodljivim osmehom, koji je prezirala. „Šta nije u redu, draga? Nije ti dobro?“ "

„Dobro sam.“ Rodin usiljeni glas nije bio preterano ubedljiv.

„Nervozna si i neraspoložena celo veče.“ Nezainteresovano je pogledom prelazio preko stranice koju je držao ispred sebe.

„To je zbog kiše." Roda je prišla prozoru i povukla ukrašeni gajtan. Draperije se razmakoše. „Gospode, vreme je ovde užasno. Vlažnost je tolika da imam utisak kao da pokušavam da udahnem čorbu. Naoblači se, pa se razvedri, a kada padne kiša pada kao iz kabla."

„Zamenili smo hladne zime za malo znoja."

Opet ga je mrko pogledala. Večeras nije želela da sluša njegovo mlako filozofiranje, pogotovo zato što je znala da i on mrzi klimu u Luizijani.

„Ne bi ti škodilo da s vremena na vreme očistiš koju hrpu snega", reče prezrivo. „Pustio si stomak, što i nije čudo s obzirom na to da po ceo dan ne dižeš dupe sa stolice. „Zar ne poželiš ponekad da se malo dovedeš u red?"

Roda je išla na rekreaciju svakog radnog dana. Svakodnevno naprezanje, znoj i samokažnjavanje za nju su bili poput verskog obreda. Da bi mu dokazala koliko je u boljoj kondiciji, uvukla je stomak, stegla pozadinu i isturila grudi.

Dejl je spustio novine i uzeo lulu koju je mirno počeo da puni posebnom mešavinom duvana iz kožne kesice. „Kad si u pravu, onda si u pravu. Dobro bi mi došlo malo fizičke aktivnosti." Šibicom je pripalio lulu i povukao dim, a zatim gaseci šibicu i posmatrajući je kroz oblak dima, upitao: „Ali da li stvarno želiš da se večeras vređamo?"

Dejl je umeo da bude vrlo neprijatan. On nije delio lake udarce, već je svom snagom udarao ispod pojasa. Roda nije bila raspoložena za jedan od njegovih zlobnih napada izgovorenih mekim glasom. Sujeta joj je već bila povređena i nije joj bilo potrebno još poniženja.

Keš joj je rekao da će je nazvati tog poslepodneva i da će joj reći kada i gde će se naći. No, nije joj se javio, a ona nije mogla njega da nazove zato što nije imao prokleti telefon. Sumnjala je da nije uveo telefonsku liniju samo zato da bi mogao da izbegava žene ukoliko to poželi. Verovatno je to bilo u pitanju. Kejdžen je bio prvoklasni kućkin sin.

Bila je spremna i da se odveze do njegove kuće, ali nije znala gde se nalazi. Bio je iritirajuće neodređen kada ga je zamolila da joj objasni put. Kako je dan prolazio, ozbiljno je razmatrala ideju da žrtvuje svoj ugled samo zajedno valjanje u krevetu sa njim, ali nije imala nameru da reskira da joj se BMW zaglavi na šumskom putu, u nekoj močvari bogu iza nogu. Nazivali su to putevima, nekima od njih čak su i dodeljene oznake autoputa, ali što se nje ticalo, bile su to najobičnije kozje staze koje je po svaku cenu trebalo izbegavati. Sandra Braun

Sada ju je i samo razmišljanje o propalim planovima za po podne razbesnelo. A činilo se da je Dejl spreman da je vređa želela to ona ili ne.

„Mogao bih, na primer, da počnem sa ovom infantilnom fiksacijom koju si razvila prema svom novom ljubavniku."

Roda se jedva primetno ukoči. Izveštala se u kontrolisanju svojih reakcija. Dejl je želeo da ona počne da negira optužbe. Voleo je da je podbada insinacijama i poluistinama. Uživao je u tome da je provocira sve dok ne bi prsla.

Polako se okrenula prema njemu vesto glumeći iznenađenje. „Novom ljubavniku?"

Osmehivao joj se stišćući lulu zubima. „Treballo je da se baviš glumom. Dobra si. Ali ja te poznajem bolje nego što ti poznaješ samu sebe. Mogu da namirišem kad se teraš. Ispuštaš mošusni miris poput neke životinje.

„A meni je drago što ti nisi postao pesnik. Izbor reči ti je odvratlan."

„Takođe si veoma dobra kada treba da se promeni tema razgovora."

„Tvoje teme su mi dosadne."

Dejl se zacereka. „Ti i tvoji ljubavnici ste uvek zanimljiva tema."

„Kako znaš da postoji neki ljubavnik?" izazivala ga je. Gledala ga je ruku položenih na kukove.

„Kod tebe uvek postoji neki." Zabavljajući se, dodao je: „Najmanje jedan."

„Da li si ljubomoran?"

„Mislim da me poznaješ."

„Ah, da", reče Roda zlobno se osmehujući. „Ti si uvek mnogo bolji po-smatrač nego učesnik."

„Zato što ti uvek napraviš odličnu predstavu."

Ovo nije bio kompliment i ona je to znala. „Hajde da pričamo o nečem drugom. Ili još bolje, hajde da ne pričamo uopšte. Večeras si loše raspoložen."

Dejl je prividno mirno pušio lulu. „Bilo bi ti pametnije da me ne ljutiš, draga." Baš kao što je i planirao ova rečenica joj je privukla pažnju. Na trenutak je odložila oružje. „A zašto da ne?" „Spremam se da uradim nešto veliko." „U banci?"

„Hm. Nešto što će te veoma obradovati." „Da li je zakonito?"

Namrštio se, ali nijedno od njih dvoje nije ovu grimasu shvatilo ozbiljno. „Sram te bilo. Naravno da je zakonito. Zapravo, biće to nagrada za dugogodišnji rad."

„Šta ja imam od toga?"

„Samo ostvarenje sna. Za nas oboje. Nećemo više biti na marginama visokog društva Hevena, od sada će nam ove seljačine ljubiti dupe. Neće biti toga što nećemo moći da uradimo i sve će nam biti dozvoljeno."

Roda se gotovo seksualno uzbudila. Sela je na naslon njegove fotelje i naslonila se na njega. „Ispričaj mi."

„Još ne. Hoću da to bude iznenađenje." Ispraznio je lulu u pepeljaru i isključio lampu na stočiću pored fotelje.

Roda ga je u stopu pratila kada je krenuo u spavaću sobu. „Dođavola! Mrzim kada me ovako držiš u neizvesnosti."

„Upravo suprotno, draga, ti voliš da si u neizvesnosti. Ti uživaš u intrigama."

„Teško da mogu da uživam kada ne znam o čemu se radi. Reci mi šta smeriš."

„Nagovestiću ti." Upalio je svetlo u njihovoj spavaćoj sobi. „O čemu se u gradu najviše priča ovih dana?"

Razmislila je na trenutak, nezainteresovano posmatrajući kako Dejl uzima fotoaparata sa staklene police. Ubacio je novi film i podesio postavku fotografisanja. Roda se iznenada obešenjački nasmeja. „Nije valjda Koton Krandal!" povikala je. „Da li ti to planiraš da uradiš nešto u vezi sa Krandalom i Bel Terom?"

„A zašto da ne?" Dejl je podesio svetlo na noćnom stočiću. Značajno pogleda suprugu, koja počne da skida odeću.

„Bel Ter? hoćeš da kažeš da postoji šansa..."

Dejl joj stavi ruku preko usta. „To ostaje između ova četiri zida, da li si me razumela?" Ona klimnu glavom, a on skloni ruku i počne da joj otkopčava dugmad na košulji.

„Čujem da mu je ta kćerka živa vatra i da ju je Koton dobro podučio", prošaputala je.

„Skajler? Ne brini za nju", odgovori Dejl samouvereno. „Za nju sam se već pobrinuo."

„Šta hoćeš da kažeš?"

To je jedna od stvari sa kojom nema potrebe da se zamaraš. Ovde su ulozi veoma visoki. Zato moramo da budemo veoma oprezni." Svukao joj je košulju i bacio je na stolicu. Prešao je rukama preko njenih grudi. „Bilo bi žalosno

ukoliko bi neka glupava indiskrecija ovo sad sjebala, zar ne?" suviše jako ju je uštinuo za bradavicu. Trgla se od bola. „A jebanje je ovde ključna reč."

„Budi precizniji."

„U redu. Pronađi ljubavnika koji nije toliko lično upleten sa porodicom Krandal i koji nije ispuzao iz kontejnera."

Pogledala ga je pravo u oči a da nije ni trepnula. Nije je plašilo to što je znao za njenu vezu sa Kesom. Zapravo, bilo joj je drago. Dejl je znao kakav glas bije Kesa kada su žene u pitanju. I to što ju je Keš izabrao činilo ju je poželjnijom.

„Nikada te nije bilo briga ko su mi ljubavnici", reče prigušenim glasom.

„Uglavnom su poticali iz odgovarajućih društvenih slojeva. Ovoga puta vučeš se po blatu."

Prećutnim dogovorom, Kešovo ime nikada neće biti pomenuto. Iskustvo ih je naučilo da nije mudro pominjati imena. Imena su mogla da dovedu do mnogo komplikovanijeg ishoda nakon što se veza završi. I jedno i drugo su se držali gesla da ništa ne bi trebalo da se prizna."

„Mogao bi nam biti od koristi."

„Već jeste", reče Dejl. „Veoma je koristan. Ali gaja koristim na svoj način, a još više koristi ćemo imati od njega ako ne bude u tvom krevetu, već na drugom mestu. Ne možemo da ga iskorišćavamo i ti i ja u isto vreme.

Ponovo se nasmejala, duboko i grleno. „Tu taktiku smo koristili i ranije."

„Ali ne sa ovakvim čovekom. Mislim da mu se to baš i ne bi dopalo, a ti?"

„Ne bi mu se dopalo", reče bez imalo oklevanja. „Zaista mu se ne bi dopalo."

„Ne krivim te što si ga odabrala. Privlačan je, ukoliko voliš brutalne i sirove tipove muškaraca. Ali dok se sve ne završi, zabavljaj se sa nekim ko je tvoj nivo."

„I tvoj." Roda je znala da je ovo srž problema i povod ovog razgovora. Dejlu nije smetalo da bude rogonja, ali mu je bilo bitno ko je od njega pravio rogonju. Bila je to stvar njegove sujete."

„I moj", priznao je. Pomogao joj je da svuče suknju i na trenutak zastao da se divi tamnim čarapama koje su pridržavali čipkani halteri i žbunu malja između nogu. Gurnuo joj je ruku između butina. „Vlažna si."

„Znao si da ću biti."

Nasmejao se milujući je. „Ti si gramziva kučka. U stanju si da svršiš na sam pomen novca."

„Delimo istu ambiciju, dragi."

„Sećam se da si mi jednom prilikom rekla da nikada ne bi tražila va-nbračne avanture da mi je alatka monstrozna koliko i ambicija."

„A ti si mi odgovorio da je moja seksualnost jedno od tvojih najvećih dobara."

„Mnogo puta se pokazala kao veoma profitabilna."

Kasnije, dok se naslanjala na jastuke, rumenih i sjajnih stidnih usana, Dejl se približio da bi dobio krupni plan. Cerio se dok je okidao. „U čemu je štos?"

„Samo sam razmišljao o tome šta bi neki od članova odbora banke rekli kada bi te videli ovako."

Roda pruži ruku i pomilova mu obraz. „Većina njih me i jeste videla, dragi. Podobra većina."

Mrtve mačke su je dokusurile.

Nakon susreta sa Kesom, Skajler se vratila na Bel Ter i odmah otišla u svoju sobu. Napunila je kadu do vrha i ležala u njoj dok se voda nije ohladila. Zamolila je gospođu Grejvs da joj donese večeru u sobu. Ignorisała je zlovoljni uzdah domaćice, ali i večeru koju joj je donela. Nije bila gladna, a činilo joj se da joj se apetit nikada više neće vratiti.

Kako je mogla da uradi nešto tako glupo?

Nije joj ovo prvi put da donese potpuno pogrešnu odluku. Potcenila je sestrinu ljubomoru, njenu mržnju i sklonost spletkarenju. Suviše lako se odrekla Kena, ali se zato suviše dugo grčevito držala ljubavi koja je davno umrla. Umalo je dozvolila Triši da joj upropasti odnos sa ocem. Ali od svih ozbiljnih grešaka koje je u životu počinila, odlazak u krevet sa Kesom Bodroom bila je najgora.

Da bi poštedela sebe besane noći i razmišljanja o onome što se dogodilo, uzela je pilulu za spavanje i otišla ranije u krevet. Ali, pre nego što je tableta počela da deluje, u mislima joj je iskrslo nekoliko scena onog što se odigralo u toku poslepodneva.

Ponovo je mogla da oseti njegove ruke, usne, telo. Mogla je da ga oseti pored sebe i u sebi. U glavi joj je stalno iskrsavala slika njegovog snažnog, nagog tela. Vodio je ljubav intenzivno i strastveno kao što je radio i sve ostalo u životu. Reputaciju pastuva je zaslužio sasvim opravdano. I samo sećanje na seksualni čin bilo je snažnije od bilo kog seksualnog iskustva koje je u životu imala. Nikada se do sada nije osetila tako proketo dobro.

Dok se sve nije završilo. A onda se osećala očajno kao nikada dotada. Nije plakala, ali je poževela da plače. Bogu hvala što je uspela da zadrži suze. One bi bile njeno konačno poniženje i njegova pobeda, zato što se u tom krevetu vodila bitka. Nameračio se da joj pokaže kako postoji način da je savlada i to je i učinio.

Borio se da bi pobedio. Da je izgovorio samo jednu nežnu reč ne bi toliko teško podnela poraz. Ponos joj je bio povređen i ništa nije moglo da ublaži taj osećaj, čak ni to što ju je na silu uzeo. Jer kada ju je poneo ka svom krevetu, svim svojim bićem je želela da ide sa njim.

Napustila je njegovu kuću i došla na Bel Ter. Obavila je telefonski razgovor sa doktorom Kolinsom, čak i nakratko porazgovarala sa Kotonom. S obzirom na okolnosti, ponašala se prilično normalno. Bila je ljuta i zbunjena, ali bila je čvrstog kova. Ostala je sabrana. Nije se slomila, niti popucala po šavovima.

Ali kada je videla mrtve mačke počela je da se trese.

Vrisak gospođe Grejvs potresao je celu kuću. Jutro je bilo vedro i činilo se da će dan biti mnogo lepši od prethodnog. Ptice su se kupale u bari-cama kiše na travnjaku. Sunce je razbijalo providne ružičaste oblake. Svet je delovao čisto i savršeno... Ali nije bio.

Vrisak je probudio Skajler. Skočila je iz kreveta. Bila je gola, pa je zgrabila bademantil i izletela iz sobe gotovo se sudarajući sa Kenom i Trišom. Sudeći po tome kako su izgledali, i njih je probudio vrisak domaćice.

„Šta se to, dođavola, dešava“, promumlao je Ken.

„Ne znam.“

Skajler je sišla niza stepenice pre njih. Gospoda Grejvs je stajala pored otvorenih ulaznih vrata pokrivajući lice rukama. Skajler je gurnu i izađe napolje.

Želudac joj se zgrčio. U grlu je osetila žuč. Na svega metar od ulaznih vrata ležale su dve mačke. Ženka je bila položena na leđa, raširenih nogu, a mužjak preko nje. Simbolika je bila očigledna i vulgarna. Ženki je vrat bio presečen. Krv je još uvek tekla iz zjapeće rane. Krzno joj je bilo potpuno ulepljeno. Mravi su vrveli preko mrtvih očiju. I mužjak je bio mrtav, ali se nije videlo kako je ubijen.

„Gospode!“, prožišta Ken. „Ne izlazi napolje Triša. I ućutkaj tu ženu, zaboga.“ Nestrpljivo je rukom pokazao na gospodu Grejvs koja je i dalje ridala.

Žene se drage volje povukoše. Ken zaobiđe Skajler koja je stajala na pragu kao ukopana. Kleknuo je i pažljivije pogledao jezivu scenu. Podigao je pogled prema Skajler. „Da li znaš nešto o ovome?“

„Naravno da ne znam.“ Ali plašila se da zna. Dve mrtve mačke na tremu mogle bi da budu neslana šala nekog tinejdžera. Ali dve mrtve mačke, brutalno ubijene i nameštene tako da podsećaju na dvoje ljudi koji vode ljubav bile su delo poremećenog uma. Pitanje je bilo čijeg?

„Mislim da bi trebalo da pozovemo šerifa.“

Skajler je odmahнула glavom. „Ne. On neće ništa preduzeti. Otaras ih se i počisti taj nered.“

„Đavola!“ povika Ken. „Nisam ti ja crnčuga.“

Skajler poče da drhti. Stegla je šake u pesnice. Osetila je kako gubi kontrolu. „Počisti to“, ljutito reče. „Sem ako nemaš želju da odeš do stovarišta i raspravljaš se sa drvosečama.“

Kenu se na licu videlo da je uvređen, ali je na kraju ipak otišao do šupe. Bosonog je prelazio travnjak i obilazio barice vode. Skajler je pogledala u pod verande. Bio je čist. Na stepenicama takođe nije bilo blatnjavih otisaka stopa. Ko god da je stavio mačke na trem, mogao je to da uradi i iz kuće. Bilo kako bilo, počinilac je bio pametan - izuzetno pametan.

Ušla je u kuću i popela se do svoje sobe. Vratila se u krevet, ali nije podlegla nagonu i sakrila se pod pokrivač. Sela je na ivicu kreveta i uhvatila se za stomak. Ljuljajući se napred-nazad briznula je u plač.

Neko je znao za nju i Kesa. Neko je znao da su spavali zajedno. Ali ko?

Keš? Otpustila gaje. Nije mu se nikada ni dopadala. Ali da li bi mogao da bude toliko nasilan da na tako okrutan način ubije dve mačke? Naravno da bi mogao. Zato ga je i zamolila da se reši Flinovih pitbul terijera. Videla je kako je potegao nož na Kena. Bio je poznat kao siledžija.

I Prljavi Flin bi mogao da bude nasilan. Ali on ne može da zna za nju i Kesa. Ili se možda varala? Ali kako?

Triša i Ken su bili besni na nju nakon jučerašnjeg sukoba. Bili su na suprotnim stranama kada je prodaja Bel Tera u pitanju. No, oni ne bi uradili ovako nešto čak i kada bi znali za nju i Kesa.

Skajler je iznenada shvatila da je u Hevenu, pa čak i na Bel Tem, postojalo nekoliko ljudi koji bi bili mnogo srećniji da se ona nije vratila iz Engleske.

Ali biće potrebno mnogo više od para mrtvih mačaka da je otera. Morala je da vrati dug u odgovarajućem roku. Jučerašnji dan je bio izgubljen zbog vremenskih uslova, što je značilo da će danas morati to da nadoknadi. Sada, kada Keš više nije radio za nju, moraće sama sve da obavlja. To ne bi smelo daje uspori. Već se dugo oslanjala isključivo na sopstvene snage.

Brišući suze sa obraza, skinula je bademantil i uputila se ka garderoberu.

Kada je stigla na stovarište zatekla je tamo tri radnika. Tovarili su lance i koture na ravnu prikolicu. Bilo je očigledno da nisu gubili vreme. Izraz lica bio im je mračan. Nisu čak ni zastali da joj se obrate. Nešto nije bilo u redu. „Šta se dešava?“, povikala je kada ja izašla iz automobila.

„Nesreća", obavestio ju je jedan od njih, usta punih duvana. „Izvin'te, gospojice." Pomerajući je u stranu, prebacio je klupko teškog konopca preko glave i ubacio ga u kamion.

„Nesreća? Gde? Kakva nesreća?"

„Prevrnuo se tegljač."

„Je li neko povređen?"

„Jeste, gospođo. Jedan čovek je stradao."

Ništa više joj nije bilo potrebno. Situacija je bila alarmanтна. Drvoseče i šumari su voleli da razmenjuju priče o strašnim nesrećama na poslu. Takve priče nije bilo potrebno doterivati da bi bile jezive. Šumarske nesreće su bile katastrofalne, a često i fatalne.

„Da li je teško povređen? Zašto me niko nije obavestio?"

„Zvali smo vas kući, ali ste već bili krenuli ovamo."

„Da li ste zvali hitnu pomoć?"

„Dabome. Rekli smo im gde sećemo. Duboko je u šumi. Biće teško tamo doterati bilo šta što nema pogon na sva četiri točka, ali oni su rekli da će uspeti. Alo, gospojice Skajler! Ša to radite!"

„Pošto ne mogu da idem svojim kolima, idem sa vama." Suočila se sa tri pogleda puna neverice.

„Nema svrhe da idete, gospojice."

„Nije to mesto za ženu."

„Gubimo vreme." Ušla je u kabinu kamiona i odlučno zalupila vratima.

Sležući ramenima i mrmljajući sebi u bradu da nije u pitanju njegovo dupe već gospojičino, vozač je seo pored nje. Druga dvojica su se popela na prikolicu.

Kamion se otežano kretao po uskom i strmom putu. Kada su skrenuli u šumu, morao je da prati blatnjav i neravan put već uveliko izbrazdan točkovima. Činilo joj se da su se kilometrima vozili kroz šumu toliku gustu da u nju nije prodiralo dnevno svetlo. Vozač je sočno psovao kamion koji se mučio da savlada put do mesta gde su sekli borove.

„Eno, tamo", pokazao je vozač glavom. Trupci su bili razbacani po čistini. Tlo je bilo zasuto odsečenim granama i borovim iglicama. Vazduh je bio vlažan. Šumski traktori kojima su se trupci dovlačili do tegljača sveže je izrovao zemlju. Širio se snažan miris borovine. Kasnije u toku dana ovde će biti vrelo i prašnjavo, ali u ovako rano jutro šuma je delovala sveže i zeleno.

Skajler je uvek volela da se u rano jutro šeta šumom, ali danas nije zastala da uživa u njoj. Na sredini čistine video se prevrnuti tegljač koji je izgledao poput trupla dinosaurus. Nije ni sačekala da kamion stane, ramenom je gurnula vrata i iskočila. Zagazila je u blato do članaka. Oslobodila je stopala iz blata, podigla suknju iznad kolena i odgacala do tihe grupe muškaraca.

„Malo mesta, molim vas." Probijala se kroz masu drvoseča i šumara smrknutih lica. Zvuk njenog glasa bio je poput Mojsijevog štapa, i grupa muškaraca se, kao voda Crvenog mora, razdvojila i pustila je da prođe.

Naglo je zastala kada se i poslednji radnik sklonio i kada je ugledala ono što se nalazilo u središtu kruga koji su bili napravili. Masivni borov trupac prikleštio je nogu jednog drvoseče. Čovek je ležao na leđima i bilo je očigledno da je trpeo jake bolove. Duboko je udahнула i klekla pored njega.

Lice mu je bilo blede poput smrti, usne beskrvne. Tamna brada tvorila je neprirodan kontrast sa mrtvačkim bledilom lica. Bio je obliven znojem. Stisnuo je zube, a rukom je čvrsto stezao šaku drugog čoveka kao da mu život zavisi od tog stiska.

Držao se za Keša Bodroa kao za slamku spasa.

„... najbolji bordel koji sam ikada video. U samom centru Sajgona. Da li si imao prilike da posetiš neku njihovu javnu kuću dok si bio tamo, Gli? Te azijske žene znaju cake..." tihim glasom mu je govorio Keš.

Šumar poče da jauče.

„Gde je prokleti viski?", zagrme Keš. Iznenada se iz mase muškaraca pojavi boca džek danijelsa. Išla je od ruke do ruke sve dok nije došla do Skajler. Pružila ju je Kesu. Pogledi su im se susreli. Nešto čudno joj se dešavalo. Osetila je navalu uzbuđenja.

Keš joj ništa nije rekao, samo je uzeo bocu i otvorio je. Prineo ju je usnama nesrećnog čoveka, dok mu je drugom rukom pridržavao glavu.

„Gde su jebena kola hitne pomoći?" upitao ju je.

„Rekoše mi da su ih zvali i da su na putu."

„Keš?", upita povređeni čovek, odbijajući da dalje pije. „Hoće li morati da je odseku? Mislim na nogu. Da li će morati da je seku?"

„Sranje, kakvo odsecanje? Ovo je najobičnija ogrebotina, ništa strašno." Keš je vratio Skajler bocu viskija i rukama obrisao čoveku bradu.

„Nemoj da me zajebavaš. Hoće li morati da seku?"

„Ne znam, Gli", reče Keš ne trudeći se više da ga zavara.

Čoveku zadrhtaše usne. „Boli kao sam đavo, Keš. Ne lažem te", procedi kroz stisnute zube.

„Znam da boli. Samo se ti drži."

„Kako ću decu hraniti ako izgubim nogu?"

„Ne brini sad o tome." Nasmešio mu se i namignuo. „Brini se o važnim stvarima. Na primer o tome kako misliš da sprečiš ove bitange ovde da ti se okome na Meribet na sledećoj igraci. A ti ćeš možda morati to veće da presediš."

„Meribet je opet trudna. U sedmom mesecu. Ne može da radi. Kako ću decu nahraniti?"

Čovek poče da plače. Skajler ga je zabezeknuto posmatrala. Mogla je da oseti njegov očaj, koji je bio opipljiv, stvaran. U njenom svetu plakalo se zbog nesrećne ljubavi, tužnih filmova, razočarenja ili mrtvih mačaka. Nikada pre nije videla čoveka kako plače zato što se boji da neće moći da nahrani decu.

Gospode bože, gde je ona živela? Ovo je život. Ljudi pate. Ljuti gladuju. Marširala je i protestovala u ime prezrenih i nesrećnih, ali sada je prvi put gledala u lice najdubljeg očaja. Njegove suze je duboko pogodiše.

„To će ti biti najmanji problem", reče mu Keš tiho. „Pobrinuću se da ne budu gladni. Kunem ti se majčinim grobom." Iznenada je podigao glavu. „Hvala bogu i svim svecima. Čujem kola hitne pomoći. Čuješ li ih Gli? Mislim da ćeš sada da odeš na jedan poduži godišnji odmor."

„Keš?" čovek ga zgrabi za košulju. „Nećeš zaboraviti šta si obećao?"

„Neću", reče on čvršće stežući ruku koju je držao.

Na Glijevom licu videlo se olakšanje trenutak pre nego što je izgubio svest.

Keš ispusti njegovu ruku a zatim naglo ustade. „Sklanaj se s puta", vikao je pokazujući ostalim radnicima da se sklone u stranu. Nije birao reči kada se obratio bolničarima koji su izgubili prilično mnogo vremena. „Vidim, niste žurili."

„Doručkovali smo."

„Mora da je obrok bio kraljevski. Dajte ovom čoveku nešto protiv bolova, nešto što će ga onesvestiti."

„Znamo šta nam je posao", reče jedan od njih defanzivno.

„Pa onda ga radite", procedi Keš kroz zube. „Tenk, Čipe, gde ste?" Dvojica muškaraca smesta istupiše. „Da li ste postavili dizalicu?"

„Spremna je."

„Dobro, svi znate šta treba da radite.“

Svi sem Skajler su znali šta im je posao. Dok su muškarci leteli svako na svoju stranu, ona je samo stajala i osvrtała se, osećajući se glupavo i bespomoćno. Keš se okrenuo umalo je oborivši. „Sklanaj se, smetaš nam“, reče joj grubo.

Otvorila je usta, ali je shvatila da sada nije vreme za raspravu sa njegovim diktatorskim visoćanstvom. Dostojanstveno, koliko god je to bilo moguće, odgacala je kroz blato nazad do kamiona kojim je došla. Bilo joj je jasno da je ovo sada posao za muškarce. Nikakva zakonom propisana jednakost polova ne može da promeni činjenicu da njoj ovde nije bilo mesto, kao što ni nekome od njih ne bi bilo mesto na prelu.

Posmatrala je kako Keš upravlja dizalicom i kako ogromnim hvataljkama lagano podiže trupac sa Glijeve noge. Potkolenica mu je bila smrskana, pretvorena u kašu zdrobljene kosti i pokidanog mesa koje su na mestu držale isećene farmerke. Bio je bez svesti sve vreme dok se trupac podizao i kada su ga bolničari stavljali na nosila.

Svi su smrknuto posmatrali kako se nosila stavljaju u kola hitne pomoći. Veselo cvrkutanje ptica bilo je u strašnom kontrastu sa tišinom koja je nastupila. Turobna tišina je obavijala čistinu sve dok kola hitne pomoći nisu nestala u šumi.

Potom Keš povika: „Šta je sad? Niste na godišnjem. Vraćaj se na posao.“ A onda blaže dodade: „Častim hladnim pivom ako uspemo da nadoknadimo bar polovinu onog što smo juće propustili.“ Začuše se uzvici odobravanja. „Ajde, diži to magarćino. Ispravlaj taj tegljač. Trebaće nam nešto za podupiranje ovde. Nemojte pretovarivati prikolice. Ajmo, življe to malo!“

Posmatrao je dok se nije uverio da su ga poslušali, a potom je pogledao na sat. Činilo se da ga ne zanima ništa sem zadatka koji mu je bio poveren.

„Juće sam te otpustila. Izgleda da si zaboravio.“

Naglo se okrenuo. „Šta ti i dalje radiš ovde?“

„Ja sam šef. Da li si čuo šta sam ti upravo rekla?“

Odmerio ju je pogledom kojim joj je jasno stavio do znanja šta mu je na umu.

„Oui. Čuo sam te. A ako te zanima, nisam zaboravio ništa od onoga što se juće dešavalo.“

Posmatrala ga je pokušavajući u očima da mu pročita zna li išta o onome što je jutros zatekla na tremu. Nije videla ništa. Pogled mu je bio otvoren, jasan i odlučan. Ili nije znao ništa o one dve mrtve mačke, ili nije osećao ni najmanju grizu savesti.

Nijedna od te dve pomisli nije joj se dopadala. Ukoliko Keš to nije uradio, onda je počinilac i dalje nepoznat. A ako je to uradio, onda je poremećen. Ali nije joj ličilo na njega da se prikrada i ostavlja zagonetne poruke. On je pretio vrlo otvoreno.

„Otpustila sam te“, ponovila je. „Zašto si došao na posao jutros?“

„Zato što me se nećeš tako lako otarasiti, gospođice Skajler. Unajmila si me da uradim nešto i ja to imam nameru i da uradim. Ne zbog tebe, niti zbog Kotona, već zbog sebe“, rekao je udarajući se u grudi. „U ovu kompaniju sam uložio više godina nego što se usuđujem da prebrojim. I nemam nameru da mirno posmatram kako propada.“

„I nije te briga staja imam da kažem?“

Arogantno joj se osmehnuo. „Samo ti pričaj ako će te to usrećiti.“ Činjenica je da sam ti potreban. Oboma nam je to jasno od samog početka.“

Pogledala je uhodani tim radnika koji su sajlama vezivali prevrnutu prikolicu. „Pretpostavljam da nema smisla da te otpuštam nakon tvog današnjeg postupka. Zahvalna sam ti na svemu što si učinio za tog čoveka.“

„Zove se Gli.”

„Znam kako se zove”, rekla je besna što ju je na taj način prekorio. „Gli Vilijams. Pobrинуću se da mu isplaćujem punu platu za sve vreme koje provede u bolnici.”

„Verovatno će izgubiti nogu.” Keš ju je izazivao da bi proverio koliko je spremna da pomogne.

„Isplaćivaću mu punu platu koliko god to bude potrebno.”

Keš ju je gledao. Iz nekog neobjašnjivog razloga osećala se kao da su je izveli pred neumoljivog sudiju. „Šta još da uradim?” povikala je.

„Nije trebalo da radimo danas.” Pokazao je glavom prema mestu na kom je stajala prevrnutu prikolicu. „Znao sam da je opasno. Tlo je suviše meko. Ako se trupci pomere samo delić centimetra za vreme utovara, prikolica može da se prevrne zato što nema čvrsto uporište. I to se i desilo. Zbog loše procene izgubio sam dobrog čoveka. A Gli je izgubio nogu.

„No, ja nisam hteo da se dereš na mene što traćim vreme. Nisam hteo da mi kažeš da sam beskoristan.” Brzim, ljutitim pokretima navukao je žute kožne rukavice. „Imaj to na umu svaki put kada budeš potpisivala ček Gliju Vilijamsu.”

Spustio je vizir na kacigi i okrenuo joj leđa.

32.

Prljavi je došao kući loše raspoložen. A bio je i pijan. I kada je trezan, prek je. A niko nije bio gadnije naravi od Prljavog Flina kada je bio pijan. U takvim trenucima Gejla je mislila da ga je zaposeo sam đavo, ili antihrist

O kome je čitala u Knjizi otkrovenja.

Ponekad se osećala dovoljno hrabrom da mu se drsko obrati, pa čak i da mu se suprotstavi, ali nikada to nije radila kada je bio pijan. Tada se trudila da ne uradi ništa što bi ga moglo isprovocirati.

Večeras je bila jedna od tih večeri. Vrata se zatvoriše za njim. Doteturao se do kuhinjskog stola, izvukao stolicu i strovalio se u nju.

Gejla je u tišini napunila tanjir i postavila ga ispred njega. Odgurnuo ga je psujući i zatražio da mu da viski. Nasula mu je čašu.

„Ono kopile Bodro”, gundao je između gutljaja čistog viskija. „Pametani su taj Kejdžen.”

Gejla je pokušavala da razazna nerazumljive reči i fraze sve dok nije razumela o čemu govori. Ranije te večeri, Keš Bodro je doneo pivo za sve radnike koji su radili za Drvnu kompaniju Krandal. Tako ih je nagradio što su za jedan dan obavili posao za koji su bila potrebna dva.

„Misli da je faca.” Krvavim očima pogleda u Gejlu i stisnu ih da je fo-kusira. „Kažem ti ja, nastradaće taj. Sada se hvali, ali samo čekaj. Sav posao će mu se, evo ovako, pretvoriti u dim.” Glasno je pljesnuo dlanovima. Lice mu je delovalo tamnije, a oči su mu sijale dok je nesigurno pokušavao da sebi dospe još viskija. „A i ta Skajler Krandal. Kučka.”

Gejla je obrisala znojne dlanove o jeftinu, pamučnu haljinu. „Šta ti je sad ona skrivila?”

„Kućka mi je pobila pse.” Potegao je još viskija. „Srediću ja nju, srediću je dobro.”

„Šta ćeš joj uraditi?”

Pogledao je u Gejlu i zacerekao se tako zlobno da su joj se trnci spustili kičmom. „Misliš da će Krandalovi želeti da se petljaju s tobom samo zato što ti je mama radila na Bel Teru? A ne! Ta uobražene kučka može samo da pljune na crnu kurvu kao što si ti.”

Gejla od srama obori glavu. Verovatno je bio u pravu. Otkada je videla Skajler kako puni dvocevku, molila se da je drugarica iz detinjstva nije prepoznala. Skajler je bila otmena i dobra. Nikada ne bi razumela zašto je Gejla uradila to što je uradila, i nikada joj ne bi oprostila.

„Šta ćeš joj uraditi?” ponovo je upitala držeći glavu i dalje oborenu. Ukoliko bude unapred znala Flinove planove, možda će moći da ih osujeti. Mogla bi anonimno da upozori Skajler i daje zaštitu. Gejla je dovoljno dugo živela sa Prljavim da bi znala da on uvek drži reč ako se zakleo da će se osvetiti. Ne bi se plašio da nasrne na Bel Ter i sve koji žive u kući, naročito otkada je Koton onesposobljen, a ona budala Hauel glava kuće.

„To je moja stvar”, zareza. Ustao je i počeo da se ljulja, morao je da se uhvati za ivicu stola da ne bi pao. „A ti gledaj da se doteraš za onog finog gospodina koji dolazi po tebe.”

Gejla se u strahu priljubi uza zid. „Ne mogu da radim, znaš to i sam. još se nisam izlečila.”

Prljavi zaškrguta zubima. „Onaj bedni Kejdžen mi je povrh svega dao i neefikasan lek. I za to ću ga srediti.” Uperio je prst u Gejlu. „Ideš večeras. Vreme je da zaradiš za hleb kojim te hranim.”

„Ne mogu!”

Poleteo je prema njoj i nadlanicom je udario preko grudi. Znao je kako da nanese rane koje neće pokvariti lepotu njenog lica. „Platio je sto dolara za tebe. Ideš.”

Suze su joj se slivale niz obraze. „Ne mogu, Prljavi. Još uvek krvarim. Molim te nemoj da me teraš da idem. Molim te.”

„Sklopio sam posao sa tim čovekom, a ti si u paketu.”

Njene molbe ga nisu dotakle. Kada je začuo zvuk guma na pošljunča-nom prilazu, zgrabio ju je za ruku i odvuкао napolje. Pokušala je da se oslobodi. Ukopala je stopala u zemlju meku od kiše. Spotičući se, išla je za njim prema velikom crnom automobilu sa zatamnjanim staklima.

Farovi su je zaslepili. Znala je da to bog na svetio dana iznosi njene grehe. Okrenula je glavu. Prljavi je otvorio suvozačka vrata i gurnuo je unutra. Presvlake su bile hladne zato što je bio uključen klima-uređaj.

„Ima li nekih problema, Prljavi?”, upita čovek za volanom. Gejla je prepoznala glas. I ranije je bila sa njim.

„Nema nikakvih problema”, odgovori Prljavi. „Dopadaš joj se.”

„Odlično”, reče čovek meko. „Zato što se i ona meni dopada.”

Gejla je oborila glavu. Nije videla preteći pogled koji joj je Prljavi uputio pre nego što je zatvorio vrata. Čovek je pokrenuo automobil, ali ga je zaustavio čim im se kuća izgubila iz vida i okrenuo se prema njoj. Prešao je prstima preko njenog obraza i otkrio da je vlažan od suza.

„Neću te povrediti, Gejla.”

Znala je da neće. On nije bio nasilan. Samo je voleo da je slika u raznim pozama. Gledao je da je i ne dodirne.

Povukla se u sebe, i poput umiruće zvezde, iza sebe ostavila samo prazninu i tamu, toliko gustu da svetio nije moglo da se probije. Bio je to jedini način da preživi. Nije smela dozvoliti sebi da oseća.

„Džo mlađi je lukav kućkin sin”, rekao je Koton. „Nasledio je prepredenost od matorog Endikota. A i arogantan je kao sam đavo. Pravo je tvrdoglavo june. Cenkaće se do u dolar, ako mu dozvoliš.”

Skajler se nasmešila. Bilo joj je drago što je njen otac postajao onaj stari. Svakog dana mu se sve više vraćala snaga. A što je bio snažniji, to mu je rečnikbio sve poganiji.

Tog poslepodneva prebačen je sa odeljenja intenzivne nege na odeljenje za pacijente koji nisu bili u kritičnom stanju. Prognoze su bile pozitivne, ali su lekari i dalje preporučivali oprez. Sada je držao govor poput kralja koji je pobedio smrt i sačuvao svoj tron. Skajler je mislila da je jedan od razloga njegovog brzog oporavka bilo i to što je počela sa njim da priča o poslu. Doktor Kolins se složio sa njom kada mu je rekla šta bi želela da uradi. Rekao je da Koton ne sme da se oseti nesposobnim.

„Srčani bolesnici često zapadaju u depresiju koja ih dovodi u gore stanje nego sama bolest od koje pate. Slobodno raspravljajte sa njim o poslu. Nemojte mu iznositi probleme koji bi ga previše uznemirili, ali pustite da oseti da je nekome od koristi. Nemojte ga preterano tetošiti.”

Ispričala je Kotonu šta je sve uradila otkada je preuzela upravu nad kompanijom.

„Žao mi je što sam te opteretio tim kreditom”, rekao joj je. „Gospode, nisam ni bio svestan koliko se rok približio.”

„Teško da si mogao da odložiš srčani udar zbog kredita u banci”, rekla je smešeći mu se. „Ne brini. Uspećemo da ga otplatimo.”

„Kako?”

„Imam nekoliko opcija.”

Nije tražio da mu ispriča detalje, tako da nije morala da mu saopšti da nijedna od tih opcija nije bila dovoljno velika da pokrije dug. Građa je svakodnevno odlazila vozovima sa stovarišta, ali su to bile male količine i uplate su bile sitniš u poređenju sa ugovorom koji je želela da sklopi sa Endikotom.

Činilo se da Kotonu ne smeta to što je ona preuzela kompaniju. Upravo suprotno, činilo se da mu je drago. Pazila je da pred njim ne pomene Kešovo ime zato što nije bila sigurna šta bi Koton mislio o tome što mu je dodeljena tako značajna uloga u spašavanju kompanije.

A upravo je to radio - spašavao kompaniju. Koliko god joj bilo teško da prizna, Skajler nije znala kako bi išta uspela da uradi bez njega. Obilazio je sve radnike. Nekoliko puta dnevno ga je viđala na stovarištu, ali od Glijeve nesreće nisu razgovarali. Izgledalo je da sve ide mnogo lakše kada se klone jedno drugog.

Kenove reći je prenuše iz razmišljanja. „Možda bi trebalo da sutra sa Skajler idem u istočni Teksas”, ponudio se.

Triša i on pridružili su se Skajler u Kotonovoj sobi, sa namerom da proslave njegov brz oporavak. Bilo je ovo prvi put, otkada su se posvađali, da se sve troje nalaze u istoj prostoriji. Zbog Kotona su se svi pretvarali da su složni poput tri musketara. „Ja sam već izlazio na kraj sa Džoom.”

„To je možda i razlog što smo u nemilosti kod njega”, odgovori Koton iznervirano. „Pusti Skajler da sama to reši.”

„Ona nema nikakvog iskustva”, nastavi Ken.

Koton pogleda u kćerku pogledom punim ljubavi i divljenja. „E pa, steći će ga. Jel' tako? Pregovori sa Džoom mladim će joj biti vatreno krštenje.”

„Dobro, ali ako uprska, nemoj mene da kriviš.”

„Nikome to ni na pamet ne bi palo”, reče Koton oštro.

Skajler je resila da se umeša u razgovor kako bi izbegla da se njen otac uznemiri.

„Posetila sam Glija Vilijamsa pre nego što sam došla ovamo.”

„Kako je on?”

Ispričala je Kotonu za nesreću, ali ne pre nego što su joj lekari rekli da neće morati Gliju da amputiraju nogu. Uspeli su da mu, nakon duge i teške operacije, sastave smrskanu kost. Nikada neće prestati da šepa i još uvek se nije moglo reći koji će posao biti u stanju da obavlja, ali bar neće ostati bez noge.

Bilo joj je drago što se Koton brine za povređenog radnika. Poznavao je Gliju. Čak je znao kako mu se i supruga zove.

„Izgledao je mnogo bolje nego juče“, reče mu Skajler. „Kaže da ga ne boli, ali daju mu prilično jake sedative. Isporučeno mu je cveće koje si poručio. I on i Meribet ti se zahvaljuju. Nikada ne bih rekla daje dovoljno stara da ima troje dece i četvrto na putu, zapravo ne izgleda mi ni kao da je punoletna.“

„Mislim da i nije“, reče Koton smejući se. „Gliju je napumpao kada su bili u osmom razredu.“

Triša zakoluta očima. Skajler se nasmeši. Uprkos Mejsinim prekorima, Koton nikada nije pazio kako se izražava pred kćerkama.

„Osiguravajuća kompanija će nam verovatno povećati premiju nakon sume koju su morali da isplate za operaciju.“ Ken se namršti. „Skajler je dovela ortopeda specijalistu iz Nju Orleansa.“

„A on je učinio čudo i spasao čoveku nogu“, kazala je iznervirana što ju je Ken doveo u situaciju da mora da obrazlaže svoje odluke.

Ignorisao ju je i obratio se Kotonu. „Potom je ponudila da Vilijamsu isplaćuje punu platu za sve vreme oporavka. To će nas koštati čitavo bogatstvo, a nećemo od toga imati nikakve koristi.“

„Odobravam njenu odluku“, reče Koton ledenim glasom kojim je Kenu dao na znanje da je rasprava završena i da nema nameru dalje da raspravlja na tu temu.

Osećajući kako tenzija između njih dvojice raste, Skajler se opet umešala. „Triša organizuje dobrotvornu akciju da bi se sakupila odeća za Vilijamsovu decu i da bi se porodici obezbedile zalihe hrane. Pretpostavljam da će im to dobro doći budući da bi beba trebalo da se rodi za nekoliko nedelja.“

Koton je sa odobravanjem pogledao u svoju mlađu kćerku. „To je veoma lepo od tebe, Triša. Biće ti zahvalni.“

„Drago mi je što mogu nekako da pomognem“, odgovorila je Triša usplahireno.

„A sad je bolje da idemo i ostavimo te da se odmaraš.“ Skajler je uzela tašnu i ključeve i poljubila Kotona u obraz. „Laku noć, tata. Lepo spavaj.“

„I ne mogu drugačije nego da spavam ko zaklan nakon što mi natrpaju u bulju te čepiće.“ Njegova svadljivost nije prikrivala umor koji je osećao. Otišli su posle nekoliko trenutaka.

Čim su se vrata zatvorila za njima, Triša zgrabi sestrinu ruku. „Zašto si mu, kog đavola, to rekla? Ništa ja ne organizujem, da li si me razumela? Kupovina namirnica, zamisli, molim te. Misliš li da bi ijedna od mojih drugarica ikada pristala na to da nosi pune kese hrane u siromašni kvart?“

Skajler skloni Trišinu ruku. „Ne moraš. Mislila sam da će tatu usrećiti ako čuje da se i ti zanimaš za porodični posao. I bila sam u pravu. Bio je jako srećan.“

„Nije mi potrebno da me ti hvališ pred njim“, procedi Triša kroz stisnute usne. Izgledala je kao da bi mogla nekoga da ubije. „Učestvovaću ja u porodičnom poslu, ali možda ti se način na koji ću učestvovati neće dopasti, sestrice.“

Uputila se ka liftu. Toliko jako je pritisnula pozivno dugme da je ri-zikovala da slomi izmanikirani nokat. Ken uhvati Skajler za lakat. „Jesi li sigurna da ne

želiš da ja sutra pođem s tobom? Veliki je to ugovor, a ti ideš tamo sasvim sama."

Skajler je zadržala za sebe da je Keš pristao da ide s njom. Bila je to jedna od najpametnijih odluka koje je donela u poslednje vreme. Nije bila sigurna da li je i dalje želeo da ide. Ukoliko odbije, nikome neće morati da objašnjava zašto je to uradio. A ako pođe sa njom, Ken će svakako saznati, ali će bitisuviše kasno da išta učini u vezi s tim pitanjem. Sada nije želela da mu se pravda.

„Hvala, Kene, ali stvarno nema potrebe. Više bih volela da ostaneš i brineš se o kompaniji dok ja nisam tu."

Uzdahnuo je i provukao ruku kroz kosu. „1 dalje si ljuta na mene, zar ne?"

„Nisam. Ovo nije lično."

Posmatrao ju je sa čežnjom. „Daj da zakopamo ratnu sekiru. Ne mogu više da podnesem ovu situaciju."

„Ti i Triša imate svoj stav. Ja imam svoj."

„Zaboravi na Trišu. Pričam o tebi i meni. Ne želim da se svađamo."

„Ja sa tobom mogu da se svađam samo oko jedne stvari, a to je Bel Ter. Ukoliko ti i Triša nastavite da insistirate na prodaji, boriću se protiv vas. A ako odustaneš od prodaje, ostajemo prijatelji."

„Samo prijatelji?" upitao je šapatom.

„Samo prijatelji." Ledeno gaje pogledala. „Lift je stigao." Udaljila se od njega i pridružila Triši koja ih je nestrpljivo čekala u liftu.

Jebi se, kučko.

Skajler je zurila u ove reči. Bile su farbom nevešto ispisane na vratima kancelarije na stovarištu. Osvrnula se. Nikoga nije bilo na vidiku. Bilo je već uveliko prošlo devet sati. Oklevalaje da uđe, ali je zaključila da vandal mora da je završio svoj današnji posao. Malo je verovatno da se još uvek nalazi u blizini. Otključala je vrata i ušla u kancelariju.

Iz mraka joj namignu žar cigarete. Srce joj se spustilo u pete, ali je uspela da pronađe prekidač i da uključi svetlo. Keš je nogu podignutih na sto, sedeo u Kotonovoj fotelji.

„Pretpostavljam da si dobila poruku", pokazao je glavom prema vratima koja su ostala otvorena.

„Da li si mi ti to poručio?"

Nasmejao se i spustio stopala na pod. „Nisam. Ja ne bih trošio farbu da ti napišem nešto što i u lice mogu da ti kažem."

Zatvorila je vrata. „Pretpostavljam da ne bi žrtvovao ni dve savršeno zdrave mačke?"

Namrštio se dok je ustajao sa fotelje. „0 čemu ti to? Kakve mačke?"

Ispričala mu je kakav je prizor zatekla na tremu. „Ken se otarasio leševa. Kasnije mi je rekao daje mužjak bio rasporen. Da li za neki od svojih napitaka koristiš mačja creva?"

Smirenim glasom joj je odgovorio: „Ne sećam se da sam to video u nekom receptu. Ali sam napravio od njih žice za nekoliko violina."

Bacila je tašnu i ključeve na sto i zaobišla Kesa. „Potrebno mi je piće. A tebi?"

„Ja sam jedno već popio. Ali uzeću još jedno."

Skajler žalosno odmahnu glavom kada je ugledala čašu na stolu. Na dnu je bilo još tečnosti boje ćilibara. Uzela je bocu burbona iz donje fi-oke radnog stola i nasula im po piće. „Šta radiš ovde, sem što mi kradeš alkohol?"

„Radim domaći." Otvorio je fasciklu koja je ležala na stolu.

Skajler se spustila na fotelju sa koje je on upravo bio ustao. Koža fotelje je i dalje bila topla i ta toplota joj je prijala. Prisilila je sebe da se ne meškolji.

„Endikot", rekla je, čitajući šta je pisalo na papiru.

Keš sede na čošak stola i okrenu se prema njoj. „Sudeći prema ovim pismima, Kotonova saradnja sa Endikotom starijim je bila uspešna. Obe strane su bile zadovoljne."

Skajler skloni pogled sa Kešovih prepona. Uzela je svoju čašu sa viskijem i popila gutljaj. „Koton je rekao da je Džo mlađi lukav kućkin sin, ali se činilo da i njega poštuje."

„Kako je on? Koton", dodao je kada ga je zbunjeno pogledala.

„Mnogo bolje. Izašao je sa odeljenja za intenzivnu negu."

Keš klimnu glavom. Rukom u kojoj je držao čašu pokazao je na fasciklu. „Pročitao sam kompletnu prepisku. Ne mogu da pronađem zbog čega su Endikotovi kivni na nas."

„Pa, pretpostavljam da ćemo sutra saznati."

„Mi?"

„Zar se nismo dogovorili da ideš sa mnom?"

„I dalje to želiš?"

Morala je da proguta ponos da bi mu to priznala, ali zaista je želela da pođe sa njom. Zbog kompanije, zbog Kotona, zbog Bel Tera. I zbog - ma koga ona to zavarava - sebe. „I dalje to želim."

Gledajući je preko ruba čaše, ispio je ostatak viskija. „U koliko sati?"

„Srešćemo se ovde u devet."

„U redu." Ustao je. „Sada da se razilazimo."

„Imam još posla ovde." Pokazala je rukom na pretrpan sto. „Moram da dovršim neku papirologiju."

„Mislim da ne bi trebalo da ostaješ ovde sama. Hajde, idemo." Zatakao je palčeve za pojas i zauzeo pozu kojom joj je stavio do znanja kako joj ne vredi da se raspravlja.

„Umorna sam", priznala je.

„A sutra ćemo imati mnogo posla. Ali i vandal bi mogao da bude u blizini."

Ilije možda stajao tačno ispred nje, ispravljenih ramena i isturene karike, izgledajući kao vuk u jagnjećoj koži. Pre nego što je pristala, iskapila je čašu baš kao i on. Kada je ustala, videla je da se smeši kao daje znao da je ovaj poslednji gest bio znak protesta.

Izašla je pre njega. „Sutra ujutro ću reći nekome da se pobrine za ovo", rekao joj je.

„Hvala ti."

„Nema na čemu."

Njegova lažna poniznost ju je nervirala, ali je resila da se ne raspravlja. Kada su stigli do automobila, uhvatio ju je i privukao sebi. „Ko god da je počinilac", rekao joj je pokazujući palcem preko ramena „čini se da zna nešto."

„A ti bi da razgovaraš o tome, zar ne?" prasnu Skajler.

„O čemu? O tome da sam te jebao?"

„Da."

Lagano je širio usne u osmeh. „Naravno. Zašto da ne? Hajde da razgovaramo o tome."

„U redu." Udahnula je duboko da bi mu pokazala koliko joj je ta tema dosadna. „Bila je to greška. Žao mi je što se desilo, ali se desilo. Volela bih da nije, ali jeste. Preuzimam odgovornost za svoje postupke, ali namera-vam da sve lepo zaboravim. A nadam se da ćeš i ti učiniti isto."

„Stvarno?"

„, Stvarno."

Dah mu je bio topao poput noćnog vazduha kada joj se nasmejavao u lice. Nagnuo se napred, naslanjajući se telom na nju. „Neće moći. Znaš li šta sirotom kopiletu poput mene znači kada Skajler Krandal svrši?”

Odgurnula ga je i otvorila vrata automobila. „Ne laskaj sebi. Dugo nisam bila ni sa kim, to je sve.”

Posula mu je čizme šljunkom dok je izvozila automobil. Posmatrao je kako se svetla njenog automobila gube u tami.

Keš je pio iz boce umotane u braon papir. Po jedva čujnom pljuskanju pića u njoj, znao je da je boca od pola litre skoro prazna. Podrignuo je. Gde li je ta kučka?

Nakon što je Skajler otišla vratio se u kancelariju, iscerio se kada je video poruku na vratima i telefonirao. To je bilo pre sat vremena. Bio je na benzinskoj stanici i u prodavnici pića na auto-putu za Lafajet. Preko puta ulice nalazio se motel. Čekao je Rodu.

Bila je srećna kada joj se javio. Zapravo, u početku je glumila ravnodušnost. Očigledno je bila ljuta. Objasnio joj je koliko je bio zauzet. Nije bila impresionirana, a nije ni saosećala sa njim i neprestano mu je toliko drsko odgovarala da je hteo da je zadavi.

Kazao je nešto kao: „U redu. U mraku je svaka žena ista. Da li sam te dobro razumeo kada si rekla da ne želiš da se vidimo večeras? Nema problema.” To ju je oborilo na dupe. Rekao joj je gde i kada da dođe a ona je pristala i pre nego što je završio rečenicu. Ali sada je žalio što radije nije utopio bes u boci jeftinog viskija, umesto da pozove Rodu. Njihova veza je sada već gubila čar. Dosadila mu je, naročito otkada je postala posesivna i stalno gladna pažnje. Poslužila je svrsi. Nije mu više bila potrebna. Izuzev večeras.

Večeras mu je bio potreban bilo ko da bi se resio svoje frustracije. Prokleta Skajler Krandal. Uživala je u tome da ga saseće kao da je borova mladica i da ga podseti na to da je ona njega iskoristila kao zamenu za momka u Londonu sa kojim je bila i više nego seksualno ispunjena.

„Sranje.” Ispraznio je bocu i ubacio je u limenu kantu koja je služila kao kanta za đubre ispred muškog toaleta.

Znači, Skajler je želela da zaboravi ono poslepodne koje su proveli zajedno? Nije želela da ljudi saznaju za to. Pa dobro, to mu je i odgovaralo. Nikada ne bi dozvolio da postane predmet podsmeha takvih kao što je Koton Krandal. Ljudi su se ulagivali Kotonu zato što je bio bogat i moćan, najveći zemljoposjednik u okolini. Ali iza leđa su ga i dalje nazivali drvosečom i seljačinom koji je brakom stekao pravo na Bel Ter. U ovim krajevima jedanaesta božja zapovest bila je: „Bogataši se venčavaju sa bogatašima.” Koton je bio dovoljno drzak da prekrši ovo nepisano pravilo i još mu nije bilo oprošteno.

To ne bi zadovoljilo Kesa Bodroa. Želeo je da bude u stanju da se pogleda u ogledalo bez osećanja srama što mu prezime žene koju je oženio obezbeđuje poštovanje. Skajlerine vitke, glatke butine skrivale su najsoč-niju odaju koju je ikada kod neke žene osetio, ali je nikada ne bi upotrebio kao kapiju kojom će zaposesti Bel Ter.

Uzeće ono što mu pripada na svoj način i pod sopstvenim uslovima.

Tada je uočio Rodin crni BMW kako stiže na parkiralište motela. Posmatrao ju je kako izlazi iz kola. Ostavila je motor da radi. Ušla je unutra da uzme sobu koju je platila svojom zlatnom karticom. Stežući ključ od sobe kao što bi pijanac stezao flašu, vratila se do svog automobila. Veštačke grudi su joj poskakivale ispod majice bez rukava.

Keš je osjetio želju da dodirne, ljubi i miluje grudi - ali ne Rodine. Pro-klinjući sam sebe, otišao je do svog pikapa i seo unutra. Zurio je u ključ koju mu je bio na dlanu i ozbiljno se bavio idejom da ispali Rodu, ode kući i utapa tugu u samoći.

Ponovo je pogledao Rodu. Posmatrao ju je kako ulazi u sobu. Biće napaljena, željna, spremna da udovolji, *rešena* da udovolji.

Šta je sad, kog đavola, čekao?

Ubacio je ključ u bravu i pokrenuo motor. Opasno po ostale učesnike u saobraćaju, prešao je auto-put i zaustavio pikap ispred vrata kroz koja je Roda nestala.

Želeći Skajler Krandal, ušao je u sobu da se pridruži nevernoj bankarevoj supruzi.

33.

„Šta nije u redu? Da nemam fleku na kravati?”

„Kravata ti je sasvim čista.”

„Zašto onda neprestano gledaš u nju?”

„Zato što ne mogu da verujem da si je stavio.”

Keš nije prepoznao humor u Skajlerinom glasu. Namrštio se. „Možda sam i odrastao u blatu rukavca, i možda sam bio siromašan kao crkveni miš, ali nisam neobrazovan. A kad mi je dan umem čak i da čitam i da pišem. I znam kada bi trebalo da obučem odelo i kravatu.”

„Da li želiš da ja vozim?”

„Ne.”

„Nemaš ništa protiv da ti voziš?”

„Rekao sam ti da nemam.”

„Mislila sam da si zato tako nervozan danas.”

„Zašto bi današnji dan bio išta drugačiji od drugih?”

„Upravo tako.”

Zavalila se na suvozačko sedište i okrenula glavu kako bi mogla da posmatra krajolik koji je pri ovoj brzini bio jedva nešto više od nejasnog obrisa. Keš je vozio suviše brzo. Sećala se toga još od one večeri kada ju je pokupio ispred kuće Prljavog Flina. Tada su spašavali živu glavu, ali sada nije bilo nikakvog posebnog razloga za ovu vratolomnu brzinu, sem što je bio namćorast od rane zore.

Promrmljao je odgovore kada ga je upitala koja je zaduženja podelio radnicima za danas. Gundajući je prihvatio da on vozi, ali sem toga nije izustio ni jednu jedinu reč.

Namrštenog lica, zauzeo je odbrambeni stav. Pogrbio je ramena kao da se sprema za kavgu. Nije skretao pogled sa puta. Skajler se bar nadala da je gledao put. Zbog sunčanih naočara nije mogla da proceni kuda gleda.

„Možda je trebalo da prihvatim Kenovu ponudu”, razmišljala je naglas. Keš nije odreagovao. Ipak je nastavila: „Ponudio se da pođe danas sa mnom.”

„Možda je i trebalo da prihvatiš.”

„On bi bio mnogo prijatnije društvo.”

„Ma on je pravi šarmer. U stanju je toliko da šarmira žene da one prosto skidaju gaće kad ga vide.” Pogledao ju je iskosa. „Čini se da su sestre Krandal posebno osetljive na njegov šarm.”

„Možeš li ti da izgovoriš rečenicu a da ne bude vulgarna?"

„Šteta što tvoj vitez na belom konju ne ume da se bori."

„Potegao si nož na njega!"

„A ti si uvek spremna da mu skočiš u odbranu, zar ne?"

Skajler zaškrguta zubima, besna što mu je dozvolila da je uvuče u raspravu. Bilo je očigledno da je jedva čekao da se na nekome istrese. Posmatrala je kako širi i skuplja prste i kako ih potom snažno obavlja oko volana kao da pokušava da ga iščupa.

„Ne umeš ti da gubiš, gospodine Bodro."

Iznenada se okrenuo prema njoj. „Staje to trebalo da znači?"

„Sinoć sam te odbila. Izgleda da na to nisi navikao."

U trenutku mu se celo držanje promenilo. Opustio se do te mere da je izgledao poguren. Prebacio je jednu ruku preko naslona sedišta. Nije više izgledao kao da bi svakog trenutka mogao da počne da lupa glavom o vetrobransko staklo.

„U pravu si, gospođice Skajler. Zapravo, sledeća kojoj sam se obratio me nije odbila."

Ovoga puta Skajler naglo okrenu glavu. Samozadovoljni keč nestao joj je sa lica. Osećala se kao da ju je neko udario pesnicom u stomak. Brzo se oporavila i nadala se da Keš nije primetio zapanjen izraz na njenom licu. „Čestitam."

Bezobrazno joj se nasmešio. „Hvala. Jesi li za kafu?" Pokazao je glavom prema benzinskoj stanici kojoj su se približavali neverovatnom brzinom. „Da, kafa bi mi baš prijala."

Čim je zakočio, Skajler je izašla i uputila se u toalet. Ušla je, oprala ruke i obratila se svom odrazu u ogledalu: „Ako nisi želela da znaš, nije trebalo da ga čačkaš."

Sada joj je bilo kasno da od njega zahteva poštovanje s obzirom na to da je postala još jedna u nizu žena koje je zaveo Keš Bodro. Vernost se od njega ni u ludilu nije mogla očekivati. Žene je odbacivao s lakoćom sa kojom je ona bacala iskorišćeni ubrus. On uvek može da pronađe drugu.

Ispravila je nabore na svom lanenom poslovnom odelu i nanela novi sloj karmina, pokušavajući da sačuva bar malo dostojanstva, Čak je i kosu očešljala. Želela je da, kada je pogleda, vidi svog poslodavca, a ne bivšu ljubavnicu."

„Možeš li da piješ kafu u kolima?", upitao je Keš pružajući joj papirnu čašu kada mu se pridružila u prodavnici. „Naravno."

„Odlično, ne mogu da podnesem miris onog hot-doga."

U jednom delu prodavnice bio je bife gde su se pekle viršle i kobasice. Keš je ponovo stavio sunčane naočare koje je skinuo kada je ušao u prodavnicu. Skajler je primetila da izgleda loše, koža mu je bila sivkaste boje, a u očima mu se video umor.

„Sada znam šta s tobom nije u redu", reče mu dok su išli prema automobilu. „Mamuran si."

„Ubi me mamurluk", procedi on.

„Mora da je bila luda noć."

„Dotukla me je." Ovoga puta se nasmešio.

Dok se smeštala na suvozačko sedišta, Skajler je pokušala da se seti u kom trenutku su joj Kešove veze sa drugim ženama postale kost u grlu.

„Pretpostavljam da smo se dogovorili, gospodine Endikot", reče Skajler „ukoliko je to najbolja cena koju vi možete da nam ponudite."

„To je najviše što mogu da vam ponudim. Slobodno uporedite sa ce-nama drugih. Ne zajebavam vas."

Nije joj se dopalo što je uzeo sebi za slobodu da koristi takav rečnik pred njom. Lagano je podigla jednu obrvu da bi izrazila svoje nezadovoljstvo. Ukoliko je i osetio prekor, nije to ničim pokazao. Ali šta se i moglo očekivati od čoveka koji je bio sasvim nekulturan i koji je neprestano pucketao zglobovima?

Džo Endikot mlađi bio je pompezno magare. Sedeo je zavaljen u stolici i prezrivo ih gledao. Činilo se da misli da drži sve karte u rukama. Nažalost, to je bila istina.

Jedino što nije znao bilo je da će posao koji su sklopili izvući Drvnu kompaniju Krandal iz duga i da će joj još i doneti neku zaradu. Skajler je bila oduševljena, ali je to pažljivo skrivala od Džoa Endikota mlađeg.

„Uvek smo smatrali da je vaša građa najboljeg kvaliteta.”

„Drago mi je što to čujem”, odgovorila je Skajler. „A sada da se pozabavimo uslovima ugovora. Da li želite da nam platite nakon svake isporuke, ili pak da nam krajem svake nedelje pošaljete ček na ukupnu sumu za tu nedelju?”

„Ni jedno ni drugo.”

„Molim?”

Džo mlađi glasno zapucketa zglobovima. „Nadam se da nisam zamuckivao.” „Ne razumem vas.”

„Nemam nameru da vam bilo šta uplatim sve dok ne primim i posled-nji metar građe koji sam poručio.”

„Onda vi mislite da smo mi glupi.” Keš je bio zavaljen u stolicu naspram Endikota. Sve do sada nije rekao mnogo, samo bi s vremena na vreme promrmeljao ukoliko bi mu se Skajler direktno obratila.

„Znam da niste glupi, gospodine Bodro.”

„Kako onda mislite da vam isporučimo građu za džabe?”

„Dobićete sav novac, gospođice Krandal, čim ja dobijem *svu* građu koju sam poručio.”

„Ne možemo tako da radimo.”

Endikot raširi ruke i osmehnu se. „Onda ne možemo da sklapamo ugovor.”

Skajler pogleda u Kesa. Zurio je u Endikota kao da bi ga najradije zgnječio čizmom kao da je insekt. Činilo se da će njegovo rešenje ovog problema biti nasilno. Sabrano, koliko je to bilo moguće, Skajler se obrati Endikotu: „Mogu li da vas pitam zašto postavljate ovako specifičan uslov?”

„Naravno. Niste uvek isporučivali robu.”

„Molim?”

„Nadam se da nisam za...”

„Nije zamuckivao”, dovršio je Keš ledenim glasom.

Endikot mu se nasmeši, ali mu osmeh ubrzo nestade s lica kada primeti Kešov pogled. „Vaša kompanija nas je prevarila za nekoliko hiljada dolara. Moj matori vam je unapred uplatio jednu porudžbinu, ali nam ona nikada nije isporučena. Zato i nismo poslovali sa vama poslednje dve godine.”

Skajler ispravi ramena. „Uveravam vas, gospodine Endikot, da mora da je u pitanju bio previd ili računovodstvena greška. Moj otac je decenijama gradio reputaciju moralnog i poštenog čoveka. Ukoliko ste nam poslali ček...”

„Poslali smo vam ček, a iz banke su nas obavestili da ste ga vi unovčili.”

„Moj otac je unovčio ček koji ste poslali?”

„Aha.”

„Ne razumem.” Pokušavala je da shvati šta se desilo. Koton je oduvek bio veoma borben, i verovao je da bi svaku poslovnu priliku trebalo iskoristiti. Ali uvek je poštovao pravila. Nikada nije bio nepošten. Nikada nije ni imao potrebe da bude takav. „Zašto niste pitali kako...”

„Nego šta nego sam pitao!” Endikot opet glasno zapucketa prstima. „Poslali smo nekoliko pisama i nekoliko opomena, nismo dobili odgovor ni na jedno.”

„Zašto nas niste tužili?"

„Zato što je moj tata sentimentaln." Džo mlađi sleže ramenima. „Uvek je tvrdio daje matori Krandal najbolji poslovni čovek u jugoistočnoj Lu-izijani. Dugo je radio sa njim. Rekao mi je da se manemo to, i ja sam ga poslušao, iako se nisam slagao sa njegovom odlukom."

„E pa, ja nemam nameru da to tek tako manem", obavestila ga je Skajler odlučno. „Neću se smiriti dok ne saznam šta se zapravo desilo i dok ne budem mogla da vam pružim adekvatno objašnjenje. Ali vaša rešenost da nas isplatite tek pošto sve isporučimo je nerealna. Kako da platimo troškove procesa?"

Ukrstio je prste i stavio ruke iza glave. „E, to već nije moj problem."

„Znači ostajete pri tome da nam nećete isplatiti ništa dok ne izvršimo isporuku?"

„Sve do poslednje grančice."

„Niko ne posluje tako." Keš je gotovo iskočio iz stolice. Ponašao se kao razdražena životinja tek puštena s lanca.

„Ni ja ne poslujem tako... u normalnim okolnostima." Endikot se okrenuo na stolici da bi pogledao kroz staklenu površinu iza svojih leđa. Odatle je pucao pogled na dvorište u kom se istovarivala građa pre nego što se prebaci u fabriku papira. „Ali i ja moram da čuvam svoje dupe. Želim da isporuke dolaze u tačno određeno vreme, no nemam nameru da vam isplatim ni cent dok ne dobijem sve što sam poručio." Okrenuo se prema njima. „Da li me svi *comprende*?"

Skajler je bespomoćno pogledala u Kesa, on je pogledao u nju pa u Endikota. „Potrebna mi je cigareta." Iznenada je ustao. „Skajler?" Pružio joj je ruku. Ona ju je prihvatila. Pomogao joj je da ustane i oni zajedno iziđoše.

„Ej, da li smo se dogovorili ili ne? Oduzimate mi dragoceno vreme. A šta ja da radim dok vi napolju pušite?" povika Endikot za njima.

„Opusti se, mali", odgovori mu Keš, „odremaj. Idi da piškiš. Vraćamo se odmah."

Zatvorio je vrata za sobom. Sekretarica ih je prekorno pogledala. Oboje su je ignorisali. Duž dugačkog hodnika nalazile su se mnoge kancelarije. A na kraju hodnika bio je veliki prozor i prostorija za sedenje. Keš je odveo Skajler tamo. Izvadio je cigaretu iz kutije koja mu je stajala u džepu košulje. Skajler ga je posmatrala dok ju je palio. Besno je izduvao dim prema plafonu.

„Onda?", upitala ga je. „Šta misliš?"

„Mislim da bih voleo da mu prignječim jajca i da ga pošaljem, sve sa stolicom na okretanje, kroz onaj stakleni zid."

„Šta da mu kažem?"

„Da crkne."

„Keš! Ozbiljno te pitam."

„A ja ti ozbiljno odgovaram." Kada je video izraz na njenom licu, rekao je: „U redu, u redu. Evo biću ozbiljan."

„Da li ti nešto znaš o nekom nepoštovanom dogovoru i neisporučenoj porudžbini?"

„Izgleda da misliš da sam ja dežurni prevarant u kompaniji."

„Nisam te ni za šta optužila. Postavila sam ti jednostavno pitanje."

Povukao je dim cigarete, a potom ju je nemilosrdno ugasio u pepeljari. „Ne znam ništa o tome zašto ta isporuka nije izvršena, niti išta znam o prepisci, odnosno pismima na koja nije odgovoreno, i tako dalje, i tako dalje. Želiš li da me pretreseš?"

Masirala je slepoočnice uzdišući. Nakon što je polako izbrojala do deset, obratila mu se za savet. „Da li da prihvatim njegove uslove? I nemoj mi govoriti ono što misliš da želim da čujem. Šta ti misliš da bi trebalo da uradim?"

„Kakve su ti mogućnosti?"

„Da se vratim kući i nastavim da tražim drugu fabriku sa kojom bih sklopila ugovor. To je, naravno, čisto gubljenje vremena, trebalo mi je nekoliko dana da zakažem ovaj razgovor. Stvarno nemam vremena da sada sve radim iz početka."

„Ima mnogo drugih fabrika, Skajler."

„Znam, ali nijedna nije ovolika. Mogla bih da na nekoliko mesta šaljem manje količine građe kao što sam radila i do sada, ali to bi značilo da ćemo se ubijati od posla, a zarađivati veoma malo, imaćemo dovoljno da isplatimo plate i da se držimo oko nule. Sa ovim ugovorom bih mogla da otplatim dug i obezbedim operativni kapital za nekoliko meseci."

„Eto ti odgovora."

„A šta ako mu sve isporučimo, a on nam ne plati?"

„Ne bi se on usudio da to uradi. Dobićemo sve napismeno. A osim toga", dodade Keš pucketajući zglobovima poput Džoa Endikota mlađeg, „on veoma ceni svoju kožu."

„Možemo li da mu sve isporučimo?"

„Ček da na brzinu izračunam." Seo je na ivicu dvoseda i uzeo časopis sa stočića za kafu. Na pozadini je napravio nekoliko kratkih računa. „Svakog dana šest punih prikolica. To je bez slobodnjaka. Ako imamo 12 kubnih metara po tovaru, to je..."

„Sedamdeset jedan kubni metar."

„Put a tri tovara dnevno." Pogledao ju je. „Možemo da mu pošaljemo dvesta trinaest kubika svakog dana, plus ono što preuzmemo od slobodnjaka."

„On je poručio preko četiri hiljade. Nemamo ni mesec dana pre nego što dug stigne na naplatu."

„Recimo trideset dana."

„Manje od trideset, Keš."

„Radićemo prekovremeno."

„A šta ćemo ako bude padala kiša?"

„E onda smo najebali."

„O, bože."

Ponovo je nešto brojao na prste. „Možemo to da izvedemo, Skajler", reče.

„Jesi li siguran?"

„Jesam."

„Do datuma naplate kredita?"

„Aha."

„Polajem sudbinu kompanije u tvoje ruke."

Gledao ju je nekoliko trenutaka. „Znam."

Izraz njegovog lica i mek, tužan glas kojim je to rekao zabrinuli su Skajler. Na trenutak ju je potpuno zaokupio njegov glas. A zatim ga je upitala: „Da nisam ovde i da moraš sam da doneseš odluku, šta bi uradio?"

Ustao je i prišao prozoru. Stavio je ruke u džepove pantalona, zbog čega mu se šlic sportskog sakoa raširio. Pantalone su mu stajale jednako dobro kao i farmerke. Cipele su mu izgledale nove, kao da ih je kupio posebno za ovu priliku. Skajler je smatrala da je to veoma dirljivo.

Lagano se okrenuo. „Mrzim kad moram nekome da ljubim dupe, pogotovo dupe čoveka kao što je ovaj." Pokazao je bradom prema Endikotovoj kancelariji na drugom kraju hodnika. „Pao bih u iskušenje da mu kažem da se nosi. Mislim da bi se sve svelo na to koliko sam zapravo očajan. Koliko ti je ovaj ugovor važan?"

Iznenada se setila izraza na Kotonovom licu kada ju je pogledao sa bolničkih kolica i upitao je: „Zašto si se rešila mog unučeta?" Dok je živa neće ga zaboraviti. Koton je izgubio poverenje u nju, a ona je morala da ga povрати u potpunosti.

„Veoma mi je važan, Keše", rekla je promuklim glasom. „Nije važan samo meni, već i Kotonu. Važan je za opstanak Bel Ter. Za Bel Ter ću učiniti sve, žrtvovaću sve, čak i ponos. Možeš li da me razumeš?"

Mišić na licu mu je zaigrao. „*Oui*. Mogu da te razumem."

„Hajde onda da se vratimo i da potpišemo ugovor sa Džoom mlađim."

„Sledim te u stopu."

Ken Hauel se srušio na svoju suprugu sekund nakon vrhunca. Kada je došao do daha, podigao je glavu i poljubio je u kosu. „Ovo je bilo odlično. Da li je i tebi bilo lepo?"

Gurnula ga je i okrenula se na drugu stranu. Sela je i navukla bademantil. „Da li si to pitao i Skajler svaki put kada si vodio ljubav sa njom?"

Lice mu je oblilo rumenilo. „Nju nije bilo potrebe da pitam."

Triša ga pogleda preko ramena. „*Tuše*."

Papuče su joj lupkale bosa stopala dok je išla ka kupatilu. Nadglasavajući se sa vodom, povikala je: „Da li si i dalje zaljubljen u nju?"

Ken je došetao do kupatila, naslonio se na dovratnik i sačekao da Triša opere zube. „Da li ti je uopšte stalo?"

Ispravila se i peškirom obrisala usta, posmatrajući ga u ogledalu. „Mislim da jeste."

„Samo zato što ne želiš da ona ima nešto što ti ne možeš." Slegla je ramenima i skinula se. „Verovatno." „Bar si iskrena."

Triša je pustila vodu u tuš-kabini. Rukom proveravajući temperaturu vode, okrenula je glavu i pogledala ga preko ramena. Zlovoljno je zurio u pod kupatila. „Nisam to uvek bila."

Podigao je glavu. „Iskrena? Da, znam."

Za trenutak su piljili jedno u drugo u kupatilu koje se punilo vodenom parom. Oboma im se na licu videlo žaljenje, možda čak i kajanje, ali nijedno od njih se nije dugo zavaravalo. Ni jedno od njih nije bilo moralno čisto, niti će to ikada biti.

„Kada si saznao?"

„Da bebe nikada i nije bilo?" upitao je. Triša potvrdno klimnu. Zagladio je razbarušenu kosu. „Ne znam, možda sam znao od samog početka." „Ali si ipak pristao da se venčaš sa mnom."

„Nisam video nikakav izlaz iz te situacije. Bilo mi je praktičnije i jednostavnije poverovati u tvoju laž."

„Zaključio si da bi radije ostao sa mnom nego molio Skajler da ti oprostí što si me povalio."

„Nikada nisam tvrdio da sam junak."

„Šta je sa onim mačkama?"

Pogledao ju je zbunjeno. Pitanje nije imalo nikakve veze sa onim o čemu su razgovarali. „Smučilo mi se to što sam morao da ih sklonim sa trema."

„Nemoj da se praviš nevešt, Kene. Da li si ih ti ostavio na tremu?" „Naravno da nisam. A ti?" „Naravno da nisam."

Nijedno nije verovalo onom drugom. Triša je ušla pod tuš ali nije zatvorila vrata kabine. „Da li ti je jasno da moraš da je zaustaviš?" „Trudim se", rekao je Ken.

„Potrudi se malo više. Sada je u istočnom Teksasu i sklapa posao koji će spasti kompaniju Krandal. Tada ćemo mnogo teže ubediti Kotona da proda Bel Ter i kompaniju."

Ken je zurio u svoj odraz u ogledalu i prelazio rukom preko sveže izrasle brade. Nije mu se dopalo ono što je video. Lice mu se opustilo, stario je. Izgledao je beskorisno.

„I Bodroa bi neko trebalo da nadzire“, reče Triša. „Čini mi se da su on i Skajler postali suviše bliski.“

„On radi za nju, to je sve. On je odgovoran za radnike.“

Trišin smeh glasno je odjeknuo kupatilom. „Kene, ti si isuviše naivan. Ili pokušavaš da zabiješ glavu u pesak? Ne želiš da poveruješ da su ljubavnici?“

„Ko kaže?“

„Svi.“ Umotala se u peškir i počela da nanosi bebi-ulje na vlažno telo. „Svaka žena na koju padne Kešova senka, na kraju ode s njim u krevet. Ukoliko on to poželi, naravno. One koje su bile sa njim kažu da je najbolji ljubavnik kog su ikada imale. Priča se da mu je dugačak dobrih dvadeset pet centimetara.“

Ken se namrštio dok je ulazio pod tuš i puštao vodu. „Ženska sranja. Umete li ti i tvoje drugarice da razgovarate o ičem drugom sem o muškarcima i veličini njihovih polnih organa?“

„Pa i vi neprestano pričate o sisama i dupetima.“

„To je privilegija muškaraca.“

„Nije više, dušo“, zacerekala se.

Ken zgađeno zatrese glavom, a onda je gurnu pod vrelu vodu. Triša se obrisa i baci peškir u korpu za veš.

Izašla je iz kupatila utešena činjenicom da je uvek tražila i dobijala ono što je želela. Ukoliko Ken ne bude mogao ili želeo da je prati, ostaviće ga. I to će biti sasvim u redu.

34.

„Šatobrijan i špargle su vrlo dekadentan ručak.“

Keš je lagano gurao Skajler prema parkiranoj automobilu. Bila je pripita i komična. Svratili su u restoran da uz ručak proslave poslovni uspeh. Kada su otkrili da se restoran otvara tek u četiri resili su da sačekaju. Ubijali su vreme šetajući po obodu federalne šume*. Iako je ugovor koji su sklopili sa Endikotom imao jednu očiglednu manu, oboje su bili više nego zadovoljni.

Obrok je bio ukusan, porcije veoma obilne. Zahtevali su i dobili kraljevski tretman, budući da su bili jedini gosti u restoranu. Skajler je poručila šampanjac da bi nazdravila njihovom uspehu. Keš je smatrao da je time što je poručila dve boce šampanjca verovatno ispraznila podrum restorana. Šampanjac nije bio traženo piće u restoranu koji su posećivali imućniji turisti i lokalno stanovništvo.

Jednom bocom zalili su odrezak. A druguje Skajler nežno privijala na grudi dok se teturala ka automobilu.

„Hajde da spustimo prozore i vozimo jako brzo“, rekla je uzbuđeno.

Oči su joj bile sjajnije nego ikada. Sijale su čilibarskim sjajem. Šampanjac je bio dobar za dušu Skajler Krandal. Zajedno sa samokontrolom nestalo je i njeno uobraženo držanje. Nije se više ponašala kao šef. Nije se ponašala kao princeza naslednica Bel Tera. Sada je bila samo žena. Prava žena. Celo njegovo telo je to znalo. Uticaj koji je imala na njega osećao je od vrha glave do donova svojih novih cipela.

* šume i pošumljene oblasti koje su u vlasništvu federalne vlasti i kojima upravlja Šumsko gazdinstvo SAD. Za razliku od nacionalnih parkova i parkova prirode, eksploatacija ovih šuma nije zabranjena, a vrlo često se i podstiče. (Prim. prev.)

„U redu, ali ja ću da vozim." Smešeći se za sebe, otvorio joj je vrata i stajao pored njih dok je ulazila. „Zašto ne skineš sako?"

„Dobra ideja." Stavila je bocu šampanjca pored sebe i svukla laneni sako. Naginjući se napred, tresla je ramenima da bi skinula rukave. Grudi pod bluzom su joj se njihale.

Taj prizor ga je uzbudio, što se jasno ocrtalo na njegovim pantalonama.

Stavio je njen sako na stražnje sedište zajedno sa svojim. Dok je obilazio automobil, skinuo je kravatu i otkopčao prvih nekoliko dugmadi na košulji. Kada je došao do auto-puta, njene cipele od kože aligatora već su bile na podu, a glava joj je počivala na naslonu sedišta. Jedno stopalo bilo je zavučeno pod butinu druge noge. Kolena su joj bila raširena, ali ne na nepristojan način, a suknja skupljena u krilu.

Ono što se Kešu motalo po glavi bilo je sasvim nepristojno.

„Kakav odvratani čovek", rekla je, zevajući tako jako da bi Mejsi Loran naprosto bila šokirana. Skajler nije ni pokušala da stavi ruku preko usta.

Primetio je da je na dva zuba imala plombe. Nije bio kod zubara sve dok nije otišao u vojsku. To i nije bilo važno zato što je imao zdrave zube. Izbegavanje redovnih pregleda bilo bi nedopustivo na Bel Teru.

„Ko je odvratani? Ja?", upitao ju je.

Glavu je i dalje držala prilepljenu za naslon, ali ju je okrenula i pogledala ga. Izvila je usne u smiren osmeh. Karmin joj se izbrisao sa usana. Keš je više voleo kada nije stavljala karmin. Imala je vrlo privlačne usne. Savršene za ljubljenje, savršene za mnoge druge stvari.

„Ne, ne ti. Džo Endikot mlađi."

„On je najobičnija pizda."

Zakikotala se. „Neotesano, ali istinito." Na trenutak ga je posmatrala. „Kako to da kada ti izgovoriš ružne reči, one uopšte ne zvuče ružno?" „Stvarno?"

„Aha", odgovorila je zbunjeno. „Baš kao i Koton. On strašno psuje. Neke od prvih reči koje sam naučila da izgovaram bile su psovke koje sam od njega čula. Mama mu je stalno zvala da pazi na rečnik." Ponovo je zevnula. „Nikada mi ružne reči nisu zvučale ružno kada ih je Koton izgovarao."

„Da li ti smeta vetar?"

Grudi su joj se podigle kada je duboko i lagano udahnula. Napinjale su lanenu bluzu, sada već svu izgužvanu. Mamila je na dodir. Keš je želeo da je dodirne. Nije razumeo zašto nije, zašto jednostavno nije pružio ruku i dlanom prekrrio jedan od tih mekih brežuljaka, ili prstima prešao preko njenih bradavica. Nikada pre se nije ustezao kada su žene bile u pitanju. Uzimao je ono što je video i pozeleo. I uglavnom mu je to i prolazilo.

„Ne, vetar mi prija", uzdahnula je Skajler. Sklopila je oči. „Probudi me kada stignemo u Heven." Ponovo se zakikotala i počela da peva: „Kada stignem na Nebesa*, obuću cipele i prošetati Božjim Nebom." Blaženo se osmehnula. „Veda mi je često pevala ovu duhovnu pesmu dok me je ljuljala na verandi."

Keš je pomislio da je zaspala, ali nakon nekoliko trenutaka reče: „Smešno ime za grad, zar ti se ne čini? Heven. Volim ga, ali ga i mrzim. Razumeš li šta hoću da kažem?"

Ozbiljno je shvatio njeno pitanje. „*Oui.*"

* Igra reči, Heaven je i naziv mesta i reč koja označava biblijska nebesa. (Prim. prev.)

„To je poput ovog mladeža koji imam na kuku. Ružan je. Ne dopada mi se, ali... ali je deo mene. Ne bi vredelo da ga odstranim, zato što bih ga se setila svaki put kada bih pogledala to mesto. Tako se osećam i kada su u pitanju Heven i Bel Ter. Mogu da odem čak na drugi kraj sveta, ali oni su uvek tu, uvek sa mnom." Naglo otvori oči. „Da li sam ja to pijana?"

Nije mogao da se ne nasmeje njenom zabrinutom izrazu lica. „Ako si dovoljno trezna da postaviš to pitanje, onda i nisi mnogo pijana."

„O, onda dobro." Ponovo je zažmurila. „Šampanjac je bio baš ukusan, zar ne?" Oblizala je donju usnu.

Keš se namesti u udobniji položaj. „*Oui, délicieux.*"

„Da li smo stigli?" Skajler se uspravila, pospana i dezorijentisana. „Ne još. Želim nešto da ti pokažem." „Pa ovde nema šta da se vidi."

U svim pravcima se protezala gusta šuma. Sudeći po dugim senkama koje su stabla bacala na put, sunce je bilo pri zalasku.

Keš gurnu vrata i izađe napolje noseći neotvorenu bocu šampanjca sa sobom. „Hajde. Nemoj da kvariš zabavu. I nemoj da zaboraviš cipele." Skajler obu cipele i izađe iz kola, ali se odmah potom nesigurno nasloni na njih, držeći se za glavu.

„Da li si dobro?" upitao ju je Keš.

„U glavi mi je vatromet."

Nasmejao se toliko glasno daje uznemirio ptice u obližnjim krošnjama, koje su glasno zakreštale. „Tebi je sad potrebno oko daždevnjaka." Pretresao je bocu šampanjca na šta je ona glasno zastenjale. Uzeo ju je za ruku i poveo je u gustu šumu.

„Ovo nisu cipele za planinarenje", požalila se. Štikle su joj tonule u meko tlo. Lomila je stabljike svilenice koje su prosipale svoj mlečni sok na njene čarape.

Snažnije ju je uhvatio da bi joj pomogao. „Nije daleko."

„Dokle?"

„Do mesta ka kom smo se uputili."

„Ja čak i ne znam gde se nalazimo."

„Na Bel Teru."

„Bel Ter? Nikada ovde nisam bila."

Penjali su se uz blagi brežuljak. Tlo je bilo pokriveno ljubičastom ver-benom. Žbunje šipka bilo je isprepleteno sa niskim rastinjem, a ružičasti cvetovi opojno su mirisali na zagušljivoj vrelini kasnog popodneva.

Popeli su se na vrh brežuljka. „Sad pazi. Ova strana je strmija", rekao joj je Keš.

Na dnu brežuljka, rukavac Loran blago je menjao tok. Između mesta na kom je rukavac pravio okuku i mesta na kom su oni stajali prostirala su se stabla hrasta i bora, a duž njegovih obala rastao je močvarni čempres. Kasno popodnevno sunce šaralo je tlo zlatnim svetlom. Mesto je bilo prelepo, divlje i odisalo je nekom drevnom silom - savršeno mesto za pagansko svetište.

„Keš!", povika Skajler uplašeno kada je ugledala krilatu životinju kako, nedaleko od njih, jedri sa krošnje na krošnju. „Da li je to bio slepi miš?"

„Leteća veverica. Uglavnom se ne pojavljuju pre mraka. Ova je resila da izađe malo ranije."

Posmatrala je akrobacije koje je veverica izvodila sve dok nije nestala u krošnji. Odjednom je nastupila tišina. Gotovo da je mogla da čuje kako bube grickaju oborena stabla. Insekti duginih boja preletali su bakarnu površinu vode. Pčele su zujale nad otvorenim cvetovima. Crveni kardinal kao strela je leteo među drvećem.

Skajler je sa strahopoštovanjem posmatrala ovo mesto netaknuto ljudskom rukom. Gledala je u nepatvorenu prirodu. Prepuštena sama sebi postojala je ovde vekovima, eonima. Mora da je još uvek pijana, pomislila je žalosno. Osećala se sve poetičnije i nedostajalo joj je reči kojima bi opisala ovu lepotu. Pomenula je to Kesu. Nije bio iznenađen njenom reakcijom.

„I ja se tako osećam svaki put kada dođem ovde. Prisustvujemo jednoj transformaciji.“ Zbunjeno se osvrnula oko sebe, ali nije videla nikakvu očiglednu promenu. Nasmejao se. „Potrebno je nekoliko vekova da bi bila primetna.“

Pogledala je na ručni sat. „Ja bih morala da se vratim kući koji minut pre tog trenutka.“ Nasmejao se njenoj šali. To joj se dopalo. Bilo je to prvi put da ga je čula kako se smeje bez imalo sarkazma. „Kakva transformacija je u pitanju?“

Oslonio se stopalom na panj i pogledom obuhvatio šumu koja ih je okruživala. „Mislim da je prvobitna šuma uništena u požaru. Mislim da se to desilo pre nekih stotina godina. Pogledaj tamo, iza nas“, rekao je pokazujući u kom pravcu da gleda. „Koje drveće vidiš? Odnosno, kog ti se čini da ima najviše?“

„Vidim hrast i ostalo belogorično drveće.“

„Upravo tako. Ali nakon požara, prvo drveće koje je počelo da se širi bio je bor, ponajviše močvarni bor. Verovatno su se u prvih nekoliko godina razvijali kao u rasadniku. Mladice su privukle ptice, a ptice su donele semenke listopadnih vrsta iz okolnih šuma.“

„I onda je listopadno drveće preuzelo primat.“

Izgledao je kao da je zadovoljan time što ona zna ovaj podatak. „Da li znaš zašto?“

Napregla je sećanje, ali je na kraju morala odrično da odmahne glavom. „Sećam se da mi je Koton rekao da listopadno drveće nadživi borove.“

„Semenke bora brzo klijaju na sunčanom zemljištu. Ali ako nema sunčeve svetlosti, mladice ne niču.“

„Tako da što je listopadno drveće više, šuma je senovitija, manje svetlosti dopire do tla i...“

„Dobiješ ono što vidiš ovde. Borovi ustupaju mesto listopadnom drveću.“

„Ali zašto onda sve šume ne postanu listopadne?“

„Zato što je čovek pripitomio većinu šuma. Ovo“, rekao je pokazujući rukom šumu pred njima „se desi kada pitoma šuma opet postane divlja.“

„Ova je potpuno nepripitomljena.“ Bila je impresionirana znanjem kojim je raspolagao. Pogledala je u njega i rekla: „Ti šumu najviše voliš kada je ovakva, zar ne?“

„Da. Ali je prilično zajebano zaraditi za život diveći se okolini.“ Pružio joj je ruku. „Hajde.“

Poveo ju je niz strmu stranu brežuljka. Hodali su po pokrivaču od borovih iglica koji je na nekim mestima bio dubok do članaka. Doveo ju je do oborenog stabla blizu obale rukavca. Sada je mogla da vidi da voda u rukavcu ovde uopšte nije bila mirna kako joj se učinilo dok ju je posmatrala sa brda. Ali struja je bila veoma slaba pa je ona samo izgledala nepomično.

„Mislila sam da ne dozvoljavaš nijednom oborenom deblu da ostane u šumi.“

Skinuo je plastiku sa čepa boce šampanjca i pažljivo je stavio u džep, isto je uradio i sa žičanom mrežicom. „Uglavnom ne dozvoljavam. Ali ovde se ne mešam.“ Osvrnuo se sa poštovanjem i divljenjem, kao što bi se neko osvrtao po katedrali. „Ovde je sve onako kako priroda uredi. Ona najbolje rešava svoje probleme. Niko se ne meša u prirodni poredak ovog mesta.“ „Ali ovo je deo Bel Tera.“

Plutani čep je glasno iskočio, šampanjac pokulja napolje i isprska Skajler. Oboje se nasmejaše.

I dalje se smejući, šaljivo ga je upitala: „Da li ti to svojataš moj posed?”

Dugo ju je gledao, a potom je rekao: „Ubio bih svakog ko bi pokušao da dirne ovo mesto.”

Skajler mu je verovala. „Nemoj tako da govoriš. Možda ćeš morati.”

Odmahnuo je glavom. „Koton deli moja osećanja u vezi sa ovim mestom.”

„Koton?”, upita Skajler iznenađeno.

„Moja majka je ovde sahranjena.”

Skajler je pratila njegov pogled do vrha brega sa kog su se pre nekoliko minuta spustili. „Nisam znala.”

„Sveštenik nije dozvolio da bude pokopana na osveštanom tlu zato što je...” Keš ispi gutljaj šampanjca direktno iz boce. „Jednostavno je odbio to da uradi.”

„Zato što je bila ljubavnica mog oca.”

„Pretpostavljam.”

„Mora da ga je mnogo volela.”

Ogorčeno se osmehnuo. „Jeste. Volela ga je.” Uzeo je još jedan gutljaj. „Više od ikoga. Volela ga je više nego što je volela mene.”

„U to sumnjam, Keš”, brzo reče Skajler. „Nijednoj majci muškarac koji joj nije muž, nije važniji od rođenog deteta.”

„Njoj je bio.” Spustio je stopalo na deblo na kom je sedela i sagnuo se oslanjajući se rukama na koleno. „Pitala si me zašto sam ostao ovde.”

„Tako je.”

„Želiš li da znaš zašto i dalje živim u mestu u kom me svi znaju kao kopile?” „Da, želim.”

Prodorno ju je gledao. „Pre nego što je umrla, moja majka me je naterala da joj obećam da neću napustiti Bel Ter dok god je Koton Krandal živ. Naterala me je da se zakunem.”

Skajler proguta pljuvačku. „Ali zašto... Zašto je tražila to od tebe?”

Slegao je ramenima. „Ko zna? Pretpostavljam daje želela da izigram njegovog anđela čuvara.”

„Ali od čega bi trebalo da ga čuvaš?”

„Možda od njega samog.” Iznenada je promenio temu. „Želiš li šampanjac?” „Ne bih smela.”

„A zašto?”

Bocom ju je blago udario u rame. Uzela ju je od njega i otpila gutljaj. Vino joj je zapenilo u ustima i u grlu. „Suviše je topao.”

Skajler mu je vratila bocu, a onda je zastala zarobljena intenzitetom njegovog pogleda. Šuma, koja je bila puna života pre samo nekoliko trenutaka, sada je potpuno zanemela. Ništa se nije pomeralo. Mogla je da oseti kako toplota izbija iz tla, prolazi kroz mrtvo deblo i celu je prožima. Tišina joj je odzvanjala u glavi. Uprkos gutljaju šampanjca koji je upravo popila, usta su joj bila suva kao barut.

„Bilo bi bolje da krenemo.” Ustala je. Keš je sklonio stopalo sa debla ali nije pokazao nameru da krene putem kojim su došli. Nastavio je daje gleda. Osećala je nervozu i neodoljivu potrebu da recima ispuni tišinu. „Hvala što si mi pomogao da izađem na kraj sa Endikotom i hvala ti što si mi pokazao ovo mesto. Nisam ni znala da postoji. Prelepo je...”

I dalje je jednom rukom držao bocu šampanjca kada ju je drugom iznenada zgrabio i privukao sebi. Vlažnim poljupcem je zaustavio bujicu reči koja je pokuljala iz nje.

Skajler obavi ruke oko njegovog struka. Zarila je prste u snažne mišiće. Toliko su se približili jedno drugom da se činilo kako pokušavaju da postanu jedno biće.

Divlje su se ljubili. Usne su pokušavale da okuse što je moguće više za što kraće vreme. Zastali su da udahnu vazduh i zagledali se jedno drugom duboko u oči. Disali su ubrzano.

„Zbog tebe sam prekršio sva svoja pravila." Keš je posmatrao svoju ruku kako prelazi preko njenih grudi. Obuhvatio joj je grudi i poigravao se bradavicom preko majice. „Nisam upotrebio gumicu. A to uvek radim", priznao je i sam začuđen svojim nemarom. „Moj moto je pojebi ih i zaboravi." Ponovo ju je pogledao u oči. „Ne mogu da zaboravim. Pokušao sam." Prešao je rukom preko njenog stomaka i zaustavio je na Venerinom brežuljku. „Prokleta da si, želim to opet da uradim", izusti promuklo.

„I ja"

„Oui."

„Da. Gde ćemo?"

„Ovde."

„Ovde?"

„Oui."

„Ali..."

„Oui."

Ponovo počese da se ljube. Jezikom je željno prodirao u svilenkaste dubine njenih usta, a ona mu usnama stiskala jezik. Zastenjao je i protrljao nabrekli ud o njen stomak. Spustila je ruku i počela nežno da ga miluje. Ponovo je promuklo zastenjao. Neprekidno se ljubeći, spustiše se na kolena.

Stavio je ruke na njena ramena i lagano je spustio na tlo pokriveno opalim lišćem i borovim iglicama, koji su šušćali primamljivije od satenskih čaršava. Keš se povinovao primitivnoj potrebi muškarca da poseduje i dominira pa je legao preko nje.

Skajler je reagovala sa istom žudnjom, iako je njena reakcija bila čisto ženska. Raširila je butine. Snažno se stisnuo uz nju. Elementi koji su ih činili različitim sada su ih sjedinjavali. Oboje ispustiše dug isprekidan uzdah.

Podižući kukove, Skajler je pokušavala da sldoni suknju. Keš je grubo trljao lice o njene grudi, usne su mu bile vlažne i vrele. Borio se sa kopčom na kaišu, ali je od želje da što pre prodre u nju bio nespretnan i neuspešan.

Besno je opsovao. Skajler mu je sklonila ruke i sama krenula da se bori sa tvrdoglavom kopčom. Ali ni ona nije bila uspešna. Smetali su jedno drugom pokušavajući da otkopčaju njegov kaiš.

A onda shvatiše da njihovi uzdasi nisu bili jedino što se čulo u šumi. Keš se iznenada skloni sa nje i sede.

„Keš? Da li si čuo..."

„Pst!" Pokazao joj je da bude tiha.

Osluškiivali su, a onda se ponovo začuo tih, neprepoznatljiv zvuk.

Keš je ustao. Brzo poput jelena i tiho poput senke udaljio se od Skajler i uputio u pravcu iz kog je zvuk dopirao. Vojna obuka mu je ovde bila od koristi. Nije pomerio ni lišće biljaka pored kojih je projurio. Potegao je nož koji je stalno nosio u koricama na leđima. Šunjao se duž blatnjavih obala rukavca i zaobišao dugačko deblo močvarnog čempresa.

„Gospode!"

Skajler je napustila ljubavno gnezdo koje su telima napravili na lišćem posutom tlu šume i krenula za njim kličući se po blatu. „Šta je to?" upitala je zaobilazeći ga da bi bolje videla. „Gejla!"

Mlada crna žena pogledala ih je uplašeno. Oči su joj bile crvene. Otekle i krvave brazde izobličile su joj jednu stranu lica. Odeća joj je bila u dronjcima. Koža joj je bila pokrivena posekotinama i oderotinama. Bila je u samo jednoj cipeli.

Keš je pogledom prešao preko obe obale rukavca i preko brežuljka iznad njih. Pogled mu je bio oštar i oprezan. Skajler je kleknula u blato. „Gejla, gospode, Gejla." Nežno je ponavljala njeno ime i pružila ruku da dodirne svoju drugaricu iz detinjstva. Gejla se trгла.

„Ne boj se. Ja sam, Skajler." Skajler je uznemireno pogledala Kesa. „Ne prepoznaje me."

„Prepoznajem te, Skajler." Gejla je prešla jezikom preko duboke i ružne posekotine na donjoj usni, sa koje je još uvek kapala krv. „Ne gledaj me. Molim te, odlazi."

Oči boje čokolade se napuniše suzama. Sldupčala se pokušavajući da se sakrije od njihovog pogleda. Skajler joj podiže glavu i položi je na svoju butinu. Milovala joj je nepovređeni obraz. Bio je to jedini deo njenog lica koji je bio prepoznatljiv. Skajler se nadala da joj lice neće ostati unakaženo.

„O, ima samo tebe da gledam", prošaputala je Skajler „zato što si mi nedostajala. Razgovaraćemo. Sećaćemo se detinjstva, a kada se budeš osećala bolje kikotaćemo se poput devojčica."

Gejli iz oka kliznu suza. „Nisam više devojčica, Skajler. Ja sam..."

„Ti si moja prijateljica", naglasila je Skajler.

Gejla sklopi oči i počeo da plače. „Ne zaslužujem da ti budem prijateljica."

„Bogu hvala pa niko od nas ne dobija ono što zaslužuje." Dok je nastavljala da nežno miluje Gejlin obraz, Skajler pogleda u Kesa. Pretraživao je neposrednu okolinu. „Da li si ikoga video?"

„Nisam." Kleknuo je pored Skajler i počeo da procenjuje Gejline rane koje joj je luđak naneo. Dotakao joj je rame. „Da li ti je ovo Prljavi uradio?" Gejla potvrdno klimnu. „Skotina jedna usrana", izusti Keš. „Mora da ju je pretukao, a onda je izbacio iz kola. Izgleda kao da se skotrljala niz brdo."

Granje i lišće bilo joj je upleteno u kosu i zakačeno za odeću. Gole ruke i noge bile su umazane zemljom.

„Nije, gospodine Bodro." Gejla je melodičnim glasom, promuklim od plača, pravilno izgovorila njegovo ime. „Skotrljala sam se niz brdo, ali nije me on izbacio ovde. Pobegla sam od njega."

„Peške si došla čak dovde?"

„Da."

„Da li te on traži?"

„Ne. Ne znam. Molim vas, ostavite me ovde. Zaboravite da ste me videli. Pustite me da umrem ovde, to je sve što želim. Ne mogu da mu se vratim. Ubiće me. Ne želim da živim, ali ne želim ni njemu da pružim zadovoljstvo da me ubije."

„Neće te on ubiti. Neće ti on ništa učiniti zato što ću te ja zaštititi. I apsolutno nemam nameru da te ostavim ovde da umreš", reče Skajler odrešito. „Možeš li daje nosiš uz brdo?" upitala je Kesa. „Ukoliko uspemo da je donesemo do puta, ja ću ostati sa njom dok ti budeš išao po kola hitne pomoći."

„Ne!" Gejla je gotovo skočila. „Gospode bože, samo to ne. Pronaći će me i ubiće me."

„Bićeš bezbedna u bolnici, Gejla."

Gejla, sada već na ivici histerije, poče odrično da trese glavom uprkos bolu koji mora da je osećala. „Prljavi me je istukao, a potom me zaključao u šupu. Ali sam nekako uspela da izađem. Kada otkrije da me nema, poludeće.”

„On već jeste lud.”

„Pronaći će me gde god da sam. Ubiće me zato što sam pobegla, Skajler. Boga mi, ubiće me. Rekao mi je da hoće i on će to stvarno i uraditi.” Obema rukama je zgrabila Skajler za bluzu. „Ako mi pomogneš i tebe će povrediti. Molim te, idi. Ne dodiruj me, prljava sam. Ne treba da imaš posla sa jednom kurvom.”

„E sad je dosta!” povika Skajler. „Ne plašim se Prljavog Flina. Samo neka nam se približi i pucaću u njega bez grize savesti.” Gejla ponovo poče da plače. Skajler, nežnijim glasom, reče: „Ukoliko se ne osećaš bezbedno u bolnici, odvešćemo te na Bel Ter. Obećavam ti da ćeš tamo biti bezbedna.”

Keš malo gurnu Skajler u stranu. „Hajde Gejla. Možeš li da mi staviš ruke oko vrata? Naravno da možeš”, nežno ju je hrabrio kada je odrično odmahнула glavom. „Pokušaj. Tako je. Sada se čvrsto uhvati. Dobro je.” Uhvatio ju je za leđa i ispod kolena i podigao je.

„Keš, ona krvari”, reče Skajler preplašeno. Gejlina haljina je bila natopljena jarkocrvenom krvlju. „Gejla, šta ti je uradio?”

„Onesvestila se”, reče Keš. Gejlina glava pala mu je na rame. „Možda je tako i bolje. Ovo će biti vrlo neprijatnih nekoliko stotina metara.”

Počeo je da se penje uz brdo. Skajler je pokupila bocu šampanjca koju je ispuštio i počela da se penje za njim. Cipele su joj bile ulepljene blatom. Granje se kačilo za tkaninu njene skupe suknje, ali ona na to nije obraćala pažnju. Pitala se kako je Gejla preživela pad niz strminu.

Nakon puta koji je više ličio na pentranje na Mont Everest, stigli su do automobila. Skajler je poletela napred i otvorila stražnja vrata. Uskočila je unutra. „Stavi joj glavu u moje krilo. Vozi u bolnicu što brže možeš, nije me briga šta je rekla, moramo je odvesti u urgentni.”

Keš je položio Gejlu na stražnje sedište, ali nije se sklonio sa vrata. Nastavio je da stoji na vratima i posmatra je. „Dobro, šta je sad? Kreći”, naredila mu je osorno.

„U bolnici će joj sanirati povrede, ali će morati i da pozovu šerifa.” Pokazao je glavom na onesvešćenu ženu. „On će sprovesti rutinsku istragu, ali neće čak ni opomenuti Prljavog. Za nekoliko dana biće puštena iz bolnice, a Prljavi će je čekati. Sledeći put će biti gore.”

Skajler je zurila u Gejlino izubijano lice, znala je da je Keš u pravu. „U redu, vodimo je na Bel Ter. Ne znam da li ću moći da ubedim doktora da dođe u kuću, ali...”

„Ja ću pozvati doktora.”

Keš je zalupio vrata, trčeći obišao automobil i smestio se na vozačko sedište. Krenuli su, i već za nekoliko sekundi jurili auto-putem kroz nadolazeći sumrak.

„Želiš li još jedno piće, Triša?”

„Ne, hvala, dragi. Gospođa Grejvs će nas uskoro pozvati na večeru. Triša se hladila poslepodnevnim izdanjem *Glasnika Hevena*. U njemu se nalazio poveći članak o velikodušnoj dobrotvornoj akciji koju je organizovala Džunior liga da bi porodicu Gliju Vilijamsa snabdela namirnicama. Triša je bila samozadovoljna ali i iznervirana - zadovoljna zato što su njoj pripisane zasluge za neverovatnu velikodušnost, a iznervirana zato što je Skajler zapravo sve organizovala i odradila sav posao oko prikupljanja hrane, odeće i drugih potrepština.

„Sad mi već stvarno ide na živce“, durila se, „što svako veče čekamo Skajler na večeru. Uvek kasni.“

„Ni sama nije bila sigurna kada će se vratiti sa sastanka sa Endikotom.“ Ken je u ustima držao kocku leda sa ukusom burbona. „Dug je to put.“

„Mogla je bar da se javi.“

„Opusti se. Evo je stiže.“ Ken je odložio praznu čašu na sto od pruća i krenuo da silazi niza stepenice na verandi. „Vozi kao sumanuta. To uopšte ne liči na nju.“

„Možda je konačno shvatila da nije lepo stalno kasniti.“ Triša je ravnodušno spustila novine i ustala sa namerom da ude u kuću.

„Šta je sad ovo, kog đavola?“ upita Ken ne očekujući odgovor.

Keš naglo zaustavi automobil nedaleko od stepenica. Otvorio je vrata, iskočio iz kola i širom otvorio stražnja vrata. Sagnuo se i izneo Gejlu.

„Šta se to, dodavola, dešava?“ Ken je presekao put Kesu čim je kročio na prvi stepenik. „Skajler, čekam da mi objasniš...“

„Sklanjaj se s puta. Triša, da li je neka od gostinskih soba nameštena?“ I Ken i Triša su zurili u Keša i Gejlu kao da su u pitanju čudovišta iz močvare. „Dobro, hoćeš li ti meni odgovoriti?“, zapovednički upita Skajler. „Da li je neka od gostinskih soba nameštena?“

Triša pogleda u sestru. „Šta joj je?“

„Gotovo nasmrt je prebijena. U koju sobu da je stavim?“

„Nadam se da ne nameravaš da je uvedeš u kuću.“

Skajler frknu i pogleda sestru sa prezirom, a potom skrenu pogled prema Kenu. On i Keš besno su gledali jedan drugog u oči. Ken je stajao za stepenik iznad Kesa i nije mu dozvoljavao da prođe.

„Koji vam je đavo?“, povika Skajler. „Zar ne poznajete Gejlu?“

„Znam ko je ovo“, prasnu Triša.

„Ozbiljno je povređena.“

„Onda bi trebalo da je odvedeš u bolnicu.“

„Ona će boraviti u kući.“

Skajler je zaobišla Kenu i pokazala Kesu da uradi to isto. Bilo joj je drago što Keš nosi Gejlu, jer da nije bilo tako, silom bi sklonio Kenu s puta. A ako je suditi po ubistvenom pogledu kojim ga je gledao, uživao bi u tome.

Skajler je prešla preko verande i uhvatila se za kvaku ulaznih vrata. Triša stade ispred nje i nasloni se na vrata. „Mama bi se okrenula u grobu kad bi znala da ih uvodiš u kuću.“

„Gejla je već boravila u ovoj kući. Mnogo puta. Igrale smo se sa njom, sećaš li se? Njena majka ti je peglala odeću, prala sudove, pripremala obroke. A Veda je bila crnija od Gejle.“

„Nije u pitanju boja njene kože.“

„A šta je onda u pitanju.“

„Prisiljavaš me da budem neuljudna, Skajler. Ona je Flinova kurva“, povika Triša.

Skajler je obnevidela od besa. „A čija je to krivica?“

Triša se povuče, ali se brzo ponovo sabrala. „Pretpostavljam da ćeš sada reći da sam ja kriva za to.“

„A kao nisi?“

„Ja sam ti kriva za sve što ovde ne valja.“

„Ne mogu sada da se raspravljam sa tobom“, reče Skajler gubeći strpljenje zbog Trišine histerije. „Ovo je kuća, ne svetinja nad svetinjama. Ni Gejla ni Keš je neće, niti je mogu, oskrnaviti. Mama ionako ne može da zna ko ulazi u kuću. A čak i da me sada sa neodobravanjem posmatra sa nebesa, ništa pod milim bogom ne može da uradi povodom ovoga. A sad mi se sklanjaj s puta.“

Skajler gurnu sestru i širom otvori vrata.

„Znaš šta Koton misli o njemu", povika Ken za njom.

Okrenula se i na trenutak razmislila o tome, a potom je rekla: „Ni Koton sada ništa ne može da uradi povodom ovoga." Skajler je pogledala u Kesa i glavom mu pokazala da uđu u prostrani hodnik. Prvi put u životu, Keš Bodro prešao je prag kuće Bel Ter.

Gospođa Grejvs je stajala u hodniku i izgledala poput poslednjeg stražara na nebeskim vratima. „Da li je nameštena neka od gostinskih soba?", upita je Skajler.

„Za takve kao što je ona nije." Prekrstila je ruke preko sasušenih grudi kao da pokušava fizički da se ogradi od onoga što će se desiti.

„Dobro, onda ću je smestiti u svoju sobu", reče Skajler smireno. „A meni namestite sobu za goste." Uputila se prema stepeništu. „I uzgred budi rečeno, gospođu Grejvs, to će vam biti poslednji radni zadatak na Bel Teru. Moliću vas da pokupite sve svoje stvari. Za sat vremena će vas na stolu u hodniku sačekati ček."

Skajler je potrčala ispred Keša. On je preskakao po dve stepenice odjednom. Gospođa Grejvs je ostala da stoji u dnu stepeništa širom otvorenih usta. Triša i Ken stajali su na vratima skamenjenih lica. Skajler je ignorisala njihove poglede, popela se na sprat i pokazala Kesu u koju sobu da unese Gejlu. Išao je ispred nje. Kada je stigla do vrata, on je već spuštao Gejlu na krevet.

„Krevet će ti biti gadno isprljan." Kada je spustio Gejlu i okrenuo se prema njoj, Skajler je videla da mu je košulja umazana krvlju.

„Nije važno. Mislim da sam se upravo više zaprljala komunicirajući sa onima dole", promrmlja Skajler nadvijajući se nad Gejlu. „Ja ću joj skinuti odeću, a ti zovi doktora."

„Nećemo zvati doktora."

„Šta hoćeš da kažeš?" Skajler se naglo uspravi i prostreli ga pogledom.

„Samo se potrudi da joj skineš odeću dok se ne vratim." Uputio se ka vratima.

„Čekaj!" Skajler potrča za njim pokušavajući da ga uhvati za okrvavljeni rukav, ali joj je ruka skliznula. Ipak je uspela da ga zadrži. „Učinilo mi se da si rekao da ti možeš da ubediš doktora da dođe. Gde ćeš sada?"

„Ja sam doktor, ali su mi potrebni moji lekovi."

Lice joj je prebledelo. „Jesi li poludeo? Njoj je potrebna stručna pomoć. Mogla bi da umre. Nije ovo ujed komarca, Keš. Ona krvari, a ja ne znam..."

„U pitanju je vaginalno krvarenje. Pobacila je."

Skajler udahnu vazduh i polako izdahnu. Posmatrala ga je zaprepašćeno. „Znam šta je u pitanju. Moja majka je izgubila bebu. Nije bilo nikoga da se pobrine za nju, pa sam morao ja. Ona mi je rekla šta da radim. Znam kako da joj pomognem."

Skajler se okrenula i pošla prema telefonu. Podigla je slušalicu, ali i pre nego što ju je prinela uhu, Keš joj je istrgnu iz ruke. „Obećala si Gejli."

„Ne mogu da preuzmem odgovornost za ovo."

„Obećala si."

„Ali nisam znala daje u pitanju ovako ozbiljna stvar. Šta ako umre?"

Sada su već vikali jedno na drugo. Keš je uhvati za ramena i spusti glas. „Ja mogu da joj pomognem. Veruj mi." Snažno ju je stisnuo. „Veruj mi."

Skajler ga je nekoliko trenutaka gledala u oči, potom je pogledala Gejlu, a kada je ponovo pogledala Kesa, opustila se. Jedva pomerajući usne, izgovorila je: „Ukoliko neko dole pokuša da te zaustavi..."

„Rešiću problem. I veruj mi, uživaću u tome."

Skajler ga je posmatrala kako odlazi, moleći se da je donela ispravnu odluku. Zatim se okrenula i posvetila sumornom poslu.

36.

Skajler je imala vremena da opere Gejlu mokrim peškirom pre nego što se Keš vratio. Prljavština i sasušena krv sakrili su stare ožiljke. Skajler je nakon svakog pokreta vlažne tkanine sve više saosećala sa svojom prijateljicom i sve više mrzela Prljavog Flina. Kada je Keš uleteo na vrata video je da su joj oči pune suza.

„Sva je u ožiljcima i modricama", rekla mu je.

„Ne verujem da je Prljavi nežan ljubavnik."

„On je zver koju treba zatvoriti."

„Ne nadaj se." Seo je na ivicu kreveta i proučavao Gejlino lice. „Kako je?"

„Krvarenje je stalo."

„Dobro. Da li je dolazila svesti?"

„Svesna je. Stenjala je dok sam je prala."

Keš je stavio ruku na Gejlino čelo i tiho je pozvao. „Gejla, probudi se i razgovaraj sa mnom. Moram da ti postavim nekoliko pitanja." Otvorila je kapke. Pogledala je u njega, a onda i u Skajler. „Nalaziš se na Bel Teru, bezbedna si."

„Bezbedna." Posmatrali su kako je ispucalim i oteklim usnama izgovarala ovu reč kao da je čuje prvi put. Mirno je sklopila oči.

„Ne možeš još da spavaš", reče joj Keš, budeći je. „Daću ti lekove, ali najpre moraš da mi odgovoriš na nekoliko pitanja."

Trudila se da drži oči otvorene. „U redu."

Otvorio je kožnu torbu i izvadio teglicu sa melemom. Zatim je sklonio čaršav sa nje i počeo da stavlja gustu žutu mast na posekotine koje je imala na rukama i grudima. „Koliko je trudnoća bila odmakla?"

Oči joj se ispuniše suzama kada su je preplavili stari strahovi. Lice joj se zgrčilo od bola. „Nisam mogla da rodim njegovo dete. On je sam đavo. Jednostavno nisam mogla."

„Nema više bebe." Keš joj saosećajno stegnu ruku. „Koliko je trudnoća bila odmakla kada si počela da krvariš? Koliko dugo ti je kasnila menstruacija?"

„Šest nedelja, osam najviše."

„*Bien.*"

„Uzela sam lek koji si mi poslao."

„Lek?", iznenadi se Skajler. Okomila se na Kesa. „Ti si već znao za ovo?" Utišao ju je. Gejla je i dalje govorila veoma tihim glasom. „Prljavi je rekao da si mu ti rekao da će me to izlečiti."

Skajler se ponovo okomi na Kesa: „Dao si tom čoveku lek za nju?"

„*Oui.* A sada učuti."

„Saradivao si sa njim?" nastavila je zaprepašćeno.

Keš se naglo okrenu prema njoj. „Jesam. Došao mi je u kuću, rekao mi da Gejla krvari. Da je imala pobačaj. Šta je trebalo da uradim? Da ga ignorišem?"

„Mogao si meni da kažeš?"

„I šta bi ti uradila? Upetljala se u nešto što te se ni najmanje ne tiče? Još jednom bi mu izrešetala imovinu i podsetila ga da je besan na tebe?"

Začutala je, ali se videlo da je i dalje ljuta. „Osim toga, sve se to desilo kada je Koton bio u najgorem stanju. Tada su svi verovali da neće preživeti. Imala si pune ruke posla i nije ti bilo potrebno još briga."

Nastavio je da nanosi melem na Gejlino izubijano telo. Stavio je prst na kružni ožiljak na njenoj dojci. „Opekotina od cigarete“, rekao je tiho. Gejla zajeca setivši se kako ju je dobila. Keš je saosećajno pogleda. „Šta je izazvalo pobačaj?“

Gejla im je okrenula leđa i zarila lice u belu jastučnicu. Skajler i Keš se pogledaše zbunjeno. Rekla je da nije želela Flinovo dete, a sada je bila uznemirena. Keš joj je dodirnu rame i okrenuo je prema sebi. „Gejla, reci mi šta se desilo. Da li je Prljavi bio suviše grub prema tebi?“

Polako je odmahнула glavom. Suze su joj se slivale niz unakaženi obraz i vlažile sasušenu krv, tako da se činilo da lije krvave suze. „Sama sam to uradila. Ja sam izazvala krvarenje.“

„Gospode“, izusti Keš.

Skajler stavi obe ruke preko usta i toliko ih jako pritisnu da su pobebele.

„Nisam mogla da donesem na svet njegovo dete“, ponovila je Gejla mu-klim glasom. „Otići ću u pakao zato što sam ubila bebu? Bog će me poslati u pakao zato što sam usmrtila svoje dete?“

Bila je na ivici histerije. Keš se nadvio nad nju i spustio je nazad na jastuke. „Nećeš otići u pakao, Gejla. Nisi ti grešnica. O tebe su se ogrešili. Je li ti lek koji sam ti poslao pomogao?“

„Jeste. Hvala, gospodine Bodro. Bilo mi je jako loše dok nisam dobila lek. Sledila sam uputstva i sve uzela. Krvarenje je stalo. Osećala sam se bolje, ali onda je...“

Uplašeno se osvrnula oko sebe, kao da očekuje da je neko ubije na mestu ukoliko kaže istinu

„Šta se onda desilo, Gejla?“ insistirao je Keš na odgovoru, stavljajući melem na posekotinu na njenom ramenu.

Gejla je pogledala u Skajler. Tamne oči su joj bile puna suza. „Naterao me je da idem sa jednim gospodinom.“ Ove reči jedva da su se i čule. „Nisam želela. Rekla sam mu da ne mogu zato što još nisam bila potpuno zacelila, ali...“ Ponovo je zarila lice u jastuk. „Taj čovek je platio sto dolara, pa me je Prljavi naterao da idem.“

Keš pogleda u Skajler. Odmahivala je glavom u neverici. Ono što se desilo Gejli ne bi trebalo da se dešava u modernom svetu. Takva vrsta zlostavljanja nije smela da postoji u dvadesetom veku. Ali je ipak postojala.

„Da li te je taj gospodin“, reče Keš sa prezirom „terao da upražnjavaš odnos sa njim?“ Gejla potvrdno klimnu. Keš besno opsova. „Zašto te je Prljavi danas tukao?“

„Odbila sam da opet idem. Rekla sam mu da mi nije dobro i da sam opet počela da krvarim. Ali on nije želeo da se taj čovek naljuti na njega.“ „Da li je to isti čovek sa kojim si morala da ideš i prethodnog puta?“ „Mislim da jeste. Videla sam njegov auto.“ „Koje to?“

„Ne znam mu ime. Ali on me...“

„Šta radi?“

„On... me fotografiše.“

Skajler zadrhta. Keš je pažljivo pohranio ovu informaciju. „Šta se tačno desilo danas?“

„Rekla sam da neću da idem. Čoveku je dosadilo da čeka i otišao je. Kada je otišao, Prljavi me je pretukao kaišem za oštrenje britve. A ovo je uradio“, pokazala je na otečenu vilicu „pesnicom. Ali je najpre oko nje omotao lanac.“

Keš je počeo da na pasja kola psuje Prljavog, a Skajler je smatrala da je svaka psovka opravdana i zaslužena.

„Rekao mi je da će me zaključati u šupu da bih mogla da razmislim o svojoj odluci.“ Gejli usne počеше da podrhtavaju. „Ovo su najgore batine koje sam od

njega dobila. Sledeći put će me ubiti. Znam to. Morala sam da pobegnem dok još mogu." Lice joj se ukočilo od straha. „Ubiće me kada me pronađe."

„Ne može ni da te pipne dok god si ovde." Skajler joj je zaštitnički položila ruku na rame. „Ne moraš više da ga se plašiš."

Gejla nije bila tako sigurna. „Ne mrziš me zbog onog što sam uradila?"

„Naravno da ne. Ti si ovde žrtva."

„Mama nije mogla da radi. Bila je bolesna. Morala sam da joj kupujem hranu i lekove. Nisam mogla da pronađem bolji posao, pa sam pristala da poslužujem piće u pivnici. Mama bi me ubila da je znala šta radim. Rekla sam joj da radim u supermarketu."

Ovlažila je usne i počela da uvija čaršav kojim ju je Keš pokrio. „Mami je bilo sve lošije. Zamolila sam Prljavog da mi poveća platu. A on mi je rekao da postoji samo jedan način da zaradim više novca."

„Nemoj više da pričaš", reče Skajler.

„Otišla sam sa tim prvim čovekom zato što je trebalo da dobijem pedeset dolara. Kasnije sam oči isplakala zbog Džimija Dona. Znala sam da će me mrzeti ako ikada sazna. Mislila sam da će to biti samo taj jedan put i da je to sve. Kunem se, nisam imala nameru da postanem kurva."

„Znam. Ne moraš više ništa da kažeš."

„Ali brzo sam potrošila tih pedeset dolara i bilo mi je potrebno još novca." Ramena su počela da joj se tresu. „Otišla sam sa još jednim muškarcem, pa još jednini. Prljavi ih je neprestano dovodio."

„Gejla, nema potrebe da se ispovedaš", reče joj Keš držeći je u naručju. „Moram da je pregledam. Možeš li da joj doneseš nešto da popije? Vreo čaj? Bilo šta?", upitao je Skajler.

Skajler je stisnula Gejlinu ruku još jednom pre nego što je otišla. Kada je izašla, duboko je udahнула i naslonila se na zid. Ostala je da stoji tako nekoliko trenutaka. Bila je iscrpljena i fizički i emocionalno, ali još uvek nije mogla da se odmara. Sišla je niza stepenice.

Kena nije bilo nigde na vidiku. Triša je bila u dnevnoj sobi. Kada je vi-dela Skajler, prestala je da se šetka gore-dole i dotrčala za njom u kuhinju. Skajler je stavila čajnik i uključila ringlu.

„Nadam se da nisi bila ozbiljna kada si rekla gospodi Grejvs da je otpuštena?"

„Hvala što si me podsetila. Moram da joj ispišem ček."

„Ne dozvoljavam da je otpustiš."

„Ja sam je već otpustila. Prezirem tu ženu. Odbojna mi je od trenutka kada sam kročila u ovu kuću."

„Ali ne možeš tek tako da je otpustiš", reče Triša pucajući prstima Skajler ispred nosa, „i samo zato što je naglas rekla ono što smo Ken i ja mislili. Šta se s tobom desilo, Skajler? Kao da si pomerila pameću. U poslednje vreme se s tobom ne može razumno razgovarati."

„Otpustila sam gospođu Grejvs zato što je uvredila moju prijateljicu. Iako je ta ista prijateljica bila u nesvesti i nije mogla da čuje uvredu, ja sam je čula. A možda si u pravu za to", nastavila je zamišljeno, „da sa mnom ne može razumno da se razgovara." Mirno je stavila vreo čaj na tacnu. Podižući tacnu, okrenula se prema sestri. „Gospođa Grejvs može da ode i ujutro. Sada stvarno nemam vremena da joj ispišem ček."

Trišino lice izobličilo se od besa. Bila je Skajler za petama dok se pela uza stepenice. „Neće ti ovo tek tako proći, gospođice *uzvišena*. Kako te nije sramota da se vratiš kući nakon šest godina i počneš da uništavaš sve što sam stvorila?"

Skajler se okrenula prema njoj. „Triša, ono što si ti stvorila i nije ni za šta drugo nego da bude uništeno."

Triša se ukočila. Kroz stisnute zube je procedila: „Koton će saznati za ovo već sutra ujutro.”

Skajler je spustila tacnu na sto u hodniku i priterala Trišu uza zid. „Ništa Koton neće čuti”, procedi ona. „Da li si me razumela?”

„Samo me gledaj.”

„Šta može da se desi ako uletiš u bolnicu i uznemiriš ga? Može da doživi još jedan srčani udar, jesam li u pravu? Mogao bi iznenada da umre. A onda ništa od tvojih lepih planova o prodaji Bel Tera. Sigurna sam da u oporuci piše da je Bel Ter podeljen na dva jednaka dela, a pre ću otići peške do pakla nego dozvoliti da se proda moja polovina. Verovatnoća da nagovoriš Kotona da proda Bel Ter ti je zanemarljiva, dok verovatnoća da ćeš mene nagovoriti ne postoji.” Ponovo je podigla tacnu. „Razmisli o tome sestrice, pre nego što sutra otrčiš u bolnicu da me tužakaš.”

Keš je u sobi pokrivačem nežno ušuškavao Gejlu. Skajler ga je upitno pogledala.

„Nije nanela previše štete, mada sam bogzna kako je izbegla ozbiljnija oštećenja.” Prošao je rukom kroz kosu, koja je već bila razbarušena. „Veruj mi, ne bi želela da čuješ detalje. Pravo je čudo da nije potpuno iskrvarila.”

„Da li joj je potrebna transfuzija?” upita Skajler spuštajući glas do šapata i gledajući u Gejlu koja je sada mirno spavala.

„Plašio sam se da će joj možda biti potrebna, ali sada mislim da neće. Da sam se uverio da joj je stvarno hitno potrebna transfuzija, sam bih je odvezao u bolnicu. Nije krvarila iz materice. Bila je... izgrebana... unutra.”

Skajler se trže.

„Te ogrebotine su se ponovo otvorile, zahvaljujući tome što ju je Prljavi terao da radi. Pronašao sam higijenske uloške u kupatilu. Često joj ih menjaj. Ukoliko se krvarenje pojača, odmah me obavesti. Biće joj dobro, ali mora da ostane u krevetu nekoliko dana.”

„Šta će biti sa njenim licem?”

„Nisu oštećene kosti. Kada otok splasne, biće lepa kao što je i bila. Ogrebotine i posekotine će zaceliti.”

„Nakon onog što je proživela poslednjih nekoliko godina, nisam sigurna da će ikada u potpunosti zaceliti.”

Skajler mu je pružila tacnu. „Evo čaja.”

Keš je ponovo otvorio svoju torbicu i izvadio malu ampulu. Otvorio ju je i sipao nekoliko kapi njene sadržine u čaj.

„Šta je to?” upitala je Skajler.

„Odeljenje za narkotike nije još čulo za ovo. Drevni recept koji se prenosi sa kolena na koleno među *traiteurs*. Od toga će spavati nekoliko sati.” Rukama je obuhvatio Gejlinu glavu i podigao je sa jastuka. „Gejla, popij ovo.” Stavio je obod šolje između njenih usana. „Osećaćeš se kao da si na letećem tepihu i da putuješ pravo u nirvanu.”

Gejla je popila čaj sa umirujućim napitkom. Pogledala je u Skajler. „Zašto mi pomažeš?”

„Gejla, to je glupo pitanje. Volela sam tvoju majku. I volim tebe.”

„Ja ne zaslužujem da me neko voli”, rekla je tužno. „Ne zaslužujem ni da me bog voli.”

„On te voli.”

Gejla odmahnu glavom. „Ne voli me nakon što sam ubila svoju bebu. To je smrtni greh.” Na trenutak se izgubila u mislima. „Ipak, nije važno, Džimi Don me, nakon svih onih muškaraca sa kojima sam bila, neće više nikada voleti. A

volela sam Džimija Dona više nego što sam volela boga." Pogledala ih je, oči su joj bile mutne i teško ih je držala otvorene zato što je napitak počinjao da deluje. „Da li misliš da je zato bog dozvolio Prljavom da me se dokopa. Da li je bog bio ljubomoran na Džimija Dona?"

Keš je spustio praznu solju na noćni stočić. „Daleko sam ja od propovednika, Gejla. Ali mislim da bog ne sere po ljudima onako kako to ljudi rade."

Činilo se da su ove krajnje nekonvencionalne reči utešile Gejlu. Sklopila je oči. nekoliko sekundi kasnije, celo telo joj se opustilo. „Zaspala je", rekao je Keš ustajući.

Skajler ga je pogledala i prvi put primetila da je umoran. Kod kuće je obukao čistu košulju ali je i dalje delovao iscrpljeno. Pročistila je grlo i započela: „Keš, ne znam kako da ti zahvalim."

„Zaboravi. Nisam to uradio zbog tebe."

„Da, ali..."

Iznenadno lupanje na vratima zaustavilo ju je u pola rečenice. Bila je suviše zaprepašćena da bi odreagovala. „Ko je?", upita Keš opasno ledenim glasom.

„Ovde Voker, šerifov zamenik."

Keš prokle u sebi, pa povika: „Samo malo."

Uhvatio je Skajler i privukao je sebi. Žestoko ju je poljubio, prevlaćio je jezikom preko njenih usana dok nisu pocrvenele i nabubrele. Grubo joj je bradom protrljao vrat. Raskopčao je dugmad na njenoj bluzi i sklonio bretelu brushaltera.

„Pokušaj da izgledaš kao da smo se upravo kresali."

37.

„Vokere, šta hoćeš, kog đavola? Bolje bi ti bilo daje nešto važno u pitanju."

Zamenik šerifa Voker, trgao se kada je Keš Bodro besno otvorio vrata. Prokleo je svoju zlu sreću. Šerif Patu bi ga odrao da nije odgovorio na ovaj poziv, ali, jebi ga, nije baš ni hteo da se zamera Bodrou. Činilo mu se daje Kejdzhen raspoložen za svađu. Čak i kad je bio dobro raspoložen s njim se teško izlazilo na kraj. A svako ko bi krenuo na ovog momka u momentu kada je on bio loše volje, mogao bi da završi sa nožem među rebrima. Ipak, dužnost mu je nalagala da se odazove na ovaj poziv.

Keš je jednom rukom držao kvaku, a telom je zaklanjao ulaz. Zamenik je gledao preko njegovog ramena u prostoriju i trudio se da deluje ozbiljno i službeno. To baš i nije bilo lako za nekoga ko je morao da se brije tek svaki treći dan.

„Pozdrav, Keš. Gospođice Skajler." Prstima je dodirnuo obod šešira kada joj se obratio. Stajala je iza Keša. Oko usana su joj se videli crveni tragovi od njegove brade, a pogled joj je bio zamućen. Taj Bodro baš ima sreće. Njegov legendarni doka mu je obezbedio doborodošlicu i kod najfinijih dama.

Voker se posveti stvari zbog koje je došao. „Ovde imamo porodičnu svađu. Jesam li u pravu?"

„Porodična..." Keš zakoluta očima i opsova. „Onaj magarac! Da li on to priča o Gejli? Gejla je doživela malu nezgodu. Malo se ugruvala. Ima nekoliko ogrebotina. Ja sam na većim mukama nego ona."

„Kako to misliš, Keš? Šta se dešava?"

„Vidi, ovako", otegnu Keš i preko ramena pogleda Skajler. „Nadam se da ne moram baš *sve* da ti kažem."

Zamenik pročisti grlo nadajući se da je time dao sebi na značaju i reče: „Moraš. Baš *sve*."

Keš ga pogleda namršteno, pa opsova ozlojeđeno. „Dobro. Vidiš, Skajler i ja smo otišli na mali piknik u šumu." Blago je nagnuo glavu na jednu stranu, a Voker je pratio njegov pogled i primetio polupraznu flašu šampanjca na noćnom stočiću. „Nisam grickao pileća krilca, ako razumeš šta hoću da kažem?"

Voker sa mukom proguta pljuvačku i potvrdno klimnu glavom.

„Zapravo", nastavi Keš, „baš me je krenulo. Kad ti se iznenada pojavi Flinova kurva, sve kotrljajući se nizbrdo."

Voker se grohotom nasmeja. „I ti i ja smo i ranije viđali raširene noge kurvi."

Kešov izraz lica se promeni. Pogled mu posta leden. Voker počeo da psuje i proklinje svoju brzopletost. Preterao je.

Ali Keš ležerno nastavi: „Dobro. Nisam ni obratio pažnju na nju. Želeo sam samo što pre da nastavim šta sam započeo." Namrštio se. „Zaboravio sam da Skajler poznaje Gejlu odranije. Uznemirila se kada je videla daje povređena i zamolila me je da joj pogledam povrede. Tako da smo otkazali naš... kako se to kaže... piknik i doveli Gejlu ovamo. Sada spava, ali ako želiš da uđeš i sam se uveriš..." Pomerio se u stranu i pokretom ruke pozvao zamenika da uđe.

Zamenik je pogledao prema krevetu na kom je zaista spavala Flinova kurva. Pogledao je u Skajler i porumeneo do ušiju. Sasvim sigurno je izgledala kao da je bila glavno jelo na pikniku s Kešom Bodroom. Odeća joj je bila raskopčana, kosa zamršena. Činilo se da joj je neprijatno što je uhvaćena na delu sa Bodroom. Premeštajući se s noge na nogu, podigla je ruku i pokušala da zakopča dugmad na bluzi koja je prilično otkrivala njen dekolte. Poželeo je da se približi i bolje je pogleda, ali Kejdzhen vero-vatno ne bi želeo da mu neko zija u žensku s kojom je trenutno on. Keš je bio osetljiv na te stvari.

„Nema potrebe, Keš. U redu je. Nema potrebe da ulazim u sobu." Voker se spremi da krene, ali iznenada zastade. „Samo... Pa, gospodin Huel je rekao da bi Prljavi Flin nekako mogao da bude upleten."

„Prljavi? Skajler, da li si videla negde Prljavog?", upita je Bodro preko ramena.

„Ovaj... nisam." Pokušavala je da zagladi kosu. „Nisam ga videla." Keš sleže ramenima. „Sve što smo videli bila je Gejla kako se tumba nizbrdo." „Šta je sama tražila u šumi?"

„Kako bih ja to mogao... Ne, čekaj. Na putu ovamo mrmljala je nešto o razgovoru s bogom." „Bogom?"

„Vidi, nemam pojma o čemu je blebetala."

„Dobro."

„Da li je to *sve*?"

„Pa..."

„Ako jeste, gubi se. Imam pametnija posla." Nagnuo se prema zameniku i prošaputao: „Jebote, Vokeru. Digao mi se, a sad već počinjem da mislim kako mi danas nije suđeno da nešto povalim."

Voker se nasmeja i udari Kesa laktom u rebra. „Znam kako ti je."

„Onda imaj milosti i gubi se odavde."

„Dobro, nastavite sa svojim poslom. Izvinite na neprijatnosti", reče Voker glasnije nego što je bilo potrebno i namignu Kesu. „Gospođice Skajler." Prstima je dodirnuo šešir i krenuo prema stepeništu. Nije još ni došao do njega, a Skajler mu se pridružila.

„Ispratiću vas, gospodine Voker."

Uхватиła je korak sa njim. Voker je pomislio da je ovim gestom pokazala kakvog je kova. Dama ostaje dama, uprkos tome što si je zatekao u neugodnoj situaciji. Osvrtao se oko sebe dok su silazili niza stepenice. Nije loše prošao. Sa Bodroom se razišao prijateljski, a uspeo je i da pogleda u unutrašnjost kuće Bel Ter.

Imaće šta da ispriča supruzi kad dođe kući. Gnjavaće ga pitanjima i hteće da zna svaki i najsitniji detalj. Sranje! Nije obratio pažnju na to koje je boje spavaća soba gospođice Skajler Krandal. Ma nema veze, izmisliće nešto. Njegova žena ionako neće imati prilike da proveriti.

Situacija je postala napeta dok su prolazili pored dnevne sobe. Ken i Triša su ih posmatrali. „1 onda?“ upitao je Ken izlazeći u predsoblje.

„Keš i ja smo sve objasnili zameniku šerifa Vokeru. I on smatra da bi Gejla trebalo da ostane ovde“, reče Skajler mirno. Povala je zamenika do ulaznih vrata. „Mnogo vam hvala što ste se odazvali pozivu.“

Vrata se zatvoriše za njim i pre nego što je shvatio šta mu se dešava. Skajler se okrenula prema Haelovima. Oboje su delovali kao da nije najradije ubili. Pre nego što je stigla da im se obrati, nešto drugo joj privuče pažnju. Keš je silazio niza stepenice, držeći ruku na gelenderu.

Triša i Ken posmatrali su ga sa otvorenim neprijateljstvom. Njegova pojava samo je raspalila njihov bes. „Ne dozvoljavam da ta crna kurva spava pod mojim krovom“, procedi Triša.

„Ne pitaš se“, odgovori joj Skajler ravnim glasom. „Gejla će ostati ovde koliko god želi. A kada mi se ukaže prilika da sve objasnim Kotonu, mislim da će se i on složiti s mojom odlukom.“ Iako je bila umorna, Skajler ih je oboje pogledom izazivala da joj se suprotstave.

Ken je prihvatio izazov. „A šta ćemo s njim? Da li si i njega zamolila da prenoći?“

„Hvala, ali imam druge planove“, odgovorio je Keš ljubazno, ali mu je na usnama igrao sarkastičan osmeh.

Triša je pažljivo i proračunato osmotrila Kesa dok je prolazila pored njega. „Izvinite me“, rekla je nadmeno.

Ken je bio manje suptilan. „Zažalićeš ti zbog ovoga, Bodro.“

„Ne verujem.“

Nekoliko sekundi kasnije sa treskom su zalupili vrata svoje spavaće sobe. Skajler dubok udahnu. „Mislim da ovde trenutno i nisam omiljena.“ „Da li je uopšte važno?“

„Nije, ako bi to značilo da bih ja morala da postupim drugačije.“ Stajala je naspram njega i nervozno stavljala ruke na bokove, pa ih opet spuštala. Mogla je u bilo kom trenutku da se suprotstavi Kenu i Triši, ali se pod Kešovim upornim pogledom osećala neprijatno, naročito kada se setila šta je rekao zameniku šerifa. Usne su je i dalje peckale, nije morala da se pogleda u ogledalo da bi videla da su i dalje crvene. U najmanju rukuje izgledala kao da se dugo ljubila s nekim. Ken i Triša to sigurno neće odobriti.

„Ne volim da ti ista dugujem“, reče mu iskreno.

„Šta ćeš mi dati?“

„Šta želiš?“

„Znaš ti dobro šta ja želim“, zareža. „Ali zasada će jedno piće biti dovoljno da odloži naplatu duga.“

„Dođi ovamo.“

Povela ga je u dnevnu sobu, ali je on zastao na vratima trpezarije i posmatrao zidove prekrivene žutom svilom. Skajler se okrenula i nekoliko sekundi ga posmatrala sa zanimanjem. „Keš? Ideš li?”

„Oui”, odgovorio je odsutno. „Za tebe, *maman*”, prošaputao je.

Skajler je prišla ormariću koji je služio kao bife i izvadila staklenu flašu burbona. Nasula mu je više od polovine čaše. „Želiš li leda? Ili možda vode?”

Kada joj nije odgovorio, okrenula se i zatekla ga kako se osvrće po prostoriji i upija svaki detalj. „Keš?” ponovila je. Trgao se kada je čuo njen glas. „Želiš li da ti dodam nešto u piće?”

„Ne.” Prišao joj je, uzeo čašu iz njene ruke i popio sadržinu u jednom gutljaju. Pružio joj je čašu, a ona mu je sipala još jedno piće. Iskapio je i ovo.

„To su dva pića”, podsmehnula mu se.

„Onda sam ja tvoj dužnik.”

„Malo za promenu.” Zatvorila je bocu nakon što je on spustio čašu.

„Ti ne piješ?”

„Pijem vodu sa ledom.” Uzela je dve kocke iz kofe s ledom i bučno ih spustila u čašu, a potom prelila vodom iz bokala. „Od šampanjca ožednim.”

„A i napiješ se.”

„Trebalo je da te upozorim.”

„Nije mi smetalo.”

Sada je on prvi skrenuo pogled. Posmatrao je luksuzno opremljenu prostoriju koja je odisala bogatstvom i prefinjenošću generacija koje su ovde boravile. „Nikada pre nisi bio u kući?”

„Nisam”, odgovori on grubo. „Prilično je otmena.”

„Veći deo nameštaja je kopija originalnog nameštaja. Federalna vojska nije preterano cenila kuću. Kada su otišli, spalili su sve što je moglo da gori. Samo su ovaj tepih i sat na kaminu originalni. Neki vest Loran ih je prokrijumčario.

„Kako su se oni uopšte obogatili?”

„Ovde je uvek bilo drvene građe. Ali mislim da su novac koji su doneli iz Francuske uložili u nekoliko plantaža. Mislim da je bila u pitanju šećerna trska i pirinač. Veći deo porodice nikada i nije video kuću. Živeli su miljama daleko odavde. Ovde su se uzgajale samo namirnice za domaćinstvo.

„Ko je to?”

Pogledala je u uljani portret koji je visio iznad kamina. „To je Mejsina prababa.”

Keš je posmatrao bledu, krhku ženu na slici. „Nije loša. Nije nešto posebno, ali nije ni loša.”

„Kakav šovinistički komentar!”

Pogledao je u Skajler, zadržavajući pogled na njenoj kosi i bluzi. Za razliku od Vokera on se trudio da skrene pogled sa njenog dekoltea. Čak je vrhom prsta i dodirnuo nežnu kožu. „Da li će jednog dana tvoj portret visiti iznad nekog od kamina? Da li će potomci stajati i ispred njega raspravljati o tvojim atributima?”, upita je.

„Mislim da nikada neću naručiti svoj portret. A i da ga naručim, ne bi bilo pošteno da ga ovde negde stavim.”

„Zašto?”

„Ja nisam poreklom Loran. Čak nemam ni polovinu njihove krvi. Na Bel Ter sam dospela sasvim slučajno. Proučavao ju je jedan dugi trenutak, a onda je povukao ruku sa njenih grudi. „Moram da idem. Gejla bi trebalo da se oporavi za nekoliko dana. Ostavio sam ti melem pored kreveta. Stavi joj ga dva puta dnevno na posekotine na rukama i nogama.”

„Šta misliš, da li će Prljavi doći da je traži?”

„Ne bi me iznenadilo. Budi oprezna.”

Stigao je do ulaznih vrata pre nego što ga je Skajler sustigla. Zbunila ju je njegova iznenadna žurba. Na neki iracionalan način je bila razočarana što odlazi. „Da li ćeš ujutro doći na stovarište?”

Odrčno je odmahnuo glavom. „Idem direktno na mesto seče da obeležim drveće. Seti se da moramo da pripremimo veliku isporuku trupaca.”

„Na to sam i zaboravila. Toliko toga se desilo od sastanka sa Džoom mladim.” Ispratila je Keša na verandu, neobjašnjivo nevoljna da ga pusti da ode. „Keš?” Okrenuo se. „Ona laž koju si rekao zameniku...”

„Složićeš se da to baš i nije bila laž.”

„Jeste bila je. I ne sviđa mi se.”

„Šteta. Nisam imao vremena da se konsultujem s tobom.”

„Sutra će ceo grad pričati da se nalazimo u šumi.”

„To ti je cena koju moraš da platiš ukoliko želiš da Gejla ostane ovde. Kaješ li se?”

„Ni najmanje. Samo...”

„Samo...?”

„Volela bih da si Vokeru rekao nešto drugo.”

„Morao sam da ga nateram da se koncentriše na nas, a da nju zaboravi.”

„E, pa sasvim si uspeo u svom naumu.”

„Oui. Jesam.”

Skajler je oblizala usne. I dalje je mogla da okusi Kesa. I dalje su je peckala mesta o koja je protrljao bradu. „Da li uvek tako lako smisliš šta ćeš slagati?”

Tama ga je već bila potpuno obavila kada je odgovorio: „Uvek.”

38.

„Pretpostavljam da očekuješ da je pazim kao malo vode na dlanu.”

„Upravo suprotno, Triša. Očekujem da se praviš da Gejla nije ovde.”

„Odlično. To je upravo ono što nameravam da uradim.”

Sestre su stajale u hodniku u prizemlju. Skajler je bila spremna da krene na posao. Upravo je telefonom razgovarala sa Kotonom i obećala mu da će ga poslepodne posetiti da bi mu prenela kako je bilo na sastanku sa Endikotom.

„Gejla je jutros samo popila čaj i ponovo zaspala”, reče Skajler Triši. „Mislim da će spavati ceo dan. Ostavila sam joj voćni sok na noćnom stočiću, zajedno sa pogaćicama koje je gospođa Grejvs juče ispekla. Ukoliko ogladni pre nego što stignem kući, može to da jede, da ne bi morala tebe da uznemirava. Ostavila sam joj poruku da me zove u kancelariju ukoliko joj nešto bude bilo potrebno.”

„Gospođa Grejvs je otišla jutros.”

„Odlično. Ne moram više da se brinem zbog toga.”

„Nemoj od mene da očekuješ da spremam kuću. Ovo mesto može, što se mene tiče, da istrune i sruši se.”

„Čim stignem u kancelariju potražiću nam novu domaćicu.”

„A šta ću ja dok ona ne stigne?”

„Dok ona ne stigne, možeš i sama da se snađeš, a ako to nisi u stanju, ti gladuj.”

Triša skupi oči. „Meni ne možeš naređivati kao svima ostalima, uključujući i mog supruga. Vreme je da prestaneš tako da se ponašaš. Jesi li me čula?”

„Sigurna sam da su te čuli i oni u susednom okrugu, Triša. Zamoliću te da prestaneš da vičeš na mene.”

„Imam prava da vičem. Dovala si mi u kuću beli ološ i crnu kurvu.”

Skajler je pozelela da je ošamari. Možda bi to i uradila da u tom trenutku nije zazvonio telefon. Umesto da udari Trišu, besno je podigla slušalicu. „Za Kena je.” Spusti slušalicu na sto, uze tašnu i izađe što pre kako ne bi podlegla impulsu i zadavila sestru.

Ken je na spratu podigao slušalicu. „De si, Keni.”

Čelo mu se orosi znojem. „Javio sam se, Triša.”

Pre nego što je nastavio, sačekao je kako bi se uverio daje spustila slušalicu. „Šta me, kog đavola, zoveš ovamo? Rekao sam ti da me nikada ne zoveš na kućni broj.”

„Ono što ti kažeš ne vredi pišljiva boba. Da vredi, ja bih do sada već imao svoj novac. Zaista me ljuti kada ljudi ne drže reč.”

„Zamolio sam te da mi daš još malo vremena.” Ken se spusti na nena-mešten krevet i počeo da masira čelo.

„I ja sam se sažalio i dao ti ga. A da li sam dobio svoj novac? Nisam.”

„Dobićeš ga.”

„Sutra.”

„Ali...”

„Sutra.”

Linija se prekinula. Ken je prazno zurio u slušalicu pre nego što ju je vratio na aparat. Nije imao snage da se pomeri, pa je ostao da utučeno sedi na krevetu. Kada je konačno podigao glavu, video je da Triša stoji na vratima i posmatra ga znatiželjno.

„Ko je to bio?”

„Niko.” Ustao je, otišao do garderobera i nasumice odabrao kravatu. Zaličila mu je na omču.

„Neko je bio”, relda je dureći se. „Nije mi se dopao njegov glas.”

„Meni se ne dopada tvoj”, rekao je Ken gledajući je sa mržnjom. „Pogotovo kada mi se obraćaš tim tonom ovako rano ujutro.”

„Moramo da razgovaramo.”

„Sinoć smo razgovarali do sitnih sati.”

„1 ništa nismo resili. Šta ćeš da uradiš u vezi s njom?” Pokazala je prstom u pravcu Skajlerine spavaće sobe u kojoj se Gejla Franses oporavljala.

„Ne mogu mnogo toga da uradim. Zvali smo šerifa. Videla si kako je to ispalo. Ja lično nemam želju da se petljam sa Prljavim Flinom. A ako imaš imalo soli u glavi, nećeš ni ti.”

Paleći cigaretu, Triša frknu: „Nemam nameru. Samo mi treba još jedna propalica u kući. Imam utisak da mi preuzimaju kuću. Ako Skajler nastavi kako je počela, postaćemo ogranak Vojske spasa.”

Ken se nasmeja. Ovaj put Triši nije prijalo što mu se njena šala dopala.

„Drago mi je što smatraš da je cela situacija smešna”, obrecnu se i nastavi da ide za njim dok se spuštao stepeništem. „Ni najmanje me ne uveseljava činjenica da nam u kući obitava kćerka bivše služavke i baškari se poput kraljice od Sabe. Niti me uveseljava to što moja sestra”, reč sestra izgovorila je sa prezirom, „dozvoljava onom ološu od svog ljubavnika da paradira ovuda kao daje kuća njegova.”

„Bodro nije njen ljubavnik.”

Triša se grohotom nasmeja. „Aman, čoveče, odrasti više! Naravno da joj je ljubavnik. Da li si video kako ga je gledala dok je silazio niza stepenice? Da li si slep? Ili samo zatvaraš oči kad odlučiš da nešto ne želiš da vidiš?”

Pored malopredašnjeg telefonskog poziva, Kenu nije bilo potrebno još i Trišino zvocanje. „Vidi, ni meni se ne dopada način na koji je Skajler preuzela komandu, ali ne znam kako da je zaustavim.”

Triša zabaci kosu i stade ispred njega. „Dragi, bilo bi ti bolje da pronađeš način.”

„Šta će se desiti ako ga ne pronađem?”

„Ja ću uzeti stvar u svoje ruke.” Podmuklo se osmehnula. „A ti si mnogo prijatniji od mene.

„Kuc, kuc?”

Skajler je, boreći se sa slušalicom koju je držala između ramena i uha, pokazala Kenu da uđe. Za sobom je zatvorio vrata kancelarije. Ukoliko je i primetio da su sveže ofarbana, nije prokomentarisao.

„To je odlično, gospođo Dan”, rekla je Skajler u slušalicu i osmehnula se Kenu. „Da, stvarno kao providenje... I nama će biti drago što ćete baš vi doći na Bel Ter... Vidimo se onda danas posle podne?... Odlično. Do viđenja.”

Spustila je slušalicu i glasno odahnula. „Ne mogu da verujem. Gospođa Dan je bila kuvarica u školskoj kantini i svi je veoma cene. Pre nekoliko godina je dala otkaz kako bi mogla da pazi supruga koji je počeo da poboljeva. Kada je on preminuo, kontaktirala je s agencijom iz Nju Orleansa koja se bavi pružanjem usluga u domaćinstvima. Kada sam im se obratila, uputili su me na nju. Kakva slučajnost! Neće morati da menja mesto boravka, samo će prebaciti svoje stvari kod nas u kuću. A ja neću morati da se patim sa razgovorima. I nema ništa protiv da pazi na tatu.” Zastala je da bi udahнула vazduh i široko se osmehnula. „Šta misliš ti o tome?”

„Da li će nam svi obroci imati okus hrane iz đačke kantine?”

„Ne može da bude gore od onog što je gospođa Grejvs pripremala.” Zadrhtala je. „Gde li je Triša samo uspela da pronađe tu ženu?” „Nemam pojma. To je njen domen.”

Pustila ga je da se udobno smesti pre nego što ga je upitala: „Zašto se nisi umešao kada je otpustila Vedu?”

„Nije bilo na meni da joj išta kažem”, rekao je braneći se. „Nisam ja odrastao na Vedinim kolenima kao vas dve. Meni je ona bila samo još jedna domaćica.”

„Meni ja bila član porodice”, reče Skajler tužno. „Čudi me da je Triša nije tako doživljavala.” Potom natera sebe da prestane da se bavi tom tužnom temom i upita: „Šta tebe dovodi ovamo? Kad si već ovde, možeš li da uzmeš ovo? To je tvoj primerak ugovora sa Endikotom.”

„Nisi ga sinoć ni pomenula.”

„Nisam ni imala prilike.”

„Bodro je išao s tobom, zar ne?”

„Jeste.” priznade. „Njegova pomoć mi je bila od neprocenjive vrednosti.” „To znači da si ceo dan provela s njim?” „Dalek je to put.”

Želeo je da joj postavi još pitanja ali je izgubio hrabrost. „Kako je bilo?” „Mislim da ćeš biti zadovoljan.”

Predala mu je kopiju ugovora i pripremila se da primi kritiku kada pročita deo u kom piše da neće biti isplate dok sva građa ne bude isporučena. Ken jedva da je pogledao ugovor pre nego što ga je savio i stavio u džep svog letnjeg sakoa.

„Zar ga nećeš pročitati?”

„Kasnije”, odgovori on. „Siguran sam da je sve u redu.” Nije je gledao u oči i nervozno se meškoljio na stolici. „Zapravo, došao sam da porazgovaram s tobom o jednoj ličnoj stvari.”

Skajler je uzdahnula i ustala sa stolice. „Ako si došao da razgovaramo o Gejli, rekla sam sve što sam imala.”

„Ne radi se o tome.”

Skajler je sela na ivicu stola i ispružila noge. „O čemu se radi?"

„O novcu." Konačno ju je pogledao. „Potreban mi je novac."

„Svima nam je potreban", rekla je veselo.

Osmehnuo se samo jednom stranom usta i to nakratko. „Hoću da kažem da mi je potreban novac sada. Odmah."

Bio je ozbiljan. Nije bila u pitanju šala.

Skajler se uozbiljila. „Koliko ti treba?"

Promeškoltio se u stolici i pročistio grlo. „Deset hiljada."

„Deset hiljada dolara?" Nije ni pokušala da prikrije zaprepašćenje.

„Tako nekako." Ponovo mu je osmeh brzo nestao s lica. „Učinićeš dobro delo."

„Da li je zdravlje u pitanju?"

Nasmejavao se glasno kao daje izrekla šalu. „Na neki način."

„Kene?" Ustala je i stavila mu ruku na rame. „Da li si bolestan? Da li je..."

„Ne, ne. Nije u pitanju bolest." Ustao je i on. „Ali je u pitanju nešto jako važno, inače nikada ne bih došao da prosim. Veruj mi, bolje je da ne znaš staje u pitanju. Vratću ti, obećavam."

„Nisu mi potrebne garancije i obećanja. Ukoliko ti je novac potreban, za to mora da postoji dobar razlog. Ukoliko su razlozi lične prirode, poštovaću tvoju privatnost."

„Znači li to da ćeš mi pozajmiti novac?"

„Volela bih da mogu, ali ne mogu."

„Ne možeš?"

„Nemam novca."

„Nemaš novca?"

Zamaralo ju je što je neprestano ponavljao njene reči, ali se trudila da mu ne pokaže koliko je iznervirana. „Jedva da imam dovoljno novca do prispeća sledećeg čeka."

Ken je provukao ruku kroz kosu pokušavajući da sakrije svoju prene-raženost. „Kakav ček?"

„Stavila sam novac koji sam dobila od mame u fond. Moj advokat u Londonu mi svakog prvog u mesecu ispisuje ček na određenu sumu. Ove rate su od kamate. Nisam ni dirnula glavnica i nemam nameru sve dok to ne bude neophodno."

„Hoćeš da kažeš da ne možeš da koristiš sopstveni novac kada ti je potreban?"

„Mogla bih, ali bih morala da platim jako visoku kamatu ako želim da podignem veću sumu i kasnije je opet uplatim na račun. A ukoliko kompanija ne zaradi dovoljno novca da bih mogla da otplatim zajam, moraću da stavim hipoteku na svoje nasledstvo da bih mogla uzeti drugi kredit. Ne mogu sad da podižem novac sa računa."

„Zar ti taj Mark za kog radiš ne daje platu?"

„Daje, ali ja sam insistirala da budem plaćena na procenat. A kao što znaš nisam radila gotovo mesec dana."

Počeo je nervozno da šeta po kancelariji. Izgledao je kao očajnik koji više nema za šta da se uhvati. Skajler se sažalila na njega. „Sigurna sam da možeš da uzmeš potrošački kredit u banci."

„Moj otac nije imao poverenja u mene, tako da svoje nasledstvo ne mogu da taknem dok ne napunim četrdeset godina. Nemam na šta da stavim hipoteku."

„A Triša?"

Glas mu smekša. Još pre nekoliko godina je potrošila sav novac koji joj je majka ostavila. Od tada živi na Kotonov račun i od ono malo plate koju mi on isplaćuje."

„Kada ponovo počnemo da zarađujemo, pobrinuću se da dobiješ zasluženno povećanje."

„To mi ništa ne vredi, Skajler. Meni je novac potreban sada", povikao je. Kada je video zabezeknut izraz na njenom licu, prišao joj je i uhvatio je za ramena. „Izvini, nisam hteo da vičem na tebe."

„Sada me već plašiš, koliko očajnički ti je potreban taj novac?"

Njena zabrinutost je bila uznemiravajuća. Nije smeo da dozvoli da otkrije previše. Lice mu se opustilo i naterao je sebe da se nasmeši. „Nisam toliko očajan da bi ti trebalo da se brineš zbog toga." Kažiprstom je zagladio boru koja joj se pojavila na čelu. „Verovatno će se samo od sebe srediti. Nešto će već iskrsnuti."

Nije joj sklonio prst sa čela, već ga je spustio niz njen obraz i nastavio da ga prevlaci po obodu njenih usana. „Tako lepa. I tako snažna." Čeznjivo je uzdahnulo. „Skajler, imaš li ti ikakvog pojma koliko si privlačna? Vazduh zapucketa kada uđeš u prostoriju."

Skajler je pokušala da se udalji od njega. „Prestani. Nekoliko puta sam te zamolila da me ne dodiruješ."

„Ti znaš da te i dalje želim. A ja znam da i ti mene još uvek želiš."

Žestoko je odmahнула glavom. „Tvoje udvaranje je ne samo pogrešno, već i zamorno. Jedno drugom smo rekli sve što je imalo da se kaže... Nekoliko puta. A sada ti poslednji put govorim da prestaneš da me uznemiravaš."

Odbio je da prihvati odrican odgovor. Bio je rešen da je osvoji. Približio joj se i snažno je zagrlio. Odgurnula ga je. Zagrlio ju je još snažnije.

„Skajler ne odbijaj me. Pusti me da te volim." Ubrzano je disao. „Bilo bi dobro voditi ljubav baš ovde. Baš u ovom trenutku." Priterao ju je uz ivicu stola.

„Da li si poludeo?" procedi ona.

„Poludeo sam za tobom."

„Jesi li svestan da ovo nije u redu?"

„U redu je. Ne može da ne bude kada te ja toliko volim. Ono što je nekada postojalo između nas i dalje postoji. Videćeš."

Skajler je bila suviše dostojanstvena da bi se upustila u fizičku borbu sa njim. Zato je oštro rekla: „Ne, Kene!"

„Zašto? Sami smo."

„Rekao bih da niste." Razdvojiše se kada začuše glas pridošlice.

Keš Bodro stajao je oslonjen na dovratka.

„Neprijatno mi je što prekidam ovu dirljivu scenu, ali moramo da razgovaramo, gospođice Skajler."

Trudila se da izgleda sabrano, ali se plašila da joj to i nije baš pošlo za rukom. „U redu je, Keš. Ken upravo odlazi."

Ken širom otvori usta. „Izbacuješ me napolje da bi mogla da razgovaraš s njim?"

Kasnije će morati da se iskupi za ovu uvredu, ali nije smela dozvoliti da Keš poveruje da je ona u vezi sa svojim zetom. „Keš i ja moramo da razgovaramo o poslu. Ono o čemu smo ti i ja pričali, može da sačeka."

Streljao ju je pogledom. „Dobro. U redu", rekao je osorno i izleteo iz kancelarije pritom gurnuvši Kesa.

Keš je sačekao da Kenov automobil pređe na drugu stranu mosta i da se slegne prašina koju je podigao pre nego što se okrenuo Skajler. „Znači ovako on zarađuje platu ovih dana! Zadovoljava šeficu.”

„Razlog Kenovog dolaska je između mene i njega.”

„To sam shvatio.”

„I ne tiče te se, gospodine Bodro.”

Atmosfera u sobi postade eksplozivna. Da je neko upalio šibicu, cela zgrada bi odletela u vazduh. Kešov pogled bio je prekoran, a njen besan. Pre će umreti nego početi da mu se pravda. Neka misli šta hoće.

„Ne razumem te”, reče on.

„Nije da me zanima, ali šta to ne razumeš?”

„Imaš kuću kao što je Bel Ter, a ipak pobegneš na drugi kraj sveta.”

„Imala sam razlog da odem.”

„Da odeš, *oui*. Ali zašto si ostala toliko dugo?” Stavio je ruke u zadnje džepove farmerki i arogantno nagnuo glavu. „Ali pretpostavljam da taj tip sa kojim tamo živiš ima neke veze sa tim.”

„Mark ima mnogo veze sa tim.”

Cinično je izvio usnu. „Šta izigravaš? Zašto se igraš sa Haelom, i zašto okrećeš njega i tog Engleza jednog protiv drugog, i zašto u međuvremenu grabiš svakog ko naiđe, a zbog kog te prepone zavrbe?”

„Mislim da si pobrkao neke stvari”, kaza Skajler pušeci se od besa. „Ken je muž moje sestre. Ako te baš interesuje Mark nije Englez, a čovek kao ti nikada ne bi mogao da razume naš odnos. Nas ne povezuje samo požuda i znoj.”

„Požuda i znoj bi trebalo da budu sasvim dovoljan osnov za vezu.”

„Možda tebi, ali ne i meni. A nikako nije Marku.”

Lagano je klimnuo glavom i dalje je prekorno gledajući. „Nešto drugo me zbunjuje. Primila si u kuću ženu kao što je Gejla, na koju većina uglednih dama ne bi htela ni da pljune, ali uopšte te ne grize savest što se krešeš sa sestrinim mužem.”

Skajler je poželela da fizički nasrne na njega i izgrebe mu lice, ali je isto tako znala da on želi da ona to uradi. Želeo je da je spusti na svoj nivo. Nije imala nameru da mu to dozvoli. Da joj nije bi potreban u kompaniji, smesta bi ga otpustila. Ali, nažalost, bio joj je potreban. I ukoliko je, da bi spasla Bel Ter, morala da trpi njegove uvrede, onda će ih trpeti.

„Daješ sebi suviše slobode”, rekla je oholo. „Ako si došao da razgovaramo o poslu, moliću te da mi kažeš o čemu se radi. A ako nisi došao poslom, onda je bolje da se svako od nas uhvati svog posla.”

Kapci su mu i dalje bili polusklopljeni, a izraz lica pun prezira, ali je izvadio ruke iz džepova. „Kako je Gejla?”

„Prespavala je celu noć. Jutros je popila malo čaja. Otišla je u kupatilo, a potom opet zaspala.”

„Da li je još krvarila?”

„Nije.”

„Dobro. Javi mi ukoliko bude nekih promena.”

„Hoću.”

Sada joj je stajao sasvim blizu. Mirisao je na šumu u zoru. Osetila je da se butinama naslanja na ivicu stola. Želela je da je satera u ćošak i zbog toga je pobesnела na sebe. „Da li je to sve?”

„Nije.”

„Dobro?” Srce joj je tuklo kao ludo na samu pomisao da bi mogao da je poljubi.

„Ovo sam jutros zatekao na vratima kancelarije. Ti si stigla kasnije. Zadržao sam je. Mislim da bi trebalo da je pogledaš.”

Posegao je u džep košulje i izvukao fotografiju koju joj je potom pružio. Razočarana ju je uzela i pažljivo pogledala, ali ga je nakon nekoliko trenutaka upitno pogledala. „Ne razumem značaj ove fotografije.”

„To je kuja pitbul terijera sa leglom. Ima četiri šteneta, ako sam dobro izbrojao.

Tek tada je shvatila poruku. „Prljavi”, izustila je tiho.

„Oui. Pretpostavljam da želi da ti poruči kako nema nameru da prestane sa borbama samo zato što je imao određene gubitke.”

„Nazvala sam kancelariju državnog predstavnika, ali nisam uspela da razgovaram sa njim lično. Njegovu sekretaricu moj problem ni najmanje nije zabrinuo i predložila mi je da se obratim lokalnim vlastima.”

„Ništa nisam postigla. Prljavi mi se verovatno slatko smeje.” „Upozorio sam te.”

Spustila je fotografiju na sto. „I dalje je besan na mene.”

„Rekao sam ti da će se to desiti.”

„Da li bi bio ljubazan i prestao da mi nabijaš na nos šta si mi sve rekao i na šta si me sve upozorio”, prasnula je, „ukoliko već želiš nešto da kažeš, reci mi šta ja sada da uradim?”

„Dobro.” Nadvijao se nad nju sve dok se nije toliko izvila unazad da je morala da se pridrži za sto. „Želiš da te posavetujem? Gubi se oдавde i vrati se u Englesku.”

„Molim?!”

„Ovde je sve otišlo dođavola od kada si ti stigla.”

„Nisam ja za to kriva.”

„Stvarno?”

„Nisam.”

„Navedi mi jednu stvar koju nisi još više zagovнала.”

„Gde bi radili ovi silni radnici da nije bilo mene?”

Keš se iznenada ispravi, uviđajući daje rekla istinu. Okrenuo se i udario pesnicom u najbliži zid. Protresao je glavu da bi rasterao bes i frustraciju, a potom se okrenuo prema Skajler. „Zašto si morala da menjaš stvari koje su sasvim dobro funkcionisale?”

„Zato što ipak nisu dobro funkcionisale.”

„Pas te je napao slučajno.”

„Nešto ne mislim da bi pevao istu pesmu da je kojim slučajem napao tebe. Ili tvoje dete.”

„Ja nemam dete.”

„Ja za to nisam kriva.”

Povukli su se da bi isplanirali sledeći napad. Keš je napao prvi. „Koton bi smislio način da otplati taj dug”

„Kako? Ostao je bez novca.”

„I sama znaš da to baš i nije tako. On ima prijatelje, a ti prijatelji imaju novca. Neki od tih drugara bi mu začas pomogao da otplati kredit. Ali ne, ti si morala da se umešaš. Morala si sve ovo da pokreneš”, povikao je rukama pokazujući na stovarište. „Samo zato da bi zadovoljila svoju jebenu sujetu.”

„To nema nikakve veze sa sujetom.”

„Zašto onda radiš sve ovo?”

„To je moja stvar.”

„Zašto? Zašto nas nisi sve ostavila na miru?”

„Morala sam to da uradim?” „I pritom sjebeš život drugima!”

Krenuo je prema vratima. Skajler mu prepreči put. „Keš, nemoj da se boriš protiv mene. Pomozi mi. Koliko je Prljavi nemilosrdan?”

„Videla si Gejlu.”

„Dovoljno nemilosrdan da ugrozi pošiljku za Endikota ukoliko sazna za nju?“
„Verovatno.“

Molećivo ga je pogledala stavljajući mu ruku na mišicu. Briga je zamenila bes i ponos. „Šta da radim?“

U očima mu se nisu videle emocije. Gledao ju je ledeno i bezosećajno. Njeni problemi ga nisu zanimali. „Pametna si ti.“ Okrutno je otresao njenu ruku. „Već ćeš se nekako snaći.“

Roda je uplela svoje duge izmanikirane nokte u malje na Kešovom stomaku. Jezikom mu se poigravala sa bradavicom. Zvucima koje je pritom proizvodila htela je da mu pokaže kako uživa u onome što radi.

„Dugo nismo imali podnevni seks“, uzdahnula je i zagrizla mu snažnu, venama izbrazdanu mišicu. „Drago mi je što si nazvao.“

Keš se glavom oslanjao na dlan jedne ruke. Očima je pratio kolutove dima koji su se izvijali prema plafonu. Pitao se da li je Roda primetila da je uprkos njenom trudu i veštini i dalje mek. Farmerke su mu bile raskopčane, ali još uvek nije posvetila pažnju onome šta je u njima. Pobesneće kada otkrije da on nije spreman.

Njegov organ je želeo neku drugu. Rodi se to ni najmanje neće dopasti. Znao je to i pre nego što ju je nazvao, ali je to ipak učinio nadajući se da će ga malo zabaviti i skrenuti mu misli.

Ništa što je do sada uradila nije delovalo. Zbog toga je bio besan kao sam đavo. Odgurnuo je Rodu i ustao sa kreveta.

„Gde ćeš?“

„Ovde je vrelije nego u paklu.“

„Nije. Čak bih rekla da je suviše hladno. Klima-uređaj radi punom parom.“

„Dobro, onda je suviše hladno.“ Pronašao je pepeljaru i ugasio cigaretu, želeći da tako lako može da ugasi i vatru koja je besnela u njemu.

„Opet si nakrivo nasađen.“

„Poslednja dvadeset četiri sata su mi bila naporna.“

To baš i nije bila istina. Juče u ovo vreme je posmatrao Skajler kako pije šampanjac i kako sa svakim gutljajem postaje sve prijatnija i privlačnija. Posmatrao ju je kako spava naslonjena na sedište, raširenih kolena, od vetra umršene kose i blago otvorenih usana. Nije bilo ni traga njenoj aroganciji.

„Keš?“

„Šta je sad? Zar ne vidiš da razmišljam?“

„Mislila sam da si došao ovamo da bi razmišljao o meni“, rekla je kratko.

Spremao se da joj odgovori nešto krajnje bezobzirno, ali se predomislio. Šta mu se to, dođavola, događa? U krevetu ga je čekala napaljena ženska. Bila je naga i spremna na sve, a on se samosažaljevao kao neki slinavac kome se pojavila bubuljica baš za matursko veče.

„U pravu si. Daj mi temu za razmišljanje.“

Bacio se na nju i pokrio njene usne svojim.

Držao joj je glavu rukama i divlje je ljubio. Grubo je protrljao svoju karlicu o njenu.

„Gospode, Keš“, rekla je zadihano nekoliko sekundi kasnije kada je uspela da dođe do vazduha. „Smiri se. Nigde ne žurimo.“

„Žurimo“, promrmeljao je ljubeći joj vrat. Skinuo je pantalone, srećan što je ipak dobio kakvu-takvu erekciju. Morao je da uđe u nju pre nego što se seti da ona ipak nije ta koju želi.

„Čekaj, želim da ti pokažem nešto.“ Ignorisa je njegovo nestrpljenje i zavodljivo se osmehivala. „Pogledaj ovo.“ Pružila je ruku ka noćnom stočiću i

prevukla bradavicu preko uštirkanog čaršava. Kada je ponovo legla na leđa, obe bradavice bile su joj skupljene.

Keš je seo. Sve mu se ovo gadilo, gadila mu se ona, gadio se sam sebi. Pogledao je u ono što mu je pružila. „Fotografije?”

Promenio je držanje nakon što je pogledao prvi snimak. Pažljivo je pregledao sve fotografije. Ne podižući glavu, pogledao je u Rodu. Njen osmeh je bio raskalašan. Ponovo je pregledao sve fotografije.

„Na ovoj slici imaš veoma širok... osmeh.” Namerno je napravio pauzu da bi rečenica bila uvredljiva i dvosmislena.

Rodi su se fotografije suviše dopadale da bi primetila uvredu. „Pogodi ko je fotograf?”

„Ne volim da se igram pogađanja.”

„Dejl”, reče ona kikoćući se.

„On voli da fotografiše gole žene?”, upita Keš ledenim glasom. Zamišljeno je posmatrao pornografske fotografije i pokušavao da se seti šta je Gejla rekla za čoveka kog je uzbuđivalo fotografisanje. U njemu je rastao bes, ali Roda to nije primetila.

Naslonila se na jastuke imitirajući jednu od poza sa fotografija. „Koja ti se najviše dopada?”

„Ne znam odakle bih počeo.”

„Šta je bilo? Da nisi ljubomoran?”

„Malo sutra.”

Namrštila se. Deluješ kao da ti se slike ne dopadaju.

„Dopadaju mi se.” Nadvio se nad nju i uhvatio je za ruke. „Stavi jednu ruku ovde”, rekao je nameštajući joj ruku na grudi. „A drugu ovde, baš kao na fotografiji.” Njenu drugu ruku položio je između raširenih butina. „I neću ti ni najmanje nedostajati.”

Pre nego što je shvatila šta se dešava, on je već navukao farmerke i košulju. „Ne možeš opet to da mi uradiš, kopile jedno.”

Keš za sobom zalupi vrata motelske sobe. Roda skoči sa kreveta i širom otvori vrata, ne mareći za to što je gola kao od majke rođena i što svako ko prođe auto-putem može da je vidi. Zavrištala je glasom koji je probudio kamiondžije u susednim sobama. „Jebi se Bodro! Osvetiću ti se za ovo!”

„Skajler je potpisala ugovor sa Endikotom.”

Dejl Gilbret opsova sebi u bradu. „Koliko velik?” „Interesuje me da li naš dogovor i dalje važi?”

„Važi”, odgovorio je bankar. „Ja dobijam kuću. A ostatak poseda je tvoj.”

„Banka dobija Bel Ter.”

„To je kao da je moj”, pojasnio je Dejl.

„Kako?”

„Organizovaće se aukcijska prodaja imovine pod hipotekom. Licitacija će se sprovesti u tajnosti.” „A ti ćeš biti aukcionar.” „Upravo tako”, rekao je zlobno se osmehujući.

„Pobrinućeš se da tvoja ponuda bude najviša.” Dejl potvrdno klimnu glavom. „Šta će se desiti ako neko proveri ponude?” „Već ću nešto izmanipulisati.”

„Čak i u tom slučaju, moraćeš da platiš priličnu sumu. Imaš li uopšte taj novac?”

„Preuzimanje Bel Tera je samo jedan od mojih, kako bih ti rekao, hobija. Uvek imam nekoliko aktivnih opcija.” „Lukav si ti, gospodine Gilbret.” „Veoma.”

Dejl je odmeravao svog sagovornika. Znao je zbog čega se on sam upleo u ovu priču. Želeo je Bel Ter zbog moći i ugleda. Ali šta je motivisalo drugu

stranu? Da li su i tu stvari bile jasne ili ne. Da li je pokretačka snaga bila prošlost ili emocije? To zapravo i nije bilo važno. Samo je bio znatiželjan. Da li su čoveku baš uvek bili potrebni konkretni razlozi da bi se odlučio na neki korak? Verovatno nisu. Njegov saučesnik je bio kivan. Dejla razlozi za to nisu zanimali, dok god je mogao da računa na uništenje porodice Krandal i preuzimanje Bel Tera.

„Koliko je velik taj ugovor sa Endikotom?“ upita Dejl.

„Dovoljno velik da se otplati kredit i da još nešto i preostane.“

„Sranje!“

„Ali postoji nešto što bismo mogli da iskoristimo. Kompanija mora da isporuči svu građu pre nego što im Endikot ista uplati.“ „Kako znaš za ove detalje?“ „Znam.“

Dejl je proučio lice svog sagovornika i zaključio da raspolaže validnim podacima. Odahnuo je. „Znači da mi moramo samo da se pobrinemo da poslednja pošiljka ne bude isporučena.“

„Upravo tako. Svakog dana slaće se jedan tovar vozom. Ali kao što si i sam rekao, ključno je sprečiti isporuku samo poslednjeg tovara.“

„Kada će to biti?“

„Porudžbina je toliko velika da će biti prisiljena da radi doslovno do poslednjeg dana. I to pod uslovom da svi rade prekovremeno i da se vreme ne pokvari. Mislim da će rok poslednje isporuke i datum dospeća kredita na naplatu biti veoma blizu.“

„Pomoći ćeš mi da uredim stvari tako da ona ne uspe u svojoj nameri?“

„Ovo joj je bio poslednji put da se prema meni ophodi na takav način. Učiniću sve što želiš.“

Gilbret se nasmešio, već je mogao da namiriše pobedu koju će izvojevati za svega nekoliko nedelja. „Ponovo ću razgovarati sa Prljavim. Bio je veoma zainteresovan kada sam mu prvi put pomenuo naš mali plan.“

„Postoji još nešto što bi vas dvojica trebalo da znate. Gejla Franses je na Bel Teru i spava u Skajlerinom krevetu.“

„Gospode. Flin će želeti da čuje ovu informaciju.“

„E, to već ne verujem.“

„Šta joj se desilo?“

„Zašto?“

„Samo sam radoznao.“

„Da li si siguran? Prebledeo si. Nadam se da nisi jedan od njenih redovnih clijenata.“

„Šta joj se desilo?“ ponovi Dejl pitanje, a u glasu mu se osećala pretnja.

„Prljavi ju je pretukao. Pobegla je od njega. Skajler ju je primila. To su sada već dve stvari kojima mu se zamerila. Mislim da će biti i više nego voljan da nam pomogne.“

„A ukoliko nešto pode naopako i uhvate ga...“

„On će pasti.“

„Neće on tek tako dozvoliti da se sva krivica svali na njega. Mogao bi i nas da uplete.“

„Mi ćemo reći da laže. Naša reč protiv njegove. A ko će Prljavom verovati na reč?“

Gilbret se osmehnu svom saučesniku. „Nastavi da me obaveštavaš.“

„Ništa ne brini. Vreme je da Skajler Krandal dobije ono što je zaslužila.“

Džimi Don Dejvison je dugo zurio u koverat pre nego što gaje otvorio. Zastvorska uprava je, naravno, pismo već bila otvorila i pročitala pre nego što mu je uručeno. Na prednjoj strani krute žute koverta nalazila se adresa pošiljaoca,

pisalo je: Bel Ter, Heven, Luizijana. Ko bi sa Bel Tera mogao njemu da šalje pismo? Ko je na Bel Teru znao ili mario za to što je on u zatvoru?

Naposletku je, naslonjen leđima na zid, iz koverta izvadio ukrašeni list papira za pisma. Pre nego što je počeo da čita uredni iskošeni rukopis, pogledao je potpis.

„Skajler Krandal?”

„Reče l' ti nešto, Džimi?”, upita ga zatvorenik koji je sa njim delio ćeliju i koji se nalazio na krevetu iznad njegovog.

„Nisam ništa rekao tebi Matori Stju.”

Pismo je započinjalo ovako: „Poštovani gospodine Dejvison.” Između pozdrava i potpisa nalazilo se nekoliko redaka u kojima ga pošiljalac podseća ko je, kao da je ikoga iz okruženja Loran potrebno podsećati ko je Skajler Krandal. Pitala ga je kako je, a potom mu je objasnila zašto mu piše. Želela je da ga obavesti da Gejla Franses sada živi na Bel Teru i da će tu ostati do daljnjega i da, ukoliko želi da kontaktira s njom, može to da učini tako što će pisma slati na Bel Ter.

Pročitao je pismo nekoliko puta čisto da bi se uverio da ga je razumeo. Na prvi pogled izgledalo je kao obaveštenje o promeni adrese, ali bilo mu je jasno da mu gospođica Skajler daje do znanja da bi trebalo da se javi svojoj bivšoj devojci. Ma kakva devojka, Gejla je bila kurva. Izgleda da je toliko potonula da je čak ni Prljavi Flin više nije želeo pod svojim krovom.

Džimi Don je smišljao pogrde za Gejlu i bogatu belu kučku koja je gurala nos u stvari koje se nje ni najmanje ne tiču. Zgužvao je reljefni papir i snažno ga bacio na suprotni zid.

„Ej, mali, šta je bilo u tom pismu?”

„Začepi”, zareza Džimi Don na Matorog Stjua.

Činilo se da Skajler Krandal misli da ga interesuje gde se Gejla nalazi. I jeste ga interesovalo, ali samo zato da bi znao gde daje potražiti kada izađe na slobodu. Moraće da bude brz. Ona ne srne da nasluti šta joj se sprema. Njegova osveta biće brza i strašna, poput božje.

Crne oči su mu sevale od besa. Stezao je i opuštao pesnice. Podsećanje na Gejlinu izdaju bilo je poput čačkanja žive rane, ali koliko god da je bolelo, on nije prestajao da razmišlja o tome, niti da se pita kako je mogla da odabere takav način života.

Razgovarali su o završetku studija, venčanju, deci. Čak su se i dogovorili kako će se zvati prvih troje ili četvoro. Kada su prvi put otišli do kraja bila je devica. Ni on nije bio preterano iskusan. Učili su jedno drugo kako se vodi ljubav, otvoreno su pričali o tome šta im prija, a šta ne.

Bila mu je muka i od same pomisli da je ona sada primenjivala te veštine da bi zaradila novac. A pomisao na to da se Prljavom Flinu podavala sa istom nežnošću dovodila ga je do ludila i budila u njemu želju da ih ubije oboje i da uživa u tome.

Bio je toliko zaokupljen mislima o načinu na koji će ih ubiti i na koje muke će ih staviti da nije primetio grupu zatvorenika koja se okupila oko njegove ćelije. Ovo je bio deo dana kada je zatvorenici bili dozvoljeno da se slobodno kreću unutar zgrade i kada su vrata svih ćelija bila otvorena.

Džimi Don nije primetio grupu siledžija sve dok nisu ušetali u njegovu ćeliju. Raz se laktom naslonio na gornji krevet i pogledao ga smešeći se.

„Šta se dešava, mali?”

„Niko te nije pozvao da uđeš.”

Džimiju Donu nije se dopadao broj zatvorenika koji je pratio Raza. Raz je poveo još tri čoveka protiv njega i Matorog Stjua. Da je zatvor mikrokosmos, Matori Stju bi bio seoska budala. Služio je doživotnu kaznu zato što je ubio policajca, mada je Džimi verovao da je u pitanju nameštaljka. Činilo se da

Matorom nepravda ne smeta. Nije imao porodicu. Zatvor mu je bio dom. Bio je beskoristan i bezopasan. Njegov moto bio je: ne vidim, ne čujem, ne govorim da bih preživeo.

Raz se i dalje smešio Džimiju Donu. „Ovo nije bilo baš ljubazno. Došli smo da ti napravimo oprostajnu žurku, jelda, momci? Ostala trojica potvrdiše klimajući glavama."

„Nikuda ja ne idem."

„Ideš, mali, ideš. I to uskoro. Dobio si uslovnu. Zar te nisu obavestili?"

Džimi Don je imao zakazan sastanak sa komisijom za uslovno puštanje na slobodu, ali nije želeo Razu da kaže datum. „Meni još niko ništa nije saopštio."

„Nije?" upita Raz glumeći iznenađenje. „Vidi, bila bi prava šteta ukoliko bi napravio neko sranje baš pred sastanak sa komisijom." Pomilovao je Džimija Dona po obrazu, a on je naglo odmakao glavu. Tada je primetio da jedan Razov siledžija lista njegovu Bibliju.

„Ne diraj to", reče iznervirano.

„Alo, bre, ne diraj mu Bibliju", rekao je Raz drugom zatvoreniku. „Mora da mu je to poklonila mama, jesam li u pravu?"

Džimi Don pomeri se do ivice svog kreveta. „Rekao sam ti da ne diraš to."

Zatvorenik je zanemario upozorenje i počeo da čita zapis na unutrašnjoj korici. „Znaš šta? Pa ovo je baš slatko. Džimi Don nam je veliki ver-nik." Iscepio je stranicu i zgužvao je baš kao što je i Džimi Don zgužvao Skajlerino pismo.

„Govno jedno!" Džimi Don skoči s kreveta i krenu da uhvati zatvorenika za vrat.

Raz ga je uhvatio za košulju i zadržao. Sa ironijom u glasu se obratio zatvoreniku koji je počeo da čepa Bibliju: „Ostavi malom njegovu Bibliju. Zar nisi znao da je vernik? U njegovoj crkvi se uvek dešavaju čuda. Ljudi se krste, pa onda počnu da govore jezicima, igraju se sa zmijama i rade sva ostala verska sranja."

Još nekoliko stranica iscepaše i razdeliše prisutnim zatvorenicima. Pocepali su ih na paramparčad i smejući se bacili na pod. „Kurvini sinovi" zareza Džimi Don.

„Dobro, Džimi, da li je lepo tako se obraćati prijateljima? A?" preo je Raz. „Došli smo da ti uručimo oprostajni poklon."

„Zapravo *veliki* oprostajni poklon." Zatvorenik je raskopčao pantalone. Ostali se nasmejaše, glasno i sa odobravanjem.

Džimi Don se žestoko borio, ali uzalud i on je to znao. Bio je snažan poput mladog bika, ali nije mogao da savlada svu četvoricu. Bilo bi beskorisno, čak opasno, pozvati stražara, zato što bi se ovaj najverovatnije stavio na Razovu stranu, iz čistog straha od osвете. A ukoliko Džimi Don skrene pažnju na sebe ili napravi bilo kakav problem, neće ni imati priliku da se sastane sa komisijom za uslovno puštanje na slobodu. Ne izađe li pak napolje, neće imati prilike da uradi Gejli i Prljavom ono što mu je bog naložio.

Zato je zaškrgutao zubima i izdržao grupno silovanje dok je Matori Stju ležao na svom krevetu i zahvaljivao gospodu što je suviše star i suviše ružan.

„Sranje!”

Skajler je opsovala pokušavajući da izvede bilans sa jednog od bankovnih izveštaja. Svaki put je dolazila do toga da na računu kompanije nedostaje nekoliko hiljada dolara i sada je već počinjala da misli da ne ume da računa, ili da joj je digitron pokvaren.

Bila joj je potrebna Kenova pomoć. On je bio računovođa i zadatak mu je bio da prati novac. Pružila je ruku ka telefonu, ali je on zazvonio i pre nego što se uhvatila za slušalicu.

„Halo.”

„Skajler? Džef Kolins pri telefonu.”

Ona i lekar su od Kotonove operacije bili na ti. „Nadam se daje sve u redu.” „Zašto ljudi odmah pomisle na najgore kada čuju lekara?” Nasmejala se. „Izвини. Imaš li neke dobre vesti za mene?” „Nadam se da su dobre. Tvoj otac sutra izlazi iz bolnice.” „To je odlično”, uzviknula je.

„Mislim da bi s tim u vezi trebalo da se konsultuješ sa sestrama”, reče joj lekar smešeći se. „Mislim da ćeš već za nedelju dana poželeti da ga vratiš nazad. Ali samo da znaš, mi ga nazad ne primamo. Postao je pravi davež.”

„Prpošni matori prostak?”

„Najgori od svih.”

„Ne mogu da dočekam da dođem kući.”

„Ukoliko želiš možeš da dođeš danas posle podne. Pripremiću ti otpu-snu listu, pa nećeš ujutro morati dugo da čekaš.” „Hvala ti. Polazim.”

Pre nego što je prekinula, on dodade: „Još mu ništa nismo rekli. Mislio sam da bi ti želela da mu saopštiš vesti.”

„To je baš lepo od tebe. Vidimo se uskoro.”

Sve odbačene čekove je ponovo spakovala u fasciklu, mršteći se. Spa-kovala je i bankovni izveštaj koji joj je zadavao muke. Bilans će morati da sačeka.

Zapravo, sve može da čeka. Koton Krandal dolazi kući.

„Da li ste videli gospođicu Krandal?” upitao je Keš radnika koji je tovario drvo na prikolicu. Na stovarištu se grada precizno merila kako bi odgovarajuća količina mogla da se pošalje kupcu.

„Otišla je pre nekih pet minuta”, odgovori ovaj žvaćući duvan. „Šta ćeš ti ovde?”

„Dovezao sam Kermita”, odgovori Keš odsutno. Bilo je veoma neobično što je Skajler otišla ovako rano. „Da li je gospođica Krandal rekla kuda ide?”

„U bolnicu.”

Keš se zaledi na ove reči. Radnik mu je bio okrenut leđima i izdavao je naređenja vozaču koji je dovezao drugu prikolicu. Keš ga uhvati za rame i okrenu prema sebi. „Otišla je u bolnicu?”

„Tako mi je rekla.”

„Da li je rekla zašto ide u bolnicu? Je li u pitanju Koton?”

„Gazdarica me ne obaveštava o svom kretanju. Znam samo da se jako žurila. Doviknula mi je da će biti u bolnici ako neko pita za nju, a onda se odvezla kao da je đavo goni.”

Keš se namrštio. Obrve su mu se nadvile nad oči, a na čelu se pojavila duboka bora. Zurio je u put kojim Skajler mora da je otišla.

„Da li je sve u redu, Keš?” upita ga radnik zabrinuto.

„Verovatno jeste.“ Trgao se iz misli i pokušao da deluje opušteno. „Pazi šta se dešava ovde! I gledaj da svi ovi trupci budu natovareni na voz pre kraja radnog vremena. A ako se ne vratim, zaključaj kancelariju pre nego što odeš. I reci Kermitu da sedi unutra i da se javlja na telefon. Malo mu je pozlilo od vrućine, ali nek bude u kancelariji i neka beleži sebi prekovremeni rad.“

„Dobro. A gde ti sad ideš?“

Keš ga nije čuo. Već je trčao prema svom pikapu.

„Mislim da ću ti preurediti radnu sobu u spavaću. Možda neće biti spremna sutra, ali kada završim sa njom moći ćeš iz kreveta da se diviš lepoti travnjaka.“

„Meni se sviđa moja stara soba.“

Koton je zvučao mrzovoljno, ali je Skajler znala koliko mu je drago što konačno ide kući. Pokušala je da sakrije osmeh. „Doktor Kolins je rekao da ne smeš da se penješ stepenicama.“

Optužujuće je uperio prst u nju. „Neću da se prema meni ponašaš kao da sam nejačko novorođenče. Ni ti niti iko drugi. Dosta mi je toga. Ja nisam bespomoćan i nesposoban.“

No, upravo je to bio. A to je i sam znao, ali Skajler je bila dovoljno pametna da mu to ne pomene. „E i nisi. I nemoj da ti padne na pamet da očekuješ da te neko tetoši. Očekujem da počneš da mi pomažeš u poslu čim se smestiš.“

„Kako čujem imaš ti i više pomoćnika nego što ti je zapravo potrebno.“ Ispod obrva je pažljivo posmatrao njenu reakciju.

„Je li ti Triša rekla da sam unajmila gospođu Dan?“

„Jeste. I rekla mi je da se matora ponaša kao general.“

„Možda mi se zato i dopada. Podseća me na Vedu.“ „Jedino što je bela.“

„Dobro, hajde, ima neke razlike“, reče Skajler smejući se. „Ume li da kuva kao Veda?“

„Aha.“ Mahnula mu je listom papira ispred nosa. „Ume da skuva sve što se nalazi na ovom spisku koji mi je Džef dao. I nemoj ni pokušavati da podmićuješ gospođu Dan. Ona meni podnosi račune i neće nasesti na tvoje fazone koliko god se ti trudio.“

Kotonovo lice i dalje je bilo namršteno. „Nisam mislio samo na novu domaćicu kada sam rekao da imaš i više pomoćnika nego što ti treba.“

Skajler je nastavila da se smeši. Da li je on to mislio na Keša? Da li je Triša ipak sve izblebetala, ne obazirući se na upozorenje?

„Vedina kćerka“, promumla Koton. „Čujem da se preselila na Bel Ter.“

Skajler se opusti. „Da, Gejlu sam ja zamolila da ostane kod nas. Osećam se kao da smo porodično odgovorni za nesreću koja ju je snašla.“ „Čuo sam da je ona sada prava drolja.“

„Ne sumnjam“, rekla je misleći na Trišu i njen dugački jezik. „Ali postoje neke olakšavajuće okolnosti. Prljavi ju je zlostavljao godinama. Ovog puta je mogao da je ubije. Na sreću, uspela je da pobegne od njega. Želim da ostane kod nas dok se ne oporavi.“

„To je veoma lepo od tebe.“

Pravila se da ne primećuje sarkazam u njegovom glasu. „Hvala ti.“

Skajler nije postupala baš potpuno nesebično. Bilo joj je potrebno Gejlino prijateljstvo. U poslednje vreme joj se spisak prijatelja drastično smanjio. Od poslednje svađe, iz Triše je isijavala mržnja svaki put kada bi pogledala Skajler.

1 Ken ju je zaobilazio u širokom luku, izgleda da mu je ozbiljno povredila sujetu kada ga je zamolila da ode kako bi mogla da razgovara sa Kešom. To je bila samo kap koja je prelila čašu nakon što je odbila da mu pozajmi novac.

Obraćao joj se samo ukoliko je to bilo neophodno, a i tada je bio krajnje krut i zvaničan.

Keš je prestao dolaziti da pije ujutro kafu sa njom. Znala je da je pre nje stizao u kancelariju, ali od poslednje svađe se trudio da ode pre nego što ona dođe. Ukoliko bi i došao na stovarište pred kraj radnog vremena, ostajao je u dvorištu sa radnicima, beležeći količinu posečenog drveta i nadzirući utovar na teretne vagone.

Ukoliko je pak morao da se konsultuje sa njom, činio je to vrlo nevoljno i trudio se da razgovor traje što kraće. Lice mu je bilo kameno, a oči ledene. Trudio se da zadrži distancu. Njegovo neprijateljstvo bilo je seksualno motivisano. Znala je to, osećala je to i prepoznavala je to, zato što se i sama tako osećala.

Bila je nemirna. Tokom vrelih dana, imala je i previše posla da bi se bavila emocijama koje su vrile u njoj. Ali se zato noćima okretala i prevrtala po krevetu. Nije mogla da zaspi, um su joj opsedale uznemirujuće misli i fantazije. Mrzela je što je morala sebi da prizna kako joj Keš nedostaje. Čak joj je bilo draže da joj je u blizini i kada je neraspoložen i namrgođen nego kada ga uopšte nije bilo. A i opsedala su je sećanja na ono kišno poslepodne.

Zato je uživala u tihim razgovorima sa Gejlom. Često je pričala o Marku i životu u Londonu. Gejla joj je postepeno otkrivala kakav je bio život sa Prljavim Flinom. Skajler ju je podsticala da ga tuži, ali Gejla nije želela ni da čuje za to.

„Ubio bi me i pre nego što bismo došli do suda. A našao bi načina da to uradi i kada bi bio u zatvoru. Osim toga, ko će meni verovati?“, upitala je.

I zaista, ko bi joj poverovao? Gejlina priča bila je neverovatna.

„Bila je neka devojka“, rekla joj je Gejla jednom prilikom, „koju je Prljavi zadavio zato što mu nije isplaćivala dovoljno od onog što je zarađivala. Jednog dana su je pronašli u kontejneru iza neke zgrade. To ubistvo vodilo se kao nerešen zločin. Čak sam anonimno obavestila šerifa o tome, ali niko nikada ništa nije preduzeo.“

„Kako predstavnik zakona može tek tako da otpise ubistvo?“ „Ili se plašio Prljavog ili je, što je verovatnije, smatrao da je devojka dobila šta je zaslužila zato što je pokušala da prevari Prljavog.“

„Jedna od devojaka je zatrudnela sa klijentom. Problem je bio u tome što je on bio mnogo više od klijenta, zavolela ga je i želela je da zadrži bebu. Prljavi je saznao za to, a isto tako je znao da će ona morati da prestane da radi ako reši da zadrži dete, pa ju je tukao sve dok nije pobacila“, nastavila je Gejla priču.

„Pobesni ukoliko neko pokuša da ga prevari. Neki čovek mu je dugovao priličnu svotu novca zbog opklade. Prljavi je poslao uterivače dugova, ali nisu imali šta da mu uzmu. Taj čovek je jednog dana seo u čamac i krenuo da peca, i nikada ga više niko nije video. Smrt je proglašena nesrećnim slučajem. Pretražili su celo jezero u potrazi za telom, ali nisu ništa pronašli. Garantujem ti da je privezan negde na dnu jezera i da ga niko nikada neće pronaći.“

Gejla se svakog dana fizički sve više oporavljala zahvaljujući Kešovim melemima i obilnim obrocima koje je spremala gospođa Dan. Posekotine na licu su zacelile, a ožiljci nestali. Otok se povukao i opet joj je lice bilo lepo kao nekada. Krvarenje je prestalo. Ali Gejla je bila nemirna. Trzala se na svaki zvuk. Skajler je shvatila da će joj biti potrebni meseci, ako ne i godine da prebrodi strah i psihički se oporavi od pakla koji je preživela.

Ali i dalje je bila veoma ponosna. „Ne mogu da ostanem ovde doveka, Skajler“, često je govorila.

Skajler je bila tvrdoglava koliko i ona. „Želim da ostaneš ovde, potreban mi je prijatelj.“

„Ali nikada neću moći da ti se odužim.“ „Ja to i ne želim.“

„Ne mogu da prihvatim milostinju.”

Skajler je na trenutak razmislila. „Još uvek nemam novca da te plaćam. Da li bi pristala da radiš za hranu i smeštaj?”

„Ja da radim? Ali, upravo si zaposlila gospođu Dan.”

„Ovo je velika kuća, i ima mnogo posla.”

„Na primer?” upitala je Gejla skeptično. „Imaš ljude koji se brinu za dvorište, i čoveka koji se brine o konjima. Šta bih ja mogla da radim?”

„Želim da mi napraviš spisak knjiga koje se nalaze u malom salonu. Te police niko već godinama nije pregledao. Niko više i ne zna šta se na njima nalazi. Počni sa tim. I nemoj da se žuriš. Nema potrebe da se iscrpljuješ kad si tek počela da se oporavljaš. Radi samo onda kada ti to želiš”

Gejla je prozrela Skajler. Znala je da je ona upravo izmislila posao koji je bio krajnje nebitan. „Dobro. Napraviću spisak knjiga, a videla sam da bi se trebalo pobrinuti i za cveće”, rekla je ponosno uzdignute glave. „Mama bi se razbesnela kada bi videla u kakvom su stanju. Primetila sam i da bi neke čaršave trebalo zakrpiti.”

„Gejla se prebacila u malu sobu blizu kuhinje. Odbila je da obeduje u trpezariji sa porodicom, iako je Skajler na tome insistirala. Gejla je uporno svoje obroke jela u kuhinji zajedno sa gospođom Dan. Gospođa Dan je bila žena mekog srca i ona i Gejla su vrlo brzo postale veoma bliske.

„Gejla se sasvim lepo uklopila”, reče Skajler svom ocu. „Zapravo, nije mi jasno kako sam uspevala da se snađem u kući bez nje. Mislim da će ti se svideti kako stvari stoje na Bel Teru.”

Sumnjičavo se namrštio. „Čućeš ti mene ako mi se nešto ne dopadne.”

„Ne sumnjam.” Ustala je sa ivice kreveta. „Vidimo se ujutro. Ne suviše rano. Doručkovaćeš ovde. Nemoj da žuriš. Istuširaj se i obrij. Ja ću doći oko deset. Može li tako?” Sagnula se i poljubila ga u obraz.

Uhvatio ju je za ruku. „Ponosan sam na tebe zbog ugovora sa Endiko-tom. Dobro si to uradila.”

„Nije mu rekla zašto je Endikot prestao da sarađuje s njima. Nije želela da ga uznemirava sve dok sama ne proveri šta se tu zapravo desilo. „Hvala, tata. Drago mi je što me podržavaš.”

Prvi put u poslednjih nekoliko nedelja, Skajler je veselim korakom napuštala bolnicu. Bila je nadomak pokretnih vrata, kada su se ona otvorila i propustila nekog muškarca.

Stala je u mestu. „Mark!”

Keš je zapalio cigaretu opuškom one koju je upravo ispušio. Udahnuo je reski dim zureći u fasadu bolnice Sveti Jovan. Očekivao je da se svakog trenutka pojavi neko i okači crni venac iznad ulaznih vrata.

Poslednjih pola sata je proveo sedeći u svom pikapu pušeći, znojeći se i pokušavajući da smogne hrabrosti da pređe ulicu i raspita se da li je Ko-ton Krandal preminuo.

Nije želeo da zna.

Ali je mislio da je baš zato Skajler u žurbi napustila stovarište usred dana. Ne bi to uradila da nije u pitanju bila vanredna situacija. Njeni povremeni izvčstaji o Kotonovom zdravlju bili su prilično optimistični.

Srce mu je bilo u boljem stanju, ali je i dalje bio slab.

Oporavljao se, ali još nije bio van životne opasnosti.

Operacija je bila uspešna, ali lekari nisu mogli da poprave svu štetu.

Keš je znao da je Koton još uvek u životnoj opasnosti. Bilo šta je moglo da pođe po zlu, a danas je nešto očigledno pošlo.

Zbog cigarete za cigaretom grlo mu je bilo suvo i nadraženo. Nervozno je, kroz prozor automobila, izbacio cigaretu koju je upravo zapalio. Tada je zapazio čoveka koji se približavao ulazu u bolnicu.

Bio je potpuno drugačiji od ostalih. Štrcao je u ovoj selendri u Lui-zijani kao što bi Eskim štrcao na Tahitiju. Delovao je kao da je greškom dospeo ovde. Na sebi je imao bele pantalone i tamnoplavi sportski sako. I cipele su mu bile bele. Bele cipele, zaboga! Iz džepa na sakou mu je virila upadljivo crvena maramica. Kosa mu je bila plava i toliko ravna kao da ju je upravo ispeglao. Bila je uredno začešljana i sijala je na suncu. Nosio je tamne naočare, ali je Keš pretpostavljao da su mu oči plave poput neba.

Ustrčao je uza stepenice pun samopouzdanja. Znao je da će se svako pored koga prođe okrenuti za njim. Očigledno je da je pripadao visokom društvu u nekom velikom gradu, za koje ljudi koji su sada buljili u njega nikada nisu čuli. Izgledao je poput manekena iz nekog modnog časopisa.

Keša obuze mučnina.

Njegovi najveći strahovi su se obistinili kada se ovaj muškarac na vratima susreo sa Skajler. Keš je čuo kada je iznenađeno uzviknula njegovo ime. Razdragan osmeh raširio joj se licem samo delić sekunde pre nego što se obesila tom čoveku oko vrata. Čvrsto su se grlili i dugo stajali zagrljeni. Potom ju je muškarac poljubio.

Čak i sa te udaljenosti, Keš je mogao primetiti da joj je lice sijalo od sreće dok je gledala u plavog lepotana. Neprestano mu je postavljala pitanja i smejala se.

Jedna stvar mu je bila sasvim jasna - ova ženska nije oplakivala ničiju smrt.

Keš je umalo slomio ključ u bravi kada je pokrenuo motor. Besno je me-njao brzine i divljački je izleteo sa parkinga. Želeo je da ga Skajler primeti.

Želeo je da vidi da ni najmanje nije bio impresioniran njenim bogatim, lepo odevenim i sofisticiranim cimerom.

Kada je bacio pogled u retrovizor, shvatio je da ga uopšte nije primetila. Bila je suviše zaokupljena svojim ljubavnikom.

„Moj bože, pa to je Tara.“

Skajler je pucala od ponosa što se Marku dopala kuća. „Lepša je od Tare.“

Mark Hoton ju je pogledao sa suvozačkog sedišta. „A ti si lepša od Skarlet.“

„Divan si, ali to je sranje. Iscrpljena sam i to se vidi.“

Odmahnuo je glavom. „Prelepa si. Zaboravio sam koliko si lepa.“

Skajler je zaboravila koliko je lepo primiti kompliment. Lice joj je sijalo kada se osmehnula. „Ako sam lepa, to ja zato što sam srećna što tebe vidim.“

Stisnuo je njenu desnu ruku. „Požuri. Jedva čekam da me povedeš u obilazak.“

Legla je na sirenu dok je još bila na pola staze do kuće. Kada je zaustavila automobil, gospođa Dan i Gejla nestrpljivo su čekale na verandi da vide šta se dešava.

„Odlične vesti“, doviknu im Skajler dok je izlazila iz automobila. „Mark je stigao. A tata sutra dolazi kući.“

Mark ju je zagrlio oko struka, ne samo iz ljubavi, već i da bi je zadržao na zemlji. Bila je uzbuđena poput deteta koje prvi put ide u cirkus.

„Vi mora da ste gospođa Dan", reče Mark obraćajući se domaćici. „Sa mnom ste razgovarali pre nekoliko sati. I kao što ste i rekli, pronašao sam Skajler u bolnici. Hvala vam."

„Stavite još jedno pile da se peče, gospođu Dan. Imaćemo gosta na večeri."

„Kakva slučajnost. Pripremam pileće pečenje sa divljim pirinčem i ovaj put sam stavila nešto više piletine da se peče", rekla je osmehujući se le-pom plavom paru.

„Odlično. Da li je gostinska soba nameštena?"

„Danas sam promenila čaršave."

„Onda idite i pobrinite se za pečenje, a mi ćemo uneti Markove kofere. Ionako nema mnogo prtljaga." Gospođa Dan je krenula u kuhinju.

„Mark", reče Skajler „ovo je moja draga prijateljica, Gejla Franses. Gejla, ovo je Mark Hoton."

„Drago mi je što smo se upoznali, gospođice Franses", Mark joj poljubi ruku.

„I meni je drago što sam vas upoznala, gospodine Hoton", kaza Gejla zbunjeno. „Skajler vas je često pominjala."

„Nadam se da me je pominjala po dobru." Nasmehio joj se.

Gejla je nervozno pogledala Skajler. Još uvek joj je bilo teško da časka sa ljudima, naročito sa muškarcima. Kada je Triša izašla na verandu, poštedita ju je muke.

Sta se ovo..." Zastade usred rečenice i zagleda se u Marka. Razrogači oči od zaprepašćenja. Kada se malo sabrala poče da ga odmerava, i bilo je očigledno da joj se dopada ono što je videla. „Dobar dan svima", obrati se otegnutim, lenjim glasom koji je bio meden i savršeno odgovarao osmehu koji je nabacila.

„Dobar dan", uzvрати Mark kratko. Navikao je da ga ljudi zagledaju. Nije bio uobražen, ali je bio svestan svog izgleda. Znao je da izgled može da bude prednost ili mana, u zavisnosti od situacije.

Skajler ga je predstavila Triši koja je stavila ruku na vrat i istim medenim glasom rekla: „Trebalo je da mi javiš da imamo goste."

„Ni ja nisam znala. Markova poseta je i za mene iznenađenje, mada i više nego prijatno."

„Nadam se da vam ne smetam", reče on ljubazno.

„O, nikako. Htela sam da kažem da bih se bila doterala da sam znala da ćemo imati goste."

„Gospođu Hauel, izgledate prelepo."

„Molim vas, zovite me Triša." Žalosno je pogledala u svoju firmiranu haljinu. „Obukla sam ovo zato što moram da idem na neki sastanak u grad. Idem da nazovem da im kažem da neću doći."

„Molim vas, nemojte da odlazete svoje poslove zbog mene."

„Ne dolazi u obzir da propustim večeru u vašem prijatnom društvu. Skajler neprestano priča o vama", brbljala je Triša dok nije ostala bez daha. „Izvinite me. Idem da se presvučem. Dušo, da li bi bila ljubazna i donela mi onu haljinu koju mi je gospođa Dan ispeglala?" obratila se Gejli pre nego što je nestala kroz vrata.

„Triša", povika Skajler za njom.

Gejla stavi ruku Skajler na rame i reče: „U redu je. Svakako sam krenula gore da još jednom proverim gostinsku sobu. Povedi gospodina Hotona u obilazak."

„Ali ti nisi njena služavka. Sledeći put kada ti naredi da nešto uradiš, pošalji je dođavola."

„Za tu predstavu ću i karte prodavati", rekla je Gejla smejući se dobroćudno i ušla u kuću.

„Divna žena", reče Mark kada se Gejla dovoljno udaljila. „Da li je to ona koja je..."

„Jeste." Tokom jednog od njihovih dugih telefonskih razgovora Skajler mu je ispričala sve o Gejli.

„Teško mi je da poverujem", rekao je odmahujući glavom. „Učinila si čudo za tu ženu."

„Bila sam joj prijateljica. I ona bi isto učinila za mene."

Mark se okrenuo prema njoj i pomilovao je po kosi. Gledao ju je sa ljubavlju i divljenjem. „Izgleda da ti je prešlo u naviku."

„Šta?"

„Da sakupljaš nesrećnike kojima su očajnički potrebni prijatelji? Sećam se izvesne izgubljene duše u Londonu, Amerikanca koji je proteran iz domovine i koji je bio jezivo usamljen. I njega si povratila u život."

„Mislim da si pogrešio. *On* je *mene* vratio u život." Stala je na prste i nežno ga poljubila. „Nikada neću moći da ti se odužim za sve što si učinio za mene. Hvala ti što si došao. Dok te nisam videla nisam ni bila svesna koliko si mi bio potreban."

Kao i uvek kada ga niko nije posmatrao, njegov prelepi osmeh bio je tužan. „Pokaži mi Bel Ter pre nego što počnemo patetisati."

„Odakle želiš da kreneš?"

„Da li mi se učinilo ili si spominjala neke konje?"

Ken je poslednji upoznao Marka.

Skajler je Marku pokazala kuću i pomoćne zgrade. Kada su se vratili, ona je otišla da se istušira i presvuče za večeru, a i on je, iako je već izgledao besprekorno.

Kada je Skajler sišla odevena u laganu haljinu cvetnog dezena, Triša je već bila u dnevnoj sobi i pravila Marku društvo. Skajler nije mogla da veruje koliko se Triša promenila. Nosila je haljinu koja je bila daleko otmenija nego što je to prilika nalagala, ali ona nije bila iznenađena što je Triša odabrala baš tu haljinu koja je otkrivala njenu zanosnu figuru i dobar deo dekoltea.

Kada je Skajler ušla u dnevnu sobu, čula je kako Triša govori: „Ne sećam se vremena kada je gospodin Kenedi bio predsednik, ali sam gledala stare filmove. Vi zvučite baš kao on. Vi verovatno mislite da; a imam snažan južnjački naglasak."

Markove oči zasjaše kada je Skajler ušla. Ustao je da je pozdravi, uzeo je obe njene ruke u svoje i toplo je poljubio u obraz. „Izgledaš prelepo, ova sparna klima ti prija kao što temperatura i vlaga u stakleniku savršeno prijaju orhideji. Želiš li piće?"

„Molim te." Porumenevši od zadovoljstva zbog komplimenta, sela je na dvosed i sačekala da joj Mark, koji se očigledno osećao kao kod kuće, pripremi džin i tonik. Triša je utihnula čim je Skajler ušla u sobu i sada je sa zanimanjem pratila kako se Mark ophodi prema njoj. „Da li ti je Mark rekao da on zapravo poznaje porodicu Kenedi?" upitala ju je Skajler.

Trišine oči se raširiše od iznenađenja. „Ne! Da li mislimo na istu porodicu? Pa to je stvarno fascinantno." Mark je doneo Skajler piće. Krenuo je da sedne pored nje, ali je Triša pokazala na jastuče pored sebe. Ljubazno je ponovo seo pored nje. „Recite mi kako ste ih upoznali. Da li ste upoznali i Džeki?"

„Zapravo, oni su nam bili komšije. Moji roditelji imaju kuću u Hjanis Portu."

„Stvarno? Oh, oduvek sam želela da odem tamo." Stavila mu je ruku na butinu. „Da li je stvarno toliko lepo kao što pričaju?"

„Pa..."

Ken je ušao upravo u tom trenutku. Jednim nezadovoljnim pogledom je obuhvatio trpezariju. „Zdravo“, reče mu Skajler.

„Zvao sam kancelariju na stovarištu. Budala koja se javila na telefon mi je rekla da si hitno otišla u bolnicu. Potom sam nazvao bolnicu, ali oni nisu imali pojma o čemu pričam.“

„Ništa se nije desilo. Tata sutra dolazi kući.“ Kada ču ove vesti, Ken se oraspoloži. „Mark je rešio da me iznenadi“, reče Skajler žurno. „Sve se desilo vrlo brzo pa nisam imala vremena da te zovem.“

Predstavila ga je Marku koji je ustao da se pozdravi. Trišina ruka je skliznula sa njegove butine. Dvojica muškaraca se rukovaše. Kenovo lice bilo je mračno. Skajler je znala da je Ken resio da mrzi Marka i to se na njemu to videlo. Pogledao je Marka samo jednom, a onda otišao na sprat.

Kada se vratio, bio je odeven u letnje odelo i nosio je pastelnu kravatu. Kosa mu je još bila vlažna od tuširanja i mirisao je kao parfimerija.

„Da li neko želi još jedno piće?“ upitao je prilazeći bifeu.

Besno je gledao u svoju suprugu koja se prilepila uz Marka i brbljala o tome kako je bila kraljica festivala *Mardi Gr a* u okrugu Loran. „Tog leta sam napunila osamnaest godina. Gospode, da li je stvarno prošlo toliko godina?“ rekla je uzdišući. „Sećam se kako sam se plašila da mi haljine neće biti završene na vreme. Ne možete ni da zamislite na koliko zabava sam morala da idem. Svi kažu da niko posle mene nije imao lepši presto. Bila sam oduševljena.“ Tužno je napućila usne. „Skajler je sve to propustila. Titulu joj je preuzela... Ko je ono bio kraljica te godine, Skajler?“ „Mislim da je bila Dora Džejn Vilkoeks.“

Skajler je bila besna. Gotovo sat vremena je posmatrala kako Triša miluje Markovu butinu i kako bezobzirno flertuje. Trišino ponašanje joj je izazivalo gađenje.

Skajler je bila besna kao ris, nevažno da li je Triša htela nju da napravi ljubomornom ili Kena ili je pak koketirala sa Markom iz čiste zabave. Triša je čvrsto zgrabila Marka, a on je bio suviše ljubazan i nije želeo da je uvredi.

„Tako je“, povika Triša. „Dora Džejn Vilkoeks. Rekla sam ti da provodiš previše vremena sa tatom na stovarištu i da bi trebalo da odeš u klub i upoznaš se sa ljudima koji su bili u komisiji za izbor kraljice festivala.“

„A ja sam tebi rekla, da me boli dupe za ta društvena sranja. I od tada se ništa nije promenilo.“

„Ja sam pristala da učestvujem zbog mame. Pre nego što je umrla stalno je pričala o našim balovima i pojavljivanju i predstavljanju u društvu. Smatrala sam da joj dugujem bar toliko da se prijavim i učestvujem u događaju koji je ona smatrala važnim.“

Triša je odmahнула glavom gledajući u Skajler. Ovim gestom je htela da kaže da je Skajler izgubljen slučaj. „1 dalje sve vreme provodi u kancelariji. Pozvala sam je da se učlani u klubove u kojima sam ja član, ali neće ni da čuje.“

„Samo radi. Preuzela je sav posao na svoja pleća, iako je on potpuno iscrpljuje. Mislim da bi bilo najbolje da je smestite u avion i vratite u London.“ Zatreptala je i pogledala ga ispod trepavica. „Ali, molim vas, nemojte da pomislite da želim vas da se resim.“

„Gospođice Krandal, večera je spremna“, obavestila je gospođa Dan.

„Hvala vam“, procedi Skajler koja je bila toliko besna da je jedva mogla da govori. „Stižemo.“

Triša je besno pogledala domaćicu zato što je obavestila Skajler o tome da je večera poslužena, a ne nju. Obesila se Marku o ruku. „Mark će me otpratiti do stola, a ti Kene povedi Skajler.“

Ken, koji je ispijao čist viski jedan za drugim, ponese bocu sa sobom. Slobodnom rukom je čvrsto držao Skajler za lakat. Zajedno su ušli u trpezariju. Mark je Triši pridržavao stolicu, ona mu se osmehivala preko ramena.

„Mark, sedite pored mene. Ken i Skajler mogu da se smeste sa druge strane. Tata uvek sedi na čelu stola. Bilo bi apsolutno savršeno da je i on sa nama.”

Veče je bilo daleko od savršenog. Zapravo, sama večera je počela vrlo loše. Već za vreme predjela, Triša je Kenu veoma oštro skrenula pažnju na to da pije previše, te ga je potpuno ignorisala i posvetila se isključivo Marku, koji je njenu pažnju prihvatao sa ljubaznošću.

Sa svakim novim jelom, napetost za stolom je rasla. Skajler je bila sve bešnja, Ken je mrzeo ceo svet, a Mark se osećao neprijatno zato što je primetio da je nestalo svetla u Skajlerinim očima. Samo se Triša lepo provodila.

Ali i tome je iznenada došao kraj.

Kada je poslužen dezert, ispričala je nešto što je ona smatrala veoma zanimljivim. Dok se kikotala, nagnula se prema Marku i naslonila grudi na njegovu ruku. Mark se smejaio zajedno s njom, ali neiskreno. Potom je obrisao usne uštirkanim platnenim ubrusom i rekao: „Triša, poštedecu vas daljnjeg truda.”

Izenada je prestala da se smeje. Pogledala ga je sa nerazumevanjem. „Truda? Kako to mislite?”

„Mislim da je vreme da prestanete da mi stišćete butinu ispod stola. Prestanite da trepcete i prestanite da mi gurate grudi pod nos. Nisam zainteresovan.”

Triši ispade viljuška i glasno zazveča u tanjim. Gledala ga je zaprepašćeno. On joj se prijatno osmehnuo. „Vidite, problem je u tome što sam ja homoseksualac.”

„To uopšte nije bilo lepo.”

Skajler se leđima naslanjala na stub u uglu verande. Lagani povetarac duvao joj je u lice i pripijao lagani materijal haljine uz njeno telo. Nekoliko svetlih pramenova kose poigravalo joj je oko lica.

Noć je bila lepa poput ove žene. Nebo je bilo pokriveno sjajnim zvezdama. Mesec je srebrnom svetlošću kupao grane zimzelenih hrastova. Tamom se širila muzika cvrčaka, a vazduhom opojni miris cveća.

„Ni to što je ona radila tebi nije bilo preterano lepo.”

Mark se zavalio u jednu od pletenih stolica širokog naslona. Pijuckao je konjak, koji je sada iskapio i spustio čašu na mali okrugli sto. „Znaš da se ja uvek trudim da budem ljubazan, ali večeras nisam mogao da se obuzdam. Trpeo sam koliko god sam mogao. Triša je i više nego zaslužila da joj neko pokaže gde joj je mesto, ako ni zbog čega drugog, a ono zbog načina na koji je pokušavala tebe da ponizi.”

„Šta je radila?”

„Pokušala je da ti preotme mene.”

Bio je u pravu. Skajler samo nije želela sebi da prizna ovu bolnu istinu. Zagledala se u tamu. „Mislim da si bio suviše grub.”

Mark je ispružio ruke iznad glave i protegao se. „Verovatno je zato odjurila uza stepenice. Pogledala me je tako otrovno da se čudim što nisam na mestu pao mrtav. Sestra ti je prava zmija."

„Ne bi trebalo tako da pričaš o njoj."

„Nemam nameru da se izvinjavam."

„A Ken je, kao njen suprug, trebalo daje brani, ali se on samo slatko smejao." „Da", rekao je Mark suvo i dalje se protežući. „Tvoj zet se ozario kada je čuo šta sam rekao. Mislim da je sad siguran da mu nisam rival."

„Rival?", pogleda ga Skajler oštro. „Kome?"

„Njemu. Zar nisi primetila da ga je ljubomora izjedala."

„Zbog Triše?"

Markova kosa zasja na mesečini dok je odmahivao glavom. „Zbog tebe. On te i dalje voli."

„Nisam sigurna." Odmahnu ona rukom. „On možda tako misli, ali ja mislim da je u pitanju nešto sasvim drugo. Njemu je potrebno da ima čvrst oslonac, a smatram da je upravo to ono što ga vezuje za mene. Sigurnost. Ja sam njegova slamka spasa."

„Zašto? Da nije počeo da gubi tlo pod nogama?", upita Mark u šali, ali mu Skajler ozbiljno odgovori: „Mislim da je tako. U najmanju ruku, on veruje da mu se to dešava. Nešto sa njim nije u redu... Ne, to je suviše snažna formulacija. Nešto ga je izbacilo iz koloseka, a ja nisam sigurna šta je u pitanju."

„Znam ja šta je u pitanju." Skajler ga upitno pogleda. „Zna da je pogrešio. Oženio se pogrešnom ženom. Dozvolio je Triši i tvom ocu da upravljaju njegovim životom. Njegov život je sranje. Svest o tome potresla bi i pravog muškarca."

Jedna od stvari koje je Skajler cenila kod Marka bilo je i to što nije birao reči. Uvek je govorio ono što misli, čak i ako je u pitanju bila okrutna istina. „Mislim da si u pravu", reče ona tiho. „U nekoliko navrata je pokušao da mu se približi."

„Hoćeš reći da ti se udvarao?"

„Da."

„Patetično. Šta si mu rekla?" „Da me ostavi na miru."

„A to si mu rekla zato što smatraš da imaš moralnu obavezu prema sestri?"

„Ne samo zato."

„Pa ti njega više ne voliš."

„Ne", rekla je tužno. „Ne volim ga. Kada me je dodirnuo ništa nisam osetila. Morala sam da se vratim ovamo da bih to shvatila."

„Hoćeš li da ti otkrijem jednu tajnu?" Nije sačekao da mu odgovori. „Mislim da si odavno prestala da ga voliš, ako si ga ikada zapravo i volela."

„Zašto mi nisi rekao?"

„Padao sam u iskušenje, ali sam znao da mi ti ne bi verovala. To je zaključak do kog si sama morala da dođeš."

„Toliko vremena sam protraćila", rekla je tužno.

„Ti si bila ranjena, i bilo ti je potrebno vreme da zalečiš rane. A vreme posvećeno zaceljivanju rana nikada nije protraćeno. Mogu li da sipam još konjaka?" Pokazao je glavom na srebrni poslužavnik koji je gospođa Dan iznela i na kom su se nalazile dve čaše i staklena flaša.

„Naravno."

„Da sipam i tebi?"

„Ne, hvala." Skajler gaje posmatrala kako sipa sebi još jedno piće. Zatim je uzeo gutljaj, sklopio oči i naslonio se na stolicu da bi u potpunosti mogao da uživa u aromi snažnog pića. „Mark?" On otvori oči. „Mislim da je tačno ono što

si rekao za Kena. Samo se nadam da nisi mislio na još nekoga, koga oboje poznajemo, kada si rekao da mu je život sranje."

Tužno joj se osmehnuo. „Eto ti, živiš sa ženom šest godina i ona odmah misli da te poznaje."

„Ja te poznajem."

Podigao je čašu i pogledao u mesec kroz tečnost boje ćilibara. „Možda me i poznaješ."

„Znam kada si melanholičan."

„Nemoj previše da se brineš. Znaš da me melanholija zgrabi s vremena na vreme, ali isto tako znaš da to stanje brzo prođe. Proći će me za dan ili dva. A u međuvremenu ću da se samosažaljevam. Pitam se zašto nisam ostavio roditelje u uverenju da sam heteroseksualac. Zašto se nisam oženio ženom koju su mi odabrali. Svi bismo bili mnogo srećniji."

„Niko ne bi bio srećan u toj situaciji i ti to dobro znaš. A ponajmanje ti sam. Ni ta nesrećna žena ne bi bila srećna. Ne bi mogao dugo da je zavaravaš. I sam znaš da ne možeš da podneseš laž, kako bi onda živio u laži?"

„Ali moji roditelji bi bili srećni. Ne bi gledali svog sina jedinca sa užasom i gađenjem."

Skajler se srce cepalo zbog njega. Roditelji su ga se odrekli. Oni su želeli da zadrže ugled u bostonskom visokom društvu, a to nije bilo moguće sa sinom homoseksualcem. Stoga su ga odbacili kao da je kužan.

„Da li si se skoro čuo sa njima?"

„Naravno da nisam", reče on ispijajući i drugu čašu konjaka. „Ali nisam zato tužan." „Nego?"

„Depresivan sam zato što sam izgubio cimerku."

Skajler se osmehnula i pognula glavu. „Kako si znao da se neću vratiti?"

Mark je ustao sa stolice i prišao joj. Položio je dlan na njen obraz. „Možda sam bio i preterano poetičan kada sam te uporedio sa orhidejom u stakleniku, ali istina je da si ti ovde procvetala." Bacio je pogled oko sebe. „Ovde pripadaš."

Duboko je uzdahnula. „Znam. Uprkos svim nedostacima, ja volim ovaj kraj." Oči joj se napuniše suzama. „Volim taj usrani gradić, uskogrude ljude, šume, rukavce, miris zemlje, vlagu i vrelinu. Volim Bel Ter."

Snažno ju je zagrlio. „Gospode. Ne moraš da se izvinjavaš. Ostani ovde i budi srećna."

„Nedostajaceš mi."

„Ne dugo."

„Uvek."

Obrisao joj je suze. „Kada smo se upoznali oboje smo bili emocionalni bogalji. I nisam siguran da je naš odnos bio zdrav, oslonili smo se jedno na drugo zato što je tako bilo bezbednije. Obama nam je tako odgovaralo. Ti nisi morala da se petljaš sa muškarcima, a ja sam iza tvoje suknje skrivao svoje seksualno opredeljenje. Većina bračnih parova nije imala tako dobar odnos kao ti i ja." Osmeh mu je bio setan. „Ali ne možemo da živimo tako unedogled. Tebi je potrebno više. Potrebno ti je ono što ja nikada ne bih mogao da ti pružim." Nagnuo se prema njoj i prošaputao. „Tebi je potreban Bel Ter."

„I ja sam potrebna njemu."

Redovno ga je obavestavala o koracima koje je preduzimala zato što je smatrala da je iskreno zainteresovan za budućnost Bel Tera. Dok su obilazili posed, pažljivo je slušao sve što mu je pričala.

„Tata sutra stiže kući. Oduševljena sam. Ali to znači da ću morati više vremena da provodim sa njim, a manje na stovarištu. Ne znam kako to da uskladim. Želim da učestvuje u donošenju odluka, ali ne želim da se toliko uzbudi oko stanja kompanije i da dobije još jedan srčani udar."

„Snaći ćeš se ti.”

„Da li stvarni tako misliš?”

„Mislim.” Prošao je prstima kroz kosu. „Kada si mislila da mi kažeš da ćeš ostati ovde?”

„Ne znam. Mislim da ni sama nisam bila sigurna dok ti nisi rekao da gubiš cimerku. Mislim daje odluka sve vreme čučala u mojoj podsvesti i da je čekala priliku da ispliva.”

„Hm.” Promrmlja on zamišljeno. „Da li tvoja podsvesna odluka ima neke veze sa cigaretom?”

„Kakvom cigaretom?”

Pokazao je glavom u pravcu šume. „Jedna se žari tamo sve vreme.”

Skajler okrenu glavu u pravcu koji je pokazao. „Keš”, prošaputala je.

„Gospodin Bodro”, rece Mark suvo. „Često pominješ njegovo ime. Pitam se da li si svesna koliko često. Neprekidno vrtiš 'Keš kaže ovo' ili 'Keš kaže ono'.”

Nije imala snage da ga pogleda u oči, zato je zurila u njegovu kravatu. „Nije u pitanju to što misliš. Situacija je užasno komplikovana.”

„Uglavnom je tako, ljubavi.”

„Ne, Mark. U pitanju je mnogo više od muško-ženskog navlačenja. On je...”

„Potpuno pogrešan izbor.”

„Blago rečeno.”

„Njegov odnos prema ženama je veoma sumnjiv.”

„Nije čak ni to. Mislim da je njegov stav vrlo jasan. On nasrće na sve što ide na dve noge.”

„Da li to citiraš ono što si čula?”

„Otprilike.”

„Tako sam i mislio. Nije mi ličilo na tebe.”

„Nije u pitanju samo to što je Keš ženskaroš. On je...”

„Pripada nižem društvenom sloju.”

„Nisam snob”, rekla je braneći se.

„Ali većina ljudi jeste”, podsetio ju je nežno. „A ti si ipak Krandal sa Bel Tera. Šta će ljudi misliti?”

„Čak ni to nije u pitanju. Nikada me nije bilo briga šta drugi misle. Mama je veoma držala do toga a Koton je bio sušta suprotnost. Nikada ga nije bolelo... mislim da neću upotrebiti njegov izraz.”

Mark se glasno nasmeja, a Skajler pomisli kako je lepo čuti ga da se smeje. Sležući ramenima i osmehujući se, reče: „Rekla bih da sam ja negde između. Stvarno me nije briga šta ljudi misle, ali osećam odgovornost kada je u pitanju reputacija Bel Tera.”

„Mislim da si vesto promenila temu. Šta je sa Kešom Bodroom?”

„Ne znam. On je... sve je...” Sklopila je oči i zaškrgutala zubima. „Cela situacija me zbunjuje. Ne verujem mu previše, a opet...”

„Ga želiš.”

Otvorila je oči i pogledala ga. Nikada nije mogla da laže Marka. Nije čak mogla ni da zaobiđe istinu kada ja on u pitanju. Njegova iskrenost naprosto je terala druge ljude da budu iskreni. „Tako je”; priznala je tiho. „Želim ga.”

Mark ju je zagrlio. „Dobro. Drago mi je. Malo čiste požude će ti prijati.” Zacerekao se i dodao: „Mislim da će ovo biti veoma zanimljiva priča, čak i ako ne budem direktno upleten.” Poljubio joj je čelo, a potom i usne. „Budi srećna, Skajler.”

Odmakao se od nje i uputio se ka ulaznim vratima. „Ne moraš da me ispratiš do sobe. Znam kuda treba da idem. Oprosti mi što te napuštam, ali previše sam iscrpljen za daljnji razgovor.” Poslao joj je poljubac i ušao u kuću.

Skajler je ostala da stoji na verandi i zuri u zatvorena vrata. Nakon nekoliko trenutaka, okrenula se i pogledala prema šumi.

Ugledala je žar cigarete.

I pre nego što je shvatila šta radi, sišla je niza stepenice i gazila hladnu, vlažnu travu. Činilo joj se da nikada neće stići do šume, ali sa druge strane, došla je do šume pre nego što je stigla da se pripremi za susret. Zaobišla je žbun mirte i našla se oči u oči sa Kesom. On je bacio cigaretu i ugasio je stopalom.

„Zašto se prikradaš kući po mraku?“ upitala gaje Skajler ljutito. „Ako me špijuniraš, zašto...“

„Začepi.“

43.

Uhvatio ju je za vilicu, gurnuo je na deblo bora i poljubio. Jezikom ju je naterao da rastvori usne, a onda ga gurnuo duboko u unutrašnjost njenih usta. Ona mu je obavila ruke oko vrata, provukla prste kroz njegovu kosu i čvrsto ih stisnula. Pustio joj je vilicu i počeo rukama da joj miluje telo, trudeći se da dodirne svaki delić.

Oslobodio je usne i pogledao je u oči. Njegov ubrzani dah cepao je tišinu noćnog vazduha.

„Prokleta bila, reci da me želiš.“

Skajler je ovlažila otečene usne. „Želim te. Zato sam i došla.“

Uhvatio ju je za ruku i povukao dublje u šumu. Posrtala je za njim, nazmenično se smejući i plačući. Nije bila uplašena. Srce joj je poigravalo od uzbuđenja, ne od straha. Nije se osećala kao da je odvlači od svega što joj je bilo poznato i svega stoje smatrala bezbednim, već joj se činilo daje uvodi u nešto novo i uzbudljivo. Iako ju je čvrsto držao za ruku, osećala se slobodno i nesputano.

Odveo ju je do mesta na kom joj je pre nekoliko nedelja previo rane od ujeda psa. Tamo je stajala ista lampa i ista piroga.

„Ulazi.“

Uskočila je u mali čamac i nesigurno se spustila na dasku. Keš je odgurnuo čamac od obale i uskočio u njega. Uzeo je dugu motku i vesto upravljao pirogom kroz plitku i mutnu vodu rukavca.

Stajao je na pramcu i nije skidao pogled sa Skajler. Ona je gledala u krupnu, tamnu i opasnu figuru koja se ocrtavala naspram neba obasjanog mesečinom. Mesec se poigravao sa drvećem koje se nalazilo uz obalu, tako da joj se činilo da se svetlost i senka na tlu neprestano smenjuju. Voda rukavca prijatno je zapljuskivala pirogu. Čuo se kreket žaba i cvrkut noćnih ptica koje su se dozivale.

„Zašto si ga ostavila i došla meni?“ .

„Marka?“

„Da li si raskinula s njim?“

„Nije bilo potrebe da išta raskidam.“

„Mogla bi da nastradaš nastaviš li da se poigravaš sa mnom.“

U to ni na trenutak nije sumnjala. „Mark je homoseksualac. Naša veza je bila isključivo platonske prirode.“

Nije se nasmejavao. Nije je nazvao lažljivicom. Nije izrazio nevericu.

Očekivala je bar neku reakciju. On nije rekao ništa, nemo je nastavio da upravlja pirogu motkom.

Ponekad se kanal toliko sužavao da su se grane preplitale iznad njih i tvorile baldahin. Rukavac je zavijao i uvijao se sve dok Skajler nije potpuno izgubila osećaj za pravac. Činilo se da je čak i mesec promenio položaj.

Osetila je mirise, čula zvuke i videla prizore kakve nije videla nikada pre. Vazduh je bio drugačiji, miran, ali nabijen nekom nevidljivom energijom. Ušla je u potpuno nepoznat svet, Kešov svet. Ovo je bilo njegovo carstvo i ona se nije plašila.

Naposletku, piroga stade uz obalu. Izašao je i odvukao je na suvlje tlo. Ispustio je motku i pružio Skajler ruku kako bi joj pomogao da i ona izađe. Noseći lampu u drugoj ruci, poveo ju je do kuće.

Ušli su na zatvoreni trem. Spustio je lampu na noćni stočić i okrenuo se prema njoj. Dugo su tako nemo stajali i gledali se osećajući neizbežnost onoga što će se desiti.

Istovremeno poleteše jedno prema drugom. Čvrsto joj je upleo prste u kosu i počeo da joj ljubi usne, vrat, pa opet usne. Između poljubaca, izgovarao je nerazumljive reči, neke od njih na jeziku predaka svoje majke. Ako su reči i bile nerazumljive, ton njegovog glasa to nije bio. Skajler je na njih odgovorila privijajući se uz njega.

Tkanina njene haljine bila je toliko meka i tanka da se činilo kao da i ne postoji. Skajler je želela da mu potpuno pripadne.

Poljupci postadoše nežniji. Nežno je milovao jezikom unutrašnjost njenih usta i uživao u svakom pokretu.

„Prošli put nisi znala šta te je snašlo“, reče joj promuklo. „Ovoga puta želim da izgoriš od želje.“

„Već gorim.“ Zaječala je kada je spustio ruke niz njenu haljinu. Dlanovi su mu bili vreli, činilo se da tope tkaninu.

Pogledao je u nju i nasmešio se. „Dobro. To je vrlo dobro.“ Sagnuo se i ponovo joj poljubio usne. Poče da joj otkopčava haljinu. Očima je pratio pokrete svojih ruku. Kada je otkopčao svu dugmad, skinuo joj je haljinu sa ramena. Ukazao se čipkasti brushalter koji je više otkrivao nego što je sakrivao.

Potom je stavio dlanove na njene grudi i počeo nežno da ih masira. „Keš.“ Tiho ga je pozvala po imenu i stavila ruke na njegov struk dok se izvijala.

Zadovoljno je promrmljao kada je video da su joj se bradavice ukrutile. Savio je glavu i počeo nežno da prelazi jezikom preko njih.

„Ne mogu da te se zasitim“, zastenjaio je podižući glavu. Dlanovima joj je uokvirio lice i pogledao je u oči. U njegovima je goreo oganj. „Ne mogu da te se zasitim“, ponovi pre nego što opet počeo da je ljubi.

Padoše na krevet. Svukao joj je haljinu, a potom je bacio na pod. Zastao je za sekund da se divi njenom oskudnom donjem vešu, a onda je i njega skinuo.

Stavio joj je dlan na stomak i počeo lagano da je masira. Dotakao je ivicu gustih, plavih kovrdža. Prsti su mu se upleli u njih, zatim je stavio svoju snažnu, tamnu ruku na njene grudi.

Gledajući ga u oči, Skajler uze da mu otkopčava košulju. Uplela je prste u guste malje na njegovim grudima. Oči su mu potamnele od vatre koja je divljala u njemu. Ubrzano je disao.

Brzim pokretima iskidao je preostalu zakopčanu dugmad i svukao košulju. Kopča na kaišu tvrdoglavo je odbijala da se otkopča. Psovao ju je sve dok se konačno nije izborio sa njom i svukao farmerke.

Nag, vreo i nabrekao legao je preko Skajler i pritisnuo joj ruke na madrac. Njegov poljubac bio bi nasilan da i ona nije jednako željno učestvovala u njemu.

„Ubiću te ako si me slagala."

„Ne lažem. Kunem ti se da ne lažem."

„Vrela si zato što želiš mene?"

„Da", povika ona.

Počeo je da je ljubi po vratu i grudima. Čvrsto ga je uhvatila za ramena dok se on poigravao njenim bradavicama. Ljubio ju je po stomaku, jezikom je dodirivao njen pupak dok od uzbuđenja nije počela da ječi.

Potom je počeo da joj ljubi mesto neposredno iznad stidnih dlačica. Ljubio ju je toliko željno da su njegove usne ostavile crveni trag na nežnoj koži. Savila je kolena, oslonila pete na madrac i podigla kukove prema njemu.

Keš je stavio ruke na njenu zadnjicu i jako stisnuo meko tkivo. Snažno ju je privukao sebi. Ljubio ju je strastveno, dajući joj do znanja kako uživa u tome da joj pruži zadovoljstvo. Gubeći se u užitku, Skajler shvati da je on želi na najintimniji mogući način.

Jezikom je pritiskao nabore njene unutrašnjosti, a onda je lagano počeo da ga pomera napred nazad da bi nakon toga brzim pokretima počeo da se poigrava najosetljivijim mestom.

Uhvatila ga je za kosu. „Stani. Stani. Keš, nemoj." Stomak joj se zgrčio. Telo izvilo. Osećala se kao da stoji na ivici provalije.

„Svrši", promuklo je promrmljao. „Želim da svršiš."

I da je htela ne bi mogla da zaustavi osećaj koji ju je preplavio.

Kada se i poslednji talas povukao i kada je otvorila oči, videla je kako se nadvija nad nju. Videla je svoj odraz u vrtlogu plave, zelene i zlatne boj e njegovih očiju i nasmešila se nesigurno.

„Šta je bilo?" Dodirnuo je njen stomak glatkim, baršunastim vrhom svog ukrućenog penisa.

„Izgledam potpuno raskalašno."

Nasmejao se. „To je tačno." Uozbiljio se dok je očima prelazio preko njenog rumenog i znojem orošenog lica. Usne su joj bile pune i vlažne i otečene od njegovih poljubaca. „Izgledaš prelepo."

On nije bio muškarac koji je često delio komplimente. Zapravo, on to nikada nije radio. Skajler je imala osećaj da on nikada pre nijednoj ženi nije rekao da je lepa, bar ne nakon što bi je odveo u krevet.

Pogled joj se zamutio. Prstima pređe preko njegovih grudi i izgovori: „Ja mislim da si ti prelep." Privukla je njegovu glavu i poljubila ga.

Keš je, ponesen strašću, uhvati za ruku i stavi na svoj nabrekli organ. „Drži me. Stisni me. Čvrsto." Poslednje reči procedio je kroz stisnute zube zato što je počela da ga miluje. Dodirnula je kap tečnosti na samom vrhu i prstima je razmazala.

Izgovarajući nežnosti i psovke, Keš je razdvojio njene vlažne usmine. Toliko snažno je prodro u nju da su im se stidne dlačice ispreplele.

„Vlažnija si od usta", prošaputao je.

Stiskala ga je zidovima svog tela, stežući i opuštajući mišiće ravnomernim pokretima koji su ga dovodili do granice svesti i pretvarali u muškarca kog je pobedila njegova superiorna seksualnost.

„Prokleta bila", procedi prodirući sve dublje u nju. „Prokleta bila."

Nastavio je da prodire u njeno telo, povlačeći se, pa opet nadirući. Skajler se izvila da bi presrela svaki udar. Uskoro je njeno disanje pratilo ritam njegovog. Kada se vrhunac približio, čvrsto su se pripili i predali se jedno drugom i razarajućoj želji koja im je pustošila tela.

Skajler je istraživala njegovo telo dok su ležali jedno pored drugog. „Odakle ti ovo?“ Dodirnula je široki ožiljak na njegovim grudima. „Rana od borbe noževima u Vijetnamu.“

„Borio si se sa neprijateljem prsa u prsa?“

„Ne sa neprijateljem. Sa jednim našim vojnikom.“

„Oko čega ste se borili?“

„Ubij me ako znam. Nije ni bilo važno. Izmišljali smo razloge samo da bismo mogli da se potučemo.“ „Zašto?“

„Da se izduvamo.“

„Zar vam nije bilo dosta borbe na bojnopolju.“

„Oui. Ali to nije bila poštena borba. Čarke u barakama su bile.“

„Da li si ti bio običan vojnik?“

„Niko od nas nije bio običan, inače ne bismo preživeli.“

„Da li si prošao neku posebnu obuku?“

„Za municiju i eksplozive.“ Stisnuo je vilicu. „Pretpostavljam da sam značajno doprineo neprijateljevim gubicima.“

Prstima je pokušala da mu zagladi obrve. „Zašto si se prijavio za rat kad ga već toliko prezireš? Rekli su mi da si se prijavljivao nekoliko puta.“

Slegao je ramenima. „Tada mi se činilo da postupam ispravno. Svakako nisam ništa drugo radio.“

„Zar nisi išao na fakultet?“

„Upisao sam se, ali sam znao više od svojih profesora.“

„Šta si upisao?“

„Šumarstvo.“

„Nisi morao da odeš u Vijetnam da bi se ispisao sa fakulteta. Mogao si da ostaneš ovde i da radiš.“

Počeo je da odmahuje glavom i pre nego što je završila. „Koton i ja smo se bili posvađali.“

„Koton je delimično odgovoran za to što si ti otišao u rat? Kako? Zbog čega ste se posvađali?“

Dugo ju je gledao pre nego što je odgovorio: „Zbog smrti tvoje majke.“

„Smrti moje majke? Kakve je to veze imalo s tobom?“

Legao je na leđa i zagledao se u tavanicu. Skajler se oslonila na jastuk i pogledala ga znatiželjno. Izbegavao je njen pogled. „Očekivao sam da će Koton oženiti moju majku nakon Mejsine smrti. On to nije učinio. On to nije želeo da učini.“

Stavila je ruku na Kešove grudi i uplela prste u malje na njima. „Ne znam šta da ti kažem. Ne znam ništa o tome.“

„Ja sam znao šta da kažem i sasuo sam Kotonu u lice sve što mi je ležalo na srcu. Gadno smo se posvađali. Potukli bismo se da se moja majka nije umešala.“

Iako nije znala mnogo o Monik, Skajler je mogla da zamisli šta je osećala kada su se dva muškarca koja je volela najviše na svetu sukobila. „Šta je uradila?“

„Uradila? Branila je Kotonu, naravno. Uvek ga je branila. Uvek je imala opravdanje za njega. Nikada nije shvatila kakva je on skotina.“

Njen ljubavnik je upravo rekao za njenog oca da je skot, ali Skajler nije skočila da ga brani. Nije ni čudo što je Keš prezirao Kotonu zato što nije hteo da oženi njegovu majku. I ona bi osećala isto da je bila na njegovom mestu.

Koton je bio brižan i dobar otac. Obožavala ga je uprkos njegovim manama. Ali nije mogla da sudi o tome kako se ponašao kada nije bio kod kuće. Do pre nekoliko nedelja nije ni znala za njegovu vezu sa Monik Bodro i njenim sinom. Obojica su bili svojeglavi i Skajler je sasvim jasno mogla da zamisli kako je sukob između njih dvojice izgledao.

„One noći kada smo doneli Gejlu na Bel Ter, rekao si da je tvoja majka doživela spontani pobačaj.”

„Oui.”

„Da li je to bilo dete mog oca?”

Oči mu besno zasjaše. „Oui. Moja majka nije bila udata, ali nije bila ni kurva. Nije bila ni sa jednim muškarcem sem sa Kotonom.”

„Nisam htela da...”

„Gladan sam. A ti?” Ustao je i uzeo farmerke.

Uznemirena, Skajler je uzela košulju koju joj je dobacio i ugurala ruke u rukave. „Aha. Gladna sam. Šta nudiš?”

„Pirinač sa crvenim pasuljem.”

„Zvuči primamljivo.”

„Podgrejaću nam.”

Zajedno se uputiše do kuhinje, paleći svetla dok su prolazili. Skajler sede na stolicu posmatrajući Kesa koji je počeo da podgreva ovo ukusno jelo. Kada joj je dodao napunjeni tanjir, primetila je da je uz pasulj i pirinač servirao i ljutu kobasicu.

„Baš kako volim”, reče i počeo da jede. „Hmmm, veoma je ukusno. Ko je ovo spremio?”

„Ja.”

Prestala je da žvaće. Nasmejao se njenom zapanjenom izrazu.

„Zar si mislila da mi je majka u amanet ostavila samo kletve i vradžbine?”

Skajler je s uživanjem počistila tanjir. Keš je uzeo tanjire i odneo ih do sudopere, a ona je posmatrala liniju njegovih snažnih leđa, pokrete kukova i dugih, vitkih nogu.

On se okrenu i uhvati je kako ga odmerava. „Da li ti se nešto dopada?” upita je drsko.

„Uobražen si i više nego što bi trebalo, ali da, sve mi se dopada.”

„Ne zvučiš preterano oduševljeno. Šta te muči?”

„Šta će biti sutra?”

„Sutra?”

Iznenada se postidevši, Skajler se zagleda u svoje ruke. Rub njegove košulje jedva da joj je pokrivao butine. Oduprla se potrebi da je povuče još malo nadole.

„Mislim, šta će biti sa nama? Tata sutra dolazi kući.”

„Znam.” Podigla je pogled prema njemu. „Nazvao sam bolnicu”, objasni Keš. „Kada si u žurbi odjurila sa stovarišta, pomislio sam da se možda nešto desilo.”

„Upravo suprotno, mnogo mu je bolje. Ali on je i dalje srčani bolesnik. Ne srne da se uzbuđuje.” Prešla je jezikom preko usana. „Nisam sigurna kako će prihvatiti našu vezu.”

„Odlepiće.”

Kešov odgovor baš i nije bio ohrabrujući. „Znaš koliko ćemo posla imati narednih nekoliko nedelja. Moramo da isporučimo Endikotu sve što je poručio. Ne smem dozvoliti da me išta omete, pa čak ni moj privatni život. Nećemo imati mnogo vremena za... za...” nastavila je.

Keš je, naslonjen na starinsku gvozdenu sudoperu, prekrstio ruke na grudima i bez reči je posmatrao.

„Nisam sigurna da sam spremna da se za nekoga vezujem. Moja veza sa Markom je, iako nije bila seksualne prirode, bila nešto posebno. Nedostajace mi. A znam da se i ti viđas sa drugim ženama."

Nadala se da će joj reći sa kim i sa koliko njih. A ponajviše se nadala da će joj reći da je završio sa drugim ženama. Ali on je ostao nem i nepokretan poput drvene statue. Nerviralo ju je što nije želeo ništa da joj otkrije.

„Dođavola, reci nešto."

„U redu." Odvojio se od sudopere. Kada joj se približio zgrabio ju je za košulju i podigao na noge. „Vraćaj se u krevet."

Nekoliko minuta kasnije ležali su među čaršavima koji su mirisali na njega, na nju i na seks. Ležala je na boku i bila je okrenuta prema njemu. On je zario lice u njene grudi i nežno se jezikom poigravao sa njenom bradavicom.

„Već dugo želim ovo da uradim", promrmljao je.

Skajler je resila da zasada zaboravi na brige. Keš je imao bolju ideju. Zaboravi na sutra. Nek ga đavo nosi. Uživaj u trenutku. Kasnije će drage volje platiti đavolu dug, ali sada će uživati u Kešovim poljupcima. Drugo je nije interesovalo.

„Nadam se da nećeš reći nešto poput 'od trenutka kad smo se upoznali'."

„Ne. Zapravo želeo sam to i pre nego što smo se upoznali."

„Pre nego što smo se upoznali?" Pogledala ga je zbunjeno.

On je okrenu na leđa i nasloni se na lakat jedne ruke, dok je drugom nastavio da je miluje.

„Prvi put sam te zapravo primetio kada si već poodrasla i kada više nisi bila devojčica. Bilo je to u prodavnici. Ja sam imao osamnaest ili devetnaest godina. Ti si ušla sa nekim drugaricama. Ponašale ste se budalasto, kikotale se bez veze i tako to. Mislim da si bila prvi ili drugi razred srednje škole. Poručila si sladoled od čokolade."

„Ne sećam se."

„Nije ni čudo. Bio je to sasvim običan dan."

„Da li si mi se obratio?"

Nasmejao se sa gorčinom. „Naravno da nisam. Pobegla bi glavom bez obzira kao da ti se đavo lično obratio."

„Je li to bilo u ono vreme kada si vozio motor?"

Klimnuo je glavom potvrdno, a ona se nasmejala. „U pravu si. Moj ugled bio bi doveden u pitanje da me je neko video kako razgovaram sa tobom."

„Da je Koton saznao, kastrirao bi me. Tada sam nasrtao na sve što je nosilo suknju. Zapravo, ušao sam tada u prodavnicu da bih kupio kondome. Upravo sam ih plaćao kada si ti ušla. Rešio sam da se malo zadržim."

„Samo zato da bi mogao da me posmatraš?"

Klimnuo je glavom. „Nosila si ružičasti džemper. Veoma mekani ružičasti džemper. A tvoje grudi, ili sise, kako sam tada mislio, izluđivale su me. Bile su male, ali su se jasno isticale ispod džempera." Milovao ju je sve vreme dok je pričao. „Muvao sam se po prodavnici više od sat vremena. I sve vreme sam želeo da stavim ruku ispod tog džempera i zamišljao kako koža mora da ti je meka i nežna."

Skajler je bila opčinjena pričom. Keš joj se zagledao u krupne oči, a potom se sagnuo i jezikom dodirnuo njenu bradavicu. U tom dodiru smestila se godinama potiskivana žudnja.

„Znao sam da na tebe ne smem ni da pomislim", promrmljao je. „Već sam bio sa mnogo devojaka, ali sve one su sa mnom bile dobrovoljno. Nijednu nisam morao da prisiljavam. Bila si suviše mlada za mene." Lice mu je i dalje počivalo na njenim grudima. „Da li misliš da sam perversan?"

„Veoma."

Podigao je glavu i nasmešio joj se. „A to ti se dopada?"

„Da", priznala je smejući se. „Mislim da svaka žena želi da neko mašta o njoj."

„Ja sam maštao o tebi, gospođice Skajler. Bio sam beli ološ najgore vrste. Ti si bila princeza sa Bel Tera. Ja sam već bio odrastao. Ti si bila klinka. Bila si mi toliko nedostižna da sam se čak plašio i da razmišljam o tebi. Ali bilo je to jače od mene. Želeo sam da te dodirnem."

„Zato što sam bila zabranjeno voće."

„Verovatno."

„Uvek želimo ono što ne možemo da imamo."

„Sećam se samo da mi se tako digao da me je zbolelo", rekao je ljubeći joj usne. „Nakon što si otišla, skočio sam na motor, odvezao se do šume i masturbirao." Grubo ju je poljubio. „Bio je dovoljan samo jedan telefonski poziv i neka devojka bi se već stvorila pored mene. Ali ja to nisam želeo. Želeo sam da svršim razmišljajući o Skajler Krandal." Još jednom ju je grubo poljubio.

„Nikada nisam videla Bel Ter u zoru sa ove strane dvorišta", reče Skajler Kesu. „Posmatrala sam izlaske sunca sa prozora svoje sobe, ali nikada nisam bila napolju i posmatrala kuću na jutarnjem suncu."

„Ja sam jedino spolja i mogao da je posmatram."

Naglo je okrenula glavu prema njemu ali je videla da nije besan, već tužan. Pokušala je da ga oraspoloži. „Osećam se kao klinka. Krišom se vraćam kući u zoru."

„Pitam se šta tvoje društvo misli o tome što te cele noći nije bilo."

„Mark! Potpuno sam zaboravila na njega. Trebalo bi da budem u kući kada se probudi." Krenula je da otvara vrata, ali je zastala. Nije želela da se ova noć završi. „Šta ćeš ti sada da radiš? Vратиćeš se u krevet?"

„Ne."

„Nadam se da nemaš nameru da ideš na posao ovako rano." Nebo je na horizontu još uvek bilo sivo. „Imam neka posla."

„Ovako rano?" Oči su mu bile čudne, kao daje gledao kroz nju. „Izvini", reče Skajler iznervirano. „Ne tiče me se." Otvorila je vrata na kojima se još uvek nalazila rupa od metka iz Flinovog pištolja i izletela napolje.

„Skajler?"

„Staje?" Besno se okrenula, ljuta na Kesa zato što nije bio nežniji i istovremeno ljuta na sebe zbog toga što je to priželjkivala. „Vidimo se kasnije."

Njegov užareni pogled oterao joj je bes. Pogledom i tonom glasa joj je davao do znanja da će je kasnije često viđati. Lenjo se osmehnuo i odvezao se.

Prljavi se probudio sa bolnom erekcijom. Pre nego što se setio da Gejle nema, potražio ju je. Umesto tople, divne žene rukom je dodirnuo hladne čaršave.

Proklinjući je što nije bila tu kada mu je bila potrebna, oteturao se u kupatilo i pomokrio se. Pogledao je svoj odraz u ogledaju iznad okrnjenog i prljavog umivaonika i glasno se nasmejao. „I lešinaru bi bio odvratn." Bio je ružniji od samog đavola. Oštra brada pokrivala mu je opušteni podvaljak.

Pomislio je da je verovatno sinoć popio previše viskija. Glasno je podrignuo. Oči su mu bile crvene i otečene. Prljava majica bila mu je pocepana. Bilo je pravo čudo što mu prevelike bokserice nisu spale sa mršavog dupeta.

Vraćao se nazad u krevet kada je iznenada zastao i počeo da osluškuje. Upravo je shvatio šta ga je probudilo. „Šta kog đavola?“, promrmljao je. Nikada pre nije čuo zvuk nalik ovome. Pomerio je jeftine zavese i zagledao se kroz prozor. Zrak sunčeve svetlosti opeče mu zakrvavljene oči. Osećao se kao da ga je neko ubo kopljem u oko. Besno je opsovao.

Kada su mu se oči privikle na sunčevo svetlo, trepnuo je nekoliko puta i pogledao u dvorište. Nije video ništa neobično. Štenci su kevtali na majku tražeći obrok. Dvorište je izgledalo kao i obično.

Sem tog zvuka.

Prljavom se stegnu srce od strepnje. Imao je veoma izoštrene instinkte. Mogao je da namiriše nevolju i pre nego što bi se pojavila. Taj zvuk nije bio dobar znak. Predstavljao je opasnost. Ali odakle li je samo dopirao?"

Morao je da otkrije šta je u pitanju, pa je neodeven krenuo prema vratima. Na svojim tankim nogama se kretao oronulom kućom. Kuća je bila zapuštenija od kada ga je Gejla napustila. Miševi zagrebaše po podu prekrivenom linoleumom kada je ušao u kuhinju. Prljavi ih je psovao, ali ih je uglavnom ignorisao. Otvorio je stražnja vrata i gurnuo vrata sa mrežicom. Psi zalajale.

„Umuknite, kućkine sinovi.“ Kako nisu shvatali da mu glava puca? Stavio je ruku na slepoočnicu koja mu je bolno pulsirala. „Gospode.“ I pre nego što je dovršio zazivanje imena Gospodnjeg uzalud, primetio je limeno bure za naftu. Bilo je to bure od dvesta litara, srebrne boje i na nekoliko mesta zarđalo, ali je inače bilo u sasvim solidnom stanju. Izgledao je kao najobičnije bure.

Ali je iz njega dopirao vrlo neobičan zvuk.

Prljavi je sada shvatio šta je u pitanju. Bio je to zvuk zvečarke. I to monstruozne, ako je bilo suditi po buci koju je pravila.

Bure je bilo ostavljeno nasred njegovog dvorišta, između stražnjeg ulaza i šupe. Ali ko ga je ostavio tu - pitao se Prljavi stojeći pored bureta, ruku oslonjenih na uske kukove. Ko god da je, bio je veoma vest, zato što ga psi nisu osetili. Ili je to bio neko ko ume sa psima, ili je bio neko, ili nešto sablasno. Šta god da je bilo u pitanju, bilo je čudno u pizdu materinu. Obuze ga jeza.

„Sranje!“

Bila je to obična zmija. On se nije plašio zmija. Kada je bio mlađi, išao je nekoliko puta čak do zapadnog Teksasa da bi učestvovao na Festivalu zvečarki*. I svaki put se odlično proveo. Bilo je tamo mnogo alkohola i mnogo grubih žena, rukovanja zmijama i raznih takmičenja. Prestao je da broji zmije kojima je iscedio otrov.

Nije njega zabrinjavala zmija. Jezu mu je izazivao način na koji je zmija ostavljena u njegovom dvorištu. Ako je neko već želeo da mu uruči poklon, zašto se jednostavno nije pojavio na ulaznim vratima? Zašto mu je priredio ovakvo iznenađenje baš sada kada gaje mučio mamurluk i glava mu pucala, a on još nije stigao ni da popije jutarnju kafu?

* Festival zvečarki se održava u gradu Svitvoter u Teksasu. Za ovu priliku hvata se veliki broj zvečarki koje ljudi na festivalu ubijaju, deru im kožu za izradu novčanika, cede otrov da bi se od njega pravio serum i lekovi, a meso peku na roštilju. Stanovnici ovog grada veruju da je to odličan način da se kontroliše populacija zvečarki u okolini.

Kafa. To mu je bilo potrebno. Crna kao Afrika i jaka kao đavo. Bila mu je potrebna žena koja će mu svako jutro pripremati kafu. O da! Pobrinuće se za to još danas. Pronaći će sebi novu žensku. Suviše dugo je bio posvećen onoj crnoj kučki. Trebala mu je neka koja nije bila drska i koja je držala usta zatvorena, a noge raširene. Uskoro će dobiti neki novac, i to prilično mnogo novca. S tim parama će kupiti najbolju pičku u okrugu.

Vrteći ovaj monolog u glavi, Prljavi je napravio pun krug oko bureta i zagledao ga iz svih uglova. Zamišljeno se počeo po nosu, a potom počeo i prepone. Poklopac bureta bio je učvršćen velikim kamenom. Shvatio je da će morati da ga skloni da bi pogledao kolika je ta zmija.

Ali taj zvuk ga je plašio. Poigravao se sa njegovim nervima. Zmija unutra je bila prilično besna što je zatvorena. Pokušao je da se seti do koje udaljenosti zvečarke mogu da napadnu.

Setio se nekog tipa koji je bio zaluđenik za zvečarke. Rekao mu je da zvečarka može da te napadne i sa dva metra udaljenosti. Prljavi mu tada nije verovao. Tip je bio lažovčina i pritom još i Teksašanin. Osim toga, bio je i pijan ko dupe, a svaku priču koju je ispričao je izmislio.

No, sada bi mu ta informacija bila veoma korisna. Prljavi se pitao da li je tip znao o čemu priča. A opet, možda zmija i nije previše velika, možda samo zvuči tako zato što se nalazi na dnu šupljeg bureta.

„Ma da. To je u pitanju. Misliš da je velika zato što je glasna.”

Skupivši hrabrost, približio se buretu, ali je ipak, iz predostrožnosti, poneo sa sobom veliki štap. Nervi su mu igrali poput repa zvečarke kada je štapom srušio kamen i polako podigao poklopac.

Plava sojka resko zakrešta sa drveta iznad njegove glave. Malo je falilo da od straha iskoči iz sopstvene kože. Ispustio je štap koji mu pade na nožni palac.

„Jebem ti! Sranje!” zarikao je. Njegove psovke ražestiše ženku pitbula. Bacala se na ogradu štenare režeći i slineći. Prljavom je bilo potrebno nekoliko minuta da bi umirio nju i njeno leglo i oterao pticu koja je sve to prouzrokovala.

Ponovo je skupio hrabrost i uzeo štap. Sa bezbedne udaljenosti je podigao poklopac za svega dva centimetra, ali je preteći zvuk zazvučao deset puta snažnije. Na prstima je prišao buretu i pokušao da zaviri unutra, ali nije mogao da vidi ništa.

Duboko je udahnuo, pogledao iza sebe kako bi se uverio da nema nikoga i štapom odbacio poklopac. Istovremeno je odskočio unatrag. Srce mu je toliko brzo kucalo da mu je odzvanjalo u ušima, ali ništa nije moglo da zatomi zvuk zvečarke, koji je ledio krv u žilama.

Zmija nije izašla iz bureta. Primakao se bliže i pogledao preko ruba bureta.

„Gospode sveti bože!”

Nije je video celu. Video je samo deo tela koje je imalo obim bicepsa bodi-bildera. Osvrnuo se po dvorištu tražeći nešto na šta bi stao. Primetio je plastičnu kantu u đubretu i doneo je do bureta. Popeo se na nju i dalje na bezbednoj udaljenosti i prvi put video celu zmiju.

Zmija je bila pravo čudovište. Smotala se na dnu bureta, ali je on uspeo da proceni da mora da je dva i po metra dugačka. Dva najmanje. Zauzimala je dobru trećinu bureta. Iz sredine tog smrtonosnog klupka izdizao se rep koji je proizvodio onaj jezivi zvuk. Tresao se toliko brzo da se činilo da ih ima više. Bila je ovo majka svih zvečarki. Bila je besna kao đavo i bila je *njegova*.

Prljavi veselo zapljeska rukama poput deteta. Sa čuđenjem i divljenjem je zurio u ovaj neočekivani poklon. Zmija, koja je navela Evu na greh, nije mogla

biti zlokobnija. Bilo je očaravajuće posmatrati nešto tako iskonski zlo, tako đavolsko.

Sve u vezi s njom bilo je demonski lepo - geometrijska šara na koži, tamne oči, račvasti jezik kojim je palacala i taj neprestani, preteći i smrtonosan zvuk.

Brzo, ali oprezno, Prljavi je vratio poklopac i ponovo ga poklopio kamenom. Nije se plašio da će zmija izaći. Da je mogla da izađe, do sada bi to već uradila. Ta zmija je bila zla, bila je demon. Prljavom je odmah prirasla za srce.

Vbleo je svoju zmiju.

Utrčao je u kuću i počeo da kuje planove kako da unovči ovaj poklon. Sada je bio sasvim siguran da je u pitanju poklon. Onaj ko je ostavio zmiju, nije želeo da mu nanese zlo. Pretpostavljao je da je to uradio neko ko mu je dugovao novac, a to je mogla da bude svaka druga osoba u jugoistočnoj Luizijani. Neće se sada time zamarati. Imao je on pametnija posla.

Najpre će ištampati letke. Pre nego što mrak padne, dvorište će mu biti puno ljudi koji će želeti da vide zmiju. Koliko da im naplati? Dolar za jedan glediš? To je bila lepa, okrugla cifra.

Ušao je u kuću na stražnja vrata. Vrata za mrežicom se uz škripu zatvoriše za njim, ali on nije čuo ništa sem zvuka koji je proizvodila njegova zvečarka. Za Prljavog je to bila muzika.

46.

Koton je bio veoma naporan pacijent čak i kada je bio dobro raspoložen. U roku od nedelju dana otkako se vratio kući, svi ukućani su poželeli da ga zadave u snu.

Triša se već nakon nedelju dana umorila od usiljene pažnju koju mu je ukazivala prvih dana i sada nije krila koliko joj je naporan. Presrela je Skajler u hodniku: „Uvekje bio svojeglava skotina“, prošaputala je daje on ne bi čuo, „a sada je još gori.“

„Moramo da ćutimo i da ga trpimo takvog kakav jeste. Nemoj da kažeš ili uradiš nešto što će ga uznemiriti.“

Skajler se plašila da bi Triša i Ken mogli da postanu nestrpljivi u vezi s prodajom Bel Tera i da bi to mogli saopštiti Kotonu. Doktor Kolins je naglasio, kada je izvodila oca iz bolnice, da je on i dalje srčani bolesnik i da moraju da budu veoma strpljivi sa njim, koliko god neprijatno se ponašao.

Triša nije blagonaklono prihvatila ovu napomenu. „To tebe brine, zar ne? Pretpostavljam da je to razlog što noćima ne spavaš.“

„O čemu ti to pričaš?“

„Ma hajde, molim te, nemoj sad da se praviš naivna. Svi znamo da si pametna devojka“, reče Triša uz prepreden osmeh, „nemoj misliti da nismo primetili da noću često izlaziš i da se rano ujutro vraćaš.“ Odmahnula je glavom i nasmejala se. „Iskreno mislim da uopšte nemaš ukusa kada su muškarci u pitanju. Ženstveni prodavač antikviteta i sirovi beli ološ.“

„A šta ćemo sa tvojim suprugom“, uzvratila joj Skajler. „Slobodno ismevaj moj izbor, ali upamti da time ismevaš sopstveni. Mislim da ćeš se složiti da sam ja prva izabrala Kena.“

„Nikada to ne zaboravljam.“ Triša se samozadovoljno osmehnu. „A čini mi se ni ti.“

Skajler je resila da ne nastavi ovaj razgovor. Nije bilo smisla raspravljati se sa Trišom. Ionako nikada neće moći da bude sitničava kao ona. Skajler uopšte nije interesovalo šta Triša misli o njoj i ljudima sa kojima se druži, dokle god je ostavljala Kotona na miru.

Ken je izbegavao da se sastaje sa Konom. Posetio ga je samo jednom nakon što se vratio kući, a i to je bilo reda radi. Zapravo, Ken je najveći deo vremena bio povučen i ni sa kim nije komunicirao. Raspoloženje mu je bilo krajnje nepredvidivo. Neumereno je pio i vrlo često šapatom odgovarao na misteriozne telefonske pozive.

Prema Skajler je bio naročito neprijatan. Pretpostavljala je da je i dalje ljut na nju što mu nije pozajmila novac. Telefonski pozivi su verovatno bili od nestrpljivih zajmodavaca. Sažaljevala ga je zbog finansijskih poteškoća u koje je zapao, ali on je ipak bio odrastao čovek i bilo je vreme da nauči da sam rešava svoje probleme.

Gejla je u početku toliko zazirala od Kotona da ju je bilo teško ubediti da uđe u njegovu sobu, ali uskoro su pronašli zajednički jezik. Činilo se da je on rešio da zanemari sve one godine koje je provela sa Prljavim i često ju je zadirkivao zbog nekog nestašluka iz detinjstva i perioda kada je Vedi zadavala muke.

Gejla se naposljetku potpuno opustila. Između njih dvoje razvila se prilično snažna veza koja i nije bila iznenađujuća. Oboje su bili rekonvalescenti. Kada niko drugi nije mogao da ubedi Kotona da pojede hranu koja mu se nije dopadala ili da uzme lekove ili da odradi dnevne vežbe, Gejla je mogla.

On i gospođa Dan su se umalo potukli već prvog dana. Zbog toga što je negovala bolesnog supruga imala je naviku da se prema svim bolesnicima ponaša preterano zaštitnički. Koton to nije mogao da podnese i odmah joj je vrlo otvoreno dao do znanja. Zaštitnički instinkti gospode Dan ustupili su mesto vojničkom držanju u trenutku kada se sukobila sa Konom. Bilo kako bilo, kada se bura stišala, postalo je očigledno da su jedno prema drugom gajili izvesno poštovanje.

Ali Skajler je najbolje izlazila na kraj sa tvrdoglavim i samovoljnim pacijentom. Činilo se da zna kako da ublaži njegove izlive besa i kako da ga ohrabri ukoliko bi zapao u depresiju. Naizmenično ga je smirivala i podizala mu moral.

Bilo mu je dozvoljeno da gleda vesti na televizoru koji je donet u njegovu sobu. Jedna od Gejlinih dužnosti bila je da mu donosi dnevne novine onog trenutka kada ih ostave u sandučetu. Ali Skajler se trudila da vrlo neodređeno odgovara svaki put kada bi je upitao za kompaniju.

„Sve je u redu i sve ide po planu“, ponavljala je svaki put kada bi došla da ga poseti.

„Ima li problema pri isporuci drveta Enidkotu?“

„Nikakvih. Kako se osećaš?“

„Da li vozovi idu uobičajenim tempom?“

„Da. Gospođa Dan je rekla da si danas pojeo sve što ti je servirala za ručak.“

„Da li si sigurna da se isporučuje kvalitetno drvo?“ „Najboljeg kvaliteta. Da li si se odmarao danas poslepodne?“ „Hoćemo li moći na vreme da vratimo dug?“ „Hoćemo. U to sam sigurna. A sada se malo odmori.“ „Gospode, Skajler, mrzim što sam te doveo u situaciju da popravljáš moje greške.“

„Ništa se ti ne brini. Prija mi naporan rad. Zapravo, uživam u svakom trenutku.“

„Previše je to za jednu ženu.“

„Šovinisto! Zastojá ne bih mogla da podnesem pritisak posla?“

„Valjda sam staromodan. Zaostao za vremenom.“ Mrko ju je pogledao. „Vidiš kad sam ja bio tvojih godina, pedere smo izbegavali. Normalne žene sasvim

sigurno nisu živjele sa njima. Da li je to razlog što nikada nisam upoznao Marka Hotona? Skrivala si ga od mene?"

„To uopšte nije razlog“, naterala je sebe da zvuči smireno, ali je u sebi praskala od besa. Triša i Ken su, naravno, izbrbljali sve. I to je verovatno uradila Triša da bi se osvetila Marku zato što ju je odbio na tako neprijatan način. „Mark je morao da ode pre nego što si ti stigao kući.“

Onog jutra kada se vratila od Kesa pronašla je poruku na svom jastuku. Mark je izrazio nadu da je provela prijatno veče. Napisao joj je da ga je iznenada uhvatila nostalgija i da se usred noći spakovao i pozvao jedini taksi u Hevenu, obećao mu ogromnu napojnicu ukoliko ga prebaci do aerodroma u Lafajetu, sa kog je mogao da uhvati letove koji su mu odgovarali.

Skajler je čitala između redova ove neobične poruke. Mark nije želeo da se oprostí s njom. Njoj je mesto bilo na Bel Teru, a njemu nije.

Zapravo su se pozdravili prethodne večeri, mada nijedno od njih dvoje nije bilo voljno da prizna da se rastaju. Tužan i mučan rastanak bi ih nepotrebno potresao. Iako je bila tužna kada je pronašla njegovu poruku, Skajler je bilo drago što je Mark otišao bez pravog pozdrava. Bila je tužna, ali je osećala i olakšanje.

„Kako si mogla da živiš sa takvim tipom?“

„Takvim tipom? Ti ne znaš kakav je on čovek? Nikada ga nisi upoznao.“ „Peder je.“

„On je homoseksualac. Ali je i inteligentan, osećajan, duhovit i bio mi je dobar prijatelj.“

„U moje vreme smo takve prebijali namrtvo ukoliko bi nam prešli put.“ „Nadam se da se time ne ponosiš.“

„Ne naročito. Ali se nešto preterano i ne stidim. Tako smo se mi, obični momci, ponašali u to vreme. Bilo je to pre nego što su počeli da uvode ova govna o društvenoj svesti.“

„Bilo je i vreme za to. Mislim da smo daleko za sobom ostavili vremena kada su pedere premlaćivali u mračnim uličicama.“

Kotonu njen pokušaj duhovitosti nije bio preterano smešan. „Imaš oštar jezik, Skajler Krandal.“

„E, to sam od tebe naučila.“

Proučavao ju je jedan trenutak. „Znaš, stvarno me jezabolelo to što ste se ti i Ken razišli. Ali sada mi je drago zbog toga. Ali stvarno. On je pizda. Previše pije, previše se kocka. Pušta Trišu da ga gazi kako joj se prohte. Njoj takvo stanje stvari zapravo i odgovara. Ali ti bi bila nesrećna i uskoro bi počela da ga mrziš. Suviše si ti jaka za Kena Hauela.“ Tužno je uzdahnuo. „Ali šta si ti, moliću lepo, uradila kada si se te budale oslobodila? Našla si sebi još većeg slabića.“

„Nisi u pravu. Mark je izuzetno snažna ličnost, on je jedan od najsnažnijih muškaraca koje poznajem. Bilo mu je potrebno mnogo hrabrosti da napusti život koji je vodio u Bostonu. Počela sam da živim sa njim zato što mi se dopao i zato što smo se odlično slagali, a i oboje smo bili usamljeni. Verovao ti meni ili ne, u tom trenutku me nije interesovalo šta ćeš ti misliti o mom odnosu sa njim. Nisam postala Markova cimerka tebi iz inata.“

Koton se namrštio. „Mada se ipak čini kao da si to uradila baš meni u inat. Kada ćeš naći sebi pravog muškarca, nekog koji će mi dati unučad?“

„Markje mogao daje hteo. Ali nije.“

„Izgleda da te to i privuklo njemu. On je bio bezopasan.“

„Dopao mi se zbog onog što jeste, a ne onog što nije.“

„Nemoj tu da mi se bacaš pametnim izrazima“, oštro ju je prekorio. „Tvoj problem je što ti se uvek dopadalo ono što nikome nije.“

„Stvarno?“

„Još od kada si bila mala. Uvek si se borila za prezrene, ugnjetavane i slabije. Kao što si se borila za Gejlu i za Gliju Vilijamsa."

Skajler se ukazala prilika da promeni temu i oberučke ju je zgrabila. „Kad već pominjemo Gliju, on se odlično oporavlja. Danas sam zvala da proverim. Uskoro će ga pustiti iz bolnice. Moraće svaki drugi dan da ide na fizikalnu terapiju. Nadam se da ćemo uspeti da nađemo neki kancelarijski posao za njega."

„Koji to mi?"

„Mi?"

„Rekla si da se nadaš da ćete vi' moći da pronađete Gliju neki kancelarijski posao."

„Ovaj, uh, mislila sam ti i ja." Koton ju je prodorno gledao pokušavajući da proceni da li govori istinu. Skajler počeo da se vrpolji. „Gli ne voli da prima platu koju nije zaradio."

„Od mene nisi naučila da budeš velikodušna, a bogami ni od Mejsi. Njeno srce bilo je meko koliko i onaj mesingani ukras. Gde si li to samo naučila?" progundao je što je bio siguran znak da nije bio zadovoljan njenim slatkorečivim odgovorom.

„Možda je to nešto što sam nasledila od bioloških roditelja. Ko zna?" Skajler se osećala neprijatno i nije želela da nastavi ovaj razgovor. Pogledala je na sat. „Već ti je prošlo vreme za spavanje. Namerno me ovde zavlačiš da ne bi morao da ideš u krevet. Stvarno, tata, gori si od malog deteta."

Nadvila se nad njim i protresla mu jastuk. Poljubila ga je u čelo i ugasila noćnu lampu. Uhvatio ju je za ruku pre nego što se udaljila."

„Pazi da ti se ta tvoja velikodušnost ne obije o glavu", upozorio ju je.

„Kako to misliš?"

„Iskustvo me je naučilo da ljudi vole da ugrizu za ruku koja ih hrani. A opravdanje im je da je ljudska priroda takva. To ne možeš da promeniš." Podigao je prst prema njoj. „Pazi da neko ne pomisli da je tvoja dobrota slabost. Narod tvrdi da se divi svecima. Ali činjenica je da ih prezire. Uživa kada vidi da su pali u blato."

„Imaću to na umu."

Koton je još u radničkim barakama dobro upoznao ljudsku prirodu. Skajler je poželeva da mu se popustljivo osmehne i kaže „razumem, komandire!" i otpise njegove reči kao nesuvislo brbljanje jednog starca. Ali one su joj se motale po glavi kada je izašla na verandu. Imala je osećaj da je Koton pokušao nešto da joj saopšti na indirektan način - i mislila je da to ima veze sa Kešom Bodroom. Nije želeo o njemu otvoreno da razgovara.

I dalje je od njega tajila Kešovu ulogu u kompaniji i koliko se na njega oslanjala. Kotonu se to ne bi dopalo. A ona mu nije govorila stvari koje mu se ne bi dopale. Iako je dobro pazila da ne pomene Kesa u svakodnevnim razgovorima sa Kotonom, on je bio dovoljno mudar da uoči određene detalje. Povezivanje naizgled nepovezanih informacija mu je uvek bila jača strana. Mora daję znao da Keš upravlja svakodnevnim aktivnostima kompanije. Verovatno mu se to ni najmanje nije dopadalo, ali je znao da su Skajler potrebni Kešovo iskustvo i znanje.

Sumnjao je, ali nije želeo otvoreno da pomene, da je Skajler dozvolila Kesu da joj se suviše približi. Zbog svoje duge veze sa Monik, Koton bi sasvim sigurno strepio od veze između nje i Kesa.

I Skajler je imala svoje strepnje. Zapravo se nasmrt plašila svojih osećanja prema Kesu.

Osećala je snažnu fizičku potrebu za njim. Radovala se tajnim sastancima i žestokom vođenju ljubavi. Nikada se nije osećala tako živom kao kada je bila s

njim, niti se ikada u životu osećala izgubljenije kada nije bila s njim. Bio je najneobičniji čovek kog je ikada sreća, ali obeshrabrivalo ju je to što nije znala njegove tajne. Bio je strastven i opasan. Zavisila je od njega, ali mu nije verovala. Ljubav je vodio sa zastrašujućom žestinom, ali je zato često delovao potpuno nezainteresovano.

Kada bi zadovoljili želju tela i kada bi mu ležala u naručju, uvek je pronalazio način da upropasti taj trenutak. Plašila se da je Keš želi samo zato što je predstavljala nešto što mu je celog života stavljano van domašaja. Bio je sa vojskom žena. Sigurno su mnoge od njih bile fascinantnije, lepše i privlačnije od nje. Zašto mu je bila toliko privlačna? Da li je vodio ljubav sa njom ili je neovlašćeno ulazio na Bel Ter svaki put kada bi prodirao u nju?

Ta misao je bila toliko zastrašujuća daje osećala kao da se guši. Želela je da udahne čist vazduh, pa je izašla napolje i besciljno šetala verandom. Dok je skretala za ugao, naletela je na Gejlu. Mlada žena tiho je kriknula i priljubila se uza zid kuće.

„Gospode, Gejla, šta te je spopalo?“ upita je Skajler boreći se da dođe do daha. „Nasmrt si me preplašila.“

„Izvini. I ti si mene preplašila.“

Skajler je pažljivije pogledala svoju prijateljicu. Oči su joj bile iskolačene od straha. „Šta se dešava?“

„Ništa. Izašla sam da udahnem malo vazduha. Mislim daje vreine da udem.“

Gejla se odmaknu od zida i okrenu toliko brzo da se činilo da će potrčati. Skajler je uhvati za ruku. „Nemoj da bežiš. Šta nije u redu?“

„Sve je u redu.“

„Nemoj da mi prodaješ te priče. Izgledaš kao da si videla duha.“

Gejline usne počеше nemo da se miču. Tamne oči joj se napuniše suzama. „Bilo bi lepo kada bi to bio duh.“

Skajler joj se približi, plašeći se za njeno psihičko zdravlje. „Šta se desilo?“

Gejla je posegla u duboki džep svoje suknje i izvadila nešto iz njega. Svetio sa prozora osvetljavalo je predmet u Gejlinoj ruci. Bila je to ružna mala krpena lutka koja je neodoljivo podsećala na Gejlu. U jarkocrveno srce nacrtano na njenim grudima bila je zabodena igla.

„Vudu?“ prošaputa Skajler. Zbunjeno je pogledala u Gejlu. „Da li je to u pitanju?“ Nije verovala u takve budalaštine. „Odakle ti?“

„Neko mi ju je ostavio na jastuku.“

„U tvojoj sobi. Pronašla si ovo u svojoj sobi? Da li pokušavaš da mi kažeš da je neko iz kuće ovo uradio?“ Ovakva okrutnost nije se mogla očekivati čak ni od Triše. Triša i Gejla se nisu trpele, ali... crna magija?“

„Mislim da ovu lutku nije ostavio neko od ukućana“, odgovorila je Gejla

„Kada si je pronašla?“

„Prošle noći.“

„Ispričaj mi sve.“

„Učinilo mi se da sam začula neki zvuk na verandi.“ „U koje vreme je to bilo?“

„Ne znam. Nakon što si ti otišla.“ Nakratko se pogledaše, a potom obe spustiše pogled. „Bilo je veoma kasno.“ „Nastavi.“

„Kao što sam ti rekla, učinilo mi se da sam čula zvuk koji je dolazio spolja.“ Gejla se uplašeno osvrnu. „Nisam bila sigurna. Najpre sam pomislila da mora da sam sve umislila. U poslednje vreme sam stalno bila u strahu. Prljavi mi se pričinjao iza svakog žbuna.“

„Ovo nisi umislila“, reče Skajler pokazujući na lutku u Gejlinoj ruci.

„Skupila sam hrabrost i izašla napolje da proverim o čemu se radi.“

„Nisi smela da izlaziš napolje sama.“

„Nisam želela da napravim budalu od sebe i probudim celu kuću zbog gluposti."

„Sledeći put nemoj o tome da brineš. Naravno, ukoliko se to desi još koji put. Šta se desilo kada si izašla na verandu?"

„Ništa. Ništa nisam ni videla ni čula. Kada sam se vratila u svoju sobu, ovo je bilo položeno na moj jastuk." Ugurala je lutku nazad u džep i zavukla šake pod pazuh.

„Misliš da Prljavi ima neke veze sa ovim?"

„Nema on lično. Nije on tako suptilan." Na trenutak je zastala da razmisli. „Ali možda je nekome platio da mi ostavi lutku kako bi mi dao do znanja da me nije zaboravio."

„Ko se danas bavi takvim stvarima?"

„Mnogo crnaca bavi se vuduom."

„Hrišćana?"

Gejla potvrdno klimnu glavom. „Robovi su ovde čvrsto verovali u crnu magiju i pre nego što su čuli za Hrista. A magija se prenosi sa kolena na koleno."

„Da li Prljavi veruje u crnu magiju?"

„Mislim da ne veruje. Ali zna da neki ljudi veruju, pa je koristi da bi ih uplašio."

„Znači da je on ove taktike zastrašivanja koristio i ranije?" Skajler se setila mrtvih mačaka koje joj je neko ostavio na verandi.

„Mislim da jeste."

„Znaš li ko mu pomaže kada oko tih stvari?"

Gejla se trudila da sakrije pogled od Skajler, koja je naposletku zgrabi za ruke i protrese je. „Ko, Gejla, ko mu pomaže?"

„Ne znam, nisam sigurna."

„Ali imaš neku ideju. Ko je u pitanju?"

„Prljavi je pomenuo samo jednu osobu koja se bavi vradžbinama."

„A to je?"

„Verovatno je lagao zato što ta osoba nije crna."

„Ko, Gejla?"

Gejla je oblizala usne. Kada je progovorila, glas joj je bio mek i nesiguran. „Prljavi je rekao da je Keš Bodro njegov čovek za magiju."

Keš je začuo kako je jedna stara daska na tremu zaškripala. Spustio je časopis i ležerno izvukao nož i korica koje su mu bile zakačene za kaiš. Priljubio se uza zid i lagano se kretao prema prednjem delu kuće. Vrata su bila otvorena. Insekti su glasno udarali u mrežicu. Nije čuo nikakav drugi zvuk. Ali to nije bilo važno. On je znao da se neko nalazi u blizini kuće.

Krećući se brzo poput vetra, širom je otvorio vrata i uleteo u kuću. Drugi muškarac bio je naslonjen na zid. Keš ga je udario ramenom u stomak. Dok se muškarac previjao, Keš mu prisloni oštricu noža na pupak.

„Gospode bože, Keš", povika on uplašeno. „Ja sam."

Keš se potpuno umirio, adrenalin je prestao da mu kola venama. Mozak je javljao ruci da se ne pomera. Uspravio se i vratio nož nazad u korice. „Nosi se dođavola! Malo je falilo da ti prospem creva. Zašto se šunjaš ovuda?"

„Mislio sam da si me unajmio da bih se šunjao."

Keš se isceri i potapša drugog muškarca po ramenu. „U pravu si. Ali nemoj da se šunjaš kada sam ja u blizini. Želiš li nešto da popiješ, *mon ami*?"

„E, bogme mi je potrebno! Hvala."

Ušli su u kuću. Keš im je nasuo svakom po čašu čistog burbona. „Kako je bilo?"

„Baš kao što si i rekao." Muškarac iskapi čašu i dodade široko se osmehujući: „Nisu ni znali da sam bio tamo."

47.

„Šta je to tako zanimljivo?" upita Roda Gilbret supruga. Sedeli su za trepezarijskim stolom, ona je sada spustila viljušku u tanjir i uzela čašu sa vinom. „Ljude koji se cerekaju sebi u bradu zatvaraju u malecke prostorije i navlače im čudne košulje."

Dejl je sasvim smireno obrisao usne ubrusom i odgurnuo tanjir. Roda je želela da sačuva svoju vitku liniju, pa je i od njega očekivala da se ograniči na male porcije. Mada on i nije želeo veće porcije zdrave hrane koju mu je servirala kod kuće. Za doručak je svakog jutra kupovao krofne, a i trudio se da mu ručak bude visokokaloričan, kako ne bi uveče skapavao od gladi.

„Izvini, draga. Svakako ću sa tobom da podelim šalu." Zalio je poslednji bezukusni zalogaj gutljajem mlakog belog vina, koje je takođe bilo niskokalorično i potpuno bezukusno. „Da li si čula za najnoviju gradsku atrakciju?"

„Ponovo radi bioskop na otvorenom. Ništa posebno."

„Ne, u pitanju je nešto drugo."

„Umirem od nestrpljenja", reče ona ironično.

„Prljavi Flin ima novog ljubimca, ovoga puta zmiju."

„Blago njemu."

Dejl se zavalio na stolicu. „Nije to obična zmija. U pitanju je zvečarka. Jezivo stvorenje."

„Ti si zapravo otišao da pogledaš Flinovu zmiju?"

„Nisam želeo da budem jedini čovek u gradu koji je nije video", zacereka se. „Ljudi samo o tome pričaju."

„Što je jasan pokazatelj nivoa inteligencije ove zajednice."

„Nemoj da si zlobna. Ova zmija je stvarno nešto posebno."

„A ti jedva čekaš da mi ispričaš sve što si video? Dobro, počni." Kada je čula šta ima da kaže i sama je bila impresionirana. „I on stvarno ne zna ko mu je ostavio zmiju u dvorištu?"

„Tvrdi da ne zna. Naravno, Prljavi je obična lažovčina, tako da nikada ne možeš biti siguran da li govori istinu. Ipak", reče Dejl sećajući se koliko je Flin bio uzbuđen kada mu je pokazao zmiju „mislim da je ovo mnogo više od još jedne od njegovih malverzacija."

„Zašto to misliš?"

„Nisam siguran. Čini se da je ova zmija Prljavog malo pomerila."

„Kako misliš pomerila?"

„Psihički." Dejl se nagnu prema njoj i tihim glasom reče. „Mislim da je to i bila namera onog ko ju je ostavio."

„Da li je ovo trenutak u kom počinje da svira sablasna muzika? Uuuu... uuuu... uuuu..."

Dejl je zanemario sarkastičnu primedbu svoje supruge. Na licu mu je bio zamišljen izraz kao da je pokušavao da razreši zagonetku. „Onaj ko je ostavio zvečarku u Flinovom dvorištu je želeo da on potpuno odlepi zbog te zmije. Gospode! Mislim da bi to čudovište i meni pomutilo um vrlo brzo. Možeš da je

čuješ sa udaljenosti od dvesta metara. Nikada u životu nisam čuo tako jeziv zvuk.

Rodini tanani, prstenjem okićeni prsti poigrali su se vinskom čašom dok je prodorno posmatrala supruga. „Nadam se da ti nisi upleten u celu tu priču?”

Dejl odglumi iznenađenje. „Meni govoriš? Naravno da nisam.” Nasmejao se kada je video da ga i dalje sumnjičavo posmatra. „Stvarno ne znam odakle Flinu zmija.”

Roda otpi gutljaj vina. „I da znaš ne bi mi rekao?”

„Odakle ti ta ideja?”

„Zato što si ti đubre koje voli da se poigrava.”

Dejl se namrštio. Roda nije bila vesela kada se napije. Zapravo, nakon svakog gutljaja postajala je sve neprijatnija.

„Ko je tebe naćepio? Poslednjih nedelju dana si nepodnošljiva.”

„Svašta mi se mota po glavi.”

„Biće da te brine ko će ti biti novi ljubavnik.”

Ustao je od stola i izašao iz trpezarije pre nego što je Roda shvatila šta je rekao. Skočila je sa stolice i potrčala za njim u radnu sobu. On se već bio udobno smestio i upravo je palio lulu. Uхватила ga je za ruku baš dok je prinosio šibicu luli.

„Kako to misliš ko će mi biti novi ljubavnik?” Dejl je istrkao ruku iz njenog stiska, upalio lulu, pa ugasio šibicu, pažljivo je spustivši u pepeljaru i tek nakon toga pogledao u svoju suprugu. „Ceo grad bruji o tome da tvoj mali pastuv uveliko jaše Skajler Krandal. Baš nemaš sreće.”

„Šta to znači?”

„Jahanje? U prenesenom smislu...”

Udarila gaje pesnicom u grudi. „Ma prestani! Znaš na šta mislim. Da li to utiče na naše planove? Odnosno na tvoj plan da preuzmeš Bel Ter?”

Bio je besan što ga je udarila, ali je mirno nastavio da puši lulu. „Njihova veza mi savršeno odgovara. On možda spava s njom, ali sam siguran da se tu krije nešto drugo. Sa Krandalovima vodi rat gotovo celog svog života, samo se seti priče o njegovoj majci i matorom Kotonu.”

Roda se malo oraspoloži. Poželela je da se nebo sruči i na Kesa i na Skajler. Kao što je Dejl i rekao ceo grad je pričao o tome da spavaju zajedno. Roda je tu vest čula na sastanku udruženja Prijatelji biblioteke. Vesti je prenosila ni manje ni više nego Skajlerina sestra. Triša Hael je sa uživanjem razvlačila sestrino ime po blatu, i to ne pred malobrojnomo publikom.

O, bila je ona odlična glumica. Sve vreme je terala slušaoce da silom izvlače informacije iz nje. Ali pošto je potvrdila da je trač istinit, rekla je: „Svi na Bel Teru su zgađeni. Keš je najobičniji ološ, pomislite samo ko mu je bila mama.”

Roda ju je prozrela. Triša je bila ljubomorna na stariju sestru i verovatno joj je zavidela na vezi sa Kesom. Podmukla mala kučka je potom krenula naširoko da priča o tome kako je Skajler u Londonu živela sa homoseksualcem, a Roda ju je slušala i preznojavala se. Keš se promenio zbog Skajler Krandal. Šutnuo je *nju* da bi bio sa Skajler Krandal. Oboma će im se osvetiti zbog toga.

„Možeš ih okrenuti jedno protiv drugog”, predložila je Dejlu.

Dejl ju je sa ljubavlju pomilovao po obrazu. „Opaka si ti kučka, draga moja. Opaka, ali pametna.”

„Mogu li ja nekako da ti pomognem?”

„Hvala, ali zasada sve držim pod kontrolom. Pomno pratim situaciju. Imam doušnika koji me svakodnevno obaveštava o svemu što se dešava.” „Nadam se da je to neko kome se može verovati.” „To je neko ko može da izgubi i više nego mi.”

Roda je položila ruke na revere njegovog sakoa i sela mu u krilo pritiskajući mu prepone svojom stražnjicom. „Obavezno mi reci ukoliko ti zatreba moja pomoć, dragi."

Dejl je odložio lulu i otkopčao rajsferšlus na pantalonama. „Kad bolje razmislim možda ipak možeš nešto da uradiš, a mislim da će te to i oraspoložiti."

Blago ju je gurnuo i ona se poslušno spusti na kolena.

Zvuk automobilske sirene trgao je Skajler iz sna. Zbacila je pokrivač i istrčala na hodnik. Pogledala je kroz prozor na stepeništu i videla Kešov pikap parkiran ispred kuće. On je stajao pored njega.

„Oblači se", povikao je. „Imamo problem."

„Šta se desilo?"

„Ispričaću ti usput."

Za nekoliko minuta obukla se i izletela napolje. Najpreje u Kešov pikap ubacila cipele, a potom i sama uskočila. „Nadigao si celu kuću. Nadam se da je u pitanju nešto stvarno važno."

„Otkočila se prikolica, ograde su popustile i trupci su nam se rasuli po celom auto-putu. Pozvao sam ekipu. Sada raščišćavaju put."

„Je li neko povređen?"

„Nije."

„Hvala bogu." Bilo bi i mrtvih da se nesreća nije desila tako rano ujutro kada je auto-put još uvek prilično prazan. „Imamo manje od nedelju dana da Endikotu isporučimo ostatak porudžbine."

„A ako brzo ne raščistimo ovo sranje na putu, radnici će izgubiti ceo dan, niko od njih neće moći danas da se bavi sečom."

„U pravu si. Važan nam je svaki minut." Keš je vozio ne obazirući se na semafore i saobraćajna pravila.

„Šta misliš koliko će nam vremena biti potrebno da raščistimo put?" „Ne znam", pogledao je prema njoj. „Trebalo je da ti kažem da obučeš farmerke. Danas ćeš možda morati da pomažeš drvosečama."

„Drage volje. I u skunji ako bude potrebno. Moramo iseći te trupce dok je vreme još lepo. I zašto je prokleta prikolica baš danas morala da se otkoči?" promrmljala je iznervirano grizući iznutra obraz.

„Prikolica se nije sama otkočila." Iznenadeno ga je pogledala. „Neko je petljao oko nje", reče Keš, „i to prilično očigledno. Prikolica se otkočila čim je kamion izašao na auto-put." „Jesi li siguran?" „Jesam."

„Ko je to mogao da uradi?"

„Otkud ja znam?"

„Ko je jutros vozio kamion?"

Rekao je ime čoveka i odlučno odmahnuo glavom. „On radi za kompaniju već godinama. Misli daje Koton Krandal bog sa nebesa." „A šta misli o kćerci Kotona Krandala?"

Okrenuo se prema njoj kezeći se. „Da li si sigurna da želiš da čuješ odgovor? Mogu da ti ga prenesem od reči do reči."

Po njegovom izrazu lica bilo joj je jasno da ne želi da ga čuje. „Hoćeš da kažeš da je taj čovek lojalan kompaniji?"

„Potpuno."

„A šta je sa ostatkom ekipe?"

Trebalo mu je nekoliko trenutaka da u glavi izlista imena radnika. „Svakom bih poverio život. Ne vidim zašto bi i jedan od njih namerno sabotirao isporuku. Ako Drvna kompanija Krandal propadne, ostaće bez posla."

„Možda se ne brine zbog posla ako mu je neko dao priličnu sumu da sabotira isporuku."

„Višak novca bi se kod radnika odmah primetio. A izdajnik ne bi preživeo osvetu ostalih kolega. Niko od njih nije toliko glup da se upusti u tako nešto. A mislim da je važno da znaš da su lojalni jedni drugima isto koliko i tvom tati."

„Da li je neki slobodnjak mogao da sabotira prikolicu?"

„Ne vidim zašto bi to uradio. Stvorila si aktivno tržište i dobro ih plaćaš. Sada zarađuju više zato što su im smanjeni troškovi prevoza."

„Ali ti si i dalje uveren da je u pitanju sabotaža?"

„A ti nisi?"

„Prljavi?", upitala je. Zurili su jedno u drugo i oboma im je odgovor bio kristalno jasan.

Sledećih nekoliko sati nisu stigli ni da se pogledaju. Policajac je već bio na licu mesta kada su Keš i Skajler stigli. Žestoko se raspravljao sa radnicima.

Keš se probio do njega. „Šta se ovde dešava?"

Policajac se okrenuo. „Jesi li ti odgovorno lice?"

„Jesam."

„Naplatiću ti kaznu. Prikolica je bila pretovarena." „Ajde mi pokaži neku koja to nije." „Tebe sam uhvatio", reče policajac razvlačeći reči. „Prikolica se otkočila."

„Zato što je bila pretovarena. I samo zato što svi to rade ne znači daje to normalno, a i kažnjivo je. I tebe ću kazniti za primer." Počeo je da piše kaznu. „Dok ja ovo završim ti reci vozaču da skloni prikolicu sa puta."

Prikolica i rasuti trupci su zablokirali obe trake puta. „Vidi, ovako", reče Keš gubeći strpljenje, „ne možemo tek tako ovo sve da pokupimo. Moraćemo trupce natovariti na drugu prikolicu."

„Stvarno?"

„Stvarno. Moramo odvući ovu prikolicu koja je sada neupotrebljiva i dovući drugu. Za to će nam biti potrebno dosta vremena. Ovi kamioni nisu napravljeni da brzo stižu na odredište."

„Ne možemo da zatvorimo ovaj put. Moraćeš da radiš noću."

„Plašim se da to nije moguće. Nemam nameru da rizikujem živote svojih radnika terajući ih da noću tove trupce."

Policajac se naglo okrenuo kada je začuo ženski glas. Odmerio ju je sa namerom da je zastraši. „Ko ste sad pa vi?"

„Skajler Krandal."

Čim je čuo njeno ime policajac je promenio ponašanje. „Ovaj... gospođice Krandal", zamucuo je dodirujući šešir prstima, „upravo sam rekao vašem radniku..."

„Čula sam šta ste mu rekli i mislim da je to apsolutno neprihvatljivo." Zaprepašćeni policajac je otvorio usta da se pobuni, ali pre nego što je stigao i reč da progovori, Skajler je nastavila: „Predlažem da napravimo kompromis. Može li da se otvori samo deo puta koji vodi na istok, a ovaj koji vodi na zapad da bude zatvoren? To će možda usporiti saobraćaj, ali on će svakako biti usporen zato što će svaki vozač hteti da vidi šta se dešava. A mi bismo vam bili i više nego zahvalni. Bez problema ćemo prebaciti opremu na drugu stranu i raditi samo na jednoj strani drumu. Tako ćemo pre raščistiti put, a verujem da nam je to svima u interesu. Da li se slažete sa mnom?"

„Da li se slažete sa mnom?" zatrepta Keš i promeni glas imitirajući je.

„Videla sam da si se samo još dublje uvalio u probleme", odgovorila mu je. „Ponašali ste se kao dva jarca na mostu. Šta je trebalo da uradim?"

„Pa, mogla si da mu popušiš, to bi bilo brže gotovo. Ali pošto se toga nisi setila, i ovo nam je savršeno poslužilo."

Pogledala ga je tako da bi ga taj pogled, da ga je video, verovatno prikucao za zemlju. Već joj je bio okrenuo leđa i počeo da izdaje naređenja radnicima. Iako

se u prvi mah činilo da se ništa značajno ne dešava i da niko ne zna šta bi trebalo da radi, jedan po jedan, veliki borovi trupci dizalicama su slagani na prikolicu. Keš je lično upravljao dizalicom. Pažljivo je slagao trupce da bi težina na prikolici bila ravnomerno raspoređena.

Saobraćaj jeste bio usporen, ali su za to bili zaslužni radoznali vozači a ne Kompanija Krandal. Do sredine prepodneva policajac je već doslovno jeo Skajler iz ruke, pošto mu je kupila krofne kada je išla da donese užinu Kešu i radnicima.

„Hvala“, rekao je Keš grubo kada mu je pružila konzervu *koka-kole*. Za razliku od drugih koji su posedali u senku drveća malo dalje od puta da se odmore i prezalogaje nešto, Keš je do detalja pregledao sajle i lance na novopristigloj prikolici. Jednim dugim gutljajem je ispio hladno piće. „Voleo bih da si mi donela pivo“, rekao je Skajler vraćajući joj praznu konzervu

„Kupicu ti sanduk ako uspeš do mraka da nadoknadiš izgubljeno.“

Prodorno ju je pogledao i navukao rukavice i kacigu. Okrećući se, povikao je: „Ajmo, dižite guzice. Nismo na jebenom pikniku. Vraćaj se na posao.“ Radnici počele da gundaju, ali su svi poslušno poustajali. Skajler je poznavala samo još jednog čoveka prema kome su radnici pokazivali takvo poštovanje - bio je to Koton.

Kako se podne primicalo, vrućina je postala nepodnošljiva. Izbijala je iz asfalta u vrelim talasima. Procenat vlage u vazduhu bio je visok, nije bilo daška vetra. Muškarci su skinuli košulje kada su se potpuno natopile znojem i počele da im se lepe za leđa. Maramice su stavili ispod kaciga da upijaju znoj. Policajac nije raskopčao košulju, ali su mu se pod rukama videle velike vlažne mrlje od znoja. Često je skidao šešir da bi obrisao čelo i lice. Skajler je stajala pored Kešovog pikakpa i delila radnicima vodu sa ledom.

On nije pravio pauze, pa mu je ona donosila vodu. Stavio je kocku leđa u usta i ispolivao se vodom, koja mu je klizila niz glavu, ramena i grudi. Skinuo je košulju i zatakao je za pojas.

„Ne bi trebalo da budeš ovde“, rekao je nakon što ju je odmerio. „Skuvaćeš se živa. Nos ti je već izgoreo na suncu.“

„Ne idem ja nikuda“, odgovorila je čvrsto. Nije imala nameru da ode i ostavi svoje radnike u ovim paklenim uslovima.

Dok se vraćala do pikapa izvukla je košulju iz pojasa suknje. Znoj joj se slivao niz grudi i noge. Kosa joj je bila teška i vlažna pa ju je podigla i vezala u rep. Nikada nije bila nervoznija. Čak i kada je sklonila kosu sa vrata, pojedine dlačice su nastavile da je bockaju i lepe joj se za lice. Osećala se neprijatno kao da je neko drži na nišanu puške. Polako i oprezno se okrenula prema šumi.

Prljavi Flin je stajao delimično zaklonjen iza stabla američkog oraha. Drsko je zurio u nju i osmehivao se.

Skajler zadržala od straha, mada se trudila da mu nijednim gestom ne pokaže da ga se plaši. Osećala je da je mrzi. Mirno mu je uzvratila pogled. Oči su mu bile toliko sitne i toliko duboko usađene da ih je jedva nazirala. Celim svojim telom joj je davao do znanja da se sprema na osvetu. Smejao se uživajući u haosu za koji je verovala da je on izazvao. Izazivao ju je da ga napadne i upozoravao je da će je skupo koštati ukoliko to učini. Bio je ovo njegov način da je podseti da je nije zaboravio.

Na trenutak je pozelela da ode do policajca i kaže daje Prljavi taj koji je kriv za nesreću, ali je na vreme shvatila da bi to bilo uzalud. Prljavi je bio vest lažov, negirao bi optužbe i pružio neki alibi. Bio joj je potreban čvrst dokaz.

Nije vredelo ni da upozorava Kesa na njega, on je već pretpostavljao da je Prljavi sabotirao prikolicu i nije se ni potrudio da krene na njega. Skajler je znala da on to nikada ne bi uradio.

Činilo se da Prljavi zna o čemu ona razmišlja i da joj se zato osmehuje. Đavolovo lice izgledalo bi prijatnije od tog osmeha. Još jednom je zadrhtala, kao da joj je telom prostrujalo zlo koje je obitavalo u njemu. Osetila je to kao napad i fizički je odreagovala.

U strahu se okrenula i otvorila usta da pozove Kesa, ali je onda primetila da je on upravo tovario poslednji trupac na prikolicu. Policajac je sa nekim razgovarao putem motorole. Bila je prepuštena sama sebi. Morala je sama da se izbori sa svojim strahom od Prljavog Flina. Morala je da se suoči sa njim.

Duboko je udahнула i okrenula se prema šumi, ali više nikog nije bilo pored stabla američkog oraha. Sve što je videla bile su senke i pomalo sunčeve svetlosti koja se probijala kroz opušteno granje drveća. Flin je nestao bez traga. Činilo joj se kao da se pakao otvorio i progutao ga.

Skajler je iznenada začula veseli povik radnika kada je i poslednji trupac natovaren.

„Istovari ovo na stovarištu, a onda dovući prikolicu na mesto seče“, povikao je Keš vozaču dok je trčao prema svom pikapu. Ostalim ljudima je rekao: „Odlazite sada svi u šumu, pridružiću vam se čim odbacim Skajler. Kada stignem hoću da vidim da drveće pada ko gaće kurvi.“

Uskočio je u automobil. „Upadaj“, doviknuo je Skajler koja je i dalje stajala i drhtala od straha. Kada je ušla, Keš je ubacio menjač u prvu brzinu i izašao na auto-put. Skajler je mahnula policajcu dok su prolazili pored njega.

„Da li ste zakazali sastanak?“ Njegov zlonamerni komentar je bio kap koja je prelila čašu, jer se još nije bila opravila od straha što je videla Prljavog.

„Da li je bitno?“

„I te kako je bitno.“ Stavio joj je ruku između butina i čvrsto je stisnuo. „Ovo je moje dok mi ne dosadi. Jesi li me razumela?“

Skajler besno odgurnu njegovu ruku. „Ne dodiruj me. I idi dođavola.“ „A šta bi ti bez mene?“

Okrenula je glavu na drugu stranu i nije ga više pogledala. Čim je pi-kap zastao sa druge strane mosta preko rukavca Loran, iskočila je napolje. Keš je potrčao za njom i sustigao je na vratima kancelarije. Okrenuo ju je, uhvatio za ramena i privukao sebi. Poljubio ju je toliko snažno da je ostala bez daha.

Jezikom joj je razdvojio stisnute usne. Skajler se još malo opirala, a onda se potpuno predala. Bio je sirovi, znojavi, snažni muškarac, a ona je želela da je jedan takav moćan muškarac zaštiti od svega. Jednakom žestinom mu je uzvratila poljubac.

Izenada ju je odgurnuo od sebe i sklonio ruke sa njenih ramena. „Upozorio sam te da nikada nisam ljubazan prema ženama i ne očekuj da budem ljubazan prema tebi.“

Odvezao se podižući oblak prašine koji se uskovitlao oko nje.

Skajler je posmatrala voz dok joj se potpuno nije izgubio iz vida. Umorno je sklonila pramen kose koji je ispao iz nespreno vezanog repa, okrenula se prema kancelariji i naglo zastala.

Keš se naslanjao na spoljni zid kancelarije. Nije znala da je on ovde, mada je trebalo da namiriše dim njegove cigarete. Cigareta mu je stajala u jednom uglu usana, košulja mu je bila otkopčana, a ruke je držao u džepovima farmerki.

„Uspeli smo", reče Skajer. „Nadoknadili smo vreme koje smo jutros izgubili."
„Oui."

„Danas sam u nekoliko navrata bila ubeđena da nećemo uspeti."

Povukao je još jedan dim pre nego što je bacio cigaretu u šljunak između železničkih šina. „Ja ni na trenutak nisam posumnjao."

„Zahvali se radnicima u moje ime."

„Jedan vozač nam je javio da si pominjala neki bonus."

„Tako je."

„Držaće te za reč."

„Dobiće ga. Čim dobijem novac od Endikota i čim isplatim dug banci."

„Duguješ mi sanduk piva." „Mogu li sutra da ti ga kupim?"

„U redu."

Ušla je u kancelariju na stražnja vrata. Nije sela za sto zato što se plašila da neće moći da natera sebe da ustane. Ugasila je lampu, uzela tašnu i krenula prema prednjim vratima.

„Jesi li i dalje ljuta na mene?" Keš ju je pratio i proveravao da li su sva vrata zaključana.

„A zašto da budem ljuta?"

„Zato što ti se ne udvaram cvećem i čokoladama?"

Okrenula se prema njemu. „Da li stvarno misliš da sam toliko plitka? Ili možda glupa? Da si mi doneo cveće znala bih da mi se podsmevaš. A i uzgred budi rečeno, ne želim da mi se ti udvaraš. Ne želim da mi se iko udvara."

„Zašto si onda ljuta?"

„Nisam."

Skajler se uputila ka svom automobilu i u tom trenutku shvatila da je on ostao na Bel Teru. Krenula je da se vraća u kancelariju. Keš ju je uhvatio za ruku. „Gde ćeš?"

„Da zovem Kena da dođe po mene."

„Ulazi u kola, ja ću te odvesti."

„Ali..."

„Ulazi u kola!"

Skajler je znala da nema smisla da se ovako umorna raspravlja sa njim. Uopšte nije bilo pošteno što ju je uplitao u raspravu nakon napornog radnog dana, i to napornog radnog dana nakon kog je on izgledao privlačno, a ona kao da ju je voz pregazio. Da je mogla da se dokopa češlja i karmina, možda bi i ostala da se svađa s njim. Ali ovako nije imala izbora. Bila je iscrpljena, nije imala snage da misli, a kamoli da se raspravlja s njim. Ušla je u pikap.

„Želiš li da svratimo do Prljavog da vidiš njegovu zvečarku?"

O njemu večeras nije htela ni reč da čuje. Zadrhtala bi svaki put kada bi se setila njegovog jezivog osmeha. Ali ono što je Keš rekao bilo je potpuno nelogično i besmisleno i ona je uhvatila sebe kako mu zapanjeno postavlja pitanje: „Da vidim šta?"

„Njegovu zvečarku. Prljavi ima novog ljubimca. Čujem daje pravi đavo. Ljudi mu plaćaju ulaznicu da bi je videli. Želiš li da svратиš da je vidimo?"

„Nadam se da se šališ. A i ako se šališ, šala ti je prilično bedna. Ne želim ni da ga vidim, sem možda na optuženičkoj klupi zbog napada na Gejlu... a i to je samo vrh ledenog brega. Ne mogu da verujem da ti zapravo želiš da mu se približiš. Najverovatnije je upravo on sabotirao prikolicu jutros."

„Palo mi je to na pamet."

„Ali i dalje imaš potrebu da mu se dodvoravaš?" Raširila je ruke. „Ah, zaboravila sam da ti je on mušterija."

„Misliš zbog lekova?"

„Da, zbog lekova."

„To sam uradio zbog Gejle, ne zbog njega."

„Ali si uzeo njegov novac."

„Ima vrednost, ne vidim razliku između njegovog novca i novca drugih ljudi."

„Znači, to je u pitanju? Novac je ipak novac."

„*Oui*. Pogotovo nekome ko ga nikada nije imao, gospođice Skajler. Nemaš ti pojma šta je siromaštvo."

„Uzećeš novac bez obzira na njegovo poreklo?"

„Ne uvek. Sećaš li se da nisam hteo da ubijem onog psa."

„Znači, ipak ima stvari koje ne bi uradio za novac?"

„Vrlo malo, ali ih ima."

A da li bi napravio odvratnu malu lutku i stavio je nekome na jastuk, pitala se Skajler. Keš je u najmanju ruku znao ponešto o vudu. Gejla je čula da se njegovo ime pominje u vezi sa crnom magijom, ali je uprkos tome želela da veruje kako on nema nikakve veze s tom lutkom. Čak ni on ne bi mogao da joj jednog dana spase život, a već sledećeg baci kletvu na nju. S druge strane, da li je iko zapravo mogao da računa na njegovu lojalnost? Činilo se da nju čuva isključivo za sebe.

Skajler je okrenula glavu i zagledala se kroz otvoren prozor. Po prvi put tog dana osetila je dašak vetra. Keš kao da ju je molio da mu spomene lutku. Nije mogla to da učini, nije mu verovala. Ova misao ju je uznemirila. Nije bilo granica njihovoj fizičkoj intimnosti, ali se ona ipak plašila da mu poveri svoje tajne. Nije čak želela ni da mu kaže da je jutros u šumi pored autoputa videla Prljavog.

Zaustavio je pikap na izvesnoj udaljenosti od kuće. „Ne želim da Koton doživi još jedan srčani udar zato što sam se ja suviše približio kući", rekao je ogorčeno.

„Jutros si se dovezao do ulaznih vrata."

„Morao sam da resim kritičnu situaciju, čak i Koton to može da razume i oprosti."

„Ali nije mogao ni da razume ni da ti oprosti kada si doneo kući njegovu pijanu maloletnu kćerku."

Kratko se nasmejao. „Mogu da poričem dok ne dođe sudnji dan, ali on će i dalje verovati da sam te ja to veče naterao da piješ. Verovatno misli i da sam te seksualno iskoristio."

„Ali mislim da se niste oko toga svađali."

Osmeh mu je nestao sa lica. Zagledao se u njeno lice. „Šta si rekla?"

Ta noć je za njega predstavljala bolno iskustvo. Palo joj je na pamet da bi trebalo da promeni temu, ali želela je jednom za svagda da reši tu zagonetku i da otkrije šta se to veče zapravo desilo između njih dvojice. „Rekla sam da mislim da se ti i tata niste to veče svađali zbog mene."

„Otkud ti znaš oko čega smo se svađali?"

„Čula sam vas kako vičete jedan na drugog."

Dugo se zagledao u nju. „Stvarno? Onda mi reci šta si to čula? Oko čega smo se svađali?"

„Ne mogu da se setim." Čelo joj se nabralo od napora da se seti reči koje je čula. „Vrtelo mi se u glavi i bila sam dezorijentisana, ali se sećam da ste vikali jedan na drugog. Mora da ste se svađali oko nečeg stvarno važnog. Da li je u pitanju bila Monik?"

„To se desilo pre više od deset godina." Naslonio se rukama na volan, dlanovima prekrio usta i zagledao se u tamu. „Zaboravio sam oko čega smo se svađali."

„Lažeš“, reče Skajler meko. Okrenuo se prema njoj. „Sećaš se. Oko čega god da ste se svađali, ti se sigurno dobro sećaš razloga, i mislim da ta svađa još uvek nije završena.“ Keš joj nije odgovorio. Okrenuo je glavu na drugu stranu.

„Ma, dođavola i sa tim“, promrmlja Skajler. Bila je to stvar koja se ticala njih dvojice. Bila je suviše umorna da bi večeras pokušala da zaleći tu ranu. Nek se gnoji. „Hvala ti za sve što si danas učinio. Do viđenja.“

Skajler se ramenom oslonila na vrata, bila je sigurna da drugačije ne bi uspela da ih otvori. Čim je izašla, sagnula se i izula cipele. Trava je bila meka i hladna.

Kretala se prema kući držeći se senki koje je drveće bacalo. Ružičasto svetio sumraka bojilo je fasadu kuće i ona je izgledala bajkovito i nestvarno poput Kamelota. Sa prozora je dopirala meka, zlatna svetlost. Grane bugenvilije koje su obavijale jedan od stubova verande, bile su prepune cvetova jarkih boja.

Osetila je kako joj se srce puni ljubavlju. Emocije su je toliko savladale da nije mogla da diše. Fizički i psihički umor učinio ju je ranjivom. Uхватила se za veliku granu zimzelenog hrasta i sa suzama u očima gledala kuću koju je toliko volela, a koja joj nikada zapravo nije pripadala.

Provela je ovde veći deo života. Zidovi ove kuće su čuli i njen plač i njen smeh. Daske su poznavale njene korake, od nesigurnih dečjih, do odlučnih devojačkih. Skajler je ovde posmatrala rođenje ždrebeta u štali, i gledala ga kako odrasta. Njen život bio je čvrsto vezan za Bel Ter.

Ali nikada nije potpuno spoznala duh i srce kuće. Nikada se ovde nije osećala kao svoj na svome. Osećala se kao uljez. Bio je to potpuno neobjašnjiv osećaj, ali istrajan i uvek prisutan. Bilo je to kao da se rodila bez jednog od čula, nije joj moglo nedostajati zato što ga nikada nije ni imala, ali je s druge strane bila svesna da bi trebalo da ga ima i borila se sa strašnim osećajem gubitka. Taj osećaj gubitka ju je uvek pratio.

Znala je da Keš stoji iza nje i pre nego što ju je dodirnuo. Stao je iza nje i položio joj ruke na ramena. „Ko te je uznemirio, gospođice Skajler?“

„Ti si jedno obično kopile.“

„Uvek sam to i bio.“

„Nisam govorila o tvom poreklu, govorila sam o tvojoj ličnosti, postupcima i odnosu prema drugim ljudima.“

„Misliš na to kako se ponašam prema tebi?“

„Ono što si jutros rekao i uradio je bilo vulgarno, nepotrebno i okrutno.“

„Mislio sam da smo to rešili.“

Slegla je ramenima. „Ne očekujem da mi poklanjaš cveće i čokolade, ali očekujem malo nežnosti.“

„To nemoj da očekuješ.“

Poraženo je spustila glavu. „Ti nikad ne popuštaš, zar ne? Nikada. I nikada ništa ne daješ.“

„Ne. Nikada.“

Trebalo je da se okrene i ode, ali nije mogla da natera sebe da to uradi. On je bio oslonac koji joj je bio potreban. Trebalo joj je rame za plakanje. On je bolje od ikoga, sem možda njenog oca, mogao da razume kako se osećala.

„Plašim se.“

„Čega?“

„Da ću izgubiti Bel Ter.“

Stavio joj je ruke na vrat i počeo da ga masira. „Činiš sve što je u tvojoj moći da ga ne izgubiš.“

„Ali mogla bih. Uprkos svim naporima.“ Nagnula je glavu na jednu stranu. Počeo je da joj masira ukočena ramena. „Napravim jedan korak napred i onda se nešto desi i vrati me dva koraka nazad.“

„Za nekoliko dana ćeš dobiti novac kojim ćeš obezbediti kompaniju i otplatiti dug. Čega se plašiš?”

„Da neću uspeti. Ako ne isporučimo sve, onda se sve ovo što smo do sada isporučili ne računa. Ova poslednja nedelja je najvažnija. Onaj ko pokušava da me sabotira to zna.” Duboko je udahнула i stegla pesnice. „Ko je to? I šta ima protiv mene?”

„Verovatno protiv tebe nema ništa. Možda se zavadio sa Kotonom.”

„To je isto.”

„Ako neko povredi Koton, povredio je tebe?”

„Da. Volim ga. Ne bih ga više volela ni da mi je biološki otac. Možda zato što razumem zašto toliko voli ovo mesto. Ni on nije ovde pripadao kada je došao. I on je morao da dokaže da zaslužuje Bel Ter.”

Keš ništa nije rekao. Nastavio je da snažnim prstima opušta njene ukočene mišiće, a ona je nastavila da priča.

„Mejsi nikada nije bila dobra majka. Ona je bila lepa, ali užasno nesrećna žena koja je živela sa nama i određivala pravila ponašanja. Koton je bio moj jedini roditelj. Bio je moj oslonac.” Uzdahнула je. „Ali sada smo zamenili uloge, osećam se kao mama medvedica koja se svim silama bori da zaštiti svoje mladunče. A nisam dovoljno snažna.”

„Kotonu nije potrebna tvoja zaštita. Sam će morati da plaća svoje greške. I ti nećeš ništa moći da uradiš da bi ga zaštitila kada dođe vreme da se polože računi.”

„Ućuti”, prošaputala je ljutito. „To me plaši. Ne smem da ga izneverim.” Keš joj se približio i usnama pronašao osetljivo mesto na njenom vratu. Podigao joj je ruke do grane iznad njene glave. „Keš, šta to radiš?”

„Dajem ti novu temu za razmišljanje.” Sada kada mu njene ruke nisu smetale, prelazio joj je dlanovima od kukova do ispod pazuha i ovlaš joj dodirivao grudi.

„Ne želim da razmišljam ni o čemu drugom. A i dalje sam ljuta na tebe.” „Tad je seks najbolji.”

„Za mene bes nije afrodizijak.” Naglo je uvukla vazduh kada joj je obuhvatio grudi. „Nemoj.” Obratio je pažnju samo na zvuk njenog glasa, a ne na reči koje je izgovorila i polako počeo da joj raskopčava bluzu, a potom i brushalter. Šakama joj je pokrio nage grudi. „Ovo je... nemoj. Ne ovde. Ne sada. Keš.”

Nije želeo da je sluša. Usnama joj je prelazio po vratu, a prstima se poigravao bradavicama. Isturio je kukove, a ona se refleksno naslonila na njegove nabrekle prepone.

„Želiš me”, izgovorio je muklo. „Znaš i sama daje tako. A i ja to znam.”

Gurnuo je ruku pod njenu suknju. Svukao joj je gaćice i dlanom masirao brežuljak obrastao nežnim dlačicama. Promrmljala je njegovo ime, najpre prekorno, a onda strastveno. „Ne”, zastenjala je posramljena sopstvenom željom da mu se potpuno preda.

„Da”, prošaputao joj je na uho i prstima pronašao meko i vlažno mesto koje je odavalo njenu žudnju. Podigao joj je suknju i privukao je sebi. Osetila je grubu tkaninu njegovih farmerki, a potom i njegove prste koji su je milovali sve niže dok nisu razdvojili otečene usmine. Naslonila je čelo na čvrsto drvo i obgrlila ga rukama. „Keš”, rekla je ječeći od zadovoljstva.

Vešto je otkopčao pantalone. Prodro je u nju polako. Uskraćivao je sebi zadovoljstvo sve dok ga divlja strast nije naterala da se ugnezdi u vlažnim, satenskim naborima njenog tela. Sada je prodirao snažno.

Skajler je zabacila glavu tražeći njegove usne. Usne su im se spojile, jezici isprepleli. Prstima jedne ruke je milovao čvrstu malu bradavicu, a drugu joj je stavio na Venerin brežuljak. Prstom ju je doveo do eksplozivnog vrhunca.

Njegov je bio jednako snažan. Iscrpljeno se srušio na nju. Oboje bi pali na travu da se Skajler nije naslonila na deblo drveta.

Naposletku joj je obukao gaćice, zakopčao brushalter i bluzu. Skajler ga je pustila. Bila je fizički premorena i nije imala snage da se pomeri. A emocionalno je bila toliko isceđena da nije imala snage ni da progovori.

Gospode, ono što je upravo učinila bilo je nezamislivo. Ali se desilo. Nije se kajala, ali je bila uznemirena. Dok ju je grlio bila je svesna samo njegovog prisustva. Zaboravila je na probleme. Zaboravila je na sve, zaboravila je i na Bel Ter.

Okrenula se kada je čula da je pokrenuo motor pikapa. Nije bila svesna trenutka u kom se povukao. Bolje je ovako, pomislila je dok je posmatrala kako nestaje iza okuke. Ionako nije znala šta bi mu rekla.

Keš je, parkiravši se pored puta, čekao da se razidu Flinovi znatiželjni posetioći pre nego što je dovezao automobil do ulaza trošne kuće. I pored buke koju je pravio motor pikapa mogao je da čuje zvečarku.

Ugasio je motor i izašao napolje. Kroz mrežicu na vratima je video Prljavog kako za kuhinjskim stolom broji današnji pazar. Keš glasno pokuca. Čovek za stolom se naglo okrenu. U ruci mu je bio pištolj.

„Smiri se, Prljavi. Ja sam.”

„Malo je falilo da te ubijem, budalo.” Spustio je novac na sto i dovukao se do vrata.

„Šta radiš sa tolikom novcem, Prljavi? Trpaš ga u teglice od pekmeza i zakopavaš u dvorištu? Ili ga držiš ispod štenare?”

Flinove oči zasjaše. „Ako te već interesuje, Bodro”, promrmlja zajedljivo mašući pištoljem Kesu ispred nosa, „a ti pokušaj da saznaš.”

Keš se nasmeja. „Misliš li da sam glup? A potom mu osmeh nesta s lica. „Uveravam te da nisam.”

Prljavi spusti glavu i pogleda u Kesa. „Trebalo bi da te ubijem. Pomogao si onoj crnoj kučki da mi pobegne. Odveo si je na Bel Ter.”

„Mogao si da je ubiješ.”

„To te se ne tiče.”

„Tiče me se. Nisi je ostavio na miru posle pobačaja, a lepo sam te upozorio. Uvredio si me, Prljavi.”

„Nisam je ja dirao. To je uradio tip sa kojim je to veče išla.” „Ali je i dalje krivica tvoja.”

Prljavi podiže obe ruke. „Na kraju krajeva, ona je samo još jedna ženska. Naći ću ja drugu.”

„Nema problema”, reče Keš prividno opušteno.

„Ali ako ikada još neku ženu unakaziš kao što si Gejlu Franses, doći ću ovde, odseći ću ti ponos i diku i gurati ga u grlo dok se ne ugušiš. Da li si me razumeo, *mon ami*?” Keš se ramenom naslonio na dovratnik sa kog se ljuštila boja. Nijednom nije trepnuo, a na usnama mu je poigravao osmeh.

„Da li ti to meni pretiš?”

„Oui. A ti znaš da ja nikada ne pretim uzalud.”

Prljavi pokuša da se isceri. „Napalio si se na kučku, a Bodro?” A onda je odmahnuo glavom kao da se nečega setio. „A ne. Ti jebeš Skajler Krandal.”

„Tako je. Jebem Skajler Krandal, ali pazim na Gejlu.”

Gledali su se s mržnjom. Naposletku je Prljavi zabacio glavu i zakikotao se. Keš Bodro je bio jedini čovek kog se plašio. Prljavi je bio dovoljno pametan da proceni kada bi trebalo da se povuče. Nije želeo da izaziva Kesa niti da proverava da li je, kao što se priča, vest sa nožem koji stalno nosi u koricama

na leđima. Obojica su bila podjednako opasna, ali je Keš bio dvadeset godina mlađi, petnaest kilograma lakši i mnogo brži. Prljavi nije mogao da se meri sa njim.

Keš se opustio i odmakao od dovratka. „Hoćeš li ćeš mi pokazati tu zvečarku ili sam se dovezao za džabe?" Pokazao je glavom prema buretu u dvorištu.

Prljavi je zatakao pištolj za pojas i kočoperno se uputio prema buretu. Iznad bureta je visila gola sijalica na kablju sprovedenom iz kuće. Prljavi je uključio svetlo. Jednim zamahom sklonio je kamen i podigao poklopac gvozdenu polugom.

„Pogledaj je samo, Bodro, da li si ikada video ovakav primerak?"

Za razliku od ostalih posmatrača, Keš se sigurnim korakom potpuno približio buretu i ležerno pogledao unutra. Rep zmije grozničavo je poigravao razbijajući tišinu noći svojim zlokobnim zvukom. Od straha su zamukle čak i ptice i insekti. Ženka pitbul terijera je kratko zalajala, a potom počela uplašeno da cvili.

Prljavi je s nestrpljenjem čekao da Keš izrazi divljenje. Bio je gorko razočaran kada je Keš ravnodušno slegao ramenima. „Činjenica je da sam viđao mnogo ovakvih zmija oko rukavaca."

„Malo sutra."

„Ne lažem. Jednom je poplava izbacila na obalu čitavu koloniju pamukoustih. *Maman* nedelju dana nije htela da me pusti da se igram napolju. Dvorište je bilo preplavljeno zmijama. Jedne su bile male, a druge su bile velike poput ove ili čak i veće. Neke od njih bi mogle da progutaju psa bez problema."

Neko vreme je stajao nadvijen nad otvorom bureta da bi bolje pogledao zmiju. Prljavi mu je piljio preko ramena. Kada se Keš iznenada okrenuo, Prljavi je ispustio gvozdenu polugu i odskočio unazad.

Keš se zlobno osmehnu. „Prljavi, čini mi se da te ta zmija plaši."

„Ne seri!" Besno je podigao poklopac, bacio ga na bure i namestio ga polugom koju je podigao sa zemlje. Kada je završio ispružio je ruku: „Jedan dolar."

„Nema problema." Ne skidajući pogled sa Flina, Keš gurnu ruku u džep i izvuče izgužvanu novčanicu.

„Platio bih i više samo da mogu još jednom da te vidim kako odskakuješ." Okrenu se i uputi ka svom pikapu.

„Bodro!" Keš se osvrnu i pogleda u čoveka koji je stajao pored bureta. „Da li ti znaš ko mi je poslao ovu zmiju?"

Keš se osmehnu i nestade u tami.

Skajler je spavala do kasno. Kada se budilnik oglasio, pružila je ruku, isključila ga i nastavila da spava. Probudila se nekoliko sati kasnije. Pogledala je na sat i shvatila da je zakasnila na doručak i da bi ručak uskoro mogao da bude serviran. Trebalo bi da se stidi, ali nakon jučerašnjeg paklenog dana, zaključila je da je zaslužila slobodno pre podne. Brzo se istuširala i obukla, sišla u kuhinju i navalila na dinju.

„Za ručak možete da dobijete pileću salatu, ako želite da sačekate sat vremena da se ohladi", rekla joj je gospođa Dan.

„Hvala, ali moram da odem do kancelarije." U jednom trenutku joj je iz podsvesti isplivala misao u vezi sa poslednjom pošiljkom Endikotu. Bila je nestrpljiva da se posavetuje sa Kesom.

„Pa, ako mene pitate, rekla bih da se suviše trošite."

„Nisam vas pitala", odgovorila je sa osmehom i namignula domaćici. Prolazeći pored dnevne sobe videla je Gejlu kako briše prašinu sa knjiga. „Gejla, zamolila sam te da napraviš spisak knjiga, a ne da brišeš prašinu sa njih. Za to je plaćena gospođa Dan."

„Ponestaje mi posla, moram nečim da se zanimam. Osećam krivicu što ti sedim na grbači, a ništa ne radim."

„Ne sediš mi na grbači." Skajler se osmehnula Gejli koja je stajala na merdevinama. Gejlin osmeh bio je neiskren. „Da li se nešto dogodilo? Nadam se da nije bilo još vudu lutkica."

„Nije." Gejla je odsutno zurila kroz prozor. Okupan sunčevim svetlom, veliki travnjak pred kućom je delovao potpuno bezazleno. „Ja sam... ja sam..." Uzdahнула je i zatresla glavom. „Ništa."

„Šta je bilo?"

Gejla bespomoćno sleže ramenima. „Dvorište sada izgleda tako mirno i bezazleno. Ali kada padne mrak, imam jeziv osećaj da je neko ili nešto napolju i da nas posmatra."

„Gejla", prekori je Skajler nežno.

„Znam da zvuči glupo. Bojim se sopstvene senke."

„To je sasvim razumljivo nakon onog što si proživela. Lutka predstavlja otvorenu pretnju. Nisam bila oduševljena idejom da nazovem šerifa i prijavim to, ali ako želiš, pozvaću ga sada."

„Ne", povika Gejla. „Nemoj. A i neće od toga biti nikakve koristi. Šerif je Flinov prijatelj."

„Znači da stvarno misliš da ti je on ostavio lutku?"

„Verovatno je platio nekome da je stavi meni u sobu."

„Mislim daje samo želeo da te preplaši i da se neće usuditi da ide dalje. Prljavi se nikada ne bi usudio da kroči na Bel Ter."

„Nadam se da si u pravu." Gejla nije zvučala preterano ubedeno.

Skajler sede na naslon fotelje. „Nisi mi sve rekla."

„Nisam."

„Da čujem."

Gejla siđe sa merdevina i ispusti krpu za prašinu u korpu sa sredstvima za čišćenje. Duboki uzdah potresao joj je mršavo telo. „Nisam sigurna da mogu prstom da uprem u nešto konkretno, Skajler."

„Pokušaj."

„Prezaposlena si, nije ti potrebno još i da slušaš moju kuknjavu." „Imam vremena. Šta te muči?"

Na trenutak je zastala da razmisli, a potom je rekla: „Pitala sam se šta da uradim sa sobom. Nisam završila fakultet i ne mogu da pronađem pristojan posao. Suviše sam stara da bih se vratila u školu. A i da nisam, ne mogu da platim studije." Pogled joj je bio pun teskobe. „Šta ja imam od života? Kuda da idem? Šta da radim? Od čega da živim?"

Skajler je ustala i nežno je zagrlila. „Ne moraš nikuda da žuriš. Ponekad se stvari nameste same od sebe, ali za to je potrebno malo vremena. A dok se sve to ne desi, ovo je tvoj dom."

„Ne mogu da zavisim od tebe."

„Razbesnim se svaki put kada čujem tu rečenicu."

Stavila je Gejli ruku ispod brade i podigla joj glavu. Gejline oči bile su poput šolja crne kafe. Krupne, tamne i prelepe. Te oči bi trebalo da su srećne, a bile su pune očaja.

Skajler je bila razočarana što Džimi Don Dejvison nije odgovorio na njeno pismo. Nadala se da će, kada sazna da je Gejla napustila Prljavog i stari način života, pokušati da stupi s njom u kontakt. Nadala se da će ga zanimati šta se desilo sa njegovom starom ljubavi. Očigledno je da ga to ni najmanje nije interesovalo.

Ljubavno pismo puno od Džimija Dona bio bi lek za Gejlinu tugu. Dao bi joj nadu u budućnost. Skajler nije mogla da sazna šta Džimi Don oseća prema Gejli, ali je bila ubeđena da će, kada sazna kakvu je strašnu sudbinu imala, sagledati njen postupak u sasvim drugačijem svetlu i oprostiti joj.

„Suviše je lep dan da bi se brinula za budućnost“, reče Skajler meko. „Ne želim da čujem ni reč o odlasku sa Bel Tera. Rastužuje me i sama pomisao na to. Ne znam kako bih preživela ovih poslednjih nekoliko nedelja da nije bilo tebe.“

Gejline oči sada ljutito zasjaše. „Triša se grozno ponaša prema tebi. Kako možeš to da trpiš?“

„Trudim se da je ignorišem.“

„Nije mi jasno kako možeš. A njen suprug samo stoji sa strane i pušta je da radi šta hoće.“ Gejla zatrese glavom. „Nešto ovde nije u redu“, do-dade. Gejla je bila mudra, verovatno je i to nasledila od Vede i njene reči su imale težinu.

„Ovde?“

„Sa njima.“

„Na primer?“

„Nisam sigurna. Podmukli su. Oboje. Vode beskrajne telefonske razgovore i stalno nešto šapuću. Da li si znala za to? Kada prođem pored njih, spuste slušalicu, ili počnu veoma glasno da pričaju. Očigledno misle da sam previše glupa i da neću shvatiti da se pretvaraju.“ Zabrinuto je pogledala u Skajler. „Da sam na tvom mestu ne bih im verovala.“

Ti telefonski pozivi su verovatno bili upućeni prodavcima nekretnina. Gejla nije znala za njihov plan da prodaju Bel Ter. Skajler se nasmejala kada je čula njeno upozorenje. „Mislim da ne planiraju da me ubiju na spavanju.“

„Gospodin Hauel nema muda, ali ona bi mogla. Ona te mrzi, Skajler. Nikada mi neće biti jasni kako je moguće da dve devojčice odrastaju zajedno, u potpuno istim uslovima, i da na kraju budu toliko različite.“

„Poreklo nam nije isto.“

„Mislim daje Triša čisto zlo. Pazi šta sam ti rekla.“

„Samo je nesigurna i nema ni malo samopoštovanja.“ Gejlini intuitivni zaključci uznemirili su Skajler i više nego što je želela da prizna. Stoga je i dalje, na Gejlinu veliko razočarenje, branila Trišu. „Majka nas je obe ignorisala, ali tata nije krio da mene više voli. To je Triši verovatno zagorčalo život i učinilo je otrovnom.“

„Poštujem to što pokušavaš daje opravdaš. Ali ne okreći joj leđa.“

Skajler je krenula da poseti Kotona, a Gejlinu upozorenje joj je i dalje odzvanjalo u glavi. Zavirila je u sobu, ali ga nije zatekla tamo. Pronašla ga je napolju. Sedeo je na stolici nasred travnjaka i orasima hranio veverice. Kada se Skajler pojavila, veverice su se razbežale i potražile zaklon u drvetu koje im je bilo najbliže.

„Baksuze“, reče joj Koton mršteći se na nju.

„Dobro jutro i tebi.“ Poljubila ga je u čelo pre nego što se spustila u stolicu pored njegove. „Kako si jutros? Ja se osećam sjajno.“ Ispružila je ruke iznad glave i lenjo se proteгла.

„Nije ni čudo. Prespavala si pola dana."

„Mislim da sam nakon jučerašnjeg dana to zaslužila."

„Valjda jesi. Dobar je kaos nastao."

„Kako ti znaš za to?" Čvrsto je spavao kada je ona sinoć došla kući.

Pratila je njegov pogled do novina koje su stajale na stočiću. Iako su bile položene naopako, mogla je videti da je cela naslovna stranica bila posvećena jučerašnjem događaju. Slika koja je pratila tekst je prikazivala Kesa kako stoji na masivnim trupcima i nadzire raščišćavanje auto-puta.

„Vidim da je Keš bio na nivou zadatka."

Skajler je poznavala svog oca i znala je da ovo nije običan komentar, ali se pravila da jeste. „Rođeni je organizator. Radnici bi za njim i u vatru išli."

„Hm." Jedna od veverica je zaključila da Skajler ne predstavlja opasnost i prikrala se da bi uzela još koji orah. Koton se nagnuo i dobacio joj polovinu oraha.

„Da li gospođa Dan zna da si se dokopao oraha? Mislim da je name-ravala da ih stavi u pitu."

„Ne menjaj temu", reče joj Koton ljutito.

„Nisam primetila da smo vodili neki konstruktivan razgovor", uzvratila mu Skajler istom merom.

„Zašto mi nisi rekla za nesreću?" „Nisam te videla od tada."

„Zašto nisi došla da se posavetuješ sa mnom kada je Bodro juče počeo da arlauče?"

„Izvini. Jesi li si se uznemirio?" „Uznemirim se čim njega čujem."

Ignorisala je ovaj komentar i odgovorila mu na prethodno pitanje. „Nisam ti ništa rekla, niti sam ti se obratila za savet zato što se, iskreno, nisam ni setila."

„Mlada damo, želim da dobro upamtiš da sam ja i dalje na čelu ove kompanije", povikao je.

„Ali si trenutno onesposobljen."

„Pa si sav posao predala u ruke onom kejdženskom kopiletu."

„Stani malo, tata. Ne bih mogla da počnem da radim da nije bilo Kesa, to je tačno, ali ja sam ta koja donosi odluke. Jučerašnji dan je bio izuzetak. Morala sam brzo da reagujem. Nisam imala vremena da sednem i razmislim šta da uradim, morala sam da odlučujem u trku."

„Mogla si da me nazoveš. Mogla si da me obavestiš."

„Pretpostavljam da sam mogla to da uradim, ali od tvoje operacije se trudim da te zaštitim od svakodnevnih stresnih situacija."

„E, nemoj me više štititi. Ne želim da me izoluješ od života, biću dobro izolovan kada me zatvore u jebeni kovčeg. A ti ne požuruj taj dan."

Skajler je upotrebila svu snagu volje da mu na ovu izjavu ne odgovori zajedljivo. Neprestano je u glavi ponavljala listu razloga iz kojih bi trebalo da zanemari ovu neopravdanu i nepravednu optužbu. On ne srne da se uzbudi i iznervira. Stres može da bude poguban po njega. Sklon je depresiji, a kada nije depresivan uhvati ga bes ukoliko smatra da mu je ponos ugrožen.

Trudeći se da joj glas bude miran, rekla je: „Pošto si sada u mnogo boljem stanju i očigledno je da ti se povratila snaga, savetovaću se sa tobom po pitanju posla. Nisam ti se ranije obraćala zato što sam brinula za tvoje zdravlje."

„Sereš." Pripreti joj on prstom. „Nisi se sa mnom posavetovala zato što se savetuješ sa Kešom." Vena na slepoočnici počela je da mu pulsira, ali nijedno od njih dvoje nije to primetilo. „Da li i u krevetu razgovarate o poslu?"

Skajler se trže. Na trenutak je prestala da diše. Kada je uspela da povрати kontrolu nad sobom, podigla je bradu i hrabro se suočila s očevim pogledom.

„Ja sam odrasla žena i nemam nameru da sa tobom raspravljam o svom privatnom životu."

Pesnicom je snažno udario o naslon na stolici. „Mi sada ne razgovaramo o tvom privatnom životu. Prevarila te je sestra. Sve nas je prevarila i mi smo joj poverovali da ju je Hauel napumpao. Šesto godina si živela sa jebenim peškom. Tako da me baš i nije briga s kim se krešeš.”

„Zašto onda vičeš na mene?”

Uneo joj se u lice. „Zato što si rešila da odeš u krevet sa Bodroom.”

„A to ima neku težinu?”

„Naravno da ima. Previše se približio mom poslu i mom domu. Tvoja veza sa njim ugrožava sve za šta sam se ceo život borio.”

„Kako?”

„Zato što je to kejdžensko kopile...”

Skajler je skočila sa stolice i okomila se na Kotonu. „Prestani tako da ga zoveš! Nije on kriv što ga otac nije priznao.”

Koton se zavalio u stolicu i u neverici pogledao u kćerku. „Gospode svemogući, pa ti se zaljubila u njega.”

Nastavila je da zuri u oca još nekoliko mučnih sekundi, a potom se okrenula. Oslonila se na stolicu na kojoj je sedela, osećala je kao da će svakog trenutka pasti u nesvest.

Ali Koton još nije bio spreman da okonča razgovor. Uspravio se na stolici i seo na samu ivicu. „Usuđuješ se da ga braniš. Usuđuješ se to *meni* da kažeš.” Udario se pesnicom u grudi. Navale krvi izazivale su bol u njegovom sveže operisanom srcu. Bio je suviše razjaren da bi primetio. „Da li si se zajebala i zaljubila u tog ženskaroša Bodroa?”

Udaljila se od stolice i opet se suprotstavila Kotonu. „A šta je loše u tome? Ti si voleo njegovu majku.”

Gledali su se sa takvom žestinom da nijedno od njih nije dugo moglo da podnese toliko otvorenog neprijateljstva. Istovremeno su spustili pogled. „Znači saznala si za to”, rekao je Koton nakon nekog vremena.

„Jesam.”

„Od kada znaš?”

„Od skora.”

„Da li ti je on rekao?”

„Nije. Triša mi je rekla.”

Uzdahnuo je. „Jebi ga. Iznenaden sam što nisi ranije otkrila. Svi u okruhu su znali.” Koton je razbio ljusku još jednog oraha, izvadio plod i pružio ga još jednoj neustraživoj veverici. „Godinama sam činio preljubu sa Monik. Napravio sam od nje preljubnicu.”

„Tako je.”

„I uradio bih to opet.” Otac i kćerka pogledaše jedno drugo. „Čak i kada bih znao da ću večno goreti u paklu, ponovo bih voleo Monik Bodro.” Položio je glavu na naslon stolice. „Mejsi nije bila... topla žena, Skajler. Za nju je strast značila gubitak kontrole. Nije mogla da je oseti.”

„A Monik Bodro jeste?”

Osmeh mu ozari lice. „O, da”, prošaputa. „Bila je sposobna daje oseti. Sve je radila sa strašću. Smejala se, psovala, vodila ljubav.” Skajler je posmatrala kako mu se pogled magli. Izgledao je kao da posmatra prizor iz srećnijih vremena. „Bila je prelepa žena.”

Skajler je bila zaprepašćena videvši izraz na njegovom licu. Nikada u životu njegovo lice nije bilo tako ozareno i srećno. Duboko ju je pogodilo kada je shvatila šta je izgubio.

„Ja mislim da je Keš lep muškarac.”

Izraz na licu smesta mu se promenio. Izgledao je kao da je navukao ružnu masku. Osmeh mu se pretvorio u izraz prezira. „Stvarno te je nasamario! Ti mu veruješ.”

„Njegova pomoć mi je bila neprocenjiva. U potpunosti sam se oslonila na njegovo znanje. On je inteligentan i odličan je šumar, zapravo najbolji. Svi su mi to rekli.”

„Znam ja to, dodavola!” zareza Koton. „I ja se oslanjam na njegovo poznavanje drveta, ali mu se ne uvlačim u krevet. Čak mu i ne okrećem leđa iz straha da bi mogao da mi zabije nož u njih.”

„On uopšte nije takav”, rekla je želeći i sama da poveruje u to.

„Ma nemoj? Kada ti je pričao o meni i Monik, da li ti je rekao kako mi je pretio?”

„O kakvim pretnjama pričaš?”

„Vidim da ti je to prećutao.”

„Znam da ste se vas dvojica često svađali i da su te svađe bile burne. Sećam se da ste se svađali one noći kada me je doneo sa jezera Tibodo. Bilo je to neposredno nakon što je mama umrla.”

„Sećam se”, odgovori on oprezno.

„Keš mi je pomogao te noći. Nije me on napio. Neosnovano si ga optužio.”

„Keš nikada ništa ne radi ako neće imati koristi od toga. Možda te i nije on napio, ali nemoj se zavaravati idejom daje bio zabrinut za tebe.” „Oko čega ste se vas dvojica svađali te večeri?” „Ne sećam se.”

Kao i Keš, i on je lagao. „Da li ste se svađali zbog Monik?”

„Ne sećam se. Mora da je Monik bila u pitanju. Kada je Mejsi umrla, Keš je zahtevao da se oženim njegovom majkom.”

Skajler ga je pomno posmatrala tražeći na njegovom licu tragove nežnosti koje je videla pre samo nekoliko trenutaka. „A zašto je nisi oženio? Ako si je toliko voleo, zastoje nisi oženio kada je mama umrla?” Osećajući krivicu, upitala ga je: „Da li smo Triša i ja bile razlog?”

„Ne. Obećao sam Mejsi da to neću uraditi.”

„Ali ona je bila mrtva.”

„To nije bilo važno. Dao sam joj reč. Nisam mogao da oženim Monik. Ona je razumela i pomirila se sa tim. Keš nije.”

„Možeš li da ga kriviš? Njegovoj majci si od života napravio pakao. Da li si znao da je izgubila tvoje dete?”

Kotonove oči se ispuniše suzama. „Proklet da je zato što ti je to rekao.”

„Je li to istina?”

„Jeste. Ali ja nisam znao da je trudna. Saznao sam kad je već bilo kasno. Kunem se bogom.”

Verovala mu je. Možda je ponekad prećutkivao istinu, no nikada je nije slagao. „Monik je zbog tebe živela na društvenoj margini. Porodica ju je odbacila, društvo je nije prihvatilo. Zbog tebe ju je čak i crkva odbacila.”

„Bio je to njen izbor koliko i moj.”

„Ali kada je mama umrla, kada ti se pružila prilika da ispraviš nepravdu, ti to nisi uradio.”

„Nisam mogao”, povikao je. „I Kešu sam to rekao. Sada kažem i tebi. Nisam mogao.” Koton je zastao da bi duboko udahnuo. „Tada se Keš na majčinoj brojanici zakleo da će mi se osvetiti. Optužio me je da sam je pretvorio u kurvu. Zakleo se da neće imati mira dok ne uništi mene i Bel Ter.” Sada se već borio za vazduh. „Koji bi drugi razlog imao čovek njegovih sposobnosti da ostane ovde i živi kao beli ološ u udžerici na rukavcu?”

„To sam ga i ja pitala.”

„I šta ti je odgovorio?”

„Rekao je da ga je majka na smrtnoj postelji molila da nikada ne napusti Bel Ter dok god si ti živ. I on joj je to i obećao. Tražila je od njega da pazi na tebe.”

Koton je zastao kada je čuo ove reči. Za trenutak se izgubio u mislima. Naposljetku tvrdoglavo odmahnu glavom. „Ne verujem mu ni reč. Čekao je pravi trenutak. Čekao je poput divlje mačke. Ti si se vratila iz Engleske nakon šest godina apstinencije i *baml* Video je priliku da se osveti. Mogao je slobodno da ti priđe zato što sam ja ležao u bolnici. I, boga mi, dobro je iskoristio priliku koja mu se ukazala.”

„Nije.” „Ma nemoj.”

„Nije!”

Koton skupi oči. „Hoćeš da mi kažeš da nije ugrabio jedinstvenu priliku da mi se osveti što sam mu kresao majku? Svi ovde znaju šta mi značiš. Mali uopšte nije glup. Ako je hteo dobro da me izjebe, trebalo je samo da pojebe kćerku koju obožavam.”

Skajler stavi šaku na usta i počela da odmahuje glavom dok su joj se oči punile suzama.

„Lukav je kao lisica”, reče Koton promuklim glasom. „Monik je bila ponosna. Nikada nije htela da uzme novac od mene. Jedva su sastavljali kraj s krajem. Takav način života gaje obeležio. Postao je zao i izopačen. On nas mrzi. Od Monik je nasledio šarm, ali ne i njenu saosećajnost i dobrotu.”

Koton podiže prst upozoravajući je. „Ne smeš da mu veruješ. Ako to uradiš, uništiće nas. Uradiće i reći će sve samo da bi nas uništio. Ni trenutka ne sumnjaj u to.”

Skajler više nije bila u stanju da podnese ni jednu jedinu reč. Okrenula se i pobjegla.

50.

Govorila je sebi da to nije istina.

Međutim, kada je stigla u kancelariju na stovarištu, sumnje koje je Koton probudio počele su daje nagrizaju.

Zakočila je i izletela iz automobila. Kešov pikap je bio parkiran pored jedne od mašina. Bio je ovde, a ne u šumi i njoj je bilo drago što neće morati da ga traži. Ovaj razgovor nije mogao da čeka. Želela je odmah da se uveri da je Koton pogrešio. Bilo joj je potrebno da se uveri da je bila u pravu.

Uletela je u kancelariju i glasno zalupila vratima. Keš je sedeo za svojim stolom i sabirao neke cifre. Podigao je pogled. Obrve su mu bile skupljene, a usne stisnute. „Nećeš verovati kada ti kažem, ali Ken Hael te je dobro izjebao.”

„I ti si.”

Glas joj je bio mek, ali leden. Bilo je očigledno da nije očekivao ovakav odgovor. Pažljivo ju je odmeravao. Ukočeno je stajala pored vrata i besno ga gledala. Pogledom ju je lagano odmerio. Ležerno je bacio olovku među gomilu papira na stolu i stavio ruke iza glave. „Jesam. I nisam čuo da si se požalila.”

Grudi su joj se nadimale sa svakim dubokim udahom. „Zašto? Zašto si me pozeleo?”

„Zašto?” ponovio je smejući se. Kada je uvideo da se ne šali, nemarno je odgovorio: „Prija mi.”

„I to je jedini razlog?" Glas joj je bio promukao, a grlo stegnuto. „Ako je tako, onda bi ti odgovarala bilo koja žena. Zašto si odabrao mene?"

Spustio je ruke i ustao. Zaobišao je sto i oslonio se na njega. Nije skidao pogled sa nje. „Šta ti je danas? Podivljali hormoni?"

„Keš, molim te da mi odgovoriš na pitanje", rekla je gotovo vrišteći. „Može da ti se digne na bilo koju ženu, zašto si odabrao mene?"

Grizao je ugao usne. „Želiš da budem iskren?"

„Želim da budeš iskren."

„U redu", rekao je drsko. „Pretpostavljam da mi prijaš onako kako mi nijedna žena već dugo nije prijala. Poželeo sam te još onog dana kada sam te video kako spavaš pod drvetom. A nakon svakog susreta želja za tobom je postajala jača. Sve dok te nisam osvojio."

„Mora da si bio oduševljen kada sam kapitulirala."

„Jesam", rekao je iskreno. „A mislim da je i tebi prijalo."

Snažno je zagrizla usnu da ne bi zaplakala. „Zašto mi ništa nisi rekao."

„Kada."

„Nakon prvog puta."

Zato što si me gledala kad da očekuješ izvinjenje. Ja se nikad ne izvinjavam ženama. Ni za šta. A naročito ne za to što sam ih kresnuo."

„Dobio si šta si hteo. Predala sam se. Čak sam ti i na noge došla. Zašto me nisi ostavio na miru?"

U očima mu se pojavi čudan izraz. „Zato što sam želeo još. I dalje to želim. Dopadaju mi se tvoje grudi, noge, dupe, usta, uzdasi koje ispuštaš, i način na koji me dodiruješ. Da li si čula dovoljno ili želiš da nastavim?"

Skajler se osećala rastrzano. Dama koju je Mejsi odgojila želela je da ga ošamari i izleti napolje. Žena u njoj je želela da se baci na njega, ljubi ga, voli i poseduje. Kotonova kćerka je želela da ga grebe i udara. Želela je da ga povredi kao što je i nju povređivao njegov ledeni i nezainteresovani ton.

„Zašto... zašto si me sinoć na Bel Teru naterao da vodimo ljubav?"

„Došlo mi je."

„Zašto baš na takav način?"

„Ne pretvaraj se da ti se nije dopalo. Bila si mokra, a ne vlažna."

„Nisam rekla da mi se nije dopalo", povikala je. „Pitala sam te zašto baš tamo i zašto na takav način." „Zato što mi je..." „Prijalo?"

„Oui!", povika on. „I nije mi samo prijalo, poželeo sam te. Nisam zastao da porazmislim o razlozima. Osetio sam potrebu i reagovao u skladu sa njom. Recimo da nije glava na ramenima donosila odluke, već ona druga."

„Kako čujem, kod tebe je to čest slučaj."

„Činjenica je da si ti to želela i ja sam to želeo. Digao mi se, a ti si se ovlažila. Uradili smo to i oboma nam je prijalo", prosiktao je i besno joj prišao. „U čemu je problem. Zašto me isleđuješ? Možemo li sada da prestanemo da se glupiramo i počnemo da se bavimo važnim stvarima? Da li si znala da te zet vrlo lukavo potkrada već godinama?" Oči mu potamneše. „Ili još bolje, dođi i sedi mi u krilo i uradi nešto povodom ove erekcije koja je nastala kao rezultat naše male prepirke."

„Ovo nije šala."

„Budi uverena da nije."

Pušeći se od besa, Skajler kruto reče: „Pričaj mi šta si saznao o Kenu."

„Stvar je vrlo jednostavna. On je najobičniji prevarant. Zbog njega ste gubili novac uprkos tome što je kompanija dobro poslovala. Ne znam samo da li je Ko ton znao za to ali je resio da zatvori oči zato što je Ken član porodice, ili je posenilio. Hauel je uzeo Endikotov novac. Izgleda da je on stavio Kotonov potpis na ček, unovčio ga i strpao novac u džep ali je zaboravio da pomene porudžbinu

i avans." Pokazao je rukom na računovodstvene knjige na stolu. „Pune su rupa i krajnje sumnjivih unosa."

„Kako znaš sve ovo?"

„Gli je otkrio neke mahinacije koje je Hauer radio da bi se brojevi na kraju slagali." „Gli?"

„Rekla si da mu nađem posao. Odneo sam mu kopije sve dokumentacije i rekao mu da je prečešlja. Rekao je da nisu..." „Ko te je ovlastio?" upita Skajler ljutito. „Molim?" „Čuo si me?"

Besno je zabacio kosu. „Ček' da nešto razjasnimo." Jedno koleno je blago izbacio, a ruku je stavio na kuk. „Besna si zato što je Gli pronašao dokaze koji mogu tvog bivšeg ljubavnika da pošalju u zatvor?"

„Ne", odbrusi ona. „Besna sam zato što si dao sebi i previše slobode."

„Aha, znači to je u pitanju", reče ledeno „bavio sam se stvarima za koje nisam dobio ovlašćenje." „Upravo tako."

„Ima li ovo ikakve veze sa našom prethodnom diskusijom? Postupam li bez ovlašćenja svaki put kad odvedem gospođicu Skajler Krandal u krevet?"

„Da li je to jedna od stvari na koju se pališ? Delovanje bez ovlašćenja? Odbacivanje autoriteta? Neovlašćeno upadanje na posed? Vodiš li zato ljubav sa mnom?"

„Ja ne vodim ljubav."

Skajler se svim silama trudila da ostane mirna. „Aha, ti ne vodiš ljubav. Ti se pariš."

Nemarno je slegnuo ramenima. „Reč kao i svaka druga." Video je daje prebledela i ukočila se. Tiho je opsovao. „Nazivam stvari pravim imenom. Ne verujem u ljubav, pa ni reč ne koristim. To je reč koja ne znači ništa. Jedino što znam je da ljudi povreduju jedni druge u ime ljubavi. Tvoj otac je tvrdio da voli moju majku."

„Voleo ju je. Rekao mi je to jutros."

„Zašto je onda ostao sa ženom koju nije voleo, koja mu se čak nije ni dopadala? Zato što ta neizmerna ljubav koju tvrdi da je osećao prema mojoj majci nije bila ni približno snažna kao njegova ambicija i pohlepa. Moja majka je tvrdila da me voli." Mahnuo je rukom da bi dao Skajler do znanja da nije završio.

„Ali, da li znaš koga je dozivala kada je umirala? Kotona! Kotona, koji ju je tretirao kao da je govno na cipeli. Plakala je zato što nije želela da napusti Kotona." Zgađeno je odmahnuo glavom, a potom se ogorčeno nasmejao. „Cela priča o ljubavi je sranje. Onaj koji ju je izmislio završio je razapet ne krstu. Objasni mi, molim te, u čemu je čar ljubavi. Naravno, zgodno je upotrebiti tu reč s vremena na vreme zato što onda ružne stvari zvuče lepše. A još lepše je kada je upotrebiš da opravdaš svoje postupke. Slobodno koristi reč 'ljubav', ali znaj da ona nema značenje."

„Žao mi je zbog svega kroz šta si morao da prođeš", reče Skajler promuklim glasom.

„Poštedi me. Dosta mi je ljubavi. Pogotovo one koja mi nalaže da dozvolim ljudima da obrišu pod sa mnom, a onda ih zamolim da urade to još koji put. Zaježi tu priču o okretanju drugog obraza. Keš Bodro će uvek na šamar odgovoriti šamarom."

„Oko za oko."

„Upravo tako. I još malo više."

„Što znači da ti, pošto je Koton iskoristio tvoju majku, smatraš da imaš apsolutno pravo da mu vratiš istom merom." Susrela je njegov pogled. U njegovim očima nije bilo života, nije bilo saosećanja, nije bilo topline. Videla je samo svoj odraz. „Da li sam u pravu?"

„Da li stvarno tako misliš?”

Potvrдно je klimnula glavom. „Da. Mislim da tako stoje stvari.” Nemo ga je molila da porekne njenu tvrdnju. Ali on to nije učinio.

„Vidim da ti je Koton otvorio oči”, reče mirno.

„Kazao mi je da si mu pretio da ćeš ga uništiti. Je li to istina?” Keš nije odgovorio ništa. „Rekao je da si se zakleo na majčinoj brojanici da ćeš uništiti i njega i Bel Ter. Znači li to da si resio i mene da uplašiš? Da si resio da ćeš da sabotiraš opremu i izazivaš nesreće? Da ćeš se pobrinuti da ne poštujem ugovor koji bi mogao da spase kompaniju i Bel Ter?”

Oči mu zasjaše. „Ti si pametna devojka. Sama donesi zaključak.”

„A to što si uspeo da me odvedeš u krevet je samo još jedan način da nas sve poniziš?”

„Čim pomislim na to sav se ozarim.”

Ali njegovo lice nije bilo ozareno, već namršteno, a u očima mu je bio led. Skajler je poželela da propadne u zemlju, ali natera sebe da mu se prkosno suprotstavi. „Želim da smesta odeš odavde. Ne vraćaj se. Ne prilazi radnicima.”

„Misliš da možeš to da mi zabraniš?”

„Mislim da neću ni morati. Znam da imaš velikog uticaja na njih. Verovatno bi mogao da ih nagovoriš da smesta napuste posao.” Nagnula je glavu na jednu stranu. „Ali nisam sigurna da bi želeli tek tako da odu i odreknu se obećanih bonusa. Pitam se šta bi uradili ukoliko bi posumnjali da si ti odgovoran za sabotaze koje bi mogle da ih koštaju posla.”

„Vidim da si o svemu razmislila.”

„Želim da napustiš Bel Ter u roku od nedelju dana. Isprazni kuću. Spali je što se mene tiče. Samo se više ne vraćaj. Ako te ikada zateknem na svom posedu, ubiću te bez razmišljanja.”

Gledao ju je besno, ali ona mu je uzvratila istom merom. Slegao je ramenima, prišao vratima i otvorio ih. „Bez mene nećeš uspeti da isporučiš sve na vreme.”

„Umreću pokušavajući.”

Odmerio ju je pogledom. „Možda tako i bude.”

Čak je i zvuk brave koja se zatvorila za njim zazvučao preteći.

Skajler ude u trpezariju. Bez reči spusti fasciklu na sto ispred Kena. „Šta je to?” upitao on.

„Dovoljno optužujućih dokaza da te strpam u zatvor.” Triša je otvorenih usta zurila u nju. Ken je pokušao da se nasmeši. „O čemu ti to pričaš, Skajler?”

„Ne želim da razgovaram ovde, gde mogu da nas čuju i Gejla i gospođa Dan. Čekam te u dnevnoj sobi.”

Nekoliko minuta kasnije smestila se u fotelju. Izgledala je autoritativno, ali se osećala poput maslačka kog vetar samo što nije razneo na sve strane sveta. Pucala je po šavovima.

Kada su Ken i Triša ušli u sobu, rekla im je: „Molim vas da zatvorite vrata.” „Bože, bože, kako smo samo dramatični večeras.” Triša se smestila u fotelju nasuprot Skajler i prebacila noge preko naslona. Uzela je nekoliko zrna grožđa kog je donela sa sobom i stavila ih u usta. „Uživam u ovoj maloj drami, ali reci mi da li je stvarno neophodno da se ovako ponašaš?”

„Mislim da ću dozvoliti Kenu da ti sve objasni." Skajler je pogledala u svog bivšeg zaručnika ignorišući Trišinu zlobu. Poređenje nije bilo pošteno, ali nije mogla da ne uporedi njegov neuspeh sa Kešovim uspehom. Ken je imao sve moguće privilegije. Poticao je iz ugledne porodice, išao je u privatnu školu, imao je novac. I sve je to prokockao. Keš nije imao ništa, čak nije ni znao ko mu je otac, ali je uspeo da izgradi veoma uspešnu karijeru. I dalje nije posedovao ništa, pa se njegov uspeh nije mogao meriti dolarima. Ali ljudi su ga poštovali.

Volela ih je obojicu. Obojica su bili lazovi i prevaranti. Ta činjenica je više govorila o njoj nego o njima. Očigledno je da je uvek birala pogrešne muškarce.

Ken se poigravao s fasciklom. „Vidi, Skajler, ne znam šta želiš da dokažeš ovim, ali..."

„U toj fascikli je dokaz da si proneveravao novac od trenutka kada te je moj otac zaposlio."

Triša se uspravi i spusti noge ne pod. „*Molim?*"

„Ne znam o čemu ti to, dođavola, pričaš", planu Ken.

„Sve je tu, crno na belo", reče Skajler ledeno. „Videla sam tatin falsifikovani potpis na nekoliko čekova."

Ken nervozno obliza usne. „Ne znam ko ti je usadio ovu... sumanutu ideju u glavu, ali... Bodro je to uradio, zar ne? To kopile!" ispljunu Ken. „Ne preza ni od čega samo da bi napravio kaos. Zar ne vidiš šta radi? Pokušava da te okrene protiv mene."

Skajler je pognula glavu i stala da masira slepoočnice u kojima je počeo da pulsira bol. „Kene, molim te, prestani. Već nekoliko nedelja znam da si ti nekako upleten u proneveru, još od razgovora sa Endikotom sam posumnjala da postoji neslaganje u knjigama. Samo nisam mogla da shvatim zašto je tata zanemario sve to i dozvolio da kompanija dospe na ivicu bankrota."

„Sad ću ti reći."

Svi su se okrenuli prema Kotonu. Stajao je na vratima koja su vodila u hodnik. Bio je mršaviji nego što je bio pre bolesti, ali i dalje je bio zastrašujuća pojava i delovao je nepobeđivo.

Ušao je u sobu. „Zanemario sam pronevere zato što nisam želeo sebi da priznam da pod mojim krovom živi lopov."

„Samo malo..."

„Umukni", naredi Koton zetu. „Ti si prokleta lopovčina. I lažov. I kockar, što bih i mogao da ti oprostim kada bi bar u tome bio dobar. Ali loš si kockar kao što si loš i u svemu ostalom. Znam sve o lupežima kojima duguješ novac."

Ken je počeo da se preznojava. Nervozno je skupljao i širio pesnice. „O čemu on to priča, Kene?"

Koton joj je odgovorio umesto njega. „Duguje zelenašu i košulju koju nosi."

„Zato si tražio novac od mene?", upita ga Skajler.

Ken je bezuspešno pokušavao da pronađe odgovor. Koton ga je gledao prezrivo. „Nadao sam se da će biti grubi i utuviti ti malo pameti u glavu. Ali ti si suviše glup da bi njihove pretnje shvatio ozbiljno. A onda sam počeo da se nadam da će te jednostavno ubiti. Otarasili bismo se tebe, a tvoja smrt je mogla da se objasni pljačkom koja je pošla naopako."

„Matori, mislim da bi ti bilo pametnije da učutiš", zapreti mu Ken.

Koton nije obraćao pažnju na njega. „Nikad nisam mogao da te svarim, Hauele. Možda ti je i pošlo za rukom da nasamariš obe moje kćerke, ali znao sam ko si onog dana kad si dozvolio ovoj maloj kučki", reče pokazujući na Trišu, „da se provuče sa onom izmišljotinom o tome kako nosi tvoje dete. Ti si slabić i bednik i ne mogu očima da te gledam. Svaka crta tvoga lica govori da si jedna najobičnija nula."

Skajler ustade sa stolice. „Tata, sedi." Lice mu je bilo crveno i borio se za dah. Uzela ga je za ruku, povelala ga do najbliže stolice i pomogla mu da se smesti u nju.

Njena pažnja ga je iznervirala. „Svi vi mislite da mi je mozak otkazao kada i srce. Šunjate se kućom i nadate da starac neće shvatiti šta se ovde dešava. Ali ja znam šta se dešava. Znam sve. I ne mogu da kažem da mi se to dopada."

„Sve ovo je počelo kada se Skajler vratila kući", kaza Triša svadljivo. „Sve je bilo dobro dok ona nije došla. Uletela je i preuzela sve u svoje ruke." „A šta je to ona tebi uzela?" želeo je da zna Koton. „Supruga", odgovori Triša otrovno. „To nije istina!" povika Skajler. Koton je pogleda preteći. „Da li ga još uvek želiš?" „Ne."

Vratio je pogled na Trišu. „Ne želi ga. Morala bi da bude potpuno luda pa da ne vidi kakav je bednik. Šta te još tišti?"

„Preuzela je na sebe upravljanje kućom i otpustila domaćicu."

„Hvala milom bogu i blaženoj Bogorodici i svim anđelima Gospodnjim", reče Koton. „Ta žena je bila sparušena matora veštica koja nije umela ni vodu da prokuva. Drago mi je što smo je se otarasili."

„A šta je sa onom crnkinjom koju nam je dovukla u kuću?"

„Vedinom kćerkom? Šta tu nije u redu?"

„Zahvaljujući Skajler, postala je gospodarica kuće. A samo bog sveti zna kakve nam je bolesti donela."

„To što si sad izgovorila je odvratno", besno povika Skajler.

Triša je zlobno pogleda. „Pretvorila bi ovu kuću u prihvatilište za ološ svih rasa i boja samo kada bismo ti to dozvolili. Mama bi se prevrnula u grobu da zna šta se ovde sada dešava."

„Tvoja majka nikada ni za koga nije marila, niti je ikada ikome uputila makar jednu ljubaznu reč", reče Koton Triši. „A nisi ni ti. Skajler, bogu hvala, ne gaji predrasude."

Triša počeo ubrzano da diše. „Naravno. Oduvek je tako i bilo. Uvek si stajao na njenu stranu. Nije važno šta je uradila. Ona je stalno u pravu!" Plave oči su joj sevale. „Da li si možda znao da spava sa Kešom Bodroom? *Kešom Bodroom!* Mislim, izvini, ali dublje od toga ne može da potone. Šta sada misliš o svojoj ljubljenoj Skajler, tata?"

„Nisam došao ovamo da bih raspravljao o njenom ljubavnom životu."

„Ne", povika Triša, „naravno da nisi. Skajler je savršena čak i kada se valja sa ološem."

„Sad si preterala!"

„Tata, smiri se."

„Triša, umukni", povika Ken.

„Neću", zavrišta ona. „Tata je u pravu. Ti si slabić. Stojiš tu i čak i ne pokušavaš da se odbraniš. Zašto me ne braniš?" Stavila je ruku na grudi. Sada je već bila obnevidela od besa. Pljuvačka joj se skupila u uglovima usana. „Ja sam ostala ovde, u ovoj neuglednoj staroj kućerini, a Skajler je odskakutala do Londona i živela na visokoj nozi. Ja sam ostala ovde da se brinem o tebi", rekla je okrećući se ka Kotonu, „kada te je Skajler napustila. I ovo mi je hvala. I dalje mi je namećeš kao uzor."

Kotonov pogled prodro je do Trišine duše. „Ostala si ovde sa mnom samo zato da se Skajler ne bi vratila kući. To je bio jedini razlog. Nema u tebi ni trunke ljubavi."

Sabrala se i nekoliko puta duboko udahнула. A onda je slatkim glasom rekla: „To jednostavno nije tačno, tatiće."

Koton potvrdno klimnu sedom glavom. „Jeste. Nisi želela Kena. Znala si da ga Skajler želi. Nisi želela da živiš na Bel Teru. Znala si da će Skajler

presvisnuti ako ne bude živela ovde." Tužno je odmahnuo glavom posma-trajući je. „Nikada u životu nisi ni pomislila da učiniš nešto nesebično, Triša. Ako si nekada imala makar i kap plemenite krvi u sebi, Mejsi je to ubila u tebi svojom autokratijom. Ti si samovoljna, zlobna, zavidna i lažljiva kučka, Triša. Boli me što to moram da kažem, ali to je gola istina."

Triša je zadrhtala na ove reči. „Za to što sam ja postala takva si ti kriv. Znao si da nas mama nije volela. Ti si voleo Skajler. A mene niko nije vo-leo. Ignorisao si me. Od nje nisi ni mogao da me primetiš."

„Pokušao sam da te volim. Ali ti nikom nisi dozvoljavala da te voli. Bila si suviše okupirana besom što te nije Mejsi rodila. Meni nikada nije bilo važno što ti nisam biološki otac, ali tebi je to i te kako bilo važno."

Triša je polako ustala sa fotelje. U očima joj je se pojavio demonski sjaj. „Drago mi je što nisam tvoja prava kćerka", prosiktala je. „Ti si sirov i neuglađen, baš si onakav kakvim te je mama opisala. Nije ni čudo što nije dozvolila da svojim prisustvom ukaljaš njenu spavaću sobu. Ponašaš se kao da si svemogući bog, ali ti si najobičniji beli ološ. I to je ono što bi bio u očima svih ljudi da se nisi oženio Mejsi Loran."

Okrenula se Skajler. „Drago mi što mi nisi sestra. Nije ti bilo dovoljno da upropastiš sve što sam ovde uradila, pa si morala da napraviš budalu i nesposobnjakovića od mog supruga. A sada ga još optužuješ i daje lopov."

„On jeste lopov", zareza Koton.

Skajler se nije brinula zbog otrovnih reči upućenih njoj, ali se brinula zbog Kotona. Ovo mu nije bilo potrebno. „Tata, o svemu ovome možemo i kasnije da razgovaramo." Sandra Braun

„Razgovaraćemo sada", povika on udarivši pesnicom o naslon fotelje. Skajler je ućutala plašeći se da ga ne uznemiri još više. Koton se sada okrenuo Kenu.

„Godinama me potkradaš. Trebalo je da te zaustavim kada sam prvi put otkrio da nešto petljaš. Mislim da sam se nadao da ćeš negde pronaći muda i prestati pre nego što te neko uhvati na delu."

„Ne bih morao da te potkradam da si mi dao pristojnu platu."

„Pristojnu platu?" ponovi Koton povišenim tonom. „Proklet da si. Tvoja plata je tri puta veća od plate jednog drvoseče. A on se znoji i muči, lomi kičmu i krvari za svaki jebeni dolar." Koton se nagnuo prema njemu. „A šta si ti uradio da zaradiš svoju povisoku platu? Reći ću ti: igrao si golf tri puta nedeljno i sedeo na ružičastoj stolici u baru golf kluba."

„Posvetio sam šest godina svog života kompaniji Krandal."

„I ona od tebe nije imala nikakve koristi, niti ti imaš rezultata kojima bi se pohvalio", povikao Koton. „Izvini, imaš krivični dosije."

„Da si se prema meni ljudski poneo..."

„Od tebe nikada čoveka biti neće."

„Da si mi dao odgovornost kakvu si dao Bodrou, ja bih..."

„Sve još više sjebao", dovrši Koton ljutito.

Ove reči odjeknuše poput poslednjeg pucnja. Nastupila je tišina. Skajler je progovorila prva. „Svi smo umorni i kratkih živaca. Dobro je što je svako izneo ono što zamera drugima." Pogledala je u oca. To sasvim sigurno nije bilo dobro za Kotona. Klonuo je u fotelju. Delovao je potpuno iscrpljeno. „Nećemo više ni o čemu razgovarati večeras. Kada se završi posao sa Endikotom, svi ćemo se osećati mnogo bolje."

„Da li je to sve o čemu ti razmišljaš?" upitala ju je Triša.

„U ovom trenutku jeste", odgovorila je Skajler kratko.

„Ukoliko ne isporučim drvo na vreme, nećemo biti isplaćeni. A ako ne budemo isplaćeni..."

„Banka će zapleniti Bel Ter. To bi mi savršeno odgovaralo." Trišin komentar trgao je Kotona iz misli. Podigao je glavu i pogledao je kao daje nije dobro razumeo. „Zapravo, nadam se da će se desiti upravo to."

„Triša, umukni."

„Skajler, mislim da bi tati trebalo da se predoči šta Ken i ja želimo da uradimo." „Ne sada."

„Zašto da ne? Možda više nećemo imati prilike da ovako lepo razgovaramo." Pogledala je Kotona. „Ken i ja želimo da prodamo Bel Ter. Želimo da uzmemo svoj deo novca i želimo da odemo odavde i da se nikada više ne vratimo."

Skajler je klekla pored fotelje u kojoj je sedeo Koton. Pomilovala mu je ruke. „Ne brini, tata. To se nikada neće desiti. Kunem ti se."

„Pazi šta pričaš", dobaci joj Triša zlobno. „S obzirom na ono što se dešava, nisam sigurna da možeš da isporučiš sve na vreme."

Skajler skoči i okrenu se prema Triši. „Mogu i hoću. Imamo još nekoliko dana do datuma naplate duga."

„Nemaš baš mnogo vremena."

„Ali imam dovoljno."

„A šta će biti ako se desi nešto što će dovesti do odlaganja isporuke?"

„Pobrinuću se da se to ne desi. Zapravo, nemam nameru da čekam poslednji dan. Danas sam pregledala inventar grade koju imamo na sto-varištu i shvatila da poslednja pošiljka može da krene već u sredu. Nema potrebe da čekam sledeću nedelju."

O tome je želela da porazgovara sa Kesom. Sada je resila da će to uraditi, iako nije stigla da ga pita za savet.

Preduhitriće svakog ko bude hteo da je osujeti.

„Već ujutro planiram da ubrzam aktivnosti. Počecemo sat vremena ranije i radićemo sat vremena duže. Mislim da će radnici biti voljni da rade prekovremeno s obzirom na bonuse koje sam ponudila kao poticaj."

„Organizaciju radnika prepusti Kesu", reče Koton trljajući grudi.

Skajler je primetila ovaj pokret. Premišljala se da li da mu saopšti da je otpustila Kesa. Odlučila je da mu to kaže misleći da će se on osećati bolje kad sazna da ona više nije ni u kakvoj vezi s njim. „Keš više ne radi za nas. Danas sam ga otpustila."

Sve troje je pogledaše zapanjeno. Koton je iznenađeno upita: „Otpustila si Keša?"

„Tako je. Naredila sam mu da se počisti sa mog poseda. Otići će za nedelju dana."

„Keš napušta Bel Ter?" ponovi Koton tihim glasom. „Zar to nije ono što si želeo?"

„Naravno, naravno", rekao je. „Samo ne mogu da verujem da je pristao na to."

Nije očekivala ovakvu reakciju. Želela je da o tome porazgovara sa Koronom, ali ju je Triša omela.

„Sama planiraš da završiš seču?" „Tako je."

Triša se zacereka. „Ako ništa drugo, bilo je zabavno posmatrati uspon i pad Skajler Krandal. A što se prodaje tiče, mislim da se mi tu ništa nećemo pitati. Čak ni ti. Ideš li, Kene?" Napustila je prostoriju ponosito uzdignute glave.

Skajler je potrčala i pozvala gospodu Dan. „Pomozite tati da legne u krevet", rekla je čim se domaćica pojavila. „Uznemirio se, pa vas molim da mu date lekove malo ranije. Potreban mu je san."

„Ne diži frku, Skajler", reče joj on svadljivo, trudeći se da ustane iz fotelje. „Još uvek sam na nogama. Ne mogu me Ken i Triša i njihove spletke oko prodaje Bel Tera tako lako dotući."

„Ti si znao da oni to žele da urade?”

Osmehnuo joj se i namignuo. „Ja sam prepredeni matori džukac. Naučio sam da se brinem o sebi još na dokovima Nju Orleansa. Ne može se od mene ništa sakriti.”

„Bel Ter je tvoj i niko ti ga neće oduzeti.”

Zamišljeno je odmahnuo glavom. „Niko ne poseduje Bel Ter, Skajler. On poseduje nas.”

Dozvolio je gospođi Dan da ga otprati do sobe. Dok se udaljavao niz hodnik, Skajler je primetila da izgleda krhko i ranjivo. Nije bila spremna na to da ga gleda slabog i ostarelog. Njen tata je bio snažan. Ništa ga nije moglo poraziti.

Sada se više nego ikada kajala zbog svih onih godina koje je provela daleko od njega zbog Trišine laži. Sada je i sama osećala ono što je Triša pre nekoliko minuta izgovorila, bilo joj je drago što njihovim venama nije tekla ista krv.

Osećala se premorenom. Okrenula se i videla Kena. Bila je potpuno zaboravila da je on ostao u sobi. „Mislila sam da si otišao sa svojom suprugom.”

Grizao je donju usnu. „Nisam, ovaj, jedna stvar je ostala nerešena.” „Koja stvar?”

„Ovo.” Pokazao je rukom na fasciklu. Skajler je i na to zaboravila.

„I ja ću te, kao i Koton, pokriti.”

„Nemoj da mi činiš usluge”, rekao je sarkastično.

„Da li bi radije u zatvor?” Skajler je bila na ivici nerava. Ken je trebalo da proceni kada bi trebalo da prestane da je izaziva.

Činilo se da je i sam to upravo shvatio. „Naravno da ne. Ali želim da znaš da ja nisam lopov.”

„Ukrao si nešto što ti ne pripada. To je opšteprihvaćena definicija lopova.”

„Uzeo sam onoliko koliko sam smatrao da mi pripada.”

„Ne, uzeo si onoliko koliko ti je bilo potrebno da sprečiš zelenaše da ti polome noge.”

„I da skinem Trišu s vrata. Ta žena misli da vodi poreklo od porodice Vanderbilt i da samim tim ima pravo da živi na visokoj nozi. Koton je čivut. Nikada me nije plaćao u skladu sa mojim sposobnostima.”

Skajler je skrenula pogled ne želeći da ističe očiglednu stvar, ali je Ken video njen izraz lica i nastavio: „Mislim da se spremaš da kažeš kako nisam doprineo ni toliko da opravdam platu koju primam.”

„Spremam se da ti kažem laku noć. Iscrpljena sam.”

Preprečio joj je put. „Znam šta misliš.”

„Šta ja to mislim?”

„Da sam ti se nabacivao samo zbog novca.”

„Zar nisi?”

„Nisam.”

„U pravu si. Upravo sam to mislila, što ni mene ni tebe ne prikazuje u povoljnom svetlu.” Pogledala ga je u oči. „Ali to uopšte nije važno. Svakako bih te odbila.”

Pokušala je da ga zaobiđe. Ponovo joj je preprečio put. „Da li ćeš me otpustiti? Da li ti je to sledeće na listi budućih da si ti sada predsednik kompanije?”

„Nisam o tome razmišljala. Ne mogu ni o čemu da razmišljam dok ne završim ovaj posao sa Endikotom i ne isplatim dug Gilbretu.”

„Ali to bi bilo sasvim u tvom maniru. Voliš da se razbacuješ svojim položajem. Mora da imaš ono što psihijatri nazivaju zavišću prema penisu. Ti zapravo hoćeš da budeš sin koga tvoj tata nije mogao da ima. To je zapravo i bio problem između tebe i Bodroa. Ne mogu dva pastuva da se valjaju u jednom krevetu.”

„Laku noć." Kada je pokušala da ga odgurne, grubo ju je uhvatio za ruku.

„Triša je u pravu. Sve si upropastila. Zašto lepo nisi ostala u Londonu sa svojim peškom? Ta veza je bila kao stvorena za tebe. Tu si ti bila muškarac. Zašto si morala da se vratiš i sve nam sjebeš?"

Skajler istrgnu ruku iz njegove. „Vratila sam se i otkrila da ste ti i Triša već sjebali sve što se sjebati dalo. A ja nameravam da vratim stvari na svoje mesto. I ništa me neće sprečiti da to i uradim."

52

Gejla je stajala na verandi i čula poslednje reči koje je Skajler uputila Kenu. Kroz prozor ju je posmatrala kako ide preko hodnika do očeve spavaće sobe. Videla je i Kena Hauela u dnevnoj sobi kako jednom ruka skida kravatu, a drugom sipa sebi burbon u čašu. Sve vreme je psovao Skajler, Kotona i svoju suprugu.

Ona je Kena smatrala opasanim čovekom. Bio je poput ranjene zveri. Napašće svakoga ko mu se približi, pa i onog ko mu se približi sa name-rom da mu pomogne. Slabići su uvek najopasniji. Osećali su da im preti opasnost sa svih strana. Osećali su da moraju da se dokažu.

Gejla nije namerno prisluškivala. Ona i gospoda Dan su pile kafu u kuhinji kada je izbila svađa u dnevnoj sobi. Pogledale su se, potom nastavile da razgovaraju trudeći se da ignorišu povišene glasove koji su dopirali do njih. Nakon što je Skajler pozvala gospođu Dan da otprati Kotona do njegove sobe, Gejla se iskrala napolje.

Dala je sebi zadatak da svako veče, pre nego što legne, obiđe verandu nekoliko puta. Bio je to mučan i mazohistički zadatak. Ništa se nije desilo nakon one večeri kada je pronašla vudu lutku na jastuku. Nikada nije videla ništa uznemiravajuće u svojim večernjim obilascima.

Ali je osećala da neko ili nešto, neko biće koje je želelo zlo stanovnicima Bel Tera vreba u tami iz senki drveća i čeka trenutak da napadne.

Znala je da joj Skajler nije verovala i da je njen strah pripisivala sujeverju i strahu od Prljavog Flina. Gejla je znala da je Skajler u pravu za ovo poslednje. Ona se nasmrtn plašila da će on jednog dana da joj se osveti za to što ga je napustila.

Dan ranije je otišla u grad sa gospođom Dan. Kada su stigle do supermarketa, Gejla je odbila da uđe unutra sa njom. Ostala je da sedi u autu, zatvorila je sve prozore i preznojavala se što od vrućine što od straha, neprestano se nervozno osvrćući.

Ponekad je mislila da je njen strah detinjast. Ali samo jedan pogled na telo puno ožiljaka bio je dovoljan da je podseti da je bio opravdan. No, najgori ožiljci bili su nevidljivi. Izbrazdali su joj srce i um. Prljavi je osakatio njenu dušu. Svake večeri molila se za njegovu smrt. Goreće u paklu zbog toga, ali goreće u paklu i zbog toga što je bila njegova kurva i što je izneverila Džimija Dona.

Jedina uteha bilo joj je uverenje da će i Prljavi goreti u paklu. Nadala se da i u paklu postoje kriterijumi po kojima se prema onima koji su grešili protiv svoje volje postupa blagonaklonije nego prema onima koji su grešili iz čiste zlobe i pakosti.

Nadala se da će se pre nego što bude osuđena na pakao uveriti da je Džimi Don izašao iz onog odvratnog mesta. Gejla se osećala krivom zato što je Džimi Don završio u zatvoru.

Obišla je ceo krug. Došla je do ugla, ali se odmah povukla nazad u senku stavljajući ruku preko usta da ne bi vrisnula od straha jer je upravo videla senku u žbunju rododendrona.

Želela je da potrči što je brže mogla do ulaznih vrata, ali je naterala sebe da ostane sakrivena. Nakon nekoliko sekundi ponovo je provirila iza ugla. Svaki list na žbunu je bio na svom mestu. Ništa se nije pomeralo. Nije bilo nikakve senke, nikakvog dokaza da je iko bio na verandi.

Možda joj se učinilo. Priljubila se uza zid i polako se kretala duž njega. Kada je stigla do prozora dnevne sobe, pogledala je unutra. Ken je šetao gore-dole, pio i psovao svoju zlu kob.

Gejla je bešumno prošla pored prozora. Pretpostavljala je da niko iz kuće ne može da vidi ko se nalazi na verandi zato što su u dnevnoj sobi bila upaljena svetla, a veranda je bila u mraku. Ali svako ko je stajao napolju, jasno je mogao da vidi šta se unutra dešava.

Ali napolju nije bilo nikoga. Možda je neka ptica pomerila grane rododendrona. Senka joj se verovatno pričinila. Bila je nervozna i verovatno je i u najbezazlenijim stvarima videla opasnost koja nije postojala.

Gejla je gotovo ubedila samu sebe u to kada je skrenula za ugao i u mirnom noćnom vazduhu osetila miris cigarete.

Dva minuta posle devet sati, Dejl Gilbret je primio telefonski poziv. „Kako to misliš planira da isporuči građu ranije?“ Uspravio se u stolici. „Planira da šalje tovar u sredu.“ „Zašto?“

„Šta misliš zašto?“, upitao je sagovornik nestrpljivo. „Zato što je kučka pametna. Pokušava da izbegne ono što joj spremamo.“

Dejl je brzo obradio informaciju. „Mislim da nećemo imati nikakvih problema. Flin je pristao na cenu koja mu je ponuđena. Želi da učestvuje. Zapravo jedva čeka, postoje ona njegova Gejla na Bel Teru.“

„Da li si siguran da zna kako da postavi opremu?“

„Zna. Samo se pobrini da je dobije. Obavestiću ga da je datum operacije promenjen. U koje vreme u sredu?“

„Ukoliko voz ne bude kasnio, trebalo bi da stigne tamo u sredu u pet i petnaest poslepodne. Ovo je svež podatak, jutros provereno.“

„Znaš li“, upita Dejl zamišljeno, „da će to biti ubistvo ukoliko iko na tom teretnom vozu pogine?“

„Znam. Šteta što Skajler neće biti na njemu.“

U sredu je osvanuo sunčan i miran dan. Nebo je bile bilo boje šafrana. Voda u rukavcima jedva da se pomerala, površina je bila mirna i glatka, samo bi je povremeno dotakao poneki insekt. Na horizontu su se, iznad zaliva, gomilali olujni oblaci, ali u pet i petnaest poslepodne, sunce je i dalje pržilo Heven.

Eksplzija se desila na svega pet stotina metara od stovarišta Drvne kompanije Krandal. Prozorsko staklo na kancelariji se rasprsnulo, zasulo papire na stolu i pocepalo kožni tapacirung Kotonove fotelje.

Veliki stub crnog dima dizao se iznad gomile izobličenog metala. Mogao je da se vidi sa udaljenosti od nekoliko kilometara. Eksplzija je zvučala kao najava smaka sveta. U kafiću Reda Brusarda zazvečale su pivske boce. Jedan od

Redovih redovnih gostiju sedeo je sam za stolom i smešio se od zadovoljstva. Odlično je obavio zadatak.

53.

„Prestani da me tako gledaš, tata. Dobro sam.”

Kotonovo lice je bilo rumeno. Ležao je naslonjen na jastuke. Skajler je bilo drago što se odmara.

„Ne izgledaš dobro. Šta ti je sa kolenima?” Pogledala je u svoja kolena i prvi put primetila da krvare. Krvarili su joj i dlanovi. Komadići šljunka žarili su joj se u dlanove. Otresla ih je trudeći se da ne pokaže Kotonu koliko ju je bolelo.

„Stajala sam na platformi i posmatrala kako se voz približava. Udar vetra od eksplozije me je oborio. Dočekala sam se na ruke i kolena kada sam pala na šljunak pored šina.

„Mogla si da pogineš.”

Rešila je da mu ne kaže da bi se to verovatno desilo da je sedela za stolom u kancelariji. „Bogu hvala, niko nije stradao.” „Ni oni u vozu?”

Odmahnula je glavom. „Voz je gurao dve prazne lokomotive. One su pretrpele najveću štetu. Mašinovođe u trećoj dizel lokomotivi nisu ni ogreban. Preplašeni su, ali nepovređeni. Bila je to skupa, ovaj, nesreća, ali ne u ljudskim životima.

„Nesreća, malo sutra. Šta se desilo, Skajler?” Namrštio se. „I ne ulepšavaj priču zbog ovog srčanog bolesnika. Šta se, dođavola, zapravo desilo?”

„Eksploziv je namerno postavljen”, priznade ona duboko uzdahnuvši.

„Upotrebili su...”

„Oni?”

„Ko god da je to bio... upotrebio je neku vrstu plastičnog eksploziva. Kada se dim razišao i kada smo se uverili da nema povređenih, šerif je sproveo preliminarnu istragu.”

„Istragu”, frknu Koton. „Patu ne ume da razlikuje konja od magarca. Ne bi taj pronašao neki dokaz ni da ovaj skoči i ujede ga za dupe.”

„Plašim se da si u pravu, zato sam i ostala sve vreme sa njim. Stoga sam ovako čađava.” Prešla je rukom preko prednjeg dela haljine. „Sada se pokrenula gomila pitanja. Pošto je voz međudržavni, nekoliko vladinih agencija poslaće svoje ljude da pročešljaju prugu i pronađu i najmanji detalj. Mislim da će im trebati nekoliko nedelja, ako ne i meseci da pregledaju sav onaj krš.”

„A mi, u međuvremenu, ne možemo da koristimo prugu.”

„Šine izgledaju kao gvozdene pletenice.” Utučeno je sela na ivicu njegovog kreveta. „Nije mi jasno zašto je eksploziv podešen da eksplodira pre nego što je voz stigao do stovarišta. Ako je neko i hteo da spreči isporuku, zašto nije razneo već natovarene vagone?”

„Nekome je namera bila da nas onesposobi i to mu je pošlo za rukom.”

„Malo sutra”, reče Skajler žestoko. „Zaklela sam se i tebi i sebi da nameravam da isporučim tu građu na vreme i upravo ću to i uraditi.”

„Možda bi trebalo da odustaneš, Skajler.” Na Kotonovom licu videle su se godine i spremnost da prizna poraz. U plavim očima nije bilo vatre. Zapao je u letargiju koja nije bila posledica dremeža. Nije delovao kao da se odmara, delovao je kao da odustaje od borbe.

„Ne mogu, tata", rekla je promuklim glasom. „Kada bih sad odustala, dozvolila bih da nam oduzmu Bel Ter. A to ne mogu da uradim. Neću to da uradim."

„Ali ovo je nešto što ne možeš sama da izvedeš."

Udario je pravo u srž njenog najvećeg straha. Bila je potpuno sama. Koton je mogao da je savetuje, ali on je bio fizički slab i nije mogao da joj pomogne na terenu. Poželela je da ima mekoga ko bi je podržao i pomogao joj da sprovede svoju ideju u delo.

Želela je da je Keš uz nju.

Očajnički je želela da se posavetuje sa njim o sledećem koraku koji je trebalo da preduzme. Ali postojala je sumnja daje on postavio eksploziv na šine. Pokušala je da zaboravi da joj je rekao daje u Vijetnamu bio stručnjak za oružje i eksplozive. On je dovoljno pametan da nanese štetu kompaniji, a da pri tom ne bude ljudskih žrtava. No, da li bi stvarno mogao da uradi nešto ovako izopačeno? I zašto bi uništio sve što je sagradio?"

Prizvala je u sećanje njegov lik. Kada ga je poslednji put videla na licu mu je bio prezriv izraz, a u očima nije bilo ni traga osećanja, bile su ledene i bezosećajne. Da, on je čovek koji bi mogao da nanese mnogo zla. Do sada ju je ponos sprečavao da ode do njega, spusti se na kolena i moli za savet, ali sada nije dolazilo u obzir da mu se obrati. On je bio osumnjičen za sabotazu.

Pomislila je čak i da nazove Gilbreta i najponiznije ga zamoli da joj produži rok za nekoliko dana, ali je znala da je i to besmisleno. Taj čovek nije imao emocija. Kad već nije hteo da produži rok vraćanja duga zbog Kotonove bolesti, zašto bi to učinio sada? A i bila je ubeđena da je uživao u svakoj nesreći koja je zadesila kompaniju Krandal.

Ono što ju je najviše uznemiravalo bilo je to što je samo šačica ljudi znala da je promenila datum isporuke. A to su bili njeni najbliži, ljudi u koje bi trebalo da ima poverenja.

Ken je prema njoj bio neprijateljski nastrojen. To što je otkrila njegovu proneveru samo ga je još više udaljilo od nje. Izrekao je nekoliko veoma uvredljivih komentara, ali Skajler nije mogla da zamisli daje on sposoban za bilo kakav oblik nasilja. Bio je jak na recima, ali je podbacivao kada je trebalo da se pokaže na delu. Eksplozija jednostavno nije bila nešto što bi ona mogla da poveže sa Kenom. A i nije imao ni ambicije ni znanja za delo ovih razmera.

Triša je osvetoljubiva. Ona bi uživala u propasti kompanije zato što bi to ubrzalo prodaju Bel Tera. Međutim, ni ona nije znala kako da postavi eksploziv.

Prljavi Flin je imao motiv. Ali ne i priliku. On nije mogao znati da je promenila datum isporuke.

Ni Keš nije znao za promenu datuma, ali je mogao da sazna. Radnici su verovatno nanjušili da se nešto sprema po tome što ih je poslednjih dana terala da rade prekovremeno. Svi radnici su uveče zajedno odlazili na piće u lokalne kafane. Keš je mogao da načuje o čemu razgovaraju.

Za eksploziju je bio odgovoran neko ko joj je bio blizak.

„Plašim se da ti se nešto ne dogodi", Kotonov hrapavi glas ju je prenuo iz misli.

Naterala je sebe da mu se nasmeši. Izmasirala mu je stopala. „A ja se plašim da ću izgubiti Bel Ter. Ako nas nateraju da se iselimo, moraćemo da nađemo drugi dom i da menjamo način života. Zamisli samo kakva bi to gnjavaža bila."

Nije se nasmejao. „Da li nam je ovo Keš uradio?" Zbog izraza tuge i razočarenja lice mu je izgledalo mnogo starije. „Ne znam, tata."

„Da li me toliko mrži?" Koton je okrenuo glavu i zagledao se kroz prozor. „Ogrešio sam se o to dete."

„On nije dete. On je odrastao muškarac."

„Mogao je da bude bolji čovek. Monik je bila suviše ponosna, nije mi dozvoljavala da mu kupujem odeću, nije mi dozvoljavala da mu dajem novac. Kada je pošao u školu, druga deca su mu se smejala. Ismevali su ga." Sklopio je oči. „To strašno utiče na dete koje posle odrasta i postaje ili strašljivac nesposoban za život ili bezosećajni skot koji smatra da mu život nešto duguje. Keš nikada nije dozvoljavao drugima da ga maltretiraju, uvek je uzvraćao istom merom. To je bilo dobro. Znao sam da mora da postane snažan da bi opstao u ovom svetu. Ali, gospode bože, taj mali je postao prava napast."

„Šta god da se desilo između vas dvojice, nema opravdanja za današnji postupak", reče Skajler. „Ako se ikada dokaže da je on odgovoran za eksploziju, pobrinuću se da dobije maksimalnu kaznu."

Koton je uzdahnuo, taj uzdah je bio pun tuge. „Monik ne bi želela da ga vidi kako trune u nekoj proklesoj ćeliji. Kesu je mesto u šumi i na rukavcima. Često je govorila da mračna voda rukavaca teče njegovim venama umesto krvi." Zaškrgutao je zubima. „Gospode."

Skajler je nežno milovala njegovu belu kosu. Osećala je njegov bol. „Ne brini za Kesa. Reci mi šta da uradim. Potreban mi je savet."

„Kako ja mogu da ti pomognem?"

Na trenutak se zamislila. „Drvo je i dalje na stovarištu. Neoštećeno. Dovlačili su..."

Skajler iznenada zasta. Pokušavala je da se seti šta se dešavalo pola sata pre eksplozije kada je na stovarištu sve vrvelo od aktivnosti. „Tata, kada si preuzeo kompaniju, kako ste prevozili trupce?"

327 Sandra Braun

„To je bilo pre nego što sam sagradio stovarište i naterao železnicu da postavi šine."

„Tačno tako. Kako ste prevozili građu kupcima?"

Plave oči mu zasjaše. „Kao što i većina slobodnjaka dostavlja drvo nama. Transporterima i prikolicama."

„To je to!" Skajler se sagnula i bučno ga poljubila u obraz. „Odvešćemo građu Endikotu. I to pravo na vrata Džou mlađem."

„Šta se to, dođavola, desilo i zašto je eksploziv aktiviran ranije?" začulo se siktanje iz slušalice.

Gilbret je sedeo nadvijen nad papirima na stolu i postavljao sam sebi isto pitanje. „Prljavi mora da je bio pijan. Mislim da nije razumeo uput-stva. Nešto je bilo u pitanju, ali ne znam šta. On je razumeo da šine treba razneti pre nego što voz dođe do stovarišta, a ne nakon što krene sa njega natovaren."

„Nismo smeli da se oslonimo na njega."

„Morali smo, nismo imali nikog drugog."

„Ni tebi se ne sme verovati. Mislim da ću samostalno da završim posao i tebe izbacim iz igre."

„Ne preti mi", reče Dejl ledeno. „Još nije sve završeno. Ovaj plan nam se izjalovio, ali sada nema šanse da na vreme isporuči građu Endikotu."

„Hoćeš da se kladimo? Kreće sutra uveče."

„Molim?"

„Tačno tako. Sutra uveče prevozi građu. Kamionima."

„Kompanija Krandal nema toliko transportera sa prikolicom."

„Skajler ih sakuplja ceo dan. Pozvala je svakog ko poseduje transporter ili zna nekog ko ga poseduje. Plaća koliko god da traže. Kažem ti da će uspeti ako je neko ne zaustavi."

Gilbretu počese da se znoje dlanovi. „Moraćemo opet da pošaljemo Prljavog."

„Pretpostavljam da ćemo morati. Još ovaj put ću ti dozvoliti da ti organizuješ operaciju, ali se pobrini da mu ovog puta bude kristalno jasno šta bi trebalo da uradi."

„Srediću to. Ne brini."

„Ne znam zašto, ali sada već počinjem da se brinem." Gilbret je rešio da zanemari ovaj poslednji komentar i upita: „U koliko sati kreću kamioni?"

„Još ne znam. Nazvaću te kada saznam."

„To znači da će Prljavi morati da stavi tajmer na eksploziv."

„Verovatno."

„Ulog je ovog put mnogo veći. Mnogo ljudi bi moglo da strada."

„Ja mogu da živim sa grizom savesti, a ti?"

„O, mogu i ja, ne brini", rekao je Gilbret kikoćući se.

„Samo sam želeo da se uverim da i ti to možeš."

„Ni najmanje ne sumnjaj u to."

„Mislim da je bolje da se, nakon što me obavestiš o tačnom vremenu polaska, više ne čujemo i ne vidimo. Mislim da ćemo morati da se izbegavamo prilično dugo pošto se cela stvar završi."

„Slažem se. Šteta što nećemo imati prilike da nazdravimo našem uspehu."

„Kada se Roda i ja smestimo na Bel Teru, priredićemo koktel u tvoju čast." Začu se glasan smeh. „Držim te za reč."

54.

„Vratiću se sutra." Skajler je čvrsto stisnula Kotonovu ruku. „Vidim da se brineš, ali stvarno nema potrebe. Endikot nas očekuje. Objasnila sam mu zašto konvoj stiže u sitne sate. Misli da sam načisto luda, a ja mislim da je on kreten, tako da smo kvit", rekla je smejući se.

Koton se nije smejao. Na licu mu je bio zabrinut izraz. „Osećaću se bolje kada se zdrava i čitava vratiš kući."

„I ja ću se tada osećati mnogo bolje. Ali najpre moram da završim jedan važan posao."

„Zašto ti moraš da ideš sa njima?"

„Ne moram ja da idem, ali želim. Ovo je ono za šta sam se borila. Želim lično da primim Endikotov ček. Obećavam ti da ću se voziti sa najboljim vozačem. Koga mi preporučuješ?"

„Keša."

„Keša?" upitala je iznenađeno. „On ne ide."

„Znam. Da mogu da biram njega bih ti preporučio."

I ona bi najradije birala Kesa. On bi trebalo da bude pored nje kada joj Džo mlađi bude uručivao ček. Keš je bio zaslužan što ona večeras može da pošalje poslednji tovar. Nedeljama je naporno radio da bi joj ovo omogućio. Pitala se da lije sav njegov trud, kao i njegovo vođenje ljubavi, bio zapravo dimna zavesa.

Brzo se ispravila. Keš nije vodio ljubav. Okrutno joj je saopštio: *Ja ne vodim ljubav.*

Skajler je pročistila grlo i nabacila lažno bezbrižan osmeh. „Daj mi ime čoveka sa kojim želiš da se vozim, a koji još uvek radi za nas." Koton joj je rekao ime jednog nezavisnog šumara. „Dobro, voziću se sa njim. A sada" reče stavljajući mu ruke na ramena i gurajući ga prema jastucima, „ti ideš na

spavanje. A nedugo nakon što se ujutro probudiš stižem i ja." Poljubila gaje. „Laku noć, tata."

Pre nego što je izašla okrenula se da se još jednom uveri da je sve u redu, ali je on već bio sklopio oči.

„Baš lepo što si se ovoga setio", prela je Roda uživajući u penušavoj kupki koju joj je suprug pripremio. Uzela je čašu hladnog šampanjca i otpila gutljaj, potom je prešla jezikom preko usana trudeći se da izgleda zavodljivo. „Ima ovde mesta za dvoje ako se malo stisnemo."

„Radije bih posmatrao."

„I fotografisao."

„Da. Kasnije."

„Da li mi to nešto slavimo?"

Dejl je klekao pored kade i sklonio penu da bi se videle Rodine hirurški ulepšane grudi. Bradavice su joj poskakivale na površini vode. Stavio je prst u njenu čašu i pustio da hladno vino kaplje na njih dok se nisu ukrutile.

„Tako je."

„Šta?"

Dejl joj uze čašu iz ruke i stavi je na ivicu kade. „Operi se."

Roda uze sapun, dlanovima napravi penu i poluspuštenih kapaka počeo, klizavim prstima, da stiše krute crvene bradavice.

Dejlu se pogled zamuti, a disanje ubrza. „Slavimo naš uspeh."

„Aha. Da li naš uspeh ima neke veze sa eksplozijom na stovarištu Drvne kompanije Krandal, koja se desila pre neki dan?"

„Ne. To baš i nije ispalo kako smo planirali."

„A jel'?"

„Operi se i dole", naredi joj hrapavim glasom, otkopčavajući pantalone. Roda se lenjo osmehnula, podigla je stopala na ivicu kade i raširila noge. Stavila je sapun između nogu. Dejl zastenja. „Eksplozija na stovarištu nije dala rezultat?"

Teško dišući i dahćući, objasnio joj je šta se desilo. „Usporilo ju je, ali je nije zaustavilo. Zaustavićemo je večeras. Večeras ništa ne može da nam pokvari planove. Znamo tačno vreme kada konvoj kreće."

„Odlično." Sklonila je penu da bi Dejl mogao da vidi šta radi. Da se nije bavila sopstvenim mislima, mnogo više bi uživala u zanesenom izrazu na njegovom licu. „Kako je moguće da je Keš počinio takvu grešku?"

„Brže pomeraj ruku, draga. To", dahtao je. „Bodro? Kakve on veze ima sa ovim?"

„Mislila sam daje on postavljao eksploziv." „Ma kakvi. Prljavi je to uradio."

Voda se prelila preko ivice kade kada je Roda naglo ustala. „Ali Keš je sve isplanirao i pokazao mu kako to da uradi?" „Nije."

„Mislila sam da Kesa plaćaš da sabotira Skajlerine planove. Rekao si da ti je on potreban."

„U početku sam hteo njega da unajmim, ali sam onda promenio mišljenje. Postao je suviše blizak sa Skajler. Nisam bio siguran da mogu da mu verujem."

„Pa on spava sa njom."

„On spava sa svakom koja mu se ponudi", reče Dejl drsko. Nije mu se dopao ton kojim mu se Roda obratila. Tim tonom je pokušavala da mu da do znanja da je glup. „Bodro ne bira, a ako ćemo iskreno, nema ni ukusa", dodao je meko.

„Kopile jedno." Roda je iskočila iz kade prskajući ga vodom. Uzela je peškir i umotala se u njega. „Pošto nisi mogao da veruješ Kesu, unajmio si tog Flina."

„Njemu može da se veruje zato što želi da uništi Skajler Krandal." „A staje sa Kesom?" nije odustajala Roda. „Gde je on večeraš?" „Ne brini za njega. Skajler ga je otpustila."

„Budalo!" zaurla Roda. „Možda je i besan na nju, ali nam neće dozvoliti da tek tako preuzmemo Bel Ter. I on ga želi, sam mi je to rekao. Ko večeras pazi na njega?"

Dejl je, shvativši kakav je propust napravio, trčeći izašao iz kupatila. U žurbi da što pre okrene broj, srušio je telefon sa postolja.

„Šta je ovo?"

Ken je ušao u spavaću sobu i zatekao je u neredu. Na krevetu su stajala dva otvorena kofera. Trišina odeća pokrivala je stolice i skoro svaki deo nameštaja u sobi. Fioke su bile izvađene iz komode, a njihov sadržaj rasut po krevetu. Triša je prebiralala po njemu.

„A na šta ti liči? Pakujem se."

„Gde ćeš?"

„Nju Orleans. Dalas. Atlanta." Slegla je ramenima i nasmešila se. „Nisam još odlučila. Mislim da ću najpre otići kolima u Lafajet, pa na autoput, a odatle gde me put nanese."

„O čemu ti to, dođavola, pričaš?" Ken ju je uhvatio za ruku dok je prolazila pored njega. Istrgla je ruku iz njegove.

„Pričam o slobodi. Odlazim iz Hevena i nemam nameru da se osvrćem za sobom."

„Ne možeš tek tako da odeš."

„Samo me posmatraj." Da bi naglasila svoje reči ubacila je par cipela u jedan od kofera. „Nemaš novca."

„Koristiću karticu dok se ne snađem za keš." „A kako planiraš da dođeš do novca?"

„Ne brini se ti za to, dušo. Od tebe ga neću tražiti." Prešla je dlanom preko njegovog obraza.

Ali kada je pokušala da se udalji, opet ju je uhvatio za ruku. „Ja sam ti suprug, gde se ja uklapam u tvoje planove."

„Ne uklapaš se. Ovaj brak je gotov."

„Kako to misliš?"

Triša ljutito uzdahnu. Nije želela da gubi vreme objašnjavajući ono što je smatrala očiglednim. „Vidi, Kene, ovaj brak je zasnovan na laži. Hajde da ga bar okončamo istinom. Ne volimo se. Nikada i nismo. Prevarom sam te naterala da se oženiš sa mnom. Želela sam te samo zato što ste Skajler i ti želeli jedno drugo. A pošto te ona više ne želi, ne želim te ni ja."

„Kučko!"

„Ajde, molim te. Poštedi me drame i nema potrebe da se vređaš. Poslednjih šest godina si živeo kao bubreg u loju. Iako je ja ne volim, Bel Ter većina ljudi smatra jednom od najlepših i najelegantnijih kuća. Imao si privilegiju da živiš ovde, a da nikada nisi morao da platiš stanarinu. Nisi morao da se trudiš oko karijere. Opelješio si porodične račune za samo bog zna koliko hiljada i pri tom prošao nekažnjeno.

„Znali smo u šta se upuštamo kada smo se venčali. Ti si znao da sam ja sebična i sklona manipulacijama. Ja sam znala da si ti slabić i neambiciozan. Seks nam je bio i više nego zadovoljavajući. Koliko se sećam nikada te nisam odbila, i nisam ti prebacivala kada si posećivao javne kuće.

„Sasvim lepo smo živeli, ali tome je sada došao kraj." Prišla mu je na prstima i nežno ga poljubila. „Snaći ćeš se ti i bez mene. Mani se viskija na mesec ili dva i zategni stomak. I dalje si zgodan. Bez problema ćeš pronaći neku bogatu ženu koja će naprosto umirati od želje da se brine o tebi."

„Ne želim da se neka žena brine o meni."

„Naravno da je to ono što ti zapravo želiš, srećo. To je bilo ono što si uvek želeo, nekoga ko će da donosi odluke umesto tebe."

Telefon na noćnom stočiću je zazvonio. Smešeći se izveštačenim osme-hom koji je uvežbavala za karneval *Mardi Gra*, Triša je pomilovala Kena po obrazu i javila se. Osmeh joj je smesta nestao sa lica; tek što se javila začutala je i napeto slušala.

Prljavi se probudio sa tutnjavom u glavi i jezikom otečenim od žeđi. Prevrnuo se i zario lice u jastuk. Osetio je kiselkast miris znoja i ulja za kosu. U glavi mu je bubnjalo. Kada je nakon nekoliko minuta shvatio da neće opet moći da zaspi, seo je na ivicu kreveta čvrsto se oslanjajući na madrac.

Osećao se omamljeno. Otresao je glavom u nadi da će se osloboditi mamurluka. Pokušao je zevanjem da zaustavi zvonjavu u ušima. Nije uspeo. Nije trebalo da popije pola litre viskija tako brzo. Prekorevao je sebe teturajući se mračnom kućom.

U zoru se vratio sa svog zlokobnog zadatka. Sada je bio mrkli mrak, ali je resio da ne pali svetla, plašio se da bi glavobolja mogla da mu se pogorša. Sudario se sa nekoliko komada nameštaja pre nego što je stigao do kuhinje i odvrnuo česmu. Morao je da ispere taj odvratni ukus u ustima.

Nije žalio što je toliko popio. Zaslužio je to piće. Izložio se velikom riziku, stovarište je vrvelo od ljudi, a on je morao da postavi eksploziv. Nekoliko puta je primetio onu kučku Skajler, motala se tamo-amo i izdavala naređenja kao da je vojni oficir. Uskoro će i ona dobiti svoje.

Osmehujući se zlobno, napunio je čašu vodom iz česme i podigao je do usana. U tom trenutku je shvatio šta ga je probudilo. Nije to bila buka u njegovoj glavi. Bilo je to odsustvo buke.

Njegova zvečarka se više nije čula.

Čaša se razbila kada ju je Prljavi ispustio. Voda je zapljusnula njegove blatnjave cipele, ali on to nije ni primetio. Poleteo je prema vratima. U žurbi je umalo pao niz betonske stepenice. Zastao je u dnu stepenica teško dišući i boreći se za vazduh.

Bure je i dalje bilo tamo. Presijavalo se na slaboj mesečini. Poklopac je stajao na mestu i bio je pritisnut teškim kamenom. Osvrnuo se po dvorištu.

234Sandra Braun

Sve je delovalo uobičajeno, baš kao i onog jutra kada mu je neko doneo zmiju. Pogledao je prema štenari. Ženka pitbul terijera ga je znatiželjno posmatrala. Naćulila je uši kada je on izleteo na vrata, ali je i dalje mirno ležala i dojila leglo.

Cele večeri nije lajala. Čvrsto je spavao, ali ne toliko čvrsto da ne bi čuo uznemireni lavež psa. Mogao je da se zakune da je zmija bila u buretu kada se vratio kući, sećao se da je čuo taj zvuk od kog se ledi krv u žilama.

Ali zašto se sada ništa nije čulo? Šta se dešava unutra? Da li možda vari onog poljskog miša kog joj je ubacio? Ne, nije to u pitanju. Miša joj je ubacio pre nekoliko dana. Zašto li je prestala da trese repom?

Da nije uginula? Sranje! Činilo se kako se sve što dotakne pretvara u gomilu govana. Planirao je da na zmiji zarađuje novac dok ne istrenira štenad pitbula za borbe. Čak se bavio i idejom da krene sa njom na turneju, mogao je da se pridruži karnevalu, da natera neku od svojih kurvi da nastupa sa zmijom. No, ako je zmija mrtva, svi njegovi planovi padaju u vodu.

A možda uopšte nije bila unutra. Možda je neka bitanga saznala za njegove planove, prikrala se i maznula mu zmiju dok je on pijan spavao. Pronaći će ga on... Hoće, hoće.

Psujući, potrčao je prema buretu i sklonio kamen koji je tupo udario o zemlju i podigao oblak prašine. Prljavi je zgrabio poklopac spremajući se da i

njega skloni. U posljednjem trenutku se obuzdao. Voleo je on svoju zmiju, iako je ona i dalje bila prilično opasna. Zapravo smrtonosna, i on je to poštovao. Pustio je poklopac i povukao se. Dlanovi su počeli da mu se znoje. Obrisao ih je o pantalone. Zašto se nije čula? Da li je uopšte unutra?

Mrmrljajući psovke, otišao je do nabacane gomile drveta i uzeo štap. Zbog mušterija se velikodušno odrekao ove mere opreza, ali sada se osećao mnogo bolje sa štapom u ruci. Ponovo je prišao buretu. Delovalo je potpuno isto, ali mogao se zakleti da je, sada kada se ništa iz njega nije čulo, bure delovalo zlokobnije.

Osetio je potrebu da otrči do toaleta. Teško je disao. Dugo je stajao i posmatrao poklopac bureta pre nego što ga je blago udario štapom i brzo se povukao. I dalje se nije čuo nikakav zvuk.

Zmija nije bila unutra. Ili je možda i bila? Gospode, izludeće. Morao je da otkrije šta se to, kog đavola, desilo sa zmijom.

Štapom je gurnuo poklopac, ali se on nije ni pomerio. Bio je zaglavljen. Prljavi je opsovao i ovaj put ga snažnije gurnuo. Poklopac se opet nije ni pomerio. Ukopao je pete i počeo da gura svom težinom.

Poklopac je iznenada skliznuo i bučno tresnuo o zemlju.

Prljavi je poleteo napred ponesen inercijom. Naletio je stomakom na bure i nadvio se nad otvor. Uplašeno je povikao.

Kada je uspeo da povрати ravnotežu, sam se sebi nasmejao. Gospode bože, večeras je baš nervozan! Sa olakšanjem je video da je njegova zmija i dalje na svom mestu. Ležala je sklupčana na dnu bureta. Ali zašto se nije pomerila? Da nije mrtva?

Naslonio se na bure i provirio preko ivice. U tom trenutku je na svom vratu osetio čelični stisak nečije ruke.

Prljavi je zaskičao poput svinje.

„I dalje je unutra, ti govno jedno usrano.“ Glas je bio tih, ali se u njemu osećala mržnja i ledena odlučnost. „Ošamućena je benzinskim isparenjima. Ali kada se probudi, biće besna kao sam đavo i mislim da će se istresti na tebi.“

Prljavi zaurla. U panici je počeo da udara nogama i mlati rukama. Otpor je bio uzaludan. Snažna ruka mu je držala glavu i ramena tačno iznad otvora bureta.

„Imaćeš dovoljno vremena da porazmisliš o svem zlu koje si naneo drugima dok se zmija ne probudi. Za tebe je stigao sudnji dan, a put do pakla će biti dug i jeziv.“

Lanac je teško pao preko leđa Prljavom Flinu. Zastenjao je od bola. Strah ga je paralisao i oslabio. Pokušao je da se oslobodi, ali uzalud. Na kraju lanca nalazio se par policijskih lisica. Prljavi je sa užasom posmatrao kako mu ih neznanac stavlja. Stranac ga je razapeo licem na dole preko bureta i čvrsto mu vezao ruke. Sada je sasvim jasno mogao da vidi svoju pre-lepu opaku zmiju. Osetio je kako mu se lanac obmotava oko nogu i stopala.

Prljavi je pokušao da sklopi oči, ali nije mogao. Kao hipnotisan je nastavio da zuri u mišićavo klupko na dnu bureta. Mišići su počeli lagano da mu se grče. Zaurlikao je i pomokrio pantalone.

„Tako je. Samo ti vrišti. Glasnije. Tako da te čuje svaki demon u paklu.“ Prljavi je osetio udarac preko butina. „Trebalo bi da ti nabijem ovaj štap u dupe, ali ne želim da umreš na takav način. Želim da umreš gledajući se oči u oči sa sebi ravnim. Pitam se koliko će te puta ugristi pre nego što umreš?“

„Pusti me. Gospode bože, molim te. Pusti me. Gospode. *Zdravo Marijo, milosti puna, Gospodin s Tobom, blagoslovljena Ti si među ženama...*“

„Tako je Prljavi, moli se.“

„O, gospode bože. Čime sam te uvredio? Ko si ti, govno jedno?“

„Ja sam anđeo gospodnji. Ja sam demon iz pakla. Tebi je nebitno ko sam ja." Uhvatio je Flinovu glavu i gurnuo je dublje u bure. Sa podmuklim zadovoljstvom je prošaputao: „Umrećeš. Umrećeš u najgorim mukama."

„O gospode, gospode", prošaputao je Prljavi. „Učiniću sve što želiš. Molim te, molim te. Preklinjem te. Daću ti šta god poželiš. Daću ti sav novac koji imam. Svaki jebeni cent. O, bože, smiluj mi se."

Osvetnik se umorio slušajući Flinovu kuknjavu i molbe za milost. Skinuo je maramu sa vrata i stavio je Prljavom u usta. Prljavi je pokušao da je ispljune, ali je uspeo jedino da se zagrcne viskijem koji je njegov stomak pokušavao da izbaci. Prljavi se žestoko otimao pokušavajući da se oslobodi lanca kojim je bio vezan.

"Nećeš dugo biti sam, Prljavi. Uskoro će ti se drugarica probuditi. Da li znaš kolika će ti glava biti ujutro? Lice će ti izgledati poput tacne. Po celom telu ćeš imati ugrize. Čao, Prljavi. Sledeći put ćemo se sresti u paklu."

Osvetnik je zastao pored štenare i dao keks ženki pitbula. Veselo mu je prišla. Pružio je ruku da pomiluje mladunče koji su počeli da mu ližu ruke. Potom je nestao u tami šume stapajući se sa senkama visokog, tamnog drveća.

Prljavi je i dalje pokušavao da se oslobodi. Pokušao je da vrisne, ali ni to nije mogao. Srce mu je divljački udaralo u grudima. Znoj mu se slivao u oči. Kada je konačno otvorio oči, ugledao je dva uska proreza na tamnim očima svoje lepe zmije.

Čegrtaljka poče lagano da se pomera.

Gejla je želela da se ova noć što pre završi.

Gospode, kakva noć. Najpre je Skajler otišla do stovarišta. Gejla je mislila da je luda što se uopšte vraća tamo nakon one eksplozije. Neće imati spokoja sve dok Skajler ne obavi taj posao u istočnom Teksasu i ne vrati se kući.

A onda je i Triša počela čudno da se ponaša. Izleta je iz kuće kao da je đavoli gone, ali se vratila svega nekoliko sekundi kasnije. „Gde je moj auto?"

Na Gejlinu nesreću, ovo pitanje bilo je postavljeno njoj. „Gospođa Dan je otišla u grad njime."

„Molim?" zavrišta Triša.

Njen automobil se pokvario, a ovo joj je slobodno veče. Skajler joj je rekla da može da uzme vaš, pošto vi svakako večeras ne planirate da izlazite." „E pa, planiram."

„Onda ćete morati da uzmete automobil gospodina Hauela."

„Ne mogu", procedi Triša kroz zube. "On nema automatik, a ja nikada nisam naučila da..." U očaju je počela da provlači ruku kroz kosu. „Zašto, zaboga, stojim ovde i pravdam se *tebi*?"

Okrenula se na peti i izletela napolje zalupivši vrata za sobom. Gejla ju je posmatrala kako trči preko dvorišta i nestaje u štali. Nekoliko minuta kasnije, izjahala je na neosedlanom konju. Mora ca je gadno žurila da negde stigne.

Potom je Ken sišao niza stepenice i nestao u dnevnoj sobi. Gejla je čula kako otvara i zatvara fioke. Očigledno je nešto tražio. Nije se usuđivala da se susretne sa njim. Činilo se daje ljut koliko i Triša. Posmatrala gaje kako napušta kuću i odlazi u svom sportskom automobilu.

Bilo bi joj drago što su otišli da je nisu ostavili samu u kući sa gospodinom Krandalom koji je čvrsto spavao kada ga je poslednji put obišla. Skajler ju je zamolila da pazi na njega i da pozove doktora Kolinsa ukoliko joj se učini da je uznemiren ili da trpi bolove.

Ova obaveza joj nije smetala. Zapravo je uživala da vodi brigu o njemu. Činilo se da je u stanju da oseti kada će mu nešto zatrebati, a znala je da je on suviše

ponosan da to i zatraži. Retko kada bi joj se recima zahvalio za pažnju, ali je zato videla zahvalnost u njegovim očima.

Kako je sunce zalazilo i noć padala, Gejla je postajala sve nervoznija. Patrolirala je kućom, proveravajući da li su sva vrata i prozori zaključani. Nije izašla da se prošetala verandom. Nije mogla da natera sebe da iskorači napolje.

Pokušala je da gleda televiziju, ali je ništa nije zainteresovalo. Pokušala je da čita, ali nije mogla da se koncentriše. Obradovala se kada je sat u hodniku otkucao pun sat, što je značilo da je opet vreme da obiđe gospodina Krandala. Otišla je do njegove sobe i otvorila vrata. Istegla je vrat i zagledala se u tamu sobe. Videla je obris njegovog tela ispod pokrivača. Lekovi su počeli da deluju i on je mirno spavao. Pažljivo je oslušnula njegovo disanje, a potom se povukla iz sobe i zatvorila vrata.

Napad je bio toliko neočekivan da nije stigla ni da vrisne pre nego što joj je neko rukom prekrio usta. Ruka koja joj se obavila oko struka pritisnula ju je snažno poput klešta.

Neznanac je počeo da je vuče preko hodnika. Kada je pokušala da ga uspori upirući se nogama o pod, podigao ju je i poneo. Grebala je ruku koja joj je pokrivala usta i udarala nogama po napadačevim potkolenicama, ali se on nije obazirao na to.

Uneo ju je u dnevnu sobu, okrenuo je i naslonio na zid.

U glavi joj se vrtelo od straha, kolena su joj klecala, borila se za vazduh. Nakon nekoliko trenutaka je podigla glavu i oprezno se osvrnula oko sebe. Oblikovala je ime usnama, ali nije mogla ni glasa da ispusti.

„Džimi Don“, prošaputala je naposletku.

55.

Mora da je bio pijan. Nekim pijancima su se priviđali ružičasti slonovi. Njemu se priviđala žena na konju, žena plave kose. Podsetila ga je na Skajler. Stomak mu se stegao od čežnje, a prepone napele. Poželeo je da naredi svom telu da prestane da reaguje na ovaj način svaki put kada pomisli na nju.

Popio je gutljaj pića iz čaše. Bio mu je to treći ili četvrti burbon od kada se nedavno vratio kući. Noć je bila vrela i vlažna, a on je morao da pregleda prilično veliku teritoriju. Satima je gacao močvarama i provlačio se po šumi. Ali taj osećaj daje nešto propustio mu nije davao mira, opsedao ga je. Nije pregledao jedno prilično značajno mesto, ali nije mogao da se seti koje.

„Šta je to prevideo?“

Nemirno je hodao gore-dole, ispijajući čašu za čašom i nadajući se da će zaboraviti na brige. Ma nek ide sve dođavola, to više čak i nije bio njegov problem. Zašto se uopšte i petljao u sve to? Ali nije mogao da se opusti. Piće mu nije pomagalo. Zbog njega su sada počele da mu se priviđaju razne stvari. Žena plave kose na neosedlanom konju. Gospode!

Još jednom je zastao pored prozora. Ovog puta je lagano spustio čašu. Jebote, neka žena je upravo sjahala i potrčala prema njegovim ulaznim vratima. Ostavio je čašu na prozoru i otišao da otvori vrata. „Ćao, Keš“, rekla je zadihano, stavljajući ruku na grudi.

„Da se nisi izgubila?“ Morao bi biti slep pa da ne vidi kako ispod majice na bretele nije nosila brushalter.

Bila je bez daha kao da je trčala a ne jahala. Raširila je ruke i slegla ramenima. Ovaj pokret je samo istakao oblik njenih prilično lepih grudi. „Mislim da jesam“, rekla je kikoćući se. „Možeš li da mi kažeš kako da se vratim do Bel Tera?”

Keš je izašao na verandu. „Ne znam“, razvukao je, „da li mogu?”

Triša se smejuć se dok ju je Keš saterivao uz stub od čempresa. „Kako čujem, ti možeš da odvedeš ženu čak i na mesta na kojima nikada nije bila. A čujem i da ih vodiš tamo gde ne žele da idu, pa im se ipak dopada.”

„Stvarno?”

Spustila je pogled na njegove široke grudi. „Aha. Tako sam čula.” Pogledala ga je ispod oka. „Naravno, ne mogu biti sigurna u to dok sama ne proverim.”

„Mogla si da pitaš sestru.”

Triša prestade da se osmehuje. „Skajler? Da li na nju misliš? Znaš, ona zapravo i nije moja sestra.”

Keš se naslonio na stub i nadvio nad nju. Prešao je prstom preko njene ključne kosti. „Svakako si mogla da je pitaš.”

Triša se naslonila na njega i izazovno ga pogledala. „Postoje stvari koje bih radije sama otkrila.”

Keš se odmakao od nje gledajući je ledeno i osmehujući se jednom stranom usta.

„Želiš li nešto da popiješ?”

„Hvala. Baš bi mi prijalo. Ožednela sam.”

Otvorio je vrata. „Izvoli.”

Prošla je pored njega dodirujući njegovo telo svojim i gledajući ga zavodnički. „Pa ovo je stvarno lepo. Zapravo, veoma lepo. Vidi samo kako je simpatična ova fotelja. Ručni rad?”

„Oui. Da li ti burbon odgovara?”

„Sa malo vode. I molim te, stavi i malo leda.” Osvrtala se oko sebe i upijala atmosferu njegovog doma. „Znači, ovde je moj tata provodio strastvene noći sa tvojom mamom.”

„Ispravi me ako grešim”, rekao je Keš nemarno ubacujući dve kocke leda u čašu i prelivajući ih alkoholom i vodom, „ali, ako ti Skajler nije sestra, onda ti ni Koton nije otac.” Okrenuo se dovoljno brzo da vidi neprijateljski izraz na njenom licu koji je brzo prešao u zavodnički osmeh. „Pretpostavljam da si u pravu.” Uzela je gutljaj pića kao da joj je očajnički potreban. Očima je kradom odmeravala sobu i s vremena na vreme bacala pogled kroz prozor. „Zapravo, mislim da me više ništa ne vezuje za ovo mesto.”

„Stvarno?”

„Odlazim iz Hevena.” „Sama?”

„Da. Ken i ja više nismo zajedno.”

„Šteta.”

„Ja ne mislim da je to šteta.”

„Kada odlaziš?”

„Verovatno sutra.”

„Znaš li gde ćeš?”

„Ne.”

„Odabrala si prilično čudno doba dana za jahanje.” „Pa, ja sam...” zamucala je, „se umorila od pakovanja. A mislim da sam htela i da se oprostim od Bel Tera.”

„Aha, i onda si se izgubila.”

Otpila je još jedan gutljaj pića gledajući ga preko ruba čaše. Glas joj je bio promukao kada je rekla: „Keš, mislim da znaš zašto sam došla.”

„Želiš da te neko povali.”

Njegova sposobnost da joj čita misli ju je zabrinula. Ponašao se neljubazno i uvredljivo. Pretvarala se da joj takvo ponašanje laska. Ponovo stavljajući ruku na grudi, rekla je: „Mili bože, ti si baš direktan. Sram te bilo, Keš Bodro. Znaš da sam nervozna. Od tvoje alatke mi zastaje dah."

Keš je počeo da otkopčava kaiš i da joj se primiće. „Znam te otkada su te Koton i Mejsi usvojili, gospođice Triša. I nikada me nisi pogledala ni u prolazu. Zapravo, svaki put kada bi me srela na ulici, namerno si okretala glavu na drugu stranu. Ako me već tako mnogo želiš, zašto ti je trebalo toliko vremena da mi to saopštiš?"

Triša ga je posmatrala kako otkopčava pantalone. Oblizala je usne. „Čula sam kako druge žene pričaju o tebi."

„I šta kažu?"

„Da si najbolji. Pa sam poželela da se i sama uverim."

„Mogla si da se uveriš i ranije. Zašto si čekala?"

„Mislim da sam skupljala hrabrost."

Keš je sada stajao tačno naspram nje. Uhvatio je rub njene majice i počeo da je podiže. „Ne mogu nikako da dokučim zašto si došla baš večeras, s obzirom na to da si se pakovala i tako to." Skinuo joj je majicu i bacio je na pod.

Triša je obavila ruke oko njegovih ramena i privila se uz njega. „Uludo trošimo vreme na glupa pitanja."

Keš je upleo prste u njenu kosu i povukao joj glavu unazad. Dah joj je bio vreo. Približio je usne njenima. „Gospođice Triša, postoji jedna stvar koju bi trebalo da znaš o meni, a to je da ja nikada ne trošim svoje vreme uludo."

* * *

Trebalo je da zna da je sve išlo isuviše glatko. Nešto strašno će se desiti. Skajler se pitala kako će izgledati prve naznake nevolje. Saznala je pola sata pre zakazanog polaska. Nevolja nije stigla spolja, uzrokovali su je radnici u njenim redovima.

Odbijali su da voze drvo u istočni Teksas ako Keš ne bude vozio prvi kamion.

„Gospodin Bodro više ne radi za nas", rekla im je. Nisu se obazirali na njene reči. Dvanaest ljudi je stajalo ispred nje i nije želelo da razume njena objašnjenja. „On ne želi da radi za nas."

„Bodro nikada nije ostavio posao nedovršen", rekao joj je neko iz grupe ljudi koja ju je okruživala. Ostali su se složili. Skajler je resila da ih podseti na bonuse pre nego što izbije pobuna. „Niko od vas, ni vozači, ni drvoseče, ni radnici na pilani neće dobiti ni prebijenu paru ako ne isporučimo ovu građu Endikotu. Mislim da svi znate uslove ugovora."

„Mi smo došli ovde da vam se obratimo u ime svih njih. Ne mrdamo ako Keš ne ide." Svi prisutni se složili sa ovim recima.

Skajler poraženo slegnu ramenima. Sama nije mogla da prebaci ceo konvoj do istočnog Teksasa, a sada nije imala vremena da traži nove vozače. A i verovatno bi morala da ih traži van okruga Loran, pošto se činilo da su se svi lokalni radnici zakleli Kesu na vernost. Ovo je izbilo u minut do dvanaest.

Nije imala izbora.

„U redu. Čekajte me ovde. Vraćam se što je pre moguće. Kada se vratim hoću da ste svi spremni za polazak. Da li ste me razumeli? Proveravajte veze na prikolicama, lance i ležaj eve svakih nekoliko minuta. Pazite da vam se ne približi neko kome večeras ovde nije mesto."

Pažljivo je isplanirala polazak i dogovorila se sa šerifom Patuom da joj obezbedi policijsku pratnju sve do granice sa Teksasom. U deset sati je trebalo

da se sastane sa dve policijske patrole na mostu preko rukavca Loran. Potrčala je prema svom automobilu i pogledala na sat. Bilo je dvanaest minuta do deset.

Legla je na papučicu za gas i pojurila neravnim putem koji je vodio do Kešove kuće. Nije mogla ni da pretpostavi šta će se desiti kada stigne tamo. Možda će joj se nasmejati u lice. Možda će joj zalupiti vrata pred nosom. Možda je već otišao iz grada. Možda je bolestan, pijan, ili pak spava.

Farovima je osvetlila prednju stranu njegove kuće. Svetla su bila pogašena. Gospode, samo daje kod kuće.

Ostavila je motor da radi i potrčala prema kući dozivajući ga. Počela je da lupa na okvir vrata sa mrežicom.

„Keš?“ dozivala ga je. Nekoliko sekundi kasnije stvorio se na vratima. „Keš, hvala bogu da si ovde. Saslušaj me, molim te. Znam da nemam nikakva prava da tražim bilo šta od tebe. Ali potrebna mi je tvoja pomoć. Moraš da mi pomogneš. Moraš da...”

Ostala je bez reči onog trenutka kada je iza njegovih leđa ugledala Trišu. Navlačila je majicu. Skajler ju je posmatrala kako je namešta, a potom sklanja kosu sa vrata. Zapanjeno je zurila u Trišu ne verujući svojim očima.

Vratila je pogled na Keša. Primetila je da mu je košulja raskopčana i da su mu pantalone otkopčane. Kosa mu je bila raščupana. Gledao ju je prezrivo. Triša se smeškala.

Napravila je korak unazad. „Gospode bože.” Nije mogla da dođe do daha. Nesvesno je gužvala majicu na mestu gde joj je srce divlje udaralo, kao da se trudi da ga spreči da iskoči. Sklopila je oči i molila boga da se ne osramoti tako što će pasti u nesvest pred njima. Nije želela da im pruži to zadovoljstvo.

Ponovo je proživljavala onaj trenutak kada je Triša okupljenim gostima saopštila da je trudna. Sada je osećala kako pada u isti ponor očajanja i beznađa. Žena koju je nazivala sestrom na licu je imala isti pobednički osmeh. I kao i te večeri, muškarac nije progovorio ni reč. Kesu neće ni na pamet pasti da se pravda. On joj se nikada neće izviniti niti će pokušati da se iskupi. On će je mirne duše posmatrati kako tone u beznađe i neće ni prstom mrdnuti da je spase.

Skajler pozele da se okrene i potrči koliko je noge nose dok se ne sruši od umora. Umesto toga, sabra se iako ni sama nije znala kako joj je to pošlo za rukom. Duboko je udahнула i rekla: „Izvini što te ometam. Nisam znala da imaš... gošću.”

„U čemu je problem?”

Stegla je pesnice, progutala pljuvačku i izgovorila reči koje se nadala da nikada više neće izgovoriti. „Potreban si mi.” Nakon ovih reči, sve ostale su joj lakše silazile sa usana. „Vozači neće da pokrenu kamione ako ti ne kreneš sa njima. Ubeđivala sam se s njima, molila ih, pretila. Ništa nije vredelo. Nemam više vremena za pregovore. Šerif će nas ispratiti do granice, ali moramo da krenemo sada. Zato te molim da mi kažeš hoćeš li ćeš mi pomoći. Nemaš mnogo vremena za razmišljanje. Moraš sada da mi daš odgovor. Da li ćeš mi pomoći?”

Nije rekao ni reč. Otvorio je vrata i protutnjao pored nje doterujući odeću u hodu. Skajler je potrčala za njim.

„A ja?” potrča Triša za njima. „Keš, vraćaj se ovamo. Ne možeš da me ostaviš samu ovde.”

„Vrati se onako kako si i došla”, odbrusi joj on sedajući za volan Skajlerinog automobila.

„Keš, zašto ideš sa njom?” plačljivo je pitala Triša. „Zašto uopšte brineš šta će biti sa prokletom kompanijom. Skajler te je otpustila. Imaš li ti i trunke ponosa? Keš, da se nisi usudio da me ostaviš ovde!”

„Ako ne želiš da te ostavim, ulazi u jebeni auto." Pušeci se od besa, Triša se smesti na stražnje sedišta. Keš pokrenu automobil i pre nego što ona zatvori vrata.

Skajler je držala ruke na ustima sve vreme. Želela je oboje da ih napadne. Želela je fizički da ih povredi. Ali nije imala prava. Bol zbog ove druge izdaje može da je i ubije, ali kasnije. Ne večeras. Kada iščupa Bel Ter iz ruku banke, može da umre zbog slomljenog srca. Ali večeras neće dozvoliti sebi da poklekne.

Kada je automobil zakočio pred kancelarijom, radnici su sedeli u grupama i pušili. Ustali su i sa nestrpljenjem pogledali ko je u automobilu. Kada je Keš izašao, prolomio se gromoglasan uzvik veselja.

„Šta se to, kog đavola, ovde dešava?", povikao je. „Ustajte i smeštajte debela dupeta za volane tih kamiona. Da ne planirate možda da ostavite to drveće da pusti korenje ovde?"

Ove grube reči osvestiše ih kao da ih je poprskao mlaz hladne vode. Svi poskakaše i krenuše prema svojim kamionima smejući se i tapšući jedan drugog po leđima.

„Koji kamion bi ja trebalo da vozim?" upita Keš Skajler.

„Onaj na čelu kolone." Ona krenu za njim.

„A kuda si ti krenula?"

„A šta misliš?"

„Do Endikota?"

„Da, i idem s tobom. Koton mi je tako naredio."

Najpre je zastao on, a potom i ona. Okrenuli su se jedno prema drugom i pogledali se. Skajler nije sklonila pogled sve dok se dva policijska automobila nisu parkirala sa druge strane mosta. „Vreme je da se krene." Popela se u kabinu kamiona na čelu kolone i ne sačekavši da joj on pomogne.

Keš je seo za volan. Uključio je motor. Proverio je retrovizore. Pritisnuo kvačilo i ubacio menjač u prvu brzinu. Pomerili su se svega nekoliko metara.

„Čekaj!", povika Skajler. „Ono mi liči na Kenov auto", zareza Keš. „Šta on to radi?"

Posmatrali su kako je proleteo pored policijskih automobila i zastao nasred mosta. Zadnji kraj automobila mu se zaneo pre nego što je stao. Njegovi farovi tukli su direktno u čeonu kamion. Skajler se nagnula kroz prozor i počela da maše rukama.

„Kene, šta to radiš? Kamioni kr'eću. Skloni se s mosta!"

Ken je izašao iz automobila. Skajler je rukom zaklonila oči. Jedva je nazirala njegov lik kroz oblak prašine koji je podigao.

„Šta radi on?", pitala se glasno.

„Ubij me ako znam. Sranje!"

U tom trenutku Skajler je ugledala ono zbog čega je Keš opsovao. „Gospode, samo ne to."

Ken je prislonio pištolj na slepoočnicu. Napravio je nekoliko koraka prema njima. „Svi ste mislili da sam glup", zaplitao je jezikom. Bio je pijan. Ali mu je korak bio siguran, a ruka u kojoj je držao pištolj nije podrhtavala. „Mislili ste da nemam ni muda ni nnozga. Sad ću vam pokazati. Svima ću vam pokazati. Videćete da imam mozga kada ga prospem na ovom jebenom mostu."

„Moramo nešto da uradimo." Skajler otvori vrata.

Keš je uhvati za ruku i zadrža je. „Još ne."

„Ali mogao bi svakog trenutka dla povuče obarač."

„I hoće, ako potrčiš prema njemu i uplašiš ga."

„Keš, molim te", reče ona pokušavajući da oslobodi ruku.

„Čekaj malo", izusti on, „moram da razmislim."

„Sklanaj se s mosta, budalol"

Okrenuli su se ka mestu sa kog j e dopirao vrisak. Bili su potpuno zaboravili na Trišu. Primetili su je prilepljenu uz zid kancelarije.

„Staje sad njoj?" pitala se Skajler na glas. „Zašto nije..."

„Sklanaj se s mosta!" vikala je Triša sada već histerično. „Kene, da li me čuješ? Silazi s mosta."

Skajler pogleda u Kena. „Ne razumem. Šta..."

„Gospode!" Keš brzo otvorio vrata, povuče Skajler za sobom i iskoči napolje. „Izlazi!" Obori je na zemlju. Pad joj je izbio vazduh iz pluća.

Delić sekunde kasnije aktivirao se eksploziv i u paramparčad razneo most na rukavcu Loran.

56.

Gejla je prelazila rukama preko grudi, lica i ruku Džimija Dona. „Ne mogu da verujem da si ovde. Ne mogu da verujem da te dodirujem. I da... me ne prezireš."

Oči joj se napuniše suzama. Mislila je da više nema suza. Plakala je od kada se Džimi Don iznenada pojavio. Najpre od straha, potom od stida, a sada od sreće.

„Ne prezirem te, Gejla. U početku sam te prezirao. Mrzeo sam te sve ove godine koje sam proveo u zatvoru. Ali istog dana kada je stiglo pismo od Skajler, stiglo je pismo i od Kesa, u kome me je molio da mu se javim čim me puste na slobodu." Rukom joj je nežno milovao obraz. „Ispricao mi je šta si proživela, i zašto se sve desilo onako kako se desilo."

„Zašto si me onda pratio sve vreme?"

Nasmešio se i zanjihao ljuljašku na kojoj su sedeli. „Keš me je unajmio."

„Unajmio te je da posmatraš Bel Ter?"

„Da pazim na sve vas. Plašio se da Prljavi planira da se sveti."

„Keš je bio zabrinut za Skajler?"

„Za sve vas, za Skajler, tebe, matorog."

„Uplašio si me. Znala sam da neko vreba u tami i čeka trenutak da napadne i uradi nam nešto strašno."

„1 vrebao je." Nozdrve mu se raširiše. „Nisam se samo ja šunjao oko kuće. Prljavi se često prikradao. Jedne večeri sam ga video kako ulazi u kuću."

„Znači da je ipak on ostavio onu lutku na mom jastuku."

„Kakvu lutku?"

„Vudu."

„Nisam znao šta radi unutra. Nisam mogao da ga sprečim a da mu ne dam do znanja da ga pratim. Uverio sam se da te nije povredio, a onda sam ga pratio do kuće."

„Pre nekoliko večeri neko je prisluškivao razgovor u dnevnoj sobi."

„Bio je to Prljavi. Video sam kada si izašla na verandu. Želeo sam da te upozorim da je on tu, ali mi je Keš naredio da se ne pokazujem sve dok Prljavi ne otkrije svoje namere."

„Nije ništa uradio."

Džimi Don je slegnuo ramenima. „Sada više i ne može ništa da uradi. Kamioni kreću noćas. Keš je bio nervozan kao mlada poslednjih dana. Ni sam ne znam koliko je puta pretražio sve kutke oko stovarišta."

„Šta je tražio?"

„U tome i jeste problem. Ni on nije znao šta traži. Bio je uveren da se neko nameraćio na Skajler. I znao je da se priča neće završiti sa raznetim železničkim šinama. Bio je ubeden da će pokušati da spreče polazak konvoja kamiona."

„Koji oni?"

„Keš veruje da Prljavi nije sam isplanirao sabotaže."

Gejla zadrhta na sam pomen njegovog imena. „Drži se podalje od Prljavog. Ako te vidi sa mnom, pozeleće i tebe da ubije."

Zaštitnički su je grlile ruke koje su pronele loptu kroz go na fudbalskom terenu više puta nego što je to uradio iko drugi u istoriji Hevena. „On više nikoga neće povrediti."

Govorio je sa takvim ubeđenjem da se Gejli steglo srce. Pogledala ga je sa zebnjom. „Džimi Don, nadam se da nisi...?"

Položio je prst na njene usne. „Nemoj da me pitaš."

Na trenutak su se samo nemo gledali, a onda Gejla nasloni lice na njegove grudi. Dugo ju je grlio.

Kada se naposljetku odvojila od njega, otišla je do jednog od stubova i naslonila se. „Bila sam sa više muškaraca nego što umem da izbrojim."

Prišao joj je. „Nije važno."

„Meni je važno." Očima zamućenim od suza pogledala je u svoje ruke. „Pre nego što sam počela da radim u toj kafani ti si bio jedini muškarac sa kojim sam bila. Kunem ti se bogom."

Položio je ruke na njena ramena. „Znam. Oboje smo mnogo propatili zbog Prljavog Flina." Okrenuo ju je prema sebi. „Meni su u zatvoru uradili užasne stvari koje..." Glas ga je izdao. Sećanje je bilo suviše bolno da bi o njemu pričao.

Osetila je njegov bol. „Ne moraš ništa da mi kažeš", prošaputala je.

„Moram. Volim te, Gejla. I želim da budem s tobom. Želim da se venčamo kao što smo i planirali. Ali ne mogu da tražim od tebe da se udaš za mene." Nagnula je glavu na jednu stranu i upitno ga posmatrala. Pročistio je grlo, ali nije mogao da sakrije suze u očima. „U zatvoru su me neki muškarci silovali." Okrenuo je glavu i zatvorio oči. „To je ubilo jedan deo mene. Ne znam da li ću... da li ću ikada moći opet da budem sa ženom. Mislim da sam možda postao... impotentan."

Gejla je položila ruku na njegov obraz i naterala ga da je pogleda u oči. „To mi ni najmanje nije važno", rekla mu je iskreno. „Veruj mi, dušo. Mene su toliko puta zloupotrebili da se više i ne sećam kako je to nekoga stvarno želeći. Želim samo da si pored mene i da me voliš. Samo to želim."

Suze su mu se slivale niz glatke, tamne obraze. Čvrsto ju je zagrlio. U tom trenutku ništa ih ne bi moglo razdvojiti. Ništa sem eksplozije koja je zatresla prozore Bel Tera i osvetlila nebo nad njom.

„Gospode bože!" povika Džimi Don. „Izgleda daje Keš bio u pravu."

„Skajler!"

„Ti ne mrdaj odavde." Džimi Don ju je udaljio od sebe.

Pružila je ruke prema njemu. „Želim da idem s tobom."

„Moraš da ostaneš ovde zbog matorog." Preskočio je ogradu verande.

„Nema nijednog automobila."

„Trčaću." Mišićave noge su se dale u trk.

„Pazi se, dušo. Zovi me kada nešto saznaš." Mahnuo joj je da bi joj dao do znanja da ju je čuo. Gledala je za njim dok ga nije potpuno izgubila iz vida. Naglo se okrenula kada je začula škripu vrata iza sebe. „Gospodine Krandal, vraćajte se u krevet!" Pritrčala mu je da bi ga pridržala. Izgledao je kao da će mu pozliti. U očima mu je videla samo užareni odsjaj vatre.

„Gori stovarište."

„Sigurna sam da je sve u redu. Džimi Don je otišao da proveriti šta se desilo. Obećao je da će zvati čim nešto sazna.”

Koton nije ni primetio daje pomenula Džimija Dona, niti je shvatio da je bivši robijaš proveo nekoliko sati u njegovoj kući. Ili ga nije bilo briga. Zurio je u pakleno užareno nebo iznad krošnji drveća.

„Moram da odem do stovarišta”, sa mukom je progovorio.

„Ni u ludilu. Vi ćete sada lepo da se vratite u krevet.”

„Ne mogu.” Pokušao je da se oslobodi njenih ruku, ali je bio suviše slab.

„Gospodine Krandal, čak i kad bih vas pustila, nemamo nijedan automobil. Nema načina da stignete do tamo.”

„Sranje!” Bespomoćno se naslonio na dovratnik. Teško je disao. A jednu ruku je čvrsto držao na grudima.

Gejla se uplaši. „Vratite se u krevet.”

„Ostavi me na miru”, reče on hrapavim glasom otresajući njene ruke sa sebe. „Nisam dete, pa zato prestani da mi se obraćaš kao detetu.”

Znala je da bi ga svaka daljnja rasprava samo još više uznemirila i ona se povukla. „U redu. Sedećemo na verandi. I odavde možemo da čujemo telefon.”

Koton joj dozvoli da ga odvede do jedne od pletenih stolica. Kada ga je smestila, Gejla sede na stepenik i obmota noge suknjom. Zajedno su u tišini posmatrali kako noćno nebo poprima boju krvi.”

Pikap se približavao kući neverovatnom brzinom. Gejla je i dalje sedela na stepenicama. Spavala je oslonjena na stub. Nije se probudila sve dok nije čula kako se vrata pikapa zatvaraju. Podigla je glavu i zaklonila krmeljave oči rukom da bi ih zaštitila od jutarnjeg sunca.

Keš i Skajler su prilazili kući. Oboje su izgledali kao da su se upravo vratili sa prve borbene linije. Džimi Don je iskočio iz tovarnog dela pikapa. Stidljivo mu se osmehnula. On joj je uzvratio osmeh.

„Tata!” povika Skajler. Pretrčala je ostatak puta do kuće i preskočila stepenice koje su vodile na verandu. „Šta ti radiš tu? Zašto nisi u krevetu?”

„Odbio je da se vrati unutra, Skajler”, reče joj Gejla. „Čak i nakon što je Džimi Don nazvao i javio nam da si ti nepovređena nije hteo da ide u krevet.”

„Sedela si ovde sa njim cele noći?” Gejla potvrdi glavom. Žene se zabrinuto pogledaše. Koton je izgledao loše. „Takvo ponašanje ne dolazi u obzir”, reče mu Skajler odrešito. „Možda si mogao da zastrašiš Gejlu, ali mene nećeš. Smesta se vraćaš u krevet.”

Koton gurnu kćerku u stranu. „Želim da znam jednu stvar.” Iako mu je glas bio tih, sve ih je učutkao. S mukom je ustao, pridržavajući se za rukohvate stolice u kojoj je sedeo. „Da li si mi ti ovo uradio?”

Gledao je direktno u Keša. Gledao ga je ispod nabranih obrva. Keš mu je uzvratio pogled. Gledali su se neprijateljski.

„Nisam.”

„Bio je to Prljavi Flin, tata”, reče Skajler brzo.

Pokušavala je da spreči oluju koja se spremala. Činilo se da se i sam vazduh naelektrisa u trenutku kada su Keš i Koton stali jedan nasuprot drugog. Spremao se tornado i niko nije mogao da ga spreči. Znala je da se njih dvojica ne vole, ali nikada nije ni pomislila da je mržnja među njima tolika da može da se namiriše u vazduhu.

U kratkim crtama je ispričala Kotonu šta se desilo prošle noći. Neke stvari mu je prećutala. Smatrala je da je bolje da mu ih ispriča kasnije kad mu se stanje poboljša. Nije mu rekla da je Ken poginuo u eksploziji svega nekoliko sekundi pre nego što je stigao sam sebi da oduzme život. Nije mu rekla da se Triša još pre nekoliko meseci uortačila sa Dejnom Gilbretom. U ovom trenutku, Triša je davala izjavu šerifu u prisustvu svog advokata, koji je već uveliko

planirao da se nagodi sa tužilaštvom. Triša se nadala da će joj kazna biti umanjena ukoliko snabde tužilaštvo dokazima. U protivnom će joj biti suđeno zajedno sa Dejлом Gilbretom i Prljavim Flinom, između ostalog i za ubistvo supruge.

Sve ovo može da čeka dok Koton ne ojača.

„Izgledalo je mnogo gore nego što je zapravo bilo“, nastavila je Skajler. „Većina građe je neoštećena. Isporučićemo je Endikotu za nekoliko dana, ali ne moramo više da se brinemo zbog banke.“

Činilo se da Koton ne čuje ni reč od onog što mu je govorila. Podigao je ruku prema Kesu. „Nedozvoljeno si upao na moj posed.“

„Tata, šta ti je? Keš je noćas radio za desetoricu.“

Ruka počeo da mu se trese. „Ti... ti...“ Koton se uhvatio za grudi gužvajući gornji deo pidžame i počeo da se bori sa vazduh.

„Tata!“, zavrišta Skajler.

Koton se sruči na kolena, a potom se sruši na pod verande. Skajler kleknu pored njega. „Idem da zovem doktora“, reče Gejla i utrča u kuću. Džimi Don pođe za njom.

„Tata, tata.“ Skajler je panično pokušavala da pridigne oca. Lice mu je bilo oblikovano ledenim znojem. Usne su mu poprimile plavičastu boju. Teško je disao.

Skajler je podigla glavu i očajnički pogledala Kesa. Izraz patnje na njegovom licu ju je uplašio. Krv mu je udarila u lice i ono je predstavljalo suštu suprotnost beskrvnom Kotonovom licu.

Klekao je, uhvatio Kotona za kragu pidžame i podigao ga. „Da bog da trunuo u paklu večno ako sada umreš. Da se nisi usudio da umreš, matori. Da se nisi usudio!“

„Keš, šta radiš to?“

Keš je tresao Kotona. Seda glava beživotno se klatila napred-nazad. Oči su mu počivale na Kešovom izmučenom licu. Mlađem čoveku je kosa pala preko čela. U očima su mu blistale suze.

„Da se nisi usudio da umreš pre nego što to izgovoriš. Pogledaj me. Reci!“ Snažnije je stegao Kotonovu pidžamu i privukao starca sebi. Sagnuo je glavu i naslonio čelo na Kotonovo. Glas mu je bio pun čežnje dok je kroz stisnute zube molio: „Reci! Makar jednom u životu. Reci mi *sine*.“

Koton je sa naporom podigao ruku. Nežno je dodirnuo Kešov obraz. Milovao ga je bledim prstima, ali ime koje je izgovorio nije bilo njegovo. „Monik“, izgovorio je poslednjim dahom.

Glava mu je klonula. Keš opusti mišiće ruku i spusti mu telo na daske verande. Dugo je stajao nagnut nad njim i zurio u beživotne plave oči u kojima nikada nije video ni traga nežnosti.

Potom je ustao i spustio se niza stepenice verande nesigurnim korakom. Otišao je, ali ne pre nego što je Skajler podigla glavu i videla razarajuću tugu na njegovom licu.

Svaki zalazak sunca na Bel Teru bio je prelep.

Današnji je bio lepši od svih ostalih. U toku dana je padala kiša, ali je nebo sada bilo vedro. Na zapadnom horizontu videli su se ogromni ljubičasti olujni oblaci koji su izgledali poput cvetova hortenzije. Sunce koje se pri zalasku probijalo kroz njih izgledalo je božanski.

Vračalo je čoveku veru u boga.

Skajler je prelepi zalazak sunca posmatrala sa prozora svoje spavaće sobe. Duge senke protezale su se preko poda i zidova sobe. Trunke prašine lebdele su na toplim zracima zalazećeg sunca. Kuća je bila tiha. U poslednje vreme je često bila takva. Ona i gospoda Dan nisu pravile mnogo buke.

Gejla se iselila. Ona i Džimi Don, sada mladi bračni par, živeli su u duplexu blizu grada. Gejla je planirala da se na jesen upiše na kurs za medicinske sestre. Džimi Donje radio za kompaniju Krandal. Preuzeo je knjigovodstvene obaveze koje je nekada obavljao Ken Hauel. Njegov nadzornik je bio zadovoljan. Skajler se nadala da će njihov zajednički život biti srećan. Znala je da će sada moći da se opuste i uživaju, pogotovo nakon što se otkrilo da Prljavi Flin više nije među živima.

Skajler je bila šokirana kada je čula na kako jeziv način je okončao svoj život. Iako je to bilo jedno od najokrutnijih ubistava u okrugu Loran u poslednjih nekoliko decenija, policija nije imala tragova koji bi doveli do ubice. Svako je imao svoje mišljenje u vezi sa tim, i svako je imao svoj spisak osumnjičenih, ali policija nikog nije uhapsila. Prljavi je imao more neprijatelja. Bilo ih je malo koji su žalili za njim. Njegovo ubistvo zavedeno je kao nerešen slučaj.

Sahrana Kotona Krandala bila je jedna od najvećih koju je okrug Loran ikada video. Baptistička crkva je bila dupke puna. Stolice su bile poredane čak i u prolazima. A svi oni koji nisu mogli da uđu u crkvu, stajali su ispred nje. Služba je bila velelepna. Propovednik nikada nije održao tako lep govor. Niti je hor ikada tako lepo pevao. Kada se začuo poslednji stih *Milosti Božje*, pojavile su se suze u očima čak i onima koji su Kotona nazivali oportunistom koji je samo umeo dobro da se oženi.

Ali nije njegova sahrana ostavila ljude bez teksta, već mesto na kom je želeo večno da počiva. Nije sahranjen pored supruge na porodičnom groblju Loranovih kao što su svi očekivali. Večno počivalište bio mu je jedan deo netaknute šume na Bel Teru. Samo je Skajler znala gde se to mesto nalazi. Samo je ona znala ko je još sahranjen tamo.

Takođe je znala da bi Koton želeo da počiva na tom mestu i da bi bio zadovoljan odlukom koju je donela.

Dan pre Kotonove sahrane, odletela je u Nju Orleans da bi sahranila Kena u porodičnu grobnicu njegovih roditelja. Sahrani je prisustvovao veoma mali broj ljudi. Triša nije ni suzu pustila. Odbijala je da razgovara sa svojom sestrom, nije želela čak ni da je pogleda. Čim je služba završena, policija ju je odvela nazad u pritvor. Skajler je plaćala Trišinog advokata. Bila je to jedina pomoć koju je Triša bila voljna da prihvati. Kada je Skajler došla da je poseti u zatvoru, Triša je odbijala da se pojavi.

Tokom najmračnijih dana svoje žalosti, Skajler je nazvala Marka u London. On je bio pun razumevanja i ponudio joj je mnoge reči utehe, ali njihova veza više nije bila ono što je bila. Oboje su to znali, oboje su bili tužni zbog toga, ali su isto tako znali da je to nešto što moraju da prihvate zato što povratka na staro više nije bilo.

Skajler je bila usamljena u velikoj kući. A večeras je osećala svu težinu samoće. Dugo je ležala u svojoj staroj kadi. Njena odeća bila je uredno složena na krevetu. Sve što je sada trebalo da uradi, bilo je da je prebaci u kofer i legne u krevet. Ali odlagala je to koliko god je mogla zato što je ovo bilo njeno poslednje veče pod krovom Bel Tera.

Kada je sunce konačno prestalo da se bori i potonulo iza ponora sveta, ustupajući mesto tami, prenela se iz misli i okrenula od prozora.

Stajao je na vratima njene sobe. Ramenom se oslanjao na dovratnik i nemo je posmatrao. Kao i uvek, na sebi je imao farmerke, kaubojske čizme i radnu košulju. Osećala se neprijatno zato što je bila samo u donjem vešu.

„Vidim da se nisi kultivisao otkad sam te poslednji put videla“, dobacila mu je. „Mogao si pokucati?“

„Nikada nisam morao da kucam da bih ušao u spavaću sobu neke žene.“

Odvojio se od vrata i ušao u sobu. Izvukao je kovertu iz džepa na košulji i bacio je na noćni stočić. „Primio sam tvoje pismo.“

„Znači da je sve rečeno.“

Podigao je kristalnu bočicu parfema i omirisao je. „Pretpostavljam da je tako. Ali ipak je takve vesti trebalo da mi saopštiš lično.“

Skajler se osećala prazno. Njen duh je bio potpuno ogoljen pod njegovim prodornim pogledom. Njegovo prisustvo u ovoj sobi ju je uznemiravalo. Šetao je po sobi i dodirivao njene stvari, a ona se osećala kao da mu je prepuštena na milost. „Mislila sam da je bolje da se više ne vidimo. Advokat me je posavetovao da te obavestim pismenim putem.“

„Da li se on složio sa tvojom odlukom da mi prepíšeš Bel Ter?“

„Nije.“

„Zato što sam Kotonovo kopile.“

„Nije to izneo kao primedbu. On je smatrao da... da bi trebalo da se doslovce držim tatinog testamenta.“

„Smatrao je da je posed trebalo da se подели na jednake delove, pa da bi i ti i Triša i ja trebalo da dobijemo po deo?“

„Da.“

„Ali ti nisi smatrala da je to dobra ideja?“ „Ne.“

„Zašto?“ Ispružio se na kanabe. Jednu nogu je oslonio na ivicu kanabea, a drugom je dodirivao pod. Lagano je pomerao savijeno koleno. „Teško mi je da ti to objasnim, Keš.“ „Pokušaj.“

„Moj otac... naš otac se prema tebi poneo neoprostivo.“ „A ti sada pokušavaš da ispraviš njegove greške?“ „Na neki način.“

„Vanbračno dete nema nikakva prava, Skajler.“

„Ti si njemu bio mnogo više.“

„Hodajuća griza savesti“, nasmejao se gorko.

„Možda. Kada je napustio Nju Orleans nije nameravao da ostavi tebe i tvoju majku. Voleo ju je. Možda isuviše. A njegova oporuka pokazuje da je i tebe voleo.“

„Nikada mi nije uputio lepu reč“, reče Keš ljutito.

„Nije smeo to sebi da dozvoli.“ Ove reči mu privukoše pažnju. Susreo je njen pogled. Očima ju je molio za dokaz da su njene reči istinite. „Voleo te je. Samo nije smeo sebi da dozvoli da ti se približi. Znao je da će, ako ti pokaže makar malo ljubavi, to svima biti očigledno.“ Skajler se zbunjeno namrštila. „Ne razumem šta bi bilo loše u tome da ljudi znaju da si mu ti sin. Zašto te nije za života priznao?“

„Zakleo se Mejsi da to nikada neće uraditi. Bio je to njen ultimatum. Mogao je da zadrži svoju majku, ali nikada nije smeo da prizna svog sina.“

„Ali mogao je to da uradi nakon što je mama umrla, zašto te tada nije priznao?"

„Mejsi ga je naterala da se zakune da se neće oženiti mojom majkom i da neće priznati mene dok god je živ. Bar je tako rekao majci i meni kada sam ja želeo da se oženi njome. Mejsi nije imala izbora, morala je da mu ostavi Bel Ter. Ali se pobrinula da on u njoj nikada ne bude srećan."

„A njemu je Bel Ter značio više od sopstvene sreće, više od rođenog sina", reče Skajler tužno. „Voleo je tebe, Monik i mene. Ali je Bel Ter voleo više od svega na svetu."

Posmatrajući ga, tiho je dodala: „1 ti ga voliš više od svega, Keš. Zato si ostao ovde sve vreme. Jednim delom svog bića si znao da ti Bel Ter pripada. Celog života si čekao da ti pripadne, zar ne?" Ništa nije rekao, samo je gledao u nju. „Ne moraš više da čekaš. Prepuštam ti svoj deo. To ti i piše u tom pismu."

„Sve je vrlo jasno", nastavila je nakon kratke pauze. „Kuća više nije pod hipotekom. Prepisana je na tebe. Endikotov ček je pokrio kredit. Kompanija sada raspolaže sa dovoljno novca. A s obzirom na to da imaš poštenog knjigovođu, ubeđena sam da ćeš kompaniji povratiti ugled kakav je imala kada je Koton bio u punoj snazi. Verovatno ćeš i bolje poslovati od njega. Tata te je dobro pripremio za ovaj posao. A ono što te nije on naučio, naučio si sam. Uvek je za tebe tvrdio da si rođeni šumar. Najbolji od svih. Bio je ponosan na tebe."

Nasmešila mu se. „Pretpostavljam da ćeš i ti promeniti ime kompaniji, sada kada ti Bel Ter potpuno pripada."

„Ja bih radije da mi pripadne žena, kuća me i ne interesuje preterano."

Skajler kratko udahnu. „Molim?"

Ustao je sa kanabea. Prišao joj je toliko blizu da je morala da podigne glavu da bi ga pogledala. „Nisam spavao sa Trišom", rekao je. „Nikada to nisam ni pozeleo, ta kućka nikada nije dozvoljavala ni da je moja senka ukalja, a te večeri je došla da mi se nudi. Znao sam da su je poslali da mi zaokupi pažnju. Jednostavno sam igrao njenu igru i čekao pravi trenutak da bih je naterao da mi sve prizna."

Upleo je prste u njenu kosu. „Ti voliš ovo mesto, Skajler. Zašto ga daješ meni?"

„Zato što sam uvek osećala da mi ne pripada u potpunosti. Osećala sam se kao da mi je pozajmljeno i da ću kad-tad morati da ga vratim onome kome stvarno pripada. Stalno mi je taj osećaj bio prisutan. Nikada nisam mogla da razumem zašto se tako osećam, ali sada znam. Ti si Kotonov sin. Njegova krv i meso." Odmahnula je glavom. „Toliko si mu nalik da mi nije jasno zašto ranije nisam shvatila da si mu ti sin?"

Pogledala ga je u lice. Toliko ga je volela da ju je srce zbolelo i morala je da skloni pogled. „Nakon što je umro, setila sam se šta si mu rekao one noći kada si me doneo kući pijanu. Zaboravila sam tu rečenicu zato što nisam mogla da je razumem. Tata ti je rekao da ne prilaziš kući, a ti si povikao: „Ja na ovu kuću imam više prava od njih." Mislio si na Trišu i mene, zar ne?"

„Oui. Bio sam ljut."

„Ali si bio u pravu. Ova kuća pripada tebi, a ne nama."

„Bio sam opsednut ovom kućom, od prvog trenutka kada je moja majka izgovorila njeno ime." Poljubio ju je nežno. „Ali ja neću da budem poput mog oca. Neću da mi ova kuća bude važnija od svega. Nije kuća ono što mi je najmilije. Znao sam da ćeš mi biti najvažnija na svetu još onog trenutka kada sam te video kako spavaš pod onim drvetom."

„Keš?"

„Zašto si mi dala Bel Ter?"

„Znaš ti zašto", prošaputa. „Zato što te volim."

Poljubio ju je. Usne su mu bile tople i meke. Jezikom je lagano istraživao unutrašnjost njenih usta. Provukao joj je prste kroz kosu, pa nastavio da joj miluje ramena i grudi. Milovao ih je i poigravao se bradavicama. Potom joj je obujmio struk. I dalje je ljubeći, povlačio ju je za sobom dok se približavao krevetu. Kada je osetio da se nogama oslanja na madrac, seo je i čvrsto je zagrlio oko struka.

Ljubio joj je grudi i stomak. „Nikuda ti ne ideš“, šaputao je ljubeći je između grudi. „Ostaćeš ovde sa mnom. A kada umremo, naša deca će nas zajedno sahraniti na ovoj zemlji. Na Bel Teru.“

Skajler se oči ispuniše suzama. U njoj se izmešale osećanja ljubavi i čiste sreće. Provuče prste kroz njegovu kosu i čvrsto ga zagrli.

Keš joj je ljubio nežnu kožu stomaka. „Skajler?“

„Molim?“

Posle nekoliko dugih trenutaka, prošaputao je: „Volim te.“